100 TEMEL ESER

Orijinal Dilden, Kısaltılmamış Çeviri

HOWARD PYLE

ROBIN HOOD

Çeviren: Çiçek Eriş

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Robin Hood

Howard Pyle

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

HOWARD PYLE
ROBIN HOOD

ÖZGÜN ADI
THE MERRY ADVENTURES OF ROBIN HOOD

ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
KISALTILMADAN ÇEVRİLMİŞTİR

Sertifika No: 11213

ÇEVİREN
ÇİÇEK ERİŞ

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GRAFİK UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1. BASIM: OCAK 2011
3. BASIM: HAZİRAN 2013, İSTANBUL
Genel Yayın Numarası: 2086

ISBN 978-605-360-086-2

BASKI
KİTAP MATBAACILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
(0212) 482 99 10
DAVUTPAŞA CADDESİ NO: 123 KAT: 1
TOPKAPI İSTANBUL
Sertifika No: 16053

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Robin Hood

Howard Pyle

Çeviren
Çiçek Eriş

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

YAZARDAN OKURA

İşlerinizi pek ciddi bulduğunuz için bir *hayal ülkesinde* mutluluğa ve neşeye kısacık da olsa vakit ayırmaya bile utanan, kimseciklere zarar vermeyecek saf bir kahkahayla hayatın hiçbir ortak noktasının olmadığını düşünen insanlardansanız, bundan sonraki sayfaların size göre olmadığını bilin. Kitabı hemen kapatın ve okumaya devam etmeyin, çünkü daha fazla okursanız, tarihte var olmuş iyi ve adil insanları böyle büyük bir renk cümbüşü ve tantana içinde görmekten dehşete düşebilirsiniz. Şu öfkesi burnunda, güçlü ve tutkulu, ama vasıflarından biri de iyilik olan adam II. Henry olarak anılır. İşte herkesin önünde eğildiği güzel ve zarif Kraliçe Eleanor. Şu şaşaalı giysileri içindeki şişman ve kurnaz bakışlı adam ise iyi kalpli herkesin "Hereford Piskoposu Hazretleri" diye hitap ettiği din adamıdır. Ekşi suratlı ve ciddi Nottingham Valisi de kahramanlarımız arasındadır. Ama hepsinden öte, yemyeşil ormanda dolaşıp spor yapan, ziyafetlerde valinin yanında otururken görebileceğiniz, onurlu Plantagenet kral ailesinin soyadını taşıyan uzun boylu ve neşeli kişi, nam-ı diğer Aslan Yürekli Richard'dır. Bu saydıklarımın yanında çok mutlu hayatlar süren bir dizi şövalye, papaz, aristokrat, şehirli, çiftçi, çırak, kız çocuk,

genç kız, toprak sahibi, dilenci, seyyar satıcı ile daha niceleri var. Bu şen insanların hepsinin ortak noktası, orasından burasından kırpılıp birkaç farklı düğümle bir araya getirilmiş eski hikâyeler ve türkülerdir sadece.

Burada, renksiz ve boş yollar kimsenin tanıyamayacağı hale gelene dek çiçeklerle süslenmiş, güzelleştirilmiştir. Bilindik isimli bu ülkede, keyfimizi kaçırabilecek soğuk sisler yoktur; tertemiz ördeklerin sırtından nisan yağmurları nasıl kayıp giderse, yağan yağmurun sırtımızdan öyle süzüldüğü, çiçeklerin hiç solmadığı, kuşların hep şakıdığı, herkesin yollarda şen türküler çığırdığı, biranın ve şarabın su gibi akıp gittiği bir yerdir burası.

Bu ülke bir *peri ülkesi* değildir. Ya nedir? Yorulduğunuzda hop diye kapağını kapattığınız zaman yok olan ve hiç zarara uğramadan yine gündelik işlerinize dönebileceğiniz hoş bir *hayal ülkesidir*.

Ben de izninizle bu ülke ile sahipsiz ülkenin arasındaki perdeyi aralıyorum. Benimle gelmeye ne dersiniz sevgili okur? Teşekkür ederim. Elinizi verin bana.

ROBIN HOOD NASIL HAYDUT OLDU?

Eski günlerden birinde, mutlu İngiltere'de, Kral II. Henry ülkeyi yönetirken Nottingham City'nin yakınlarındaki Sherwood Ormanı'ndaki açıklık alanda ismi Robin Hood olan ünlü mü ünlü bir haydut yaşardı. Onun kadar hünerli ve isabetli ok atabilen başka bir okçu ne görülmüş ne duyulmuştu. Yeşil ormanın ağaçları altında onunla birlikte mesken tutan yüz kırk kaygısız adam da eşsiz benzersizdi. Sherwood Ormanı'nın derinliklerinde mutlu bir şekilde, dertsiz tasasız yaşayıp gidiyor, zamanlarını ok atarak, sopalarla oyunlar oynayarak ve kralın geyik etlerini, ekim ayında mayaladıkları biralarla tüketerek geçiriyorlardı.

Sadece Robin değil tüm grup hayduttu ve diğer insanlardan ayrı yaşıyorlardı. Ama yöre insanları tarafından seviliyorlardı, çünkü bir ihtiyacı olup bizim Robin'e başvuran kimse eli boş dönmüyordu.

Şimdi size Robin Hood'un nasıl yasalara ters düştüğünü de anlatayım.

Robin on sekiz yaşında, güçlü kuvvetli, cesur bir gençken, Nottingham Valisi bir okçuluk yarışması düzenlediğini ve Nottinghamshire'daki en iyi okçuya ödül olarak bir fıçı bira vereceğini duyurdu. "Ben de gideceğim," dedi Robin, "sevdiğimin ışıltılı gözleri ve güzel mayalanmış bira için yayımı tabii ki gererim." Böyle deyip elini sağlam yayına attı ve sadağını yirmiden fazla okla doldurup

Locksley köyünden yola çıktı, Sherwood Ormanı'nı geçerek Nottingham'a giden yolu tuttu.

Çalıların yemyeşil ve çayırların çiçeklerle bezeli olduğu, papatyaların beyaz ışıltılarıyla çimenlerin arasından kafalarını uzattığı, çitlerin zarif çuha çiçekleriyle kaplandığı, elmaların çiçeğe durduğu, sevimli kuşların şakıdığı bir mayıs günü başlıyor, çayır kuşlarıyla ardıçlar bıcırdayıp duruyordu. Genç kızlarla delikanlıların birbirlerine gülüşerek baktıkları, meşgalesi bol kadınların parlak yeşil çimenlerin üstüne bembeyaz çarşaflar serdikleri bir mevsimdi. Robin yeşil ormanın patikalarından birinde neşeyle ıslık çalarak yürürken, yeşil ve taze yapraklar hışırdıyor, küçük kuşlar var güçleriyle ötüşüyordu; Robin bir yandan gencecik Marian'ın ışıltılı gözlerini düşünüyordu. Çünkü böyle bir zamanda delikanlının düşünceleri dönüp dolaşıp sevdiği genç kıza geliyordu.

Böyle hızlı adımlarla ve neşeli ıslıklarla yürürken, büyük bir meşe ağacının altında oturan on beş kadar ormancıya rastladı. Adamlar ortalarına koydukları kocaman etli böreği kopara kopara yiyor, hemen yanlarında duran fıçıdan bardaklarına köpüklü bira doldurarak kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Hepsi yemyeşil giyinmiş şık görünüşlü adamlardı. Neden sonra aralarından biri ağzı dolu dolu Robin'e seslendi: "Selam ufaklık, üç kuruşluk yayın ve beş para etmez oklarınla nereye böyle ha?"

Bunu duyan Robin öfkelendi, çünkü hiçbir delikanlı böyle dalga geçilmeye gelemez.

"Yayım ve oklarım hiç de kötü değil. Nottinghamshire Valisi'nin düzenlediği Nottingham City'deki okçuluk yarışmasına gidiyorum. Orada, ödül olan bir fıçı birayı kazanabilmek için diğer çiftçilerle yarışacağım."

Bunun üzerine elinde bira olan adamlardan biri, "Şu ufaklığa da bakın hele! Annesinden emdiği sütün izi dudağında kurumamışken, daha minik yayının kirişini ger-

meyi beceremezken, Nottingham'daki güçlü kuvvetli adamlarla nasıl boy ölçüşeceksin sen?"dedi.

"Tanrı'nın da yardımıyla, üç yüz metre ötedeki hedefi vururum ben," dedi Robin.

Bu cevaba hepsi kahkahalarla güldüler. Aralarından biri atıldı, "Amma övündün bebecik, çok attın bakıyorum! İddianı kanıtlayabileceğin bir hedef olmadığını bildiğin için havalanıyorsun."

"Sütüne bira karıştıracak herhalde," diye bağırdı bir diğeri.

Bu lafı duyan Robin çok sinirlendi. "Dinleyin beni," dedi, "şurada ağaçlık alanın bittiği yerde, üç yüz metreden de uzakta bir geyik sürüsü görüyorum. Aralarında en besili olanı vurabileceğime bahse girerim."

Bunu der demez, Robin yayını eline aldı, yayın bir kolunu ayağının üstüne ustaca koydu, oku kirişe yerleştirdi ve hafifçe kaldırarak okun tüylü ucunu kulağına kadar çekti. Tam o anda yay kirişi vınladı ve ok, tıpkı bir atmacanın ardına kuzey rüzgârını alıp avına doğru atılması gibi hedefine yöneldi. Sürünün en görkemlisi birden havaya sıçradı ve ancak ölüsü düştü yere. Yeşil çimler kana bulanmıştı.

"İşte!" diye bağırdı Robin. "Bu atışa ne dersiniz bakalım? Bahsi kazanacağım gün gibi ortadaydı, ödeyin bakalım paraları."

Bunun üstüne ormancılar öfkelendiler, ilk olarak konuşan ve bahsi kaybeden diğerlerinden de çok sinirlenmişti.

"Daha neler," dedi, "bahsi kazandığın filan yok, kaybol ortadan, yoksa seni yürüyemeyecek hale getirene kadar döverim. Senin ne yaptığından haberin var mı?"

Bir diğeri, "Kralın geyiğini öldürdün. Kralımız şanlı Harry'nin kurallarına göre, bu yaptığının cezası kulaklarının kafana birleştiği yerden kesilmesidir," dedi.

"Yakalayalım şunu!" diye bağırdı bir üçüncüsü.

"Boş verin ya," dedi dördüncüsü, "daha çocuk bu, bırakalım gitsin."

Robin Hood tek kelime etmedi, dik dik ormancılara baktı, topukları üstünde dönüp ormandaki açıklığa doğru hızlı adımlarla uzaklaştı. Ama öfkesi dinmemişti, içi içini yiyor, gençlik ateşiyle kanı kaynıyordu.

İlk lafı atan ormancı işi bu kadarla bıraksa, kendisi için daha iyi olacaktı; ama hem kana kana içtiği bira yüzünden, hem de gençliği ağır bastığından öfkesine yenildi. Birden ayağa fırladı, yayını kaptı ve kirişe bir ok yerleştirdi. "Böyle acele acele nereye?" dedi ve okunu Robin Hood'un peşi sıra yollayıverdi.

Ormancının başı içtiği biradan dönüyor olmasaydı, Robin Hood oracıkta ölürdü. Ok başının hemen yanından ıslık çalarak geçti. Robin hızla döndü, dönmesiyle de okunu saldırının geldiği hedefe yollaması bir oldu.

"Hani bana okçu değilsin diyordun," diye bağırdı, "hadi yine desene!"

Ok şimşek gibi havayı yardı. Ormancı bir çığlık atarak yere kapaklanırken, okları etrafa saçıldı. Robin'in oku tam göğsüne saplanmış, boylu boyunca kana bulanmıştı. Diğerleri daha ne olduğunu anlayamadan, Robin Hood yeşil ormanın derinliklerine karıştı. Birkaçı peşinden gitmeye kalkıştıysa da, arkadaşlarının başına geleni gördükten sonra buna cesaret edemediler. Sonunda ölü arkadaşlarının gövdesini yüklenerek Nottingham City'nin yolunu tuttular.

Bu sırada Robin Hood ormanda var gücüyle koşmaya devam ediyordu. Çevresinde gördüğü her şeyin pırıltısı ve neşesi kaybolmuştu. İçi sızlıyor, birini öldürmüş olmanın ağırlığı yüreğini dağlıyordu.

"Ne yaptım ben?" diyordu. "Ah bu adam karşıma çıkmaz olaydı! Bana hiç laf atmasaydı ya da yollarımız kesişmeseydi. Hatta bu olaydan önce parmağım kopsaydı da, o oku atamasaydım. Aceleyle verdiğim bir kararın

acısını yıllarca çekeceğim!" O kadar sıkıntılıyken aklına eski bir deyiş geldi. "Olmuşla ölmüşe çare yok."

Bu olaydan sonra yıllar boyunca evi olacak ormanda yaşamaya başladı. Locksley köyündeki genç oğlanlarla kızları, dönmemek üzere arkasında bırakmıştı. Sadece bir adam öldürdüğü için değil, kralın geyiğini avladığı için de haydut ilan edilmişti ve onu kralın önüne çıkarabilecek olana, para ödülü vaat ediliyordu.

Nottingham Valisi düzenbaz Robin Hood'u yakalamaya yemin etmişti. Bunun iki sebebi vardı. Hem para ödülünü almak istiyordu, hem de Robin Hood'un öldürdüğü ormancı akrabası oluyordu.

Robin Hood peşine düşenleri atlatarak Sherwood Ormanı'nda gizlenmeyi başardı ve şu veya bu sebepten köylerden kovulanlar, çevresinde toplanmaya başladı. Bazısı zorlu geçen kış aylarında başka yiyecek bulamadığından geyik vurmuş ve ormancılara yakalanınca tabana kuvvet kaçıp kulaklarının kesilmesinden kurtulmuştu. Bazısının çiftliği, kralın Sherwood Ormanı'ndaki topraklarına katılacağı için; bazısı güçlü bir keşişin veya baronun gazabına uğradığı için; yani hepsi farklı sebeplerden Sherwood Ormanı'na gelerek kendilerine yapılan haksızlıklardan ve baskılardan kurtulmak istemişlerdi.

Bir yıl içinde yüzden fazla güçlü kuvvetli köylü, kendilerine lider olarak seçtikleri Robin Hood'a katıldılar. Bu insanlar haksız yere vergi, haraç alan veya fakirlerden insafsızca kazanç elde eden ister baron ister rahip ister şövalye ister toprak ağası olsun, tüm zalimlerden yakaladıklarını soyup yağmalamaya ant içtiler. Ayrıca hiçbir çocuğa zarar vermemeye, hiçbir kadına, genç kıza, evli veya dul kadına el kaldırmamaya da yemin ettiler. Zaman içinde kendilerine hiçbir zarar gelmediğini, üstelik fakir ailelere ihtiyaçları olduğunda para veya yiyecek verdiklerini gören insanlar Robin ile adamlarını yüceltmeye, Robin'in Sherwood Ormanı'nda sürdürdüğü hayatla ve

yaptıklarıyla ilgili pek çok hikâye anlatmaya başladılar. Onu artık kendilerinden biri olarak görüyorlardı.

Robin Hood yaprakların arasında kuşların keyifle cıvıldadığı bir sabah uyandı, adamları da neşeyle kalktılar ve her biri, taştan taşa atlayıp zıplayan buz gibi derenin suyunda elleriyle yüzlerini yıkadılar. Daha sonra Robin konuşmaya başladı, "On dört gündür hiçbir hareket olmadı, gidip kendime bir macera bulmalıyım hemen. Şen dostlarım, siz burada yeşil ormanda kalın. Ama sizi çağırırsam, beni yalnız bırakmayın sakın. Borumu üç kez öttürürsem çabucak gelin, çünkü size ihtiyacım var demektir."

Bunu söyledikten sonra yola koyuldu ve ağaç gölgelerinin arasından, Sherwood'un sınırına gelinceye kadar yürümeye devam etti. Buralardaki ana yollarda ve patikalarda, ormanın eteklerinde ve vadilerde uzun zaman geçirdi. Gölgelikli bir patikada yolu zarif bir genç kızla kesişti; birbirlerine latif sözler ettikten sonra yollarına devam ettiler; kıvrımlı bir başka patikada güzel bir başka bayana rastlayınca beresini çıkarttı, genç kadın da hafifçe eğildi. Sonra, iki yanına iki küfe asılı bir eşeğe binmiş şişman bir keşişe denk geldi; ardından gün ışığında pırıltılar saçan mızrağı, zırhı ve kalkanıyla görkemli bir şövalyeydi karşısına çıkan. Kıpkırmızı giysiler içinde bir çırak, ciddi adımlarla yürüyen ve Nottingham City'den gelen bir başka adam da karşısına çıkanlar arasındaydı, ama macera adına hiçbir şey bulamadı. En sonunda ormanın kenarında, üstüne köprü niyetine sadece tek bir odun kütüğü atılmış çakıl taşlı bir derenin kestiği, çok az kullanılan bir yan yola saptı. Köprüye yaklaşırken, diğer yandan uzun boylu bir yabancının geldiğini gördü. Bunun üzerine Robin adımlarını sıklaştırdı, ama ilk olarak geçmeyi kafasına koyan yabancı da aynısını yaptı.

"Geride dur bakalım," dedi Robin, "iyi olan önce geçsin."

"Öyleyse," diye karşılık verdi yabancı, "sen geride dur, çünkü iyi olan tabii ki de benim."

"Onu şimdi görürüz," dedi Robin, "ilerlemeye devam edersen, ne olduğunu anlamadan göğsünün tam ortasına ucu kuyruklu bir ok gönderiveririm."

"Bak sen," dedi yabancı, "elinde tuttuğun yayın kirişine dokunmaya cüret edersen, ilk önce ben senin derini delik deşik ederim ona göre."

"Bu ne cüret," dedi Robin, "sen daha sopana davranmadan o kibirli kalbine ok saplanmış olur bile."

"Korkağa bak hele," diye yanıtladı yabancı, "elinde göğsüme nişan alabileceğin yayınla duruyorsun, ama benim elimde sopadan başka bir şey yok."

"Lafına dikkat et," dedi Robin, "beni hiç kimse korkak diye adlandıramaz. Yayımı ve oklarımı bir kenara koyacağım, sonra da sopa olarak bir dal kesip sana haddini bildireceğim, tabii beklemeyi kabul edersen."

"Beklerim, hem de keyifle," dedi yabancı ve asasının üstüne ağırlığını vererek, Robin'i beklemeye başladı.

Bunun üstüne Robin yolun kenarında duran meşeden yaklaşık iki metre uzunluğunda dümdüz ve kalın bir dal kesti, sonra üstündeki küçük dalları yontmaya başladı. Bu sırada, asasına dayanan yabancı etrafına bakıp ıslık çalarak onu bekliyordu. Robin asasını yontarken, göz ucuyla yabancıyı baştan aşağı süzdü ve ondan daha güçlü kuvvetli bir adam hiç görmediğini fark etti. Uzundu Robin, ama yabancı kendisinden iki karış daha uzundu. Geniş omuzluydu Robin, ama yabancının omuzları bir karış daha genişti ve beli bir kütük gibi kalındı.

"Olsun," dedi Robin kendi kendine, "senin derini yine de delik deşik ederim ben." Sonra yüksek sesle bağırdı: "İşte asamı hazırladım. Cesaretini topla da çık karşıma. Aramızdan biri dereye düşene kadar kapışmaya devam edeceğiz."

"Aman ne güzel, tam da istediğim gibi!" diye bağırdı yabancı, kafasının üstüne kaldırdığı asasını parmaklarının arasında döndürürken.

Kral Arthur'un Yuvarlak Masa Şövalyeleri bile, bu ikisi kadar akılları baştan alıcı bir çarpışmaya girmemiştir. Robin yabancının durduğu köprünün üstüne iki adımda çıktı, önce şaşırtıcı bir hamle yaptı, sonra yabancının kafasını hedefleyen bir başka darbe savurdu. Eğer tutturabilseydi, yabancı dereye düşüverirdi. Ama rakibi bu darbeyi çevik bir hareketle savuşturduktan sonra güçlü bir başka hamle yaptı ki, buna da Robin tıpkı yabancı gibi karşılık verdi. Bu şekilde, tam da oldukları yerde, bir karış bile hareket etmeden neredeyse bir saat boyunca çakılı kaldılar ve biraz canları yanmasına ya da darbe almalarına rağmen, ikisi de "yeter" demeyi düşünmeden ve dereye düşecek hiçbir yanlış hareket yapmadan çarpışmaya devam ettiler. Ara sıra dinlenmek için durduklarında, ikisi de hayatlarında asayı bu kadar iyi kullanan başka kimse görmediklerini düşünüyorlardı. En sonunda Robin yabancının kaburgalarına öyle bir darbe indirdi ki, ceketi güneşte kalmış nemli saman gibi tüttü. Bu hareketin sonrasında yabancının köprüden düşmesi an meselesiydi, ama çabucak dengesini toplayıp maharetle Robin'in suratına asasını salladı ve başının yarılmasına yol açtı. Bunun üzerine Robin çok sinirlenip tüm gücüyle yabancıya doğru atıldı. Ama yabancı Robin'in hamlesini durdurdu, tekrar saldırdı ve bu sefer Robin'i tepetaklak suya düşürmeyi başardı.

"Ee şimdi ne diyeceksin yavrum?" diye bağırdı yabancı kahkahalarla gülerek.

"Suyun içinde akıntıyla sürükleniyorum, ne diyeyim?" dedi Robin. Acıklı görüntüsüne bakıp gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Sonra ayağa kalkarak kıyıya doğru adım attı, küçük balıklar sıçrattığı suların arasında oraya buraya kaçışıyordu.

"Elini ver bana," dedi kıyıya çıkarken. "Hem cesur hem güçlü bir adamsın ve sopanla kuvvetli ve maharetli darbeler savuruyorsun. Senin yüzünden başım dönmeye başladı."

Sonra borusunu dudaklarına götürdü ve sesi orman boyunca yankılanacak şekilde üfledi. "Sen hem uzun, hem de kudretli bir adamsın; burasıyla Canterbury kasabası arasında benim karşımda böyle durabilecek bir başka adam yoktur."

"Sen de güçlü bir adamsın; ve cesurca dövüşüyorsun," diye yanıt verdi yabancı gülerek.

Uzaklarda dallar çıtırdamaya ve yapraklar hışırdamaya başlamıştı. Bir anda yemyeşil giysileriyle yirmi-otuz kişi yaprakların arasından çıktı, başlarında Will Stutely duruyordu.

"Sana ne oldu böyle? Baştan aşağı ıslanmışsın, su iliklerine işlemiş," diye bağırdı Will.

"Niye şaşırıyorsun?" diye sordu bizim Robin, "şuradaki güçlü adam beni suya düşürdü, çok fena yenilgiye uğradım."

"Bu yaptığı yanına kalmaz öyleyse, kendisi de ıslansın bakalım!" diye bağırdı Will Stutely. "Saldırın arkadaşlar!"

Bunun üzerine Will ve yirmi kadar adam yabancının üstüne atıldılar, ama hızla hareket etmiş olmalarına rağmen yabancı asasıyla hazır konuma geçmişti bile. Sayıca üstün olmalarına rağmen, adamı alt edene kadar birkaçının kafası yarılmıştı.

"Durun bakalım!" diye bağırdı Robin. O kadar çok gülmüştü ki, karnına ağrılar girmişti. "O iyi kalpli bir adam ve kendisine zarar gelmesini istemem. Şimdi sana ciddi bir soru soracağım. Benimle kalıp çeteye katılmaya ne dersin? Her yıl üç kat yeşil elbise almaya hakkın olacak, ayrıca 550 şilinlik ücretin eksiksiz verilecek. Elimize geçenlerden payını da alacaksın. En lezzetli geyik etini yi-

yebilecek, en kaliteli biradan tadabileceksin. Ayrıca senin gibi sopa kullanan başka kimse görmediğim için benim sağ kolum olacaksın. Konuş bakalım, benim adamlarımın arasına katılır mısın?"

"Bilemiyorum," diye ağzını büktü yabancı, çünkü böyle üstüne abanılmış olmasına kızmıştı. "Eğer okunla yayını da böyle meşe sopası kullanır gibi kullanıyorsan, benim gözümde pek adam sayılmazsın. Ama burada benden daha iyi ok atabilen birisi varsa, sana katılmayı düşünebilirim."

"Demek öyle," dedi Robin. "Çok ukala bir gençsin, ama buna rağmen daha önce kimseye tanımadığım bir şans tanıyacağım sana. Stutely, dört parmak genişliğinde beyaz bir ağaç kabuğu kes ve yetmiş metre ötedeki meşe ağacının üstüne yerleştir. Eğer ucu tüylü okunla o kabuğu vurabilirsen, kendine okçu diyebilirsin yabancı."

"Tabii ki vururum," diye yanıtladı. "Bana sağlam bir yay ve uzunca bir ok verin, eğer vuramazsam yay kirişleriyle derimi morartana kadar kamçılayın beni."

Robin'inkine yakın kuvvette bir yay seçti, tüyü pürüzsüz ve dümdüz bir oku da gözüne kestirip işaretli noktaya geçti. Bu sırada tüm çete çimenlere yayılmış, atışın yapılmasını bekliyordu. Yayı yanağına kadar çeken yabancı gözünü bile kırpmadan oku bırakıverdi, ok da ağaç kabuğunun tam ortasına saplandı. "İşte!" diye bağırdı, "Parçalarını birleştirebilene aşk olsun." Bu sırada tüm grup bu güzel atış karşısında hayranlıkla el çırpıyordu.

"Çok iyi bir atış sahiden," dedi Robin, "parçaları birleştiremem tabii, ama daha da fazla parçalayabilirim."

Daha sonra kendi yayına elini attı ve yayı kirişe dikkatlice oturtup, akıl almaz bir hünerle atışını yaptı. Şimşek gibi giden ok yabancının okunun üstüne çakıldı ve oku paramparça etti. İzleyen herkes ayağa kalkıp liderlerinin bu mükemmel atışını sevinçle karşıladı.

"Ben hayatımda ne böyle atış, ne böyle okçu gördüm! Bundan sonra beni senin adamın bil. Adam Bell'i* iyi okçu diye bilirdim, ama o bile böyle atışı yapamazdı!"

"Öyleyse bugün iyi bir adam kazandım," dedi bizim Robin. "Peki senin ismin ne?"

"Benim adım John Küçük," dedi yabancı.

Bunun üzerine, şaka yapmayı çok seven Will Stutely, "Ne biçim isim bu yabancı?" dedi, "İsmini hiç sevmedim, sana başka isim koyalım. Güçlü kuvvetlisin, ama hani kusura bakma da pek ufak sayılmazsın, yine de fark etmez, senin ismin Küçük John olsun, ben de senin isim baban olayım."

Bu lafın üstüne Robin Hood ve tüm çete, yabancıyı kızdırana kadar güldüler. Adamın cevap vermeye hazırlandığını gören Stutely, "Eğer benimle dalga geçecek olursan," dedi, "kemiklerini kırarım haberin olsun."

"Sakin ol dostum," dedi Robin Hood, "öfkene hâkim ol, çünkü bu isim ona çok uydu. Bundan sonra sana Küçük John diyeceğiz. Benimle gelin şen dostlarım, bu ufaklık için bir karşılama ziyafeti düzenleyelim."

Böylelikle sırtlarını dereye dönüp tekrar ormana daldılar, gerisin geri ormanlık alanın içinde yaşadıkları yere geldiler. Burada ağaç dallarından ve kabuklarından barakalar vardı; sedirlere hasırotu sermişler, üstüne geyik derileri koymuşlardı. Dallarını cömertçe ormana doğru uzatan kocaman bir meşe ağacının altında Robin Hood'un ziyafetlerde oturduğu ve etrafına arkadaşlarının toplandığı yeşil yosunla kaplanmış bir koltuk vardı. Kimisi geyik eti taşıyan çetenin geri kalanıyla burada tekrar buluştular. Sonra büyük ateşler yaktılar ve geyikleri ateşte döndürüp bir fıçı birayı ortaya koydular. Ziyafeti hazırladıktan sonra hepsi yerine geçti, ama Robin, Küçük

---

* Adam Bell, Clough'lu Clym (Clym of the Clough – Clement of the Cliff) ve Cloudesly'li William eski zamanlardan kalma türkülerde sıklıkla isimleri geçen kuzeyli üç okçuydu.

John'u sağ tarafına oturttu, çünkü bundan sonra çetenin ikinci adamı o olacaktı.

Ziyafet bittikten sonra Will Stutely konuşmaya başladı. "Şu ufaklığı vaftiz etme vakti geldi artık, değil mi arkadaşlarım?" Herkes hep bir ağızdan, tüm ormanda neşeli sesleri yankılanacak şekilde, "Evet!" diye bağırdı.

"Öyleyse yedi vaftiz babasına ihtiyacım var," diyen Will Stutely, grubun arasında dolaşıp en güçlü yedi adamı kendi eliyle seçti.

"Siz ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Küçük John ayağa kalkarak. "Birden fazlasına ne gerek var yahu."

Ama cevap vermeden yedi adam da üstüne atıldı ve debelenmesine rağmen kimisi ayağından kimisi kolundan sıkıca tuttu. Diğerleri de olanı biteni görmek için etraflarına toplandılar. Başı kel olduğu için papaz rolüne bürünen birisi öne doğru adım attı, elinde ağzına kadar dolu bir kupa bira vardı. "Bu ufaklığı kim getirdi?" diye sordu tüm ciddiyetiyle.

"Getiren benim," diye cevapladı Will Stutely.

"Ya ismini ne koyacaksın?"

"Küçük John koyacağım."

"Peki, Küçük John," diye devam etti sahte papaz, "bundan önce yaşamadın, dünyada var olan bir yolcuydun sadece, ama bundan sonra can bulacaksın. Yaşamadığın vakitte adın John Küçük idi, ama artık yaşamaya başladığına göre adın Küçük John olacak, seni böyle vaftiz ediyorum." Bu son sözlerle birlikte birayı Küçük John'un kafasından aşağı boca etti.

Küçük John'un saçından başından aşağıya şıpır şıpır damlayan birayı görünce, hepsi kahkahayı koyuverdi. Küçük John önce sinirlenmeye başlamıştı; fakat herkesin böyle neşeli olduğunu görünce, o da gülmeye başladı. Daha sonra Robin kendisine baştan aşağı yemyeşil giysiler giydirdi, eline güçlü bir yay tutuşturdu ve Küçük John neşeli çetenin bir üyesi oldu.

İşte Robin Hood böyle haydut oldu, etrafına şen dostları böyle toplandı ve sağ kolu olan Küçük John'u böyle buldu. Kitabımızın giriş bölümü de böylece bitmiş oldu. Şimdi size Robin Hood'u üç kez yakalamaya çalışıp üçünde de başarısız olan Nottingham Valisi'nin hikâyesini anlatacağım.

ROBIN HOOD VE TENEKECİ

Robin Hood'u yakalayana para ödülü vaat edildiği, Nottingham Valisi'nin hem bu para ödülünü almak istemesi, hem de Robin'in öldürdüğü adamın akrabası olması sebebiyle Robin Hood'u yakalamaya yemin ettiği daha önce anlatıldı. Vali, Sherwood Ormanı'nda yaşayan Robin'in ne kadar güçlü olduğundan habersizdi, ama tıpkı kanuna uymayan diğer insanlar için yapıldığı gibi bir yakalama emri çıkartmayı düşünmüştü; bu emri yerine getirene de çil çil seksen altın vaat ediyordu. Ama Nottingham City sakinleri Robin Hood'u ve yaptıklarını validen daha iyi biliyorlardı. Cesur haydudu yakalamaya çalışanın karşılığında alacağı tek şeyin para değil kırık bir kafa olduğunu da gayet iyi bildiklerinden, kimse bu işi üstlenmiyordu. İki hafta geçmesine rağmen, valinin yakalama emrine metelik veren yoktu. Vali, "Robin Hood için çıkardığım yakalama emrinin ucunda para ödülü olmasına rağmen kimsenin bu işin peşine düşmemiş olmasına şaşırıyorum," dedi.

Yakınındaki adamlardan biri yanıtladı, "Efendim, Robin Hood diğer haydutlara benzemez; gücünden öylesine emindir ki, ne bir kralın ne bir valinin çıkarttığı emirlere itaat eder o. Herkes kemiklerinin kırılmasından korktuğu için kimse bu işi üstlenmiyor."

"Öyleyse tüm Nottingham sakinleri korkak demektir," dedi vali. "Kralımız şanlı Harry'nin izniyle çıkartı-

lan emre itaatsizlik edebilecek adam kimmiş sorarım. Böyle adamı darağacında sallandırırım ben! Nottingham'da kimse para ödülünü umursamıyorsa, bu ülkede bir yerlerde gönüllü olacak başkası vardır elbet."

Daha sonra çok güvendiği ulaklarından birini çağırdı ve atını eyerlemesini, Lincoln köyüne gitmeye hazırlanmasını, burada yakalama emrine uyacak biri varsa onu bulup getirmesini istedi. Ulak hemen o sabah görevi yerine getirmek üzere yola çıktı.

Nottingham'dan Lincoln'e giden, tepeleri aşıp kıvrıla kıvrıla vadilere inen toprak yolun üstünde güneş parıldıyordu. Ulağın da genzi yanmıştı toz toprak solumaktan, tam bu sırada Mavi Domuz Hanı'nın tabelasını görünce kalbi sevinçle doldu, yolunun neredeyse yarısını geride bırakmıştı. Etrafında serinlikli gölgeler yaratan meşe ağaçları sıralanmış han pek sevimli göründü gözüne. Biraz dinlenmeyi, kurumuş boğazını bir kupa birayla ıslatmayı umarak atından indi.

Hanın girişinde, dalları göğe uzanan meşe ağacının gölgelendirdiği çimenlik alanda bir grup neşeli insan oturmaktaydı. Bir tenekeci, iki çıplak ayaklı keşiş ve kralın yemyeşil giysiler içindeki altı ormancısı oturmuş bira içiyor, bir yandan da eski ve güzel günlere dair türküler söylüyorlardı. Yüksek sesle gülüyordu ormancılar, türkü çığırırken el kol hareketleri yapıp eğleniyorlardı, daha da yüksek sesle gülüyordu keşişler, kara koçların yünleri gibi kıvrık sakalları vardı; ama en yüksek sesle gülen tenekeciydi, grubun en güzel türkü söyleyeni de oydu. Çantası ve çekici meşe ağacının bir dalına asılmıştı, bileği kalınlığındaki sopasının ucu budaklıydı ve hemen yakınlarda duruyordu.

"Gel," diye bağırdı ormancılardan biri yorgun ulağa, "gel bize katıl. Hey hancı! Herkesin biralarını tazele bakalım."

Ulak hem diğerlerinin arasına katılmış olmaktan, hem ağrıyan kaslarını dinlendirebildiğinden, hem de biranın tadı nefis olduğundan halinden memnundu.

"Böyle hızlı hızlı nereye, ne haber götürüyordun?" diye sordu biri. "Yolun nereye böyle?"

Ulak oldukça çenebazdı ve dedikodu yapmayı çok severdi. İçtiği bira da içini ısıtmıştı. Bu sırada hancı kapıya yaslandı, karısı da elleri önlüğünün içinde dinlemeye başladı. Ulak büyük bir rahatlıkla getirdiği haberleri sayıp döktü. Hikâyeye ilk başından başladı, Robin Hood'un bir ormancıyı nasıl öldürdüğünü, kanundan kaçıp ormanda saklandığını, orada yaşamaya başladığını, kralın geyiklerini avladığını, başrahibin ve şövalyelerin yolunu kestiğini, Watling veya Fosse Yolu'nda korkudan kimsenin dolaşamadığını, valinin de bu düzenbazın yakalanması için kralın izniyle bir yakalama emri çıkarttığını, ama onun ne kralın ne valinin kurallarını umursamadığını, kanun tanımaz bir adam olduğunu anlattı. Daha sonra Nottingham City'de kimsenin korkudan yakalama emrine uymadığını, kendisinin ulak olarak Lincoln köyüne giderek bu işi üstlenecek birini bulma görevini yerine getirdiğini de söyledi.

"Ben Banbury köyünden geliyorum," dedi tenekeci, "ve ne Nottingham'da, ne de Sherwood'da benim gibi sopa kullanabilen yoktur. Hertford kasabasındaki ünlü panayırda Ely'li çatlak Simon'un karşısına çıkıp Leslie'li Sir Robert ve eşinin önünde Simon'u bir güzel pataklayan ben değil miyim sanki? Bu Robin Hood denen kişinin ismini daha önce hiç duymadım, ama güçlü birine benziyor; gerçi ne kadar kuvvetli olursa olsun ben daha kuvvetli değil miyim? İstediği kadar kurnaz olsun, ben daha kurnaz değil miyim? Hanın hanımının pırıltılı gözleri ve kendi adım üstüne yemin ederim ki, bu düzenbaz adamın da karşısına dikilebilirim, bundan adım gibi eminim, görsün bakalım şanlı kralımızın mühürünü umursa-

mamak, Nottinghamshire Valisi'nin emrini dinlememek neymiş; bir daha elini kolunu kaldıramayacak hale getireceğim onu, kafasını kıracağım! Duydunuz mu beni çocuklar?"

"Madem sen aradığım adamsın," dedi ulak, "benimle birlikte Nottingham City'e geri dönüyorsun."

"Hiç de bile," diye yanıtladı tenekeci kafasını sağa sola sallayarak. "Kendi özgür irademle olmadıktan sonra, ben kimseyle birlikte bir yere gitmem."

"Tabii canım," dedi ulak, "Nottinghamshire'da sana kendi iraden dışında bir şey yaptıracak kimse yoktur cesur dostum."

"Cesurum tabii," dedi tenekeci.

"Öyle ya," diye devam etti ulak, "sen çok cesur bir adamsın, hem üstüne üstlük vali Robin Hood'u yakalayana seksen altın vaat ediyor."

"Öyleyse seninle gelirim. Ama çantamla çekicimi, bir de sopamı alana kadar bekle. Şu Robin Hood denen adamla bir karşılaşalım bakalım da kralın mühürünü tanımamazlık neymiş gösterelim." İçtiklerinin parasını ödedikten sonra, ulak yorgun atının yanında yürüyen tenekeciyle birlikte tekrar Nottingham'ın yolunu tuttu.

Bu olaydan bir gün sonra aydınlık bir sabah, Robin Hood Nottingham'da neler olup bittiğini haber almak için şehrin yolunu tutmuş, papatyalarla süslenmiş yol kenarındaki çimenlerde neşeyle yürüyor; bir yandan etrafı kolaçan ediyor, bir yandan da düşünüyordu. Borusu belinde, yayı ve okları sırtında, sağlam meşe sopası da elinde; sopasını parmaklarının arasında döndüre döndüre yürümekteydi.

Gölgeli bir yolda yürürken karşıdan gelen ve neşeli bir türkü tutturmuş bir tenekeciye rastladı. Sırtında çantasıyla çekici, elinde bir buçuk metreden uzun bir sopa vardı; türküsü de şöyle bir şeydi:

"Bezelyenin yetiştiği dönemde
Köpek kulak kesilir, yakalanan geyiğe
Ağızlarında saman çöpüyle oğlanlar
Kollar tarlaları, hayvanlar girmesin diye..."

"Selam sana yolcu dostum!" diye bağırdı Robin.

"ÇİLEK TOPLAMAYA GİTTİM..."

"Selamlar!" diye bağırdı tekrar Robin.

"GÜZELİM ORMANDAKİ ÇALILARDAN..."

"Hey, sağır mısın nesin? Arkadaşım duymuyor musun?"

"Kimsin de böylesine güzel bir şarkıyı kesiyorsun?" diye cevap verdi tenekeci, türkü söylemeyi bırakıp. "Sana da selam olsun, hırlı da olsan hırsız da. İyilik eden iyilik bulur haberin olsun."

"Nereden geliyorsun böyle peki?" dedi Robin.

"Banbury'den geliyorum," diye cevapladı tenekeci.

"Ne yazık ki, bu güzel sabahta üzüntü verici haberlerim var sana," dedi Robin.

"Ya, demek öyle!" dedi tenekeci. "Yalvarırım çabuk söyle, gördüğün üzere tenekecilik yapıyorum ve işim gereği haberler beni çok ilgilendiriyor."

"Peki öyleyse," dedi Robin, "söyleyeceğim, ama metin ol çünkü vereceğim haberler çok üzücü. İki tenekeciyi bira içtiği için hapse atmışlar diye duydum."

"Hay sana da, verdiğin habere de lanet olsun," dedi tenekeci, "iyi adamlar hakkında atıp tutuyorsun, ama haberler sahiden kötü, demek iki arkadaşımı da hapsetmişler."

"Sen anlatmaya çalıştığım şeyi anlamadın, yanlış şeye üzülüyorsun. Haberin üzücü kısmı içerde iki kişinin yatıyor olması değil, diğerlerinin dışarıda hâlâ geziniyor olması," dedi Robin.

"Çekiçle dövdüğüm tüm tenekeler adına," dedi tenekeci, "şu kötü şakan yüzünden seni iyi bir dövsem suçlu

sayılmam. Ama içki içtiler diye insanları hapse atacaklarsa, seni de görmezden geleceklerini sanmıyorum."

Robin kahkahalara boğuldu, "Aynen öyle tenekeci! Dilin sivrileştikçe zekân da ortaya çıkıyor. Ama çok haklısın, içkiyi çok severim. Eğer göründüğün gibi sağlam içiciysen, hani ben eminim öyle olduğuna ya, benimle Mavi Domuz Hanı'na gel derhal. Tüm Nottinghamshire'daki en lezzetli, en güzel mayalanmış birayı içireceğim sana."

"Kötü şakalarına rağmen sen iyi kalpli bir adamsın bence," dedi tenekeci. "Senden hoşlandım, şu Mavi Domuz'a seninle gelmezsem ne olayım."

"Sende ne haberler var peki?" diye sordu Robin birlikte yürürlerken. "Tenekecilerin kulağı deliktir bildiğim kadarıyla."

"Seni kardeşim kadar çok sevdim," dedi tenekeci, "yoksa sana haberleri söylemezdim. Ben pek bir kurnazımdır, o yüzden üstüme çok önemli bir vazife aldım. Buralarda dolaşan Robin Hood isimli cesur bir haydudu bulmaya geldim. Üstü kırmızı mühürlü, resmi mi resmi, parşömene yazılı bir yakalama emri var cebimde. Şu Robin Hood'a rastlarsam eğer emri kendisine göstereceğim, yok eğer umurunda olmazsa kemiklerini tek tek kıracağım. Ama sen buralarda yaşıyorsun, belki şu Robin Hood denen adamı tanıyorsundur."

"Evet, ismini duymuştum," dedi Robin, "hatta onu tam da bu sabah gördüm. Ama onun çok kurnaz bir hırsız olduğunu söylerler, tenekeci. Yakalama emrine dikkat et, yoksa senin ruhun duymadan cebinden bile aşırıverir o emri."

"Hele bir denesin!" diye bağırdı tenekeci. "Kurnazsa kurnaz, ben ondan daha kurnazım. Onu burada ayaküstü haklarım ben!" Bu lafının üstüne sopasını salladı. "Söyle bana dostum, neye benzer bir adamdır bu?"

"Tıpkı bana benzer," dedi Robin gülerek, "boyu posu ve yaşı aynıdır, hatta benimki gibi mavi gözleri vardır."

"Yok canım," dedi tenekeci, "sen daha genceciksin. Nottingham'ın tüm erkeklerinin kendisinden korktuğunu düşününce sakallı bıyıklı bir adam sandım ben onu."

"Ne senin kadar güçlü, ne senin kadar olgun bir adamdır," dedi Robin, "ama sopayı kullanmada üstüne yoktur."

"Orasını bilemem," dedi tenekeci kendinden emin bir şekilde, "ben ondan daha becerikliyim, Hertford kasabasında Ely'li Simon'ı alt emiş adamım ben. Onu tanıyorsan gidip bana getirebilir misin? O dolandırıcıyı yakalarsam, vali beni seksen altınla mükafatlandıracak; eğer onu bana getirirsen on altını sana veririm."

"Olur tabii," dedi Robin, "ama önce şu yakalama emrine bir göz atayım, neymiş ne değilmiş bir göreyim."

"İşte bunu yapamam, öz kardeşime bile gösteremem," diye karşılık verdi tenekeci. "Şu adam karşıma çıkmadan, emri kimse göremez."

"Öyle olsun," dedi Robin, "bana bile göstermiyorsan kime göstereceksin zaten. Ama Mavi Domuz Hanı'na da geldik; girelim de, şu güzel biranın tadına bakalım."

Nottinghamshire'daki en sevimli han Mavi Domuz'du. Diğer hiçbir hanı buradaki gibi ağaçlar çevrelemiyor, asmalar ve hanımelleri kaplamıyordu. Buradaki köpüklü biranın lezzetine diğer hiçbir handa rastlanmaz ve kışın kuzeyden rüzgâr eser, çalılar kardan görünmezken, Mavi Domuz'un ocağındaki gibi içi ısıtan bir ateş başka hiçbir yerde yanmazdı. Böyle zamanlarda çiftçiler ve köylüler ateşin etrafına toplanır, birbirleriyle şakalaşır ve ateşte kestane közlerlerdi. Robin Hood ve çetesi için bu han çok bilindikti, çünkü tüm orman karla kaplıyken Küçük John, Will Stutely veya Doncaster'lı David gibi neşeli arkadaşları sık sık buraya gelirlerdi. Ayrıca hancı ağzını sıkı tutabilen, lafını iyi bilen bir adamdı; Robin ve çetesinin kendisine borçlu kalmadan ücretlerini ödediklerini hesaba katıyor, ekmeğine yağ sürenleri yüz üstü bı-

rakmıyordu. Robin Hood ile tenekeci kapıdan içeri girip iki büyük kupa bira söylediğinde, hancıya bakan biri kendisinin daha önce ünlü haydudu görmediğine kesin inanırdı.

"Ben gidip hancının Tamworth birasından getirip getirmediğine bakayım," dedi Robin tenekeciye. Sonra gidip hancının kulağına biranın içine sert bir içki karıştırmasını fısıldadı ve hancı da hazırladığı bu içkiyi getirdi.

Tenekeci içkiden uzun uzun içtikten sonra, "Tamworth birası da ne biraymış, ağzıma daha önce böyle güzel içki değmemişti," dedi.

"İç hadi iç," dedi Robin kendisi içkiyi sadece dudağına değdirerek. "Hey hancı! Dostuma aynısından bir tane daha getir. Eh şimdi bir şarkı da tutturursun sen."

"Sana bir şarkı söyleyeyim tabii dostum," dedi tenekeci, "hayatımda hiç böyle güzel bira içmemiştim. Şimdiden başım dönmeye başladı. Hey, gelin de dinleyin, hadi hancının güzel karısı sen de gel, parlak gözler beni izlerken daha iyi türkü söylerim ben."

Daha sonra 'Sir Gawain'in Evliliği' isimli Kral Arthur döneminden kalma eski mi eski bir türkü söyledi. O türküyü söylerken herkes şanlı şövalyenin şanlı hikâyesini ve kralı için yaptığı fedakârlıkları dinledi. Ama tenekeci son dörtlüğe gelemeden dili dolanmaya ve başı dönmeye başladı. Önce dili sürçtü, sonra sesi kalınlaştı; başı bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı, en sonunda uyuklamaya başladı. Birasına karıştırılan sert içki onu tümüyle kendinden geçirmişti.

Robin Hood kahkahalarla gülerken, bir yandan da tenekecinin cebini karıştırıp mektubu aldı. "Kurnazsın tenekeci," dedi, "ama sandığın kadar kurnaz değilsin, Robin Hood'la nasıl aşık atacaksın?"

Daha sonra hancıyı çağırdı, "Bugün bize yaşattığın eğlenceli vakit için on şilin veriyorum sana. Bizim şu misafire iyi bak, uyandığında ondan bir on şilin daha ister-

sin, eğer veremiyorsa çantasıyla çekicini alırsın, hatta paltosunu bile alabilirsin. Ormana gelip benimle uğraşmaya kalkanı böyle cezalandırırım işte. Sen de hanın sahibisin sonuçta, istersen onun içtiğinin iki katı para istersin."

Bu laf üstüne hancı sinsi sinsi gülümsedi, "tereciye tere satmana gerek yok" der gibiydi.

Tenekeci gölgelerin iyice uzadığı öğleden sonraya kadar uyudu. Uyandıktan sonra yukarı aşağı, sağa sola baktı ve sanki rüzgârda dağılan saman sapları gibi karışmış kafasını toplamaya çalıştı. Önce neşeli arkadaşını düşündü, ama o çoktan gitmişti. Daha sonra sopası aklına geldi, ki hâlâ elinin altında duruyordu. Daha sonra emir mektubunu ve Robin Hood karşılığında alacağı seksen altını düşündü. Elini cebine attı, ama ne mektup, ne de paradan eser vardı. Bunun üstüne sinirle ayağa kalktı.

"Hey hancı!" diye bağırdı, "Demin benimle birlikte olan o düzenbaz nereye gitti?"

"Hangi düzenbazdan bahsediyorsunuz efendim?" diye sordu hancı, tenekeciye efendim diyerek onu yatıştırmaya çalışıyordu. "Efendim ben yanınızda düzenbaz bir adam görmedim, Sherwood Ormanı yakınlarında o adama kimse düzenbaz diyemez. Efendim ben sizinle bir adam gördüm tabii, ama efendimin onu tanıdığını düşündüm; çünkü buralarda onun yanından geçip de, onu tanımayan yoktur."

"Ben buralı değilim, buralarda yaşayanları nereden tanıyayım? Kimdi o ve sen nereden tanıyorsun?"

"Buralarda o güçlü genç adamdan Robin Hood diye bahsederler, kendisi..."

"Nasıl olur?" diye bağırdı tenekeci. Kızgın bir boğa gibi burnundan soluyordu: "Benim, yani dürüst ve çalışkan bir zanaatkârın handan içeriye girdiğini gördün ve onun kim olduğunu bilmene rağmen bana kim olduğunu söylemedin demek. Senin kafanı kırarım ben!" Bu laflar-

dan sonra elini sopasına attı ve oturduğu yerden hancıyı parçalayacakmış gibi bakmaya başladı.

"Ama," diye söze başladı hancı eliyle kafasını korumaya çalışarak, "onu tanımadığınızı nereden bilebilirdim?"

"Bana minnettar olman lazım," dedi tenekeci, "ben sabırlı adamım, canını bağışlıyorum, yoksa sana müşterileri dolandırmak ne demekmiş öğretirdim. Ama düzenbaz Robin Hood'un peşine düştüm bir kere, eğer o sahtekârı haklamazsam sopamı paramparça edin, beni de kadın kılığına sokun." Bunları dedikten sonra dışarı çıkmak için hareketlendi.

"Hey," diye seslendi hancı. Kollarını sağa sola savura savura önüne dikildi ve almaya niyetlendiği paranın verdiği cesaretle, "Hesabını kapamadan hiçbir yere kımıldayamazsın," dedi.

"Ama sana verecek hiç param yok ki dostum," dedi tenekeci.

"Bana hiç dostum filan deme," dedi hancı. "On şilin vermek işine gelmeyince dostum der oldun! Borcunu öde ya da paltonu, çantanı ve çekicini alırım. Bunlar bile on şilin etmez aslında, yine ben zarar ederim. Kaçmaya çalışırsan köpeğimi üstüne salarım haberin olsun. Maken, eğer bu adam bir adım bile atarsa, kapıyı açıp Brian'ı sal."

"Yok yok," dedi tenekeci (bu bölgenin köpeklerinin neye benzediğini çok iyi biliyordu), "varımı yoğumu al, yeter ki beni bırak gideyim. Ama şu dalavereciyi yakaladığımda, bana yaptıklarını ve borcunu ödeteceğime emin olabilirsin."

Bunları diyerek ormana doğru yola koyuldu. Bir yandan kendi kendine konuşuyordu. Hancı ve sevgili karısı Maken de arkasından bakıyorlardı, yeterince uzaklaştığında kahkahalara boğuldular.

"Robin'le birlikte şu adamı hakikaten iyi soyup soğana çevirdik," dedi hancı.

Tam da bu sıralarda Robin Hood, Fosse Yolu'na çıkıp neler olup bittiğine bakmak için ormanın içinden geçiyordu; dolunay çıkmıştı ve her yeri aydınlatıyordu. Robin'in meşe sopası elinde, borusu belindeydi. Ormanın patikalarından birinden çıkarken; diğerinden de tenekeci iniyor, kendi kendine konuşuyor, kafasını kızgın bir boğa gibi sallayıp duruyordu. Yolun keskin kavis yapan kısmında burun buruna geldiler. İkisi de bir süre dikildikten sonra Robin konuşmaya başladı, "Selam sana küçük kuş," dedi gülerek, "biranı beğendin mi? Bana bir şarkı daha söylesene."

Tenekeci şaşkınlık ve kızgınlıktan dona kalmıştı. En sonunda konuştu: "Sana rastladığıma sevindim, senin o kemiklerini çıtır çıtır kırmazsam ne olayım."

"Kemiklerimi kırmak istiyorsun demek, buyur bakalım," dedi Robin. Bunu söyledikten hemen sonra sopasını kaptı ve savunma konumu aldı. Tenekeci de sopasını kavrayıp saldırıya geçti. Yaptığı ilk birkaç hamlede hasmının oldukça dişli olduğunu anlamıştı. Robin tüm hamlelerini ustaca savuşturuyor ve karşılanması güç darbeler indiriyordu. Bu arada tenekeci sırtına da güçlü bir darbe almıştı. Robin isabetli vuruşunu kahkahayla süsleyince, tenekeci büsbütün kızdı ve tüm gücüyle tekrar saldırdı. Robin yine iki darbeyi savuşturmuştu ki, üçüncüde sopası tenekecinin kuvvetli saldırısı karşısında kırılıverdi. "Hay lanet sopa," diye bağırdı Robin elinde kalan küçük odun parçasına bakarak, "sana bu kadar ihtiyacım varken beni yarı yolda bıraktın."

"Teslim ol bakalım," dedi tenekeci, "elime düştün artık, kaçmaya çalışırsan beynini dağıtırım haberin olsun."

Robin bu laflara cevap vermek yerine, borusunu dudaklarına götürüp üç kere öttürdü.

"Hah, sen ancak boru üfle, benimle birlikte Nottingham City'e geliyorsun; vali de seni bekliyordu zaten. Teslim olacak mısın, yoksa kafanı mı kırayım?"

"Ekşi bira bile içerim," dedi Robin, "ama yaralı bile değilken hiç kimseye teslim olmam. Şen dostlarım! Elinizi çabuk tutun!"

Tam bu sırada ağaçların arasından Küçük John ve yeşiller giyinmiş altı güçlü kuvvetli adam çıkıverdi.

"Ne oldu?" diye sordu Küçük John, "Borunu öttürdüğünü duyduk."

"Şu tenekeci var ya," dedi Robin, "beni Nottingham'a götürmek ve darağacında asılmamı istiyor."

"Ona ormanı dar edip, ağaca kendisini asarız o zaman," dedi Küçük John ve hepsi birden tenekecinin üstüne yürüdüler.

"Yok dokunmayın," dedi Robin, "kendisi hem güçlü kuvvetli, hem mesleğinin erbabı, hem de cesur; ayrıca çok güzel şarkılar söylüyor. Dostum bana ve şen adamlarıma katılmak ister misin? Yılda üç kat yeşil elbise alacaksın ayrıca 550 şilin maaşın olacak. Yediğini içtiğini bizimle paylaşacaksın ve ormanda şen bir hayat süreceksin, çünkü biz dertsiz tasasız yaşarız ve Sherwood Ormanı'nda başımıza kötülük gelmez; kimi zaman geyik avlayıp yeriz, kimi zaman buğday ekmeğini, peyniri, balı katık ederiz. Bize katılacak mısın?"

"Size seve seve katılırım," dedi tenekeci, "şen bir hayat sürmek isterim, hem seni de çok sevdim. Sırtıma sopa indirmene ve beni kandırmana rağmen hem de. Sen hem daha kuvvetli, hem de daha kurnazsın; bunu kabul ediyorum. Sana katılacağım ve sadık kalacağım."

Bunun üzerine tenekecinin bundan sonra yaşamaya başlayacağı ormanın derinliklerine doğru yola koyuldular. Tenekeci uzun süre çeteye türküler söyledi, ta ki ünlü Vadili Allan onlara katılana kadar. Onun yanında herkesin sesi karga gibi kalmıştı, ama Vadili Allan'ın hikâyesini daha sonra öğreneceğiz.

NOTTINGHAM CITY'DEKİ OKÇULUK YARIŞMASI

Bizim Robin'in hakkından gelemeyince vali çok kızdı. Her kötü haber gibi kulağına tez ulaşan haberlere göre, insanlar arkasından gülüyor ve böylesi cesur bir haydut için yakalama emri çıkartmanın mantıksızlığından bahsedip dalga geçiyorlardı. Birini dalga geçilmekten daha fazla kızdıracak bir şey olamaz. Bu yüzden, "Şanlı lordumuz olan kralın bundan haberi olmalı, yasalarının bu haydut çetesi tarafından nasıl ayaklar altına alındığını bilmeli. Tenekeciye gelince, onu yakalarsam kendi ellerimle Nottinghamshire'daki en yüksek ağaca asacağım," dedi.

Yanında çalışanlara Londra'da kralın huzuruna çıkıp konuşmak için hazırlıklara başlamalarını emretti.

Valinin kalesinde harala gürele başladı, adamları bir o işe koşuyor bir bu işin ucundan tutuyorlardı. Nottingham'da kızıl ateşler tıpkı gece karanlığındaki yıldızlar gibi parıldıyordu, çünkü şehrin tüm demircileri valinin koruma alayının zırhlarını onarmakla meşguldü. Bu iş iki gün sürdü ve üçüncü gün yolculuğa çıkmak için her şey hazırlanmıştı. Böylelikle güneşli bir günde Nottingham City'den Fosse Yolu'na, oradan da Watling Yolu'na doğru yola koyuldular; iki gün yol aldılar; en sonunda Londra'nın kuleleri uzaktan belirmeye başladı; yollarına devam ederken, pek çok insan durup adamların parlak zırhlarına, süslü başlıklarına ve koşum takımlarına baktı.

Londra'da Kral Henry, Kraliçe Eleanor, ipek, saten ve kadifeler giyinmiş, altın takılar takıştırmış kadınlar, cesur şövalyeler ve hükümdarın görkemli maiyeti sarayda toplanmıştı.

Vali önlerine doğru yürüdü ve kralın huzuruna çıktı.

"Hürmetlerimi sunarım," dedi, yere doğru eğilip diz çökerken.

"Ne gibi bir rican var?" diye sordu kral. "İsteklerini söyle."

"Kralım, şanlı lordum," diye söze başladı vali, "huzurlu Nottingham civarındaki Sherwood Ormanı'nda ismi Robin Hood olan bir haydut yaşamakta."

"Yaptıklarıyla ilgili haberler saraya kadar ulaştı. Kendisi cesur ayrıca asi bir adam, ama onunki kadar başına buyruk bir hayat sürmek isterdim," dedi kral.

"Ama yüce lordum," dedi vali, "üstünde sizin mühürünüzün bulunduğu yakalama emrini bir adamımla ona gönderdim; ulağımı dövdü, emri de çaldı. Kendisi geyiklerinizi avlıyor, yol başlarını tutmuş, hiç aldırış etmeden tebaanızı soyuyor."

"Sen ne diyorsun?" diye sordu kral sinirlenerek. "Benim ne yapmamı istiyorsun? Huzuruma silahlı ve savaşa hazır bir dolu adamınla çıkan sen değil misin; nasıl oluyor da kendi bölgende, üstünde zırhı bile olmayan bir grup çapulcuyu alaşağı edemiyorsun? Sen benim valim olarak çalışmıyor musun? Nottinghamshire'da benim koyduğum kurallar geçerli değil mi yoksa? Yasalara uymayanlara veya sana ve çevrendekilere zarar verenlere, kendi kararlarını vererek karşı gelmekten aciz misin? Git, çekil karşımdan. Düşünüp taşınıp kendi planını kendin yap ve beni de sorunlarınla sıkma. Ama dikkatli ol vali, çünkü krallığım dahilinde herkesin koyduğum kurallara uymasını beklerim ve bunları uygulatamıyorsan, benim gözümde vali filan değilsin. Başarılı olamazsan Nottinghamshire'daki haydutlar gibi senin de başına kötü şeyler gelebilir. Şu deyişi sakın unutma: Kurunun yanında yaş da yanar."

Bunun üzerine vali süngüsü düşmüş bir şekilde geri döndü ve beraberinde getirdiği adamları yüzünden büyük bir hata yaptığını anladı. Yanında onca adam olmasına rağmen, yasaları yürürlüğe koyamadığı için kral daha da fazla kızmıştı. Hep birlikte Nottingham'a doğru

yola koyulduklarında, vali düşünceli ve dertliydi. Kimseye tek kelime etmedi. Adamları da onunla konuşmadılar, ama tüm bu süreç içinde Robin Hood'la ilgili bir plan yapmaya çalıştığı belli oluyordu.

"Hah!" diye bağırdı, bir anda elini beline koyarak: "Buldum işte! Çabuk olun, olabildiğince çabuk Nottingham City'e varalım. Laflarımı bir kenara yazın, iki hafta geçmeden, o korkunç Robin Hood Nottingham zindanına girmiş olacak."

Valinin planı neydi peki?

Tıpkı bir tefecinin bir çuval gümüş parayı hasarlı mı diye tek tek eline alıp incelemesi gibi; vali de Nottingham'a doğru yavaş ve üzüntülü bir şekilde geri dönerken düşüncelerini işte böyle tek tek ele alıyor, her birinin en ince detayına iniyor, her birinde bir sorun buluyordu. En sonunda Robin'in cesaretini düşündü, vali onun Nottingham'ın duvarlarının dibine kadar gelebildiğini biliyordu.

"Eğer," diye düşündü vali, "Robin'in Nottingham City'e girmesini ve onu bulabileceğim bir yere gelmesini sağlayabilirsem bu beladan ebediyen kurtulurum." İstediğini gerçekleştirmenin yolu, büyük ödüllü bir okçuluk yarışması olabilirdi. Robin Hood'un cüretkârlığı ve cesareti sayesinde kandırılabileceğini düşündü. Bu düşünce aklına gelir gelmez de "Hah!" diye bağırması bir olmuştu.

En sonunda Nottingham'a sağ salim dönünce; dört bir yana, büyük küçük her yerleşim yerine, büyük okçuluk yarışmasının haberini yetiştirmelerini söyledi. Herkes yayıyla yarışmaya katılabilirdi, ödül ise saf altından bir yay olacaktı.

Robin Hood bu haberi ilk duyduğunda Lincoln köyündeydi, Sherwood Ormanı'na hızla geri dönerek adamlarını etrafına topladı ve hemen konuya girdi. "Dinleyin beni dostlarım, size bugün Lincoln köyünden haberler getirdim. Nottingham Valisi dostumuz bir okçuluk yarışması düzenlemiş ve her yere ulaklarını gönder-

miş. Ödül saf altından bir okmuş. Onu aramızdan birinin kazanmasını arzuluyorum; hem ödülün güzelliği, hem de vali kendi elleriyle sunduğu için. Bu yüzden yayımızı okumuzu alalım ve atışa gidelim, çok neşeli olacağını adım gibi biliyorum. Ne dersiniz dostlarım?"

Bunun üstüne Doncaster'lı genç David söz aldı, "Aman yalvarırım beni dinleyin. Mavi Domuz'daki dostumuz Eadom'un yanından buraya geldim ve orada da bu yarışmanın haberlerini dinledim. Ama efendim, ondan dinlediğime göre –ki o da valinin adamı Yaralı Ralph'ten dinlemiş– bu bizim düzenbaz vali okçuluk yarışması düzenleyerek sana bir tuzak kurmuş, seni orada görmekten çok istediği şey yokmuş. O yüzden sakın gitme, çünkü aklını çelmeye çalıştığına eminim, gidersen hepimizin başına çok kötü şeyler gelecek."

"Sen zeki bir gençsin," dedi Robin, "kulaklarını açık, ağzını kapalı tutuyorsun. Ama Nottingham Valisi cesur Robin Hood'u ve tüm İngiltere'deki en iyi yüz kırk okçuyu korkuttu dedirtmek olmaz. İyi kalpli David, senin getirdiğin haber, benim gönlümün o ödülü daha da fazla arzulamasına yol açmaktan başka bir işe yaramadı. Bak Usta Swanthold ne demiş: 'Acele giden ecele gider ama korkak adam da ne kar eder ne zarar.' Kurnazlığa kurnazlıkla karşılık vermeliyiz. Bazılarınız keşiş, fakir köylü gibi bazılarınız ise tenekeci veya dilenci gibi giyineceksiniz, ama ihtiyacınız olur diye yanınızdan yayınızı veya kılıcınızı eksik etmeyin. Bense altın ok için yarışmaya katılacağım ve kazandığımda o oku tüm çetemiz görebilsin diye sevgili yüce ağacımızın dalına asacağız. Planımı nasıl buldunuz şen dostlarım?"

Bu lafların üstüne herkes, "Çok güzel!" diye bağırdı.

Okçuluk yarışmasının olduğu gün Nottingham City görülmeye değerdi doğrusu. Şehir duvarının önünde uçsuz bucaksız uzanan yeşilliklerin üstündeki sıra sıra sandalye leydi ve şövalyeleri, beyleri ve hanımları, zengin şe-

hirlileri ve eşlerini bekliyordu; buraya belli bir statünün altındakiler oturamıyordu. Tüm bu sıraların en önünde duran yüksek iki koltuk ise kurdeleler ve çiçeklerle süslenmiş, Nottingham Valisi ile eşine ayrılmıştı. Atış menzili kırk adım ilerideydi. Bir uçta hedef, diğerinde ise çizgili bir kumaştan yapılma bir çadır duruyordu. Direğine rengârenk bayraklar ve flamalar asılmıştı. Burada fıçılar dolusu bira, susuzluğunu gidermek isteyen okçuların beğenisine sunulmuştu.

Daha yüksek mevkidekilerin oturduğu yüksek sandalyelerin karşısında, menzilin etrafında kalabalık etmesinler diye yoksulları geride tutmaya yönelik yapılmış bir parmaklık vardı. Erken vakitlerde bile bu yüksek sandalyeler, küçük faytonlar veya gümüş çanları çınlayan dizginleri çekildiğinde, kaygısızca şaha kalkan binek atlarıyla gelen bu zengin sınıfa mensup insanlarla dolmaya başlamıştı. Beraberlerinde daha yoksul halk da geliyor, kendilerini menzilden ayıran parmaklıkların gerisinde oturuyor veya çimlere yayılıyorlardı. Büyük çadırın içinde, ikili üçlü gruplar halinde okçular bir araya geliyor; kimisi yüksek sesle eskiden yaptığı takdire şayan atışları anlatırken, kimisi yayını inceliyor, kimisi parmaklarının arasına kirişi alıp bir gözünü kapatıp bir uçtan diğer ucuna kadar bakıp dümdüz olduğundan emin olmaya çalışıyor, aşınıp aşınmadığını anlamaya çalışıp oklarını kontrol ediyordu. Çünkü böyle bir zamanda ne yay, ne ok, ne de kiriş kesinlikle insanı yarı yolda bırakmamalıydı. Nottingham City'de o günkü kadar büyük bir kalabalık daha önce hiç bir araya gelmemişti, çünkü tüm İngiltere'nin en iyi okçuları buraya toplanmıştı. Valinin kendi baş okçusu Kızıl Kafalı Gill, Lincoln City'den Diccon Cruikshank, eskiden Woodstock'taki ünlü okçuluk yarışmasında Tepenin Merhameti lakaplı ünlü okçuyu yenen ve altmış yaşını aşmasına rağmen hâlâ hareketli ve genç görünen Tamworth sakini Vadili Adam buradaydı. Ayrıca

isimleri eski türkülerde sık sık geçtiği için şanları bizim de kulaklarımıza bir şekilde ulaşmış olan pek çok ünlü okçu atış yapmaya gelmişti.

Tüm sandalyeler zengin leydilerle ve lordlarla dolduktan sonra, gururlu bir yüz ifadesi takınmış olan vali kar beyazı atının üstünde, yanında kahverengi bir kısrak süren eşiyle göründü. Başında mor kadifeden bir başlık vardı, cübbesi tepeden tırnağa mordu, kenarları süslemeliydi. Yeleğiyle pantolonu deniz yeşili bir ipekten yapılmıştı, ayakkabıları siyah kadifedendi ve sivri uçları diz bağlarına altın zincirlerle tutturulmuştu. Boynundan altın zinciri sarkıyor, yakasında kırmızı altına oturtulmuş bir yakut duruyordu. Eşi ise kaz tüyünden süslemeleri olan mavi kadifeler içindeydi. Yan yana at sürerlerken göz dolduruyorlardı; yüksek mevkidekilerin karşısındaki kalabalıktan bağırışlar duyulurken, vali ile eşi zırhlı yelekler ve mızraklarla kendilerini bekleyen askerlerin durduğu yere geçtiler.

Valiyle eşi oturunca, habercisinin gümüş borusunu üflemesini işaret etti; haberci de üç kez boruya üfledi ve ses Nottingham'ın gri duvarlarına çarpıp yine neşe dolu bir şekilde yankılandı. Bunun üzerine okçular yerlerine geçtiler, halk olanca gücüyle bağırıyor, hepsi kazanmasını istediği adamın ismini sesleniyordu. "Kızıl Kafa!" diye bağıranların yanında "Cruikshank!" sesleri yükseliyordu, kimisi "Haydi Leslie'li William!" diye sesleniyordu. Kadınlar ise pırıltılı eşarplarını sallayıp okçuları motive etmeye çalışıyorlardı.

En sonunda haberci ayağa kalktı ve yarışmanın kurallarını açıkladı: "Her okçu menzilden 140 metre gerideki işaretli yerden atış yapacak. Her okçu sadece bir ok atabilecek ve tüm okçuların arasından en iyi atışı yapan on okçu tekrar atış yapmak üzere seçilecek. Bu on okçu iki ok atma hakkına sahip olacak ve aralarından en iyi atışı yapan üç kişi tekrar atış yapmak üzere seçilecek. Bu üç

okçunun her biri sadece üç atış yapma hakkına sahip olacak ve en iyi atışı yapana ödül verilecek."

Bunun üzerine vali öne eğilerek, okçulara göz gezdirip Robin Hood'un aralarında olup olmadığını görmeye çalıştı, ama kimse Robin Hood ve çetesinin giydiği yemyeşil giysileri giymemişti. "Yine de," dedi vali kendi kendisine, "buralarda olmasına rağmen gözümden kaçabilir. On kişi seçildiği zaman göreyim onu ben, kesin o on kişinin içinde olacaktır, adım gibi eminim buna."

Okçular sırayla atışlarını yapmaya başladılar; izleyenler ise bunun kadar iyi okçuluk gösterisini başka hiçbir yerde görmemişlerdi. Seçilen on kişinin attığı oklardan altısı tam hedefin ortasına, dördü siyah halkaya ve sadece ikisi biraz dıştaki halkaya isabet etmişti. En son ok da atılıp hedefi vurduktan sonra, herkes yüksek sesle bağırmaya başladı, çünkü bu çok güzel bir atış olmuştu.

Atış yapanlardan geriye on kişi kalmıştı ve bu on kişiden altısı tüm ülkede tanınıyordu, kalabalık da bu altı adamın etrafına toplanmıştı. Altı okçu sırasıyla Kızıl Kafa Gilbert, Vadili Adam, Diccon Cruikshank, Leslie'li William, Cloud'lı Hubert ve Hertford'lu Swithin idi. Diğer ikisi Yorkshire'dan geliyordu, mavi giysili bir yabancı olan diğer adam Londra'dan geldiğini söylüyordu ve en sonuncusu ise kızıl giysiler giymişti, bir gözünde de göz bandı vardı.

"Eee," dedi vali yanında duran muhafızlarından birine, "bu on kişi arasında Robin Hood'u görebiliyor musun?"

"Göremiyorum efendim," diye yanıtladı adam. "Altısını çok iyi biliyorum. Yorkshire'dan gelen adamlardan biri o düzenbaza göre çok uzun, diğeri ise çok kısa. Robin'in sakalı altın sarısıdır, şu eski püskü kırmızı kıyafetli dilencinin ise sakalı kahverengi, ayrıca bir gözü de kör. Mavili yabancının omuzları ise Robin'in omuzlarından en az on santimetre daha geniş."

"Hem hilekâr bir haydut, hem de korkak bir adam demek ki," diye söze başladı vali, "onurlu insanların arasına çıkıp yüzünü göstermeye bile çekiniyor baksana."

Kısa bir süre dinlendikten sonra, on adam tekrar atış yapmak için öne çıktı. Her okçunun iki atış hakkı vardı ve onlar atış yaparken kimseden çıt çıkmıyordu, kalabalık nefesini tutup onları izliyordu. Son atış yapıldıktan sonra büyük bir gürültü yükseldi, çünkü pek çok kişi bu son ustaca atışı görüp kendisini tutamamış ve sevinçten şapkasını havaya fırlatmıştı.

Valinin yakınlarında oturan seksenli yaşlarındaki Vadili Sir Amyas, "Gözlerime inanamıyorum," dedi. "Hayatımda böyle iyi atış görmedim, üstüne üstlük altmış yılımı en iyi okçuları izleyerek geçirmiştim."

Artık atış yapacak sadece üç kişi kalmıştı. Bunlardan biri Kızıl Kafa Gill, biri kızıl giysili fakir yabancı, biri de Tamworth kasabasından Vadili Adam'dı. Herkes yüksek sesle bağırıyordu, kimi "Kızıl Kafa Gill!" diye sesleniyor, "Tamworth'lü Adam haydi!" diyordu kimi. Ama kalabalıktan bir kişi bile kızıl giysili yabancının ismini bağırmıyordu.

"Senden iyi bir atış bekliyorum Gilbert," dedi vali, "eğer en iyi okçu ödülünü alırsan, ödülün yanında sana 100 gümüş daha vereceğim."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye cevap verdi Gilbert. "Hiç kimse, benim bugün burada vereceğim emekten daha fazlasını ortaya koyamaz." Bunları dedikten sonra geniş tüylü dümdüz bir ok aldı ve kirişe yerleştirdikten sonra kirişi gerip oku attı. Ok dümdüz giderek hedefin merkezinden bir parmak yana saplandı. Kalabalıktan "Gilbert, Gilbert!" haykırışları yükseliyordu. Kollarını memnuniyetle kavuşturan vali, "Bu sahiden de harika bir atış," dedi.

Sonra üstü başı yırtık pırtık olan yabancı öne çıktı, atış yapmak için dirseğini kaldırdığında kolunun altın-

dan gözüken sarı yamayı ve tek gözle atış yapmaya çalıştığını gören kalabalık kahkahaya boğuldu. Yayını gerip oku hızla atıverdi. Atışı o kadar hızlı yapmıştı ki, germesiyle atış yapması arasında bir nefeslik bile vakit yoktu; ama oku merkeze iki arpa tanesi uzaklığa saplanmıştı.

"Bu nasıl bir atış böyle!" dedi vali, "gözlerime inanamıyorum!"

Daha sonra Vadili Adam dikkatle ve yavaşça atışını yaptı. Oku yabancınınkine yakın bir yere saplandı. Kısa bir ara verdikten sonra üçü tekrar atış yapmak için kalktılar; her ok hedefin ortasına saplanıyordu, ama bu sefer Vadili Adam'ın oku merkezden en uzağa saplanan oktu ve eski püskü giysileri olan yabancının atışı en iyisiydi. Bu sefer Gilbert nişan alırken çok dikkatli davranmıştı, aradaki uzaklığı ölçüp biçmişti. En sonunda kendinden emin bir şekilde atışını yaptı. Ok hızla hedef tahtasına saplandı, insanlar da esintide salınan bayraklar titreyene, eski gri kulenin çatısındaki irili ufaklı kargalar korkup kaçışana kadar bağırdılar, çünkü ok neredeyse tam merkeze isabet etmişti.

"Tebrikler Gilbert!" dedi vali sevinçle. "Ödülü hak ettin gerçekten. Hadi bakalım seni de görelim hırpani adam, bundan daha iyi bir atış yapabilir misin görelim."

Yabancı hiç söz söylemeden yerine geçti, bu sırada herkes sessizleşti, nefes bile almıyor gibiydiler, ne yapacağını görmek isteyen herkes merakla bekliyordu. Bu sırada yabancı elinde yayıyla dik bir şekilde duruyordu; daha kimse içinden beşe kadar bile sayamadan okunu çıkardı, bir an gerili tuttuktan sonra kirişi bırakıverdi. Ok şimşek gibi giderek Gilbert'in okunun ucundaki tüyün bir kısmını parçalayıverdi ve tüy parçası hâlâ havada uçuşurken yabancının attığı ok, Kızıl Kafa'nınkinin yanına, hedefin tam ortasına saplandı. Bir süre kimse konuşamadı, çıt çıkmıyordu ama herkes etrafına büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu.

"İnanılmaz," dedi Vadili Adam uzun bir nefes alıp kafasını sağa sola sallayarak, "kırk yıldan uzun zamandır ok atarım, hiç de fena değilimdir hani, ama bugün başka atış yapmayacağım. Şu yabancı adam kimin nesidir bilmiyorum, fakat kendisiyle boy ölçüşemeyeceğim çok açık." Bu lafların üstüne okunu sadağına yerleştirdi ve başka tek kelime söylemeden yayını sırtına astı.

Bunun üstüne ipek ve kadife giysileri içindeki vali yüksekteki sandalyesinden inerek, sağlam yayına dayanmış hırpani görünüşlü yabancının yanına geldi. Bu sırada herkes böylesine muhteşem bir atışı yapan kişinin neye benzediğini görebilmek için itişip kakışıyordu. "Pekâlâ," dedi vali, "ödülü almaya hak kazandın. Ya ismin ne, nereden geliyorsun?"

"Bana Teviotdale'li Jock derler, oradan geliyorum," dedi yabancı.

"Jock, şimdiye kadar gördüğüm en iyi okçu sensin, hizmetime girersen sırtındaki urbadan çok daha iyisini verebileceğime emin olabilirsin. En iyi yiyeceği yer, en lezzetli içeceği içersin ve her Noel döneminde 550 şilin maaş alırsın. Sana yemin ederim, bugün burada yüzünü bile gösteremeyen o korkak Robin Hood'dan daha iyi ok atıyorsun. Bana hizmet etmeye ne dersin?"

"Kabul etmiyorum," dedi yabancı sert bir şekilde. "Ben kendimden başkasına hizmet etmem ve İngiltere'de kimse benim efendim olamaz."

"Öyleyse kaybol gözümün önünden!" diye bağırdı vali, sesi kızgınlıktan titriyordu. "Buradaki herkes şahidim, saygısızlığın yüzünden seni cezalandırmak için yeterli sebebim var!" Bunu dedikten sonra hızla topuklarının üstünde dönüp yürümeye başladı.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Sherwood Ormanı'nın derinliklerindeki büyük ağacın etrafında alacalı bulacalı kıyafetleriyle büyük bir grup toplandı. Yirmiden fazla keşiş, birçok tenekeci, dilenciler ve niceleri bura-

daydı. Yosunla kaplı bir koltuğun üstünde ise eski püskü kızıl giysili, bir gözünde bant olan ve elinde büyük okçuluk yarışmasının ödülü altın oku tutan biri oturuyordu. Konuşma sesleri ve kahkahalar arasında gözündeki bandı çıkardı ve kızıl kıyafetleri bir kenara atarak, içindeki yeşil giysiyi gözler önüne serdi. "Bu eski giysiler çabucak çıkıyor, ama sarı sakaldan kahverengi ceviz boyası nasıl çıkar bilmem," dedi. Herkes kahkaha atıyordu çünkü valinin ellerinden ödülü bizzat alan Robin Hood'un ta kendisiydi.

Daha sonra ormanda ziyafet çekip aralarında valiye oynadıkları neşeli oyunu konuşarak ve kılık değiştirdikleri sırada başlarına gelen olaylardan bahsederek vakit geçirdiler. Ziyafet bittikten sonra Robin Hood, Küçük John'u bir kenara çekerek, "Açıkçası valinin 'Bugün burada yüzünü bile gösteremeyen korkak Robin Hood'dan daha iyi ok atıyorsun,' lafına sinirlendim. Onun kendi eliyle altın oku kime verdiğini ve bana addettiği korkak sıfatının kesinlikle bana söylenecek laf olmadığını bilmesini istiyorum," dedi.

Bunun üzerine Küçük John, "Ben Will Stutely ile birlikte gidip şu şişko valiye hiç ummadığı bir şekilde haberi veririm," dedi.

O gün vali Nottingham City'deki evinin büyük salonunda yemekte oturuyordu. Salon boyunca uzanan masalarda muhafızlar, hizmetçiler ve köylüler de vardı; aşağı yukarı seksen kişiydiler. Burada etlerini yiyip biralarını içerken, o günkü okçuluk yarışması hakkında konuşuyorlardı. Vali masanın bir ucunda yüksek bir sandalyede oturuyordu, yanında da eşi vardı.

"O dalavereci Robin Hood'un bugün oyunlara katılacağına tüm kalbimle inanıyordum. Böylesine korkak olduğunu düşünmemiştim. Peki ya gözlerimin içine bakıp bana öyle küstahça cevap veren laubali adama ne demeli? Onu kırbaçlatmam gerekirdi, ama üstündeki çul çapu-

ta da aldanmamak lazım, altında başka bir şey gizliydi sanki."

Tam konuşmasını bitirirken, masadaki tabakların arasına büyük bir gürültüyle bir şey düştü; yakınında oturanlar şaşkınlıkla ne olabileceğine bakmaya çalışıyorlardı. Bir süre sonra muhafızlardan biri cesaretini toplayıp düşen şeyi valiye götürdü. Bunun üstüne herkes, bunun gri tüylü kör bir ok ile ucuna bağlanmış kaz tüyü kalınlığındaki bir parşömen olduğunu gördü. Vali parşömeni açıp içine göz gezdirirken alnındaki damarlar şişti ve okudukça yanakları kızarıp bozardı. Yazılanlar şunlardı:

"Bu güzel günde mutlu olman
Dileğiyle dolup taşıyor tüm Sherwood
Çünkü ödülü ellerinle verdiğin insan
Bizim şen Robin Hood!"

"Nereden geldi bu?" diye bağırdı vali.

"Camdan içeri düştü efendim," diye yanıtladı kendisine oku uzatan adam.

WILL STUTELY'NİN ARKADAŞLARI TARAFINDAN KURTARILMASI

Robin Hood'u ne yasayla ne de kurnazlıkla yakalayabileceğini fark eden vali şaşkın bir haldeydi ve kendi kendine, "Ne kadar aptalım! Eğer krala Robin Hood'dan bahsetmesem, kendimi böylesi bir duruma düşürmezdim. Oysa şimdi onu ele geçirmezsem yüce kralın gazabına maruz kalacağım. Yasalara başvurdum olmadı, kurnazlık edeyim dedim yine olmadı, ikisinde de başarısız oldum, bu sefer de güç kullanayım, bakalım ne olacak?" dedi.

O böyle düşüncelere kafa yorarken, muhafızlarını yanına çağırttırdı ve aklındakileri onlara da açtı. "Silahları-

nızı kuşanıp yanınıza dörder adam alın ve ormana gidip farklı noktalara konuşlanın, Robin Hood'un yolunu gözleyin. Olur ya askerlerden birinin karşısına bir anda bir sürü haydut çıkar, öyle bir durumda da asker hemen borusunu çalsın ve bunu duyabilen tüm gruplar olanca hızlarıyla kendilerini çağıran kişinin yardımına gitsinler. Bu şekilde şu yeşil giysili düzenbazı yakalayabileceğimize inanıyorum. Ayrıca Robin Hood'un ölüsünü veya dirisini bana getiren kişiye yüz, çetesinden birini yakalayıp getirene de kırk gümüş vereceğim. Cesur olun, asla merhamet göstermeyin."

Böylelikle Robin Hood'u yakalamak isteyen altmış kişi, beşerli gruplar halinde Sherwood Ormanı'na gitti. Para ödülü sebebiyle arsız haydudu ya da en azından çetesinden birisini herkes kendi ele geçirmek istiyordu. Yedi gün ve gece ormanda dolaştılar, ama yeşil giysili kimseye rastlamadılar, çünkü ormana doğru yola çıktıklarının haberi Mavi Domuz'daki sadık Eadom tarafından Robin Hood'a ulaştırılmıştı.

Haberi duyduğunda Robin şöyle demişti, "Eğer vali kaba kuvvete başvurursa, hem kendisinin hem de pek çok iyi adamının başına kötü şeyler gelir; çünkü böyle bir karşılaşmanın sonucunda kan çıkmaması mümkün değil. Ama kan dökmek ve çarpışmak istemiyorum, bu işin sonunda herkesin zarar göreceği çok açık. Güçlü kuvvetli adamlar hayatlarını kaybedecek, sevgilileri ve aileleri büyük bir yasa boğulacak. Eskiden bir adam vurmuştum, tekrar birini vurmak asla istemiyorum, düşüncesi bile bana acı veriyor. Bu yüzden Sherwood Ormanı'nda gizleneceğiz, böylelikle kimseye bir kötülük gelmeyecek, ama an gelir de kendimizi korumak zorunda kalırsak, çetedeki herkes kılıcını çekebilir, yayını gerebilir."

Bu konuşmanın sonunda tüm çete üyeleri onaylarcasına kafalarını salladılar, ama içlerinden, "Şimdi vali hepi-

mizin korkak olduğunu düşünecek ve haberi duyan herkes askerlerin karşısına çıkmaya cesaretimiz olmadığını düşünerek bize gülecek," diye düşünüyorlardı. Ama Robin'in kararına karşı gelmediler, tek kelime bile söylemediler.

Böylelikle yedi gün ve gece boyunca Sherwood Ormanı'nın derinliklerinde gizlenip, tüm bu süre zarfında yüzlerini kimseye göstermediler; en sonunda sekizinci günün sabahı erken vakitlerde, Robin Hood tüm çeteyi yanına çağırdı, "Valinin adamlarının nerelerde olduğunu bulmaya kim gitmek ister? Sherwood'un gölgelerinde sonsuza kadar durmayacaklarına adım gibi eminim," dedi.

Bunun üstüne büyük bir gürültü koptu; herkes görevi kapabilme hevesiyle, elini havaya kaldırıp bağırmaya başlamıştı. Robin Hood'un kalbi, etrafındaki cesur ve güçlü adamları görerek gururla doldu. "Şen dostlarım hepiniz cesur ve sadıksınız, iyi kalpli ve esaslı insanlarsınız, ama ne yazık ki hepiniz birden gidemezsiniz. Aranızdan sadece birini seçebilirim. Will Stutely bu seferlik seni seçiyorum, çünkü tilki gibisin, yolunu kolay bulup, kolay kaybettirirsin."

Bunun üzerine Will Stutely neşeyle zıpladı ve gülmeye başladı; ellerini mutlulukla çırpıyor, tüm çete üyelerinin arasından kendisinin seçildiğine seviniyordu. "Çok sağ ol," dedi, "eğer şu adamlarla ilgili haber getiremezsem bana da Will Stutely demesinler."

Sonra kendisini keşiş kılığına soktu, cübbesinin altına elini attığında kolayca erişebileceği bir yere kılıcını asmayı ihmal etmedi. Böylelikle arayışına başladı ve ormanın kıyısına, ana yolun kenarına kadar geldi. Valinin adamlarından oluşan iki grup gördü, ama ne sağa ne sola saptı, sadece cübbesinin kukuletasını iyice yüzüne çekerek ve ellerini tefekküre dalmış gibi kavuşturarak yanlarından geçti. En sonunda Mavi Domuz Hanı'na geldi. "Bizim Eadom tüm haberleri şimdi bana tek tek anlatır," dedi kendi kendine.

Mavi Domuz Hanı'nda valinin adamlarından birkaçının neşeyle içki içtiğini gördü, bu yüzden kimseyle konuşmadan uzaktaki bir masaya oturdu, eline asasını aldı ve kafasını da iyice öne eğdi. Hancıyı tek başına görene dek bekledi, ama Eadom onu tanımadı. Fakir ve yorgun bir keşiş sandığı adamın kıyafetini gözü tutmamış olsa da, kendisine tek kelime etmeden ve rahatsızlık vermeden orada oturmasına izin vermişti. "Çulsuz da olsa kendisini handan kapı dışarı etmek için insanın kalbinin olmaması gerek," diye düşünüyordu. Stutely o şekilde otururken, büyük bir kedi bacağına sürtündü ve cübbesini yukarıya kaldırıverdi. Stutely cübbesini hemen aşağı çekiştirdi, ama askerlerin başı kendisini görmüş ve keşiş cübbesinin altındaki yeşil elbiseleri de gözden kaçırmamıştı. O sırada hiçbir şey söylemedi, ama kafasında planlar kuruyordu, "Şurada oturan adam keşiş meşiş değil, dürüst bir insan kılık değiştirip keşiş cübbesi giymez, hırsız bile böyle değersiz bir cübbeyi çalmaya tenezzül etmez. Bence bu adam Robin Hood'un adamlarından biri." Bunun üzerine yüksek sesle, "Ey aziz keşiş efendi, susamış ruhunu ve tabii bir de boğazını arındırmak için bir bira içmeye ne dersin?"

Ama Stutely ses çıkarmadan kafasını salladı, "Burada sesimi tanıyan birileri olabilir," diye düşünüyordu.

Bunun üstüne muhafız tekrar, "Şu sıcak yaz gününde yolun nereye böyle, aziz keşiş?" diye sordu.

Kimsenin kendisini tanımaması için sesini kalınlaştırarak, "Canterbury kasabasına gidiyorum," diye yanıt verdi Will Stutely.

Muhafız üçüncü kez, "Peki bana söyler misin keşiş efendi, Canterbury'ye giden tüm keşişler cübbelerinin altına yeşil giysi mi giyerler? Şimdi yakaladım seni işte! Robin Hood'un çetesinden olduğuna adım gibi eminim! Sakın hareket edeyim deme, yoksa seni kılıcımla ikiye biçerim!"

Tam bu sırada Will Stutely'nin üstüne atlayarak onu habersiz yakalamayı düşündü, ama Stutely'nin cübbesinin altında tabii ki kılıcı vardı ve muhafız kendisine ulaşamadan kılıcını çekivermişti. Muhafız olanca gücüyle hamle yaptı, ama o karşılaşmada başka hamle de savuramadı, çünkü Stutely kılıç darbesini maharetle savuşturmuş ve hemen ardından büyük bir kuvvetle muhafıza darbe indirmişti. Stutely bunu fırsat bilip kaçabilirdi, ama muhafız yarasından akan kan yüzünden başı dönmesine rağmen, yere düşerken bile kollarıyla sıkı sıkıya Will'in bacaklarına sarılmış ve onu bırakmamıştı. Bunun üstüne diğerleri de üstüne çullandılar, ama Stutely valinin adamlarından bir diğerine de hamle yaptı, çelik kasket kılıç darbesini karşıladı, kılıç derine girmesine rağmen vuruş öldürücü olmamıştı. Muhafız bayılırken, Stutely'yi de aşağı çekti ve diğerleri adamın hareket edemediğini görünce tekrar üstüne atladılar. Biri kafasına öyle güçlü bir darbe indirdi ki, başından akan kanlar yüzünden hiçbir şey göremez hale geldi. Sonra sendeleyerek düştü ve herkes üstüne çullandı. Buna rağmen öyle bir mücadele veriyordu ki, zor zapt edilebildi. Güçlü iplerle o kadar sıkı bağladılar ki, ne elini ne kolunu kaldırabiliyordu. İşte Will'i böyle alt ettiler.

Tüm bunlar olurken Robin Hood büyük ağacın altında duruyor, Will Stutely'yi ve işlerin nasıl gittiğini düşünüyordu ki, adamlarından ikisinin orman yolundan koşarak geldiğini gördü; aralarında Mavi Domuz'daki hancının eşi Maken de vardı. Bunu gören Robin'in göğsü daraldı, çünkü gelenlerin kötü haber taşıdıklarını hissetmişti.

"Will Stutely'yi yakaladılar," diye haykırdılar Robin'in durduğu yere gelince.

"Bu olaya bizzat şahitlik ettin mi?" diye sordu Robin kadına.

"Evet, her şeyi gözlerimle gördüm," diye söze başladı kadın, avcıdan kaçan tavşanlar gibi nefes nefese, "korka-

rım ki kötü bir şekilde yaralandı, çünkü birisi kafasına çok fena bir darbe indirdi. Onu bağladılar ve Nottingham City'e doğru yola çıktılar, Mavi Domuz'u terk etmeden önce konuşurlarken, yarın asılacağını söylüyorlardı."

"Yarın kimse asılmayacak," diye bağırdı Robin, "buna cüret eden her kim olursa, kendisine ot yoldururum, feryat figan önümüzden kaçışırlar!"

Daha sonra borusunu dudaklarına götürüp üç kez çaldı ve yüz kırk adam hemen çevresine toplandı.

"Şimdi beni dinleyin!" dedi Robin. "Sevgili dostumuz Will Stutely, aşağılık valinin adamları tarafından yakalandı; bu yüzden yayımızla kılıcımızı alıp, onu geri getirmek bizim görevimizdir. Onun uğruna canımızı vereceğimize, tıpkı onun bizim için canını vereceğinden emin olduğum gibi eminim. Haksız mıyım yoksa şen dostlarım?" Bunun üstüne herkes yüksek sesle, "Haklısın!" diye bağırdı.

Böylece ertesi gün herkes farklı yolları kullanarak, Sherwood Ormanı'ndan dışarıya çıkıp yola düştü. Dikkatli olmaları gerektiğinden, tüm çete ikili üçlü gruplara ayrıldı; sonra hepsi Nottingham City'e yakın kuytu bir vadide bir araya geldi. Hepsi buluşma yerine vardıktan sonra, Robin konuşmaya başladı: "Şimdi haber alana dek burada pusuya yatacağız, çünkü dostumuz Will Stutely'yi valinin pençelerinden kaçırabilmemiz için çok kurnaz ve dikkatli olmamız gerekiyor."

Böylece uzun bir süre beklediler, güneş tepeye çıkana kadar gizlendiler. Hava sıcaktı ve toprak yolda hiç gezgin görünmüyordu, sadece Nottingham City'nin gri kale duvarının yakınlarındaki ana yolda yavaşça yürüyen yaşlı bir hacı vardı. Robin görünürde başka kimsenin olmadığını görünce, yaşına göre oldukça uyanık olan Doncaster'lı genç David'i çağırdı ve ona, "David şehir duvarının yanında yürüyen şu hacıyla bir konuş bakalım, Nottingham'dan demin çıktı ve sana Stutely'yle ilgili haberler verebilir," dedi.

Bunun üzerine David hacının yanına kadar gittikten sonra selam verip, "İyi günler aziz peder, bana Will Stutely'nin darağacına ne zaman asılacağını söyler misiniz? Böylesi bir namussuzun asıldığını görmek için çok uzaklardan geldim, bunu kesinlikle kaçıramam," dedi.

"Yıkıl karşımdan genç adam," dedi hacı, "kendi hayatını korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmamış olan iyi bir adamın asılmasından böyle bahsetmemelisin!" Kızgınlıkla asasını yere vurdu. "O genci asacaklarını duyunca çok üzüldüm. Hem de hiç vakit kaybetmeyeceklermiş, akşama doğru, güneş ufka yaklaşınca asacaklarmış onu. Vali Nottinghamshire'daki tüm haydutlar ibret alsın, diye yemin etmiş. Nottingham'ın büyük kapısından 400 metre ötede üç yolun birleştiği yerde sallandıracakmış. Robin Hood ve çete üyeleri haydut diye anılıyor olabilir, ama sadece zenginlerden, güçlülerden ve sahtekârlardan çalıyorlar. Sherwood yakınlarında fakir dullar, çocuklu aileler tüm yıl boyunca onun sayesinde karınlarını doyuruyor. Stutely gibi bir delikanlının asılacak olması beni çok üzdü. Ben hacı olmadan önce dürüst bir çiftçiydim, zalimlere ve şişkin para keseleri taşıyan rahiplere kalkan elleri iyi tanırım. Stutely'nin efendisi çetesinden birinin nasıl tehlikelerle yüz yüze olduğunu bilirse, düşmanlarının elinden onu kurtarmak için çabucak yetişir belki."

"Bu dedikleriniz çok doğru," dedi genç adam. "Eğer Robin ve adamları buralardaysa, onun imdadına yetişeceklerine adım gibi eminim. İyi yolculuklar size ve bana inanın Will Stutely zarar görürse bunun intikamı alınacaktır."

Bunları dedikten sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Ardından bakan hacı kendi kendine konuşuyordu: "Şu gencin iyi kalpli bir adamın asılmasını seyretmeye geldiğini hiç sanmıyorum. Belki de Robin Hood sahiden de çok uzakta değildir ve bugün çok ilginç olaylar olabi-

lir." Kendi kendine konuşarak yoluna devam etti.

Doncaster'lı David, hacının söylediklerini tek tek anlattıktan sonra, Robin çetesini etrafına topladı. "Dosdoğru Nottingham City'e gideceğiz ve oradaki insanların arasına karışacağız. Ama hiç kimse bir diğerini gözünün ucundan ayırmasın, duvarların dışına çıkınca mahkumun çevresini saran askerlere olabildiğince yakınlaşmaya çalışın. Gerekli olmadıkça kimseye saldırmayın, çünkü kan dökülmesini istemiyorum, ama saldırmak zorunda kalırsanız tüm kuvvetinizle saldırın ve tek hamleyle işinizi bitirin. Sherwood'a dönene kadar birbirinizden ayrılmayın ve kimse arkadaşını geride bırakmasın."

Güneş batmaya başlarken, kale duvarından bir borazan sesi duyuldu. Bunun üstüne Nottingham'da bir harala gürele başladı, kalabalık insan grupları sokakları doldurdu, çünkü herkes ünlü Will Stutely'nin o gün asılacağını biliyordu. Kalenin kapıları sonuna kadar açılmıştı ve içeriden zırh şıngırtılarıyla birlikte büyük bir grup muhafız ile en önlerinde parlak zincir zırhıyla at süren vali çıktı. Muhafızların ortasında bir arabada, boynuna idam ipi geçirilmiş Will Stutely duruyordu. Yarası ve kan kaybı sebebiyle yüzü bembeyaz olmuştu, alnına düşen saçlar pıhtılaşan kan yüzünden yapışmıştı. Kaleden dışarı çıktıklarında sağına soluna bakındı, ama kendisine acıyan veya dostane bakan yüzler görmesine rağmen tanıdığı bir simaya rastlamadı. Umutları yerle bir olmuştu, ama yine de cesurca konuştu.

"Elime bir kılıç ver vali," dedi, "yaralı olmama rağmen içimdeki tüm kuvvet bitene kadar seninle ve adamlarınla dövüşürüm."

"Tabii ki olmaz," dedi vali kafasını çevirip sert bir şekilde Will Stutely'ye bakarak, "eline kılıç vermek şöyle dursun hele. Senin gibi düzenbaz bir hırsıza yakışır şekilde, acılar içinde can vereceksin."

"Öyleyse ellerimi çöz de, silahsız olarak çıplak elle-

rimle seninle ve adamlarınla dövüşeyim. Silaha ihtiyacım yok, yeter ki asılmayayım."

Vali kahkaha attı. "Ne oldu? Yoksa ümitsizliğe mi kapılıyorsun. Seni gidi namussuz, bugün kesinkes asılacaksın, hem de üç yolun birleştiği yerde; herkes senin asıldığını görecek ve kargalar leşine üşüşecek."

"Seni alçak herif!" diye bağırdı Will Stutely, dişlerini gıcırdatarak. "Seni korkak pislik! Eğer efendimle yollarınız kesişirse, bugün yaptıklarını çok fena ödeyeceksin. Seni zaten hor görüyor biliyorsun, tıpkı kalbi temiz ve cesur olan herkesin seni küçümsediği gibi. Tüm yürekli insanlar adını alayla anıyor, haberin yok mu? Senin gibi ciğeri beş para etmez adamlar, cesur Robin Hood'u alaşağı etmeyi ancak rüyalarında görürler."

"Hah!" diye bağırdı vali hiddetle, "Demek öyle. Demek şu senin efendi dediğin adam benimle dalga geçiyor. Ben de seni dalga konusu yaparım öyleyse, asıldıktan sonra, kolunu bacağını tek tek koparttıracağım." Bunları dedikten sonra atını mahmuzladı ve Stutely'yle bir daha konuşmadı.

En sonunda büyük kapıya geldiler, Stutely ileride uzanan kırsal alanlara, yemyeşil tepelerle vadilere, Sherwood'un puslu eteklerine baktı. Hızla batan güneşin tarlaları altın sarısına, çiftlik evleriyle kulübelerin camlarını ise alev kırmızısına boyadığını gördü, küçük kuşların akşamüstü vakitlerinde nasıl ötüştüğünü, tepelerde otlayan koyunların nasıl melediklerini, hâlâ mavi olan gökyüzünde uçuşan kırlangıçların nasıl çığlıklar attığını duydu. Kalbi öyle ağırlaştı ki, gözleri buğulandı. Gözyaşlarını kimse görmesin, onu zayıf sanmasınlar diye, kafasını önüne eğdi. Kapıdan geçene ve dışarıya çıkana kadar kafasını kaldıramadı. Ama tekrar etrafına baktığında içi pır pır etti ve kalbine neşe doldu, çünkü Sherwood'lu dostlarından birinin yüzünü görmüştü, daha sonra sabırsızca çevresine bakınca, kendisini koruyan muhafızlara doğru her yan-

dan yanaşmaya çalışan tanıdık suratlar olduğunu fark etti; hatta kalabalığın arasında bir anlığına da olsa efendisini seçebilmişti. Onu görünce Robin Hood ile tüm çetenin burada olduğunu anladı. Ama onlarla arasında muhafızlar duruyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı vali yüksek sesle, çünkü kalabalık her yandan üstlerine doğru geliyordu. "Böyle üstümüze doğru gelmenizin amacı ne? Geri çekilin diyorum size!"

Tam o sırada bir gürültü koptu; birisi muhafızların arasından arabaya doğru hamle yapmıştı ve Stutely tüm bu hengâmeyi yaratanın Küçük John olduğunu gördü.

"Geri çekil!" diye bağırdı Küçük John'un dirseğiyle ittirmeye çalıştığı muhafızlardan biri.

"Asıl sen geri çekil," dedi Küçük John ve tıpkı öküz boğazlayan bir kasap gibi adamın kafasına güçlü bir darbe indirdi, hemen ardından da Stutely'nin arabasına sıçradı.

"Madem sonunda kendini öldürtecektin, bari önce arkadaşlarınla vedalaşsaydın," dedi, "ama burada ölecek olursan, ben de yanında ölmek isterim; senin gibi bir dost için canımı bile veririm." Bunları derken diğerinin kollarıyla bacaklarını bağlayan ipleri kesti ve Stutely arabadan dışarıya atladı.

"Şu isyankârı yakalayın hemen. Hepinize söylüyorum sakın kaçırmayın onu!" diye bağırdı vali.

Tam bu sırada, atını Küçük John'un üstüne sürdü ve üzengilerin üstünde ayağa kalkarak tüm gücüyle saldırdı, ama Küçük John atın karnına doğru eğildi ve saldırıyı kazasız belasız savuşturdu.

"Hiç becerikli değilsin vali hazretleri!" diye bağırdı saldırının ardından tekrar yukarı kalkarak, "senin şu muhterem kılıcını da bir ödünç alayım bakayım." Tam bu sırada kılıcı aniden çekerek, valinin elinden maharetli bir şekilde alıverdi, "Stutely hey," diye bağırdı, "vali sa-

na kılıcını ödünç verdi bak! Sırt sırta verelim dostum, birbirimizi koruyalım, yardım yakındır!"

"Kahrolasıcalar!" diye bağırdı vali kızgın bir boğa gibi. Sırt sırta vermiş iki adama doğru atını sürdü, öylesine kızmıştı ki, elinde kendisini koruyabileceği bir silahı olmadığını unutmuştu.

"Geri çekil, vali!" diye bağırdı Küçük John, tam o haykırırken bir boru acı acı öttü ve valinin kafasının iki parmak yanından bir ok vızıldayarak geçip gitti. Bunun üzerine itiş kakış başladı, bağırış çağırışın, iniltilerin, feryat figanın, çelik şıngırtılarının ve batan güneşin ışığını yansıtan kılıçların bini bir paraydı; bu arada havada bir sürü ok uçuşuyordu. Kimisi, "Yardım edin!" diye bağırırken bazıları, "Yardıma geldiler!" diyordu.

"İhanet bu!" diye bağırdı vali yüksek sesle. "Geri çekilin! Kaçın! Yoksa hepimiz öleceğiz!" Kalabalığın arasından kurtulup atını geriye doğru sürdü.

Robin Hood ve çetesi isteseydi, valinin adamlarının yarısı o gün vurulabilirdi, ama kalabalığı yararak kaçmalarına izin vermişlerdi, sadece kaçarken ellerini çabuk tutsunlar diye arkalarından birkaç ok daha attılar.

"Bu acele niye?" diye bağırdı Will Stutely, valinin ardından. "Cesur Robin Hood'un karşısına çıkmaktan bile korkuyorsan, onu nasıl yakalayacaksın?" Ama vali atına yapışmış kaçarken, geriye dönüp cevap bile vermedi; sadece daha hızlı gitmeye çalışıyordu.

Will Stutely arkasına dönüp Küçük John'a baktı, gözlerinden yaşlar akıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bir yandan da arkadaşının yanaklarını öpüyordu. "Ah Küçük John!" dedi, "Benim sevgili dostum, tüm dünya bir yana sen bir yana! Bugün seni göreceğimi düşünmüyordum ya da bu tarafta cennette buluşabileceğimize inanmıyordum." Küçük John cevap veremedi, o da ağlıyordu.

Sonra Robin Hood çetesini etrafına topladı, Will Stutely'yi de ortalarına alarak Sherwood'a doğru yavaş

adımlarla yola koyuldular, tıpkı fırtına bulutlarının yağmur bıraktıkları yerden uzaklaşması gibi ağır ama emin adımlarla uzaklaştılar. Geride valinin aşağı yukarı on adamını yaralı bir şekilde bırakmışlardı, fakat kimse onları tam olarak kimin yaraladığını asla bilemeyecekti.

Nottingham Valisi, Robin Hood'u üç kere yakalamaya çalışıp üçünde de işte bu şekilde başarısız oldu. Hatta en son denemesinde oldukça korkmuştu, çünkü hayatını kaybetmeye çok yakın olduğunu hissetmişti. "Bu adamların ne Tanrı'dan ne insandan, ne kraldan ne de askerlerinden yana korkusu var. Hayatımı kaybetmektense işimi kaybederim daha iyi, onlarla daha fazla uğraşmayacağım," demişti kendi kendine. Günlerce kaleden dışarı adımını atmadı ve hane halkı dışında kimse yüzünü göremedi. Tüm bu süre boyunca üstünden kasvet eksik olmadı ve o gün yaşadıkları yüzünden utandığı için kimseyle konu hakkında konuşmadı.

ROBIN HOOD'UN KASAP OLUŞU

Tüm bu olaylar olduktan ve Robin Hood, valinin kendisini üç kez yakalamaya çalıştığını öğrendikten sonra kendi kendisine, "Eğer bir fırsatını yakalarsam, şu bizim valinin bana yapmaya çalıştıklarını ona ödeteceğim. Belki onu Sherwood Ormanı'na getirip bizimle mükellef bir ziyafet çekmesini sağlarım," dedi. Robin Hood bir baronu veya toprak sahibini, şişman bir başrahibi veya piskoposu yakaladığında, onları önce ulu ağacın altına getirir, yedirir içirir sonra ceplerinden paraları aşırırdı.

Bu sıralarda ise Robin Hood ve çetesi Sherwood Ormanı'nda sessiz sakin bir şekilde yaşayıp gidiyor, yüzlerini pek kimseye göstermiyorlardı. Yüksek mevkilerdekilerin kendisine çok kızgın olduğunu bilen Robin, Nottingham civarında görülmesinin pek akıllıca olmayacağını da

tahmin edebiliyordu. Pek sık gezinmemelerine rağmen ormanlık alanda şen bir hayat sürüyor, açıklığın ucundaki söğüt ağacına astıkları minik çelenklere ok atarak günlerini geçiriyorlardı, ağaçların arasından şen kahkahalar duyuluyordu. Çelengi ıskalayan kişi karşılığında ceza olarak sağlam bir sille yiyordu. Üstüne üstlük cezayı uygulayan Küçük John olursa, kötü atışı yapan bahtsız adam bu sille yüzünden kesin yere yıkılıyordu. Ayrıca birbirleriyle güreşiyor veya sopayla karşılaşmalar yaparak günden güne kendilerini geliştiriyorlardı.

Bu şekilde bir sene geçirdiler; bu süre içinde Robin Hood, validen öcünü almak için kafasında planlar yapıp durmuştu. En sonunda bu yarı hapis hayatından sıkıldığından, sağlam sopasını da yanına alıp macera aramaya çıktı ve Sherwood'un sınırına gelinceye kadar kaygısızca yürüdü. Güneşli yola çıkıp avare avare gezinirken, güzel bir kısrağın çektiği, içinde etler asılı yepyeni bir at arabasıyla yol alan genç bir kasaba denk geldi. Pazara giden kasap şen ıslıklar çalıyordu, hava o kadar temizdi ki insanın içi neşe doluyordu.

"İyi günler şen dostum," dedi Robin, "sabah sabah çok neşelisin bakıyorum."

"Öyleyim," diye cevap verdi şen kasap, "hem niye olmayayım değil mi? Elim ayağım tutuyor, Nottinghamshire'daki en sevimli kızla birlikteyim, üstüne üstlük önümüzdeki Perşembe Locksley köyünde de düğünüm var."

"Ya?" dedi Robin, "Demek Locksley köyünden geliyorsun. O köyü avucumun içi gibi iyi bilirim ben, her ağacı her taşı her dereyi... derede yüzen balıklar bile yabancı değildir bana, orada doğdum orada büyüdüm ben. Şu etlerle nereye gidiyorsun peki sevgili dostum?"

"Nottingham pazarına gidip etlerimi satacağım," diye yanıtladı kasap. "Ama ya sen kimsin, Locksley köyünü nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

"Ben de bir köylüyüm, bana Robin Hood derler."

"Amanın, inanamıyorum," diye bağırdı kasap, "senin adını çok iyi biliyorum, yaptıklarını hem işittim hem şarkılarda duydum. Ne olur benden bir şey almaya kalkma! Ben dürüst bir adamım, ne bir adama yanlış yaptım ne bir kadına el kaldırdım. Lütfen efendim beni bırak yoluma gideyim, beni de senin yoluna hiç çıkmamışım say."

"Yok canım korkma," dedi Robin, "güzel dostum seninle bir alıp veremediğim yok. Senden kuruş bile almam, hele Locksley köyünden gelen ve önümüzdeki Perşembe güzel bir bayanla evlenecek bir adamdan... Sen sadece şu etleri, atı ve arabayı ne kadara satabileceğini söyle bakalım."

"Etler, araba ve kısrak 53 şilin eder," dedi kasap, "ama etlerin hepsini satamazsam elime 53 şilin geçmez."

Bunun üzerine Robin Hood kuşağından kesesini çıkarttı. "Bu kesede 80 şilin var. Bugün içimden kasap olmak, Nottingham'da et satmak geliyor. Üstündeki giysileri de bana verirsen 80 şilinde anlaşabilir miyiz, ne dersin?"

"Ne iyi kalpli ne dürüst bir adamsın sen, tüm iyilikler de seninle olsun!" diye bağırdı kasap neşeyle, bu sırada arabadan aşağıya atladı ve Robin'in uzattığı keseyi aldı.

"Pek çok kişi beni sever ve bana iyilik diler, ama çok az kişi bana dürüst demiştir," dedi Robin kahkaha atarak, "hadi şimdi sevgilinin yanına git ve onu benim yerime kocaman öp." Böyle dedikten sonra kasabın önlüğünü üstüne geçirdi, arabaya atladı, dizginleri alıp Nottingham City'e doğru yola koyuldu.

Nottingham'a vardıktan sonra pazarın kasapların durduğu kısmına girip, bulabildiği en iyi yere tezgâhını açtı. Üstüne de etlerini serdi ve satırını bileylerken, bir yandan da bir şarkı tutturdu:

"Haydi gelin hanımlar, hanımefendiler,
Etinizi benden alın, gelin.
Size sadece bir peni fiyatı
Üç peni değerindeki etin.

Zarif derelerin kenarında
Yetişen güzelim menekşeler
Bir de nergislerden başka
Bir şey yemedi benim kuzular.

Fundalıklarda yetişti sığırım
Vadilerde otladı koyunlarım
Bir kızın alnı gibi ak süt danam,
Anasının sütü yüzünden ak, bilirim.

Haydi gelin hanımlar, hanımefendiler,
Etinizi benden alın, gelin.
Size sadece bir peni fiyatı
Üç peni değerindeki etin."

O böyle kaygısızca şarkısını söylerken, etraftakiler şaşkınlıkla onu dinliyorlardı. Şarkısını bitirince satırını iyice yüksek sesle tangırdatmaya başladı ve neşeyle bağırarak, "Kim satın almak ister? Yok mu isteyen? Dört farklı fiyat var bende. Üç penilik eti şişko bir keşişe veya papaza altı peniye satıyorum, çünkü onları pek gözüm tutmuyor anlarsınız ya. Hükümet görevlilerine ise üç peniye veriyorum, çünkü satın alıp almamaları beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Dolgun bir kadına üç penilik eti bir peniye veriyorum, çünkü onları çok seviyorum, ama gürbüz bir kasaptan hoşlanacak alımlı bir kadına bir öpücük karşılığında etleri veririm, çünkü herkesten çok böylelerini severim."

Bu lafları duyan herkes şaşkınlıkla bakıyor ve Nottingham'da böyle satış yapan başka kimse görmedikle-

rinden kahkahalar atıyorlardı. Et satın almaya geldiklerinde ise durumun sahiden de söylediği gibi olduğunu, başka yerde üç peniye satılan eti kadınlara bir peniye sattığını, dul veya fakir bir kadın geldiğinde karşılık almadan et verdiğini, neşeli bir kız gelip yanağına bir öpücük kondurunca verdiği etin karşılığında bir peni bile istemediğini gördüler. Gözleri aydınlık bir yaz sabahı gibi maviydi; kahkahası ise öylesine sıcaktı ki, tezgâhına gelen giden çok oldu. Etlerini o kadar çabuk sattı ki, yakınında tezgâh açan kasaplar avuçlarını yaladı.

Bunun üstüne aralarında konuşmaya başladılar, kimi, "Arabayı, atı ve etleri çalmış herhalde, hırsız bu hırsız," diyor, kimi ise, "Yok canım, mallarını böylesine neşeyle ve karşılıksız veren bir hırsız gördün mü hiç? Babasının malını mülkünü satıp parası bitene kadar keyfince yaşamak isteyen bir mirasyedi olsa gerek bu," diye fikir yürütüyordu. Böyle düşünenlerin sayısı daha çok olunca, hırsız şüphesi güdenler susup diğerlerine katılır oldular.

Daha sonra kasaplardan bazıları gidip kendilerini tanıttılar. "Gel kardeşim," dedi hepsinin başı olan adam, "hepimiz aynı işle meşgulüz madem, gel sen de bizimle bir yemek ye, ne dersin? Hem bugün vali, Kasap Loncası'na Lonca Salonu'nda ziyafet çekecek. Anladığım kadarıyla yemeyi içmeyi seviyorsun, orada da bol bol içki olacak," dedi.

"Bir kasabın teklifini geri çevirmek olmaz. Sizinle seve seve yemek yerim, sevgili arkadaşlarım, haydi elimizi çabuk tutalım." Tüm etlerini sattığı için tezgâhını kapadı ve hep birlikte Lonca Salonu'na gittiler.

Vali çevresindeki diğer kasaplarla birlikte çoktan yerini almıştı. Robin ile etrafındakiler Robin'in anlattığı hikâyeye kahkahalarla gülerek içeriye girdiklerinde, valinin civarındakiler ona fısıldayarak şöyle dediler: "Şu içeri giren adam tam çatlak, bugün bizim üç peniye satamadığımız eti bir peniye sattı, hatta güzel kadınlara bir öpücük karşılı-

ğında et verdi." Diğerleri de, "Malını mülkünü satıp, tüm parasını neşeyle harcayan bir mirasyediymiş," dediler.

Bunun üzerine vali, kasap önlüğüyle tanıyamadığı Robin'i yanına çağırdı ve onu hemen sağ yanına oturttu; çünkü zengin ve genç mirasyedileri çok seviyordu, özellikle mirasçının cebini boşaltıp kendi kesesini doldurabileceğine inancı tamsa. Bu yüzden Robin'e övgüler yağdırdı, diğerleriyle olduğundan daha fazla onunla ilgilendi.

En sonunda yemek servisi yapılacağı sırada vali, Robin'den birkaç söz söylemesini istedi, bunun üzerine Robin ayağa kalktı. "Tüm iyilikler sizlerin üstüne olsun, bu evin aşının bolluğuna zeval gelmesin ve tüm kasaplar benim gibi dürüst kalsın."

Bu sözlere herkes gülerek karşılık verdi, ama vali kahkaha atıyordu, çünkü kendi kendisine, "Bu kesin saf bir mirasyedi, her yana saçtığı paraları ben kolaylıkla kapabilirim gibi görünüyor," diye düşünüyordu. Robin'e ise yüksek sesle, "Sen çok neşeli bir adamsın, senden çok hoşlandım," diyerek omuzuna vurdu.

Bunun üstüne Robin de gülerek, "Tabii," dedi, "neşeli insanları sevdiğinizi biliyorum, Robin Hood'a okçuluk yarışmasında kendi ellerinizle o altın oku veren de siz değil miydiniz zaten?"

Bunun üstüne valinin ve tüm kasap loncası üyelerinin yüzü ciddileşti, Robin'den başka kimse gülmez olmuştu, ama bazıları birbirine kurnazca gülümsüyordu.

"Hadi bardaklarınızı doldurun!" diye bağırdı Robin. "Siz de neşelenin vali bey; o adam da eninde sonunda insan, kara toprak üstünü örtene kadar yaşayacak ancak. O yüzden siz de hâlâ yapabiliyorken neşeli yaşayın derim ben. Öyle mutsuz durmayın. Eğer biraz daha az içip göbeğinizi eritir, saksıyı da çalıştırırsanız, o Robin Hood'u yakalayabilirsiniz. Haydi neşelenin."

Bu laflar üzerine vali tekrar gülmeye başladı, ama şakadan pek hoşlanmışa benzemiyordu. Kasaplar ise bir-

birlerine dönüp, "Böylesine neşeli bir adam ne gördüm ne işittim. Gerçi bu gidişle valiyi zıvanadan çıkartacak gibi görünüyor," dediler.

"Haydi kardeşlerim," diye bağırdı Robin. "Neşelenin, cebinizdeki parayı da düşünmeyin, tüm bunları ben kendim ödeyeceğim, isterse iki yüz pound tutsun. Ne kadar içtiğinizi düşünmeyin, elinizi de cebinize atmaya kalkışmayın, hiç kimse bu ziyafet için kuruş ödemesin sakın."

"Sen sahiden de çok neşeli bir adamsın," dedi vali, "çok sayıda hayvanın, uçsuz bucaksız toprağın var herhalde, yoksa böyle har vurup harman savurmazsın."

"Tabii var," dedi Robin tekrar kahkaha atarak, "kardeşlerimle birlikte beş yüzden fazla hayvana bakıyoruz ve birini bile satamadık, yoksa kasap olmazdım. Toprağa gelince... Kâhyama kaç dönüm arazim olduğunu bile sormadım."

Bunu duyan valinin gözleri parladı, "Sevgili genç dostum; eğer sen hayvanlarını satamıyorsan, onları senin elinden alabilecek birini bulabilirim; hatta o insan tam da benim desem yeridir. Hem senin gibi neşeli gençleri çok severim, hem de hayatının baharındaki bir insana yardım etmek beni pek mutlu eder. Büyükbaş hayvanların için ne kadar para istiyorsun?"

"Düşünelim," dedi Robin. "En az beş yüz pound değerindeler."

Vali yavaşça cevap verdi, kendi kendine düşünüyormuş gibiydi. "Sana kanım ısındı, yardım etmeyi çok istiyorum ama beş yüz pound çok büyük para, hem yanımda da o kadar yok zaten. Sana tüm hayvanların için gümüş ve altın olarak üç yüz pound veririm olur mu?"

"Ne cimriymişsiniz!" dedi Robin. "Bu kadar çok hayvanın değerinin en az yedi yüz pound olduğunu çok iyi biliyorsunuz, ama yine de yaşınıza başınıza bakmadan, bir ayağınız çukurda olmasına rağmen benim gibi genç bir adamın deneyimsizliğinden yararlanmaya çalışıyorsunuz."

Bu lafları duyan vali yüzünü buruşturarak Robin'e baktı. "Bana öyle ekşimiş bir suratla bakmayın," dedi Robin. "Teklifinizi kabul ediyorum, çünkü kardeşlerimle benim bu paraya ihtiyacımız var. Biz neşeli bir hayat sürüyoruz ve kimse azıcık parayla neşeli bir hayat süremez. Sizinle anlaşalım, yanınızda üç yüz poundu getireceğinize söz verin, pazarlığı böylesine ucuza kapamaya çalışan birine güvenemem yoksa."

"Parayı getireceğim," dedi vali. "Peki ya ismin ne senin genç adam?"

"Bana Locksley'li Robert derler," dedi cesur Robin.

"Pekâlâ Locksley'li Robert," dedi vali, "bugün gelip hayvanlarına bakacağım. Ama önce kâtibim satışın yapılacağına dair bir kâğıt imzalatacak sana, ben hayvanları almadan sen parayı alamayacaksın."

Robin Hood tekrar güldü. "Öyle olsun," dedi ve valinin elini sıktı. "Kardeşlerim bu para için müteşekkir olacaklar."

Pazarlık böylelikle sona erdi, ama kasapların çoğu aralarında vali hakkında konuşuyor, böyle hovarda bir genci kandırarak nasıl sahtekârlık yaptığından bahsediyorlardı.

Öğleden sonra vali atına bindi, avlunun dışarı açılan kapısında, atını ve arabasını bir tüccara yirmi altı şiline sattığı için ayakta bekleyen Robin Hood'un yanına geldi. Böylece yola koyuldular, vali atının üstündeydi, Robin ise yanında koşuyordu. Nottingham City'i terk edip toprak yola çıktılar, bu sırada tıpkı eski dostlarmış gibi şakalaşıyorlardı. Ama bu sırada vali kendi kendisine, "Robin Hood'la ilgili o şakan sana pahalıya patlayacak seni şaşkın," deyip duruyordu.

Böylece Sherwood Ormanı'nın kenarına gelene kadar yolculuğa devam ettiler. Vali sağına soluna bakındıktan sonra sessizleşti ve gülümsemesi dudaklarında dondu. "Şu Robin Hood denen hilekârdan uzak olmayı yeğlerim, onlarla karşılaşmayız umarım."

Bunun üzerine Robin güldü. "Aman canım," dedi, "kafanıza takmayın, ben Robin Hood'u tanıyorum; benden nasıl korkmuyorsanız, ondan da korkmanıza gerek yok."

Bu lafların üstüne vali kuşkuyla Robin'e baktı. Kendi kendisine, "Bu haydudu böyle tanıyor olmasından hoşlanmadım, keşke Sherwood Ormanı'ndan bir an önce uzaklaşabilsek," dedi.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye devam ettikçe, vali gitgide sessizleşiyordu. En sonunda patikanın keskin bir kıvrımına geldiklerinde, önlerine bir geyik sürüsü çıktı. Robin Hood valinin yanına gelerek hayvanları işaret etti, "İşte sevgili vali bunlar benim hayvanlarım. Nasıl, beğendiniz mi? Hem besililer hem de güzeller değil mi?"

Bunun üzerine vali çabucak atının dizginini çekti. "Böyle saçma şey olmaz. Seninle ticaret filan yapmam ben, hemen bu ormandan çıkıyorum. Sen kendi yoluna git arkadaşım, ben de kendi yoluma gideyim."

Ama Robin kahkaha attı ve valinin atının dizginini tuttu. "Durun biraz bekleyin. Bu güzel hayvanların sahibi olan kardeşlerimi de görmenizi isterim." Böyle dedikten sonra borusunu dudaklarına götürdü, üç kez öttürdü ve başlarında Küçük John bulunan yüz adam hemen yanlarında bitiverdi.

"Bize ihtiyacın mı oldu?" diye sordu Küçük John.

"Bizimle ziyafet çeksin diye yanımda getirdiğim arkadaşımı görmüyor musun? Kendisinin Nottingham Valisi olduğundan haberin yok mu yoksa? Hemen şu atı al Küçük John, bizimle ziyafet çekmeyi kabul edip bizi onurlandıran misafirimizin önüne düş."

Hepsi dalga geçtiklerini belli etmeden şapkalarını alçakgönüllülükle çıkarttılar ve Küçük John yularından çekerek, atı ormanın derinliklerine doğru götürmeye başladı; Robin Hood da şapkasını elinde tutarak valinin yanından yürüyordu.

Tüm bu süre boyunca, vali tek kelime etmemişti. Sanki uykusundan yeni uyanmış biri gibi etrafına bakınıyordu. Sherwood'un iyice derinliklerine girdiklerinde, kalbi sıkışana kadar da ayılamadı. "Üç yüz poundumu alacakları kesin, hatta canımı bile alabilirler, onların canına birden fazla kastettim zaten," diye düşündü. Ama herkes o kadar mütevazı davranıyordu ki... kimse de tehlike arz etmiyor gibi görünüyor, paranın veya canını almanın lafı bile edilmiyordu.

En sonunda ulu meşe ağacının dallarını cömertçe uzattığı açıklık alana geldiler; ağacın altında Robin'in oturduğu, yosundan yapılmış bir sandalye vardı; valiyi sağ yanına oturttu. "Hadi şen dostlarım," dedi, "en iyi etimizle şarabımızı çıkartıp getirin çabuk. Vali efendi bugün benimle Nottingham Lonca Salonu'nda ziyafet çekti; ben de bunun karşılığını vermeli, onu elleri boş göndermemeliyim."

Bu süre içinde valinin parasıyla ilgili hiçbir şey söylenmediği için vali umutlanıyordu. "Belki de Robin Hood borç meselesini tamamen unutmuştur," diye düşünüyordu.

Ormanda ateşler çıtırdıyor ve pişen geyik eti kokuları her yeri dolduruyordu, ateşin yanında börekler ısınıyordu. Robin Hood valiyi eğlendirmek için elinden geleni yapıyordu. İlk olarak birkaç kişi sopayla karşılaşma yaptı, o kadar becerikliydiler ve darbeleri o kadar hızlı vurup o kadar çabuk karşılıyorlardı ki, bu tip karşılaşmaları izlemeyi çok seven vali nerede olduğunu unutup yüksek sesle, "Çok iyi vuruş! Harika bir vuruş siyah sakallı dostum!" diye bağırıyordu. Bahsettiği kişinin Robin Hood'u yakalamak için çıkarttırdığı yakalama emrini yerine getirmek için yola çıkan tenekeci olduğunu bilmiyordu tabii.

Daha sonra birkaç kişi gelip çimenlerin üstüne örtüler serdi ve krallara layık bir ziyafet için içki fıçıları getirildi. Yanlarında da boynuzdan bardaklar vardı. Herkes otu-

rup güzel bir ziyafet çekti, güneş alçalana ve yarım ay yaprakların arasından göz kırparak parlayana kadar neşeli bir şekilde içki içtiler.

Daha sonra vali kalkarak, "Hepinize çok teşekkür ederim, bugün beni çok güzel ağırladınız ve bana büyük bir mutluluk verdiniz. Yüce kralımıza ve Nottinghamshire'daki temsilcisine saygınızı en iyi şekilde gösterdiniz. Ama gölgeler uzuyor ve karanlık çökmeden gitmem gerek, yoksa ormanda kaybolacağım," dedi.

Bunun üstüne Robin Hood ve şen adamları da ayağa kalktı ve Robin valiye dönerek, "Eğer gitmeniz gerekiyorsa tabii ki gidin, ama bir şeyi unutuyorsunuz," dedi.

"Yo unuttuğumu sanmıyorum," diye yanıtladı vali, ama bu sırada üstüne bir umutsuzluk çökmüştü.

"Ama ben unuttuğunuza eminim," dedi Robin. "Ormanın içinde küçük bir hanımız var, fakat misafirimiz olarak gelen her kim olursa olsun borcunu ödemek durumunda."

Valinin yüzüne zoraki bir gülümseme yerleşti. "Şen dostlarım," dedi, "bugün çok güzel vakit geçirdim, bu sebeple siz talep etmemiş olsaydınız dahi, beni ağırlamanızın karşılığında size yirmi pound verecektim."

"Olur mu öyle şey?" dedi Robin bütün ciddiyetiyle, "Sizin gibi yüce bir kişilikten böylesi az bir karşılığı nasıl alırız haşmetmeabları? Kralın temsilcisi olan vali efendiden en az üç yüz pound almazsam, insan içine nasıl çıkarım. Değil mi şen dostlarım?"

Herkes yüksek sesle, "Evet!" diye bağırdı.

"Hepinize lanet olsun!" diye kükredi vali. "Şu sefil akşam yemeğine bırak üç yüz poundu üç pound bile vermem ben, siz kendinizi ne sanıyorsunuz?"

"Böyle kaba konuşmayın rica ederim. Bana bugün Nottingham'da çektiğiniz güzel ziyafet sebebiyle sizden pek bir hoşlandım, ama burada sizi hiç sevmeyenler var. Şurada duran Will Stutely'nin gözünde pek değerli oldu-

ğunuzu söyleyemeyeceğim mesela. Ayrıca şu iki kişi de, bir zaman önce Nottingham yakınlarında adamlarınız tarafından yaralanmışlardı. Birinin kolu incindi, hatta elini ancak kullanabilmeye başladı. Bence vali efendi, borcunuzu hemen ödemezseniz, başınıza çok iyi şeyler gelecek gibi görünmüyor."

O konuşurken valinin öfkeyle kızarmış yanaklarından yavaş yavaş kan çekildi ve vali hiçbir şey söyleyemeden sadece dudaklarını ısırarak yere baktı. Daha sonra şişkin para kesesini çıkardı ve önündeki örtünün üstüne attı.

"Keseyi al bakalım Küçük John," dedi Robin Hood, "ve içindeki para tamam mı diye bir bak. Validen şüphe duymamıza gerek yok tabii, ama kendisi keseden kafi paranın çıkmadığını öğrenirse başına çok iyi şeyler gelmeyebilir."

Bunun üzerine Küçük John parayı saydı ve kesede altın ve gümüş olarak üç yüz pound olduğunu söyledi. Vali için, paralar sayılırken çıkan her şıngırtı kanından çekilen bir damla gibiydi. Tahta bir tabağın içini tepeleme dolduran gümüşleri ve altınları bir daha asla eline geçiremeyeceğini görünce, arkasını döndü ve atına bindi.

"Bundan önce hiç böyle muhterem bir konuğumuz olmamıştı!" dedi Robin, "İyice karanlık çöktü, ormanın derinliklerinde yönünüzü bulabilmenize yardımcı olacak adamlarımı göndereyim."

"Aman uzak dursunlar!" dedi vali aceleyle. "Ben kendi yolumu yardım almadan da bulabilirim."

"En azından seni doğru yola sokayım," dedi Robin ve bunun üzerine valinin atının yularını alıp geniş orman patikasına çıkardı. Bırakmadan önce de, "Yolun açık olsun vali. Bundan sonra parasını har vurup harman savuran biri karşına çıktığında onu dolandırmaya kalkmadan önce Sherwood Ormanı'ndaki ziyafeti hatırla. Usta Swanthold'un lafı da kulağına küpe olsun; 'Dibi görünmeyen sudan geçme,' derdi hep. Tekrar yolun açık ol-

sun." Daha sonra eliyle atın arkasına vurdu ve vali ağaçların arasından geçerek gözden kayboldu.

Vali, Robin Hood'la uğraşmaya başladığı güne lanet okuyordu, çünkü herkes kendisiyle dalga geçiyordu. Tüm ülkede halk, valinin bulgura giderken pirinçten olduğu konusunda türküler söylemeye başlamıştı bile. İşte insanlar bazen açgözlülük ve hırsları sebebiyle böyle yanlışlara düşüyorlar.

KÜÇÜK JOHN'UN NOTTINGHAM PANAYIRI'NA GİDİŞİ

Valinin Sherwood'daki ziyafetinden bu yana ilkbahar geçmiş yaz bitmiş, yumuşak ekim ayı gelip çatmıştı. Hava serin ve tazeydi; hasat alınmış, yavru kuşlar çoktan tüylenmiş, ekinler toplanmış, elmalar olgunlaşmıştı. Zaman her şeyi unutturduğu gibi, valinin satın almak istediği büyükbaş hayvanları da insanların ağzına sakız olmaktan kurtarmıştı, ama vali hâlâ konuyu aklına getirdikçe sıkılıyor ve Robin Hood'un ismini etrafındaki kimsenin ağzına aldırmıyordu.

Ekim ayıyla birlikte Nottingham'da her beş yılda bir kurulan ve tüm ülkeden, uzak yakın fark etmeden herkesin katıldığı Büyük Panayır'ın da kurulma vakti geliyordu. Panayır günlerinde, en önemli etkinlik okçuluk oluyordu, çünkü Nottinghamshire'lıların tüm İngiltere'de en iyi okçular oldukları bilinmekteydi. Ama bu yıl vali Panayır'ın açılışını ilan etmekten çekinmişti, çünkü Robin Hood ve çetesi de katılmak için gelebilirlerdi. İlk önce Panayır'ı kurdurtmamayı düşündüyse de, herkesin kendisine güleceğini ve Robin Hood'dan korktuğu dedikodularının çıkacağını bildiğinden bu fikirden vazgeçti. En sonunda çetenin kazanmak için tenezzül etmeyeceği bir ödül koymaya karar verdi. Normalde ödül ya 135 şilin

ya da büyük bir fıçı bira olurdu; bu yıl ise en iyi okçuya verilecek ödül sadece iki besili öküz olacaktı.

Robin Hood ilan edilen ödülü duyunca şaşırdı, "Vali öyle bir ödül koymuş ki, sadece çobanlar atış yapmaya tenezzül eder. Nottingham'a gidip Panayır'ı şöyle bir yoklamak, okçuluk yarışmasına katılmak isterdim, ama ödül buysa bana ne yararı var ki."

Bunun üstüne Küçük John söze karıştı, "Efendim beni dinleyin," dedi. "Daha bugün Will Stutely, Doncaster'li genç David ve ben Mavi Domuz Hanı'ndaydık ve Panayır hakkında pek çok şey duyduk; ayrıca valinin bu ödülü ilan etmesinin sebebi de Sherwood sakinlerinin Panayır'a gelmeye tenezzül etmemesini sağlamakmış, bunu öğrendik. İsterseniz efendim ben gideyim ve okçuluk yarışmasını kazanıp küçük de olsa ödülü alayım."

"Küçük John," dedi Robin, "sen çok iyi bir okçusun ama Stutely kadar kurnaz değilsin, başına hiçbir şey gelmesini istemiyorum. Nottingham bir yana sen bir yana. Ama illa gitmek istiyorsan, en azından seni tanıyabilecek olanlara karşı dikkatli ol ve kılığını değiştir."

"Öyle olsun, efendim," dedi Küçük John. "Bu yeşil giysiler yerine kırmızı bir kıyafet giyersem başka da bir şeye ihtiyacım kalmaz. Cübbemin başlığını iyice kapatırım; kahverengi saçlarımla sakalım görünmedikten sonra, kimsenin beni tanıyacağını sanmıyorum."

"Ne desem boş," dedi Robin Hood, "gitmek istiyorsan git tabii, ama kendine çok dikkat et Küçük John, çünkü sen benim sağ kolumsun ve senin başına bir şey gelmesini kaldıramam."

Bunun üzerine Küçük John kırmızı giysiler giyip Nottingham City'deki Panayır'a doğru yola çıktı.

Nottingham'da Panayır günleri çok neşeli geçerdi, büyük kale kapılarının dışındaki yeşillik alan bayraklar ve çiçeklerle süslenen renkli kumaşlardan yapılmış sıra sıra çadırlarla beneklenir, ülkenin dört bir yanından farklı

statülerde insanlar gösterileri izlemeye gelirdi. Kimi çadırlarda müzik eşliğinde dans edilirdi, diğerlerinde bira su gibi akar, bazılarındaysa tadına doyulamayan kekler ve şekerler satılırdı. Çadırların dışındaki alanda türlü etkinlikler düzenleniyordu. Eski zamanlara dair şarkılar söyleyen ozanlar arp çalıyor, güreşçiler toprak ringde birbirlerine karşı mücadele ediyordu, ama insanların en çok ilgisini çeken sopalarla dövüşenlerin görülebileceği yüksek platformun bulunduğu alandı.

Küçük John Panayır'a kırmızı pantolonu ve yeleğiyle dalıverdi. Aynı renk başlığının yanına kırmızı bir tüy takmıştı. Omuzunda sağlam yayı ve içinde okları duran sadağı asılıydı. Pek çok insan herkesinkinden geniş omuzlara sahip bu boylu poslu gence bakmak için dönüp dönüp bakıyordu. Genç kızlar da hayatlarında hiç bu kadar güçlü kuvvetli bir genç adam görmediklerinden, kendilerini ona bakmaktan alıkoyamıyorlardı.

Küçük John ilk olarak bira satılan çadıra gitti ve bir banka oturup etraftakilere kendisine katılmaları için seslendi. "Hey dostlarım!" diye bağırdı, "Kim benimle içki içmek ister? Hadi gelin, gelin hepiniz! Gelin de şenlenelim, hava çok güzel ve bira da şahane. Gelin dostlarım, sen de gel, sen de gel, elinizi cebinize attırmayacağım merak etmeyin. Sen de gel dilenci, tenekeci sen de gel, hadi hep birlikte içelim."

Onun böyle seslendiğini duyanlar etrafına toplandı; hepsi gülüyor, bira su gibi akarken herkes Küçük John'a övgüler yağdırıyor ve onu öz kardeşi gibi sevdiğini söylüyordu. Birisi karşılık beklemeden böyle bir iyilik yaptığında, doğal olarak çok seviliyordu.

Daha sonra sopalarla karşılaşmaların yapıldığı platforma yürüdü, çünkü yemeyi içmeyi ne kadar çok seviyorsa sopayla dövüşmeyi de o kadar çok seviyordu. İşte burada daha sonra yıllar yılı anlatılacak ve şarkılara konu olacak kadar önemli bir olay gerçekleşti.

Gönüllü olarak dövüşe katılan kim olursa olsun herkesi mağlup eden bir adam vardı. Tüm ülkede şarkılarda sözü edilen, ünü almış yürümüş Lincoln'lü Eric'ti bu. Küçük John platformun yanına geldiğinde, kimsenin dövüşmediğini gördü; sadece cesur Eric platformun üstünde bir o yana bir bu yana yürüyor, sopasını oraya buraya sallayıp neşeli bir şekilde bağırıyordu, "Ee, kim gelip benimle, Lincolnshire'lı dürüst bir köylüyle, sevdiği kadın uğruna karşılaşmak istiyor ha? Hadi gençler? Gelin gelin. Sevgilileriniz uğrunda dövüşmeye değmeyecek kadınlar mı, yoksa Nottingham gençlerinin kanında mı mıymıntılık var? Bence Lincoln'e karşı Nottingham yapalım. Bugün buraya Lincoln'lülerin sopa kullanmasını biliyor dediği kimse ayak basmadı daha."

Bu laflar üstüne etraftakiler birbirlerini dürterek, "Hadi Ned!" veya "Şansını denesene Thomas!" diyorlardı, ama kimse boşu boşuna başını gözünü yarmak istemiyordu.

Tam o sırada Eric kalabalığın arasında bir baş ve omuz boyuyla diğerlerinden daha yapılı ve uzun görünen Küçük John'u fark ederek seslendi, "Hey sen, uzun bacaklı kırmızı giysili genç! Omuzların geniş, kafan da kalın görünüyor. Uğruna dövüşeceğin güzellikte bir bayan yok mu yoksa? Bu ne böyle, Nottingham'lı erkeklerde cesaret namına hiçbir şey kalmamış. Hadisene, Nottingham için sopanı sallamaya değmez mi yoksa ha?"

"Sallardım," dedi Küçük John, "eğer sopam yanımda olsaydı... senin gibi kendini beğenmiş bir adamın işini bitirmeyi çok isterdim! Havanı bozmaktan kolay iş yok!" Ağır kanlı olduğu için konuşmasına da ağır başlamıştı, ama daha cümlesini bitiremeden öfkelenmiş, tepeden aşağıya yuvarlanan koca bir kaya gibi hiddetlenmişti.

Bunun üstüne Lincoln'lü Eric kahkaha attı. "Erkek gibi karşıma çıkmaya korkan biri için ağır laflar ediyorsun," dedi. "Asıl sensin düzenbaz. Buraya çıkmaya cesa-

ret edebilsen bile senin gibi üçkâğıtçının birini hemencecik paramparça ederim ben zaten."

"Şu adamın ağzının payını verebilmem için bana sopasını ödünç verebilecek kimse yok mu?" diye sordu Küçük John. Bunun üzerine etraftaki yaklaşık on kişi ona sopasını uzattı ve o da aralarından en kalın ve ağır görüneni seçti. Daha sonra sopasına bakarak, "Bu da tam bir tahta parçasıymış, saman çöpünden hallice ama yine de işime yarar, hadi bakalım," dedi. Sonra sopayı platforma doğru attı, hemen ardından kendisi de sıçradı ve sopasını havada yakaladı.

İki adam da yerinde dururken bir diğerini süzüyordu, en sonunda "Başlayın!" komutuyla ikisi de öne doğru bir adım attılar, sopalarını orta kısmından sıkıca tutuyorlardı. Etraftakiler Nottingham'da o zamana değin görülmemiş bir karşılaşmaya şahitlik ettiler. Lincoln'lü Eric çok çabuk bir şekilde kontrolü ele geçirebileceğini sanıyordu ve tıpkı, "Bakın bakın bu genci nasıl da hizaya getiriyorum," der gibi öne atlayıvermişti, ama bunu kolaylıkla gerçekleştiremeyeceğini şimdi anlıyordu. Çok ustaca bir darbe savurmasına ve sopayı olanca gücüyle tutuyor olmasına rağmen, Küçük John dişli bir rakip çıkmıştı. Bir denedi, iki denedi, üç denedi, ama üç defada da Küçük John hamleleri sağa sola savuşturdu. Daha sonra Küçük John bir ters açıyla Eric'in savunmasını delip, öyle uyanıkça bir darbe indirdi ki, rakibinin beyni zonkladı. Bunun üzerine Eric dengesini toplayabilmek için geri adım attı, kalabalıktan büyük bir gürültü yükseldi, çünkü herkes Nottingham'lı adamın Lincoln'lünün hakkından gelmesine sevinmişti. Oyunun ilk devresi bu şekilde sonlandı.

Daha sonra hakem tekrar, "Başlayın!" diye bağırınca, yine bir araya geldiler. Ama bu sefer Eric ayağını denk alıyordu, çünkü karşısında tam kendisine denk biri olduğunu anlamıştı. Ayrıca demin kafasına aldığı darbeyi de unutmuş değildi, bu devrede ne Küçük John ne de Lincoln'lü adam

bir darbe almıştı, en sonunda ayrıldıklarında ikinci devre de bitti.

En sonuncu yani üçüncü devre için tekrar bir araya geldiler; Eric daha önceden olduğu gibi dikkatli davranıyordu, ama böyle bir rakiple karşı karşıya kaldığı için yavaş yavaş sinirlenmeye başladı. En sonunda mantıklı düşünemez hale geldi ve olanca gücüyle saldırmaya başladı. Öyle hızlı ve kuvvetli hamleler yapıyor, karşılığını öyle çabuk alıyordu ki, ringden neredeyse aralıksız takırtılar yükseliyordu, ama tüm bu uğraşına rağmen Küçük John'un savunmasını kıramamıştı. En sonunda Küçük John bir şans yakaladı. Çok hızlı hareket ederek Eric'in kafasının yanına vurdu ve o daha kendisine gelemeden, sağ eliyle sola doğru bir hamle yapıp tam kafasının ortasına tekrar vurunca, Eric bir daha hareket edemeyecekmişçesine yere yığıldı.

Bunun üstüne izleyenler öyle yüksek sesle bağırdılar ki, çevredeki herkes neler olup bittiğini görmek için etraflarına toplandı. Sonra Küçük John aşağıya atladı, ödünç aldığı sopayı da geri verdi. İşte Küçük John ile ünlü Lincoln'lü Eric arasındaki çekişme de böylece son buldu.

Artık okla atış yapacak olanların yerlerine geçme zamanı gelmişti, bu yüzden insanlar atışların yapılacağı hedeflerin olduğu bölüme doluştular. Hedefin yakınlarında yüksek bir sandalyede vali ve yanında yüksek tabakadan insanlar oturuyordu. Okçular yerlerini alınca, haberci öne çıkarak oyunun kurallarını açıkladı. Her okçu üç atış yapacaktı ve en iyi atışı yapan kişiye ödül olarak iki besili öküz verilecekti.

Lincoln ve Nottinghamshire'ın en becerikli okçuları, o gün orada toplanmıştı. Bunların arasında duran Küçük John hepsinden uzundu. "Şuradaki kırmızı giysili uzun boylu yabancı da kim?" diye soruyordu bazıları. Diğerleri de cevap veriyordu, "Daha demin Lincoln'lü Eric'in

kafasını kıran genç işte o." İnsanlar böyle aralarında konuşurlarken, dedikodular valinin kulağına da ulaştı.

Her okçu öne bir adım atıp sırayla atış yapıyordu, herkes iyi atış yapmıştı ama Küçük John aralarında en iyisiydi, çünkü üç kez hedefi tutturmuştu; hatta bunlardan biri merkez noktasının bir parmak açığına isabet etmişti. "Yaşasın uzun okçu!" diye bağırıyordu kalabalıktaki insanlar, aralarında bazıları ise, "Reynold Yeşilyaprak yaşasın!" diye haykırıyordu, çünkü Küçük John kendisini bu isimle tanıtmıştı.

Daha sonra vali oturduğu sandalyeden aşağıya, okçuların durduğu yere indi, onu gören şapkasını çıkartıyordu. Küçük John'u tanımamasına rağmen dikkatle ona bakıyordu, "Genç adam seni gözüm bir yerden ısırıyor sanki," dedi.

"Olabilir," dedi Küçük John, "ben sizi çok sık görüyorum." Konuşurken valinin gözlerinin içine bakıyordu ki, karşısındaki ondan şüphelenmesin.

"Çok cesur bir adamsın sen," dedi vali, "Nottinghamshire'ın şerefini de Lincoln'e karşı koyarak göstermişsin diye duydum. İsmin nedir peki?"

"Bana Reynold Yeşilyaprak derler efendim," dedi Küçük John. Valiyle Küçük John'un karşılaşmalarını anlatan eski bir şarkıda şöyle bir kısım vardır, "O sahiden de yeşil bir yapraktı, ama hangi orman ağacının yaprağı olduğunu vali bilmiyordu."

"Reynold Yeşilyaprak," dedi vali, "şimdiye kadar gördüğüm en becerikli okçu sensin, tabii o lanet olasıca Robin Hood düzenbazını saymıyorum. Benim hizmetime girmeye ne dersin? İyi para kazanırsın, her yıl üç kat giysi vereceğim sana, yiyebileceğin kadar yiyecek, içebileceğin kadar içkinin yanında, her yıl 550 şilin de maaşın olacak."

"Ben de hür bir adam olarak sizin hizmetinize girmeyi seve seve kabul ediyorum," dedi Küçük John, çünkü

valinin hizmetine girip, gülüp eğlenebileceği şeyler bulacağını düşünüyordu.

"Besili öküzleri alnının akıyla kazanmıştın," dedi vali, "senin gibi bir adamı hizmetime katmış olmanın verdiği mutlulukla bu ödülün yanına bir fıçı da bira ekliyorum, çünkü senin Robin Hood kadar iyi atış yaptığını biliyorum."

"Ben de," diye söze başladı Küçük John, "sizin hizmetinize girmenin mutluluğuyla bu iki besili öküzü ve birayı insanlara dağıtarak onları da mutlu etmek istiyorum." Bunun üstüne büyük bir gürültü koptu, herkes keplerini bu haberin sevinciyle havaya fırlatıyordu.

Daha sonra büyük ateşler yakıldı, öküzler ateşte çevrildi, biralar içildi, herkes keyifli görünüyordu. Tıka basa yiyip içen insanlar, gece olup da Ay Nottingham'ın kuleleri arasından suratını tepsi gibi ortaya çıkartınca, yaktıkları ateşin etrafında el ele tutuşup arpların ve gaydaların sesleri eşliğinde dans ettiler. Ama bu eğlenceler başlamadan çok daha önce vali ve yeni hizmetçisi Reynold Yeşilyaprak, Nottingham Kalesi'ne girmişti bile.

KÜÇÜK JOHN'UN VALİNİN YANINDAKİ YAŞAMI

İşte Küçük John, valinin hizmetine böyle girdi. Kısa süre içinde hayatın burada çok kolay olduğunu gördü, çünkü vali kendisini sağ kolu yapmıştı ve onu sürekli övüyordu. Yemeklerde valinin yanında oturuyor, onunla ava çıkıyordu. Ava gidip yağlı yemekler yiyip içki içerek ve sabahın geç saatlerine kadar uyuyarak iyice semirmişti. Her şey sorunsuz devam edip gidiyordu, fakat bir gün vali ava çıktığında bir şeyler ters gitti.

O sabah vali ve adamlarının büyük bir çoğunluğu bazı lordları karşılamak ve ava çıkmak için kaleden ayrılmışlardı. Vali sağ kolu Reynold Yeşilyaprak'ı aramış,

ama bulamayınca üzülmüştü, çünkü Küçük John'un maharetini soylu arkadaşlarına da göstermek istiyordu. Küçük John ise güneş gökte iyice yükselene kadar horlaya horlaya uyumuştu. En sonunda gözlerini açtı ve etrafına bakındı, ama kalkmaya yeltenmedi. Pencereden içeriye pırıl pırıl güneş ışığı ile ılık ve tatlı bir hava giriyordu, dışarıdaki duvarı kaplayan hanımeli muhteşem kokuyordu, kış ayları geçmiş tekrar ilkbahar gelmişti, Küçük John yatağında yatarken, o güzel sabah her şeyin ne kadar harika olduğunu düşünüyordu. Tam o sırada çok uzaklardan bir boru sesi duydu. Ses çok az gelmişti, ama tıpkı küçük bir çakıl taşı suya bırakıldığında su yüzeyinde oluşan minik dalgacıklar gibi düşünceleri de dalgalandı ve tüm ruhunu bir rahatsızlık kapladı. Bir anda kapıldığı rehavetten sıyrıldı ve aklına ormandaki şen hayatına dair hatıralar doluşuverdi. Kuşlar bu aydınlık sabah vakitlerinde kesin yüksek sesle ötüşüyorlardı, sevgili arkadaşlarıysa güzel bir ziyafet çektikten sonra neşeli neşeli konuşmaya dalmış olmalıydı. Belki de kendisinden bahsediyorlar ve adını üzüntüyle anıyorlardı. Çünkü valinin hizmetine eğlencesine girmiş olmasına rağmen kış aylarında sobanın sıcaklığından ve aldığı maaşın dolgunluğundan altı ay boyunca geri dönmeyi hiç düşünmemişti, Sherwood'a dönüşünü gün be gün ileri atmıştı. Ama önce efendisini, dünyada herkesten çok sevdiği Will Stutely'yi ve tüm dövüş sporlarında en iyi şekilde eğittiği Doncaster'lı genç David'i düşündü. Sonra öyle bir an geldi ki, tüm bu düşüncelerin ağırlığı ve özlemiyle gözlerine yaşlar doldu. Yüksek sesle kendisine, "Burada dana gibi semiriyorum, böyle otura otura tüm hünerlerimi kaybedeceğim. Yarından tezi yok üstümdeki ölü toprağını silkeleyeceğim, tekrar sevgili dostlarımın yanına döneceğim ve ömrümün sonuna dek onların yanından ayrılmayacağım," dedi. Bunları dedikten sonra miskinliğinden artık nefret etmeye başladığı için yataktan dışarıya zıpladı.

Aşağı kata inince, kiler kapısında duran kilerciyi gördü. Kilerci kuşağından bir tomar anahtar sallanan şişman bir adamdı. Küçük John, "Hey kilerci, aç bir adamım ben ve sabahtan beri hiçbir şey yemedim. Bana yiyecek bir şeyler ver," dedi.

Kilerci ona sinirli bir bakış fırlattıktan sonra anahtarlarını salladı; Küçük John'u hiç sevmiyordu, çünkü valinin gözdesi olduğunu biliyordu. "Demek Reynold Yeşilyaprak hazretleri acıktılar öyle mi?" dedi. "Genç adam, yeterince uzun yaşarsan şunu göreceksin, çok uyuyup boş boş gezmekle karın doymuyor. Hem ne demişler Yeşilyaprak efendi? 'Yazın gölge hoş, kışın çuval boş' öyle değil mi?"

"Seni gidi işe yaramaz adam!" diye bağırdı Küçük John, "Boş lafa karnım tok benim, yiyecekle doluyor bu karın. Hem sen kim oluyorsun da yemeğimle arama giriyorsun? Kahvaltımın nerede olduğunu söyle yoksa kemiklerini kırarım."

"Kahvaltınız kilerde, Ateşpüsküren efendi," diye cevap verdi kilerci.

"Öyleyse buraya getir!" dedi Küçük John iyice sinirlenerek.

"Git sen kendin getir," dedi kilerci. "Ben senin kölen miyim, yiyeceklerini ayağına niye getireyim?"

"Git ve getir dedim!"

"Ben de git kendin getir dedim!"

"İyi öyle olsun," dedi Küçük John öfkeyle. Bunu diyerek kilere doğru gitti ve kapıyı açmaya çalıştı, ama kapı kilitliydi. Kilerci kahkaha atıyor bir yandan da anahtarlarını sallıyordu. Bunun üstüne Küçük John'un gözünü kin bürüdü, yumruğunu sıkıp kiler kapısına öyle bir yumruk indirdi ki tahtalar kırıldı ve içeriye kolaylıkla girilebileceği büyüklükte bir delik açıldı.

Kilerci olan biteni görünce çok sinirlendi. Küçük John kilere girerken, onu boynundan yakalayıp bir yandan

çimdiklemeye diğer yandan anahtarlarla kafasına vurmaya başladı. Küçük John da kilerciye döndü ve onu öyle bir ittirdi ki şişman adam bir daha kalkamayacakmışçasına yere yuvarlandı. "İşte," dedi Küçük John, "başına geleni asla unutma ve aç bir adamı kahvaltısından ayrı koymaya bir daha asla yeltenme."

Böylece kilere girdi ve açlığını dindirebilecek bir şeyler bulmak için etrafına bakınmaya başladı. Biraz kıymalı börek, iki tane de kızartılmış tavuk vardı ki, bu görüntü aç bir adamın aklını almaya yetiyordu. Bunları raflardan indirip masaya koyarak kendine ziyafet çekmeye hazırlandı.

Avlunun diğer yanındaki mutfakta duran aşçı, Küçük John ile kilerci arasındaki tartışmayı duymuş ve Küçük John'un indirdiği darbeyi de görmüştü. Bu yüzden avluyu koşa koşa geçip merdivenlerden yukarı çıktı ve hâlâ elinde tuttuğu et dizili bir şişle kilere girdi. Tam o sırada da kilerci kendisine gelmiş ve ayağa kalkmıştı. Aşçı kilere vardığında, aç bir köpek kemik taşıyan köpeğe nasıl bakarsa Küçük John'a o şekilde hırsla bakan ve üstüne atılmaya hazırlanan kilerciyi gördü. Kilerci aşçıyı fark edip yanına yaklaştı, bir elini de uzun boylu aşçının omuzuna atarak, "Ah be dostum, şu ahmak Reynold Yeşilyaprak'ın yaptığını görüyor musun? Efendimizin yiyeceklerini aşırıyor resmen. Başıma da öyle bir vurdu ki, ölüyorum sandım. Aşçı efendi seni çok severim bilirsin. Sana her gün bir şişe en lezzetli şarabımdan vereyim, sen de benim gibi şu burnu havalarda gezen Reynold Yeşilyaprak'ı hiç sevmiyorsun nasılsa. Ayrıca hediye olarak da bir on şilini kabul edersin artık."

"Etmez olur muyum?" dedi aşçı, şarap ve on şilinin lafını duyunca, bir anda kilerciden hoşlanır olmuştu. "Sen odana git, ben bu düzenbazı kulaklarından sürüklediğim gibi getiririm." Bunları dedikten sonra elindeki şişi bir kenara bıraktı ve beline asılı kemerini çıkardı. Bu-

nu gören kilerci ise çabucak orayı terk etti, çünkü kılıcın çeliğini bile görmeye dayanamıyordu.

Sonra aşçı kırık kiler kapısına yürüdü, içeride Küçük John'un boynuna bir peçete astığını ve ziyafet çekmeye hazırlandığını görebiliyordu.

"Hey Reynold Yeşilyaprak," diye söze girdi aşçı, "hırsızdan betersin sen. Hemen dışarı çık yoksa domuzu deştiğim gibi deşerim seni."

"Ayağını denk al aşçı, yoksa seni yola getirmesini bilirim. Beni titrek kuzudan beter sanıyorsun biliyorum, ama yemeğimle arama girilirse aslan kesilirim haberin olsun."

"Aslan maslan anlamam ben," dedi cesur aşçı, "hemen dışarı çık yoksa hilekâr bir hırsızdan da korkaksın demektir."

"Demek öyle!" dedi Küçük John, "Bana kimse korkak diyemez. Kolla kendini aşçı, çünkü demin bahsettiğim aslanla karşılaşmak üzeresin."

Bunun üstüne kılıcını çekti ve kilerden dışarıya çıktı. Pozisyonlarını aldıktan sonra birbirlerini ölçüp biçmeye başladılar, ama bir anda Küçük John kılıcını indirdi. "Dur bakalım aşçı dostum!" dedi. "Bence böylesine lezzetli yiyecekler yakınımızdayken, dövüşmemiz çok mantıksız; ben derim ki ikimiz de güzel bir ziyafet çekelim. Dövüşmeden önce keyfimizi bulalım, ne dersin şen dostum?"

Bu laflar üstüne aşçı bir sağa bir sola baktı, şüpheyle başını kaşıdı, ama ziyafet çekmeye de bayılıyordu. En sonunda derin bir nefes alıp Küçük John'a, "Pekâlâ, planını beğendim, hadi dediğin gibi olsun, güzel bir ziyafet çekelim," dedi.

Böylelikle ikisi de kılıçlarını kınlarına geri sokup kilere girdiler. Sandalyelere yerleştikten sonra Küçük John kamasını çıkardı ve böreği kesti. "Aç bir adam yemek yemeli," dedi, "o yüzden müsaadenle ben başlıyorum." Ama aşçı da ondan geri kalmadı, elleriyle o güzelim bö-

reği yemeye girişti. İkisi de konuşmuyor, ağızlarını çok daha iyi bir amaç için kullanıyorlardı. Konuşmamalarına rağmen ikisi de ara sıra birbirine bakıyordu, kendi kendilerine karşısındakinden daha cüsseli birini daha önce görmediklerini düşünüyorlardı.

Uzun bir süre sonra aşçı derin bir nefes alıp ellerini peçeteye sildi. Ağzına bir lokma daha atamayacak hale gelmişti. Küçük John da doymuştu ve "Seni yanımda istemiyorum artık," dercesine böreği bir yana doğru iteledi. Sonra içki şişesini eline alıp, "Dostum tanıdığım en sağlam yemek yiyen adam sensin yemin ederim. Sağlığına içiyorum," dedi ve der demez şişeyi ağzına dayayıp kana kana şarap içti. Sonra şişeyi aşçıya verdi, "Ben de sağlığına içiyorum dostum," diyen aşçı, yemede olduğu kadar içmede de Küçük John'a denkti.

Küçük John, "Senin sesin çok güzel şen arkadaşım. Şöyle güzel bir şarkı tuttur da dinleyelim," dedi sonra.

"Ara sıra kendi kendime şarkı tutturuyorum," dedi aşçı, "ama tek başıma söylemem bilesin."

"Nezaket göstermene gerek yok," dedi Küçük John. "Hadi sen bir şarkı söyle, ben de yapabilirsem ona denk bir şarkı söylerim sonra."

"Öyle olsun," dedi aşçı. "*Kimsesiz Çoban Kızın Şarkısı*'nı hiç duydun mu?"

"Duymadım," dedi Küçük John, "söyle de dinleyeyim."

Bunun üstüne aşçı şişeden büyük bir yudum daha aldı ve boğazını temizleyip tatlı şarkısına başladı:

Kimsesiz Çoban Kızın Şarkısı

"Bahardır aylardan, yapraklar yeşerir,
Minik kuşlar şakıyıp cilveleşir,
Ardıç kuşuyla tarla kuşu öttüğünde,
Güvercin de geri kalmaz üveyir.

Güzel Phillis oturuyor taşın yanında,
Duydum onu, ağlıyor kahrola kahrola:
'Ah söğüt, söğüt, güzel söğüt!
Koparayım senin şu güzel dallarını
Bir çelenk yapayım, toplasın saçlarımı.

Ardıç kuşu aldı götürdü onu
Nar bülbülüyle kumru da ortak oldu,
Robin gitti, beni terk eyledi,
Gitti kendine başka bir aşık buldu.
Ben yapayalnız bu derenin yamacında,
Hem oturur hem ağlarım kahrola kahrola.
Ah söğüt, söğüt, güzel söğüt!
Koparayım senin güzelim dallarını
Bir çelenk yapayım toplasın saçlarımı.'

Ama gelgitin getirdiği balıklar gibi
Biri çıktı da kapısına geldi,
Genç Corydon çayırları aştı
Phillis'in yanında bitti.
Phillis ara verdi kahrından ağlamaya,
Başladı başka havadan çalmaya,
'Ah söğüt, söğüt, güzel söğüt!
Bilirim senin şu güzel dallarını
Ama istemem artık toplamasın saçlarımı.'"

"Vay be," dedi Küçük John, "bu çok güzel bir şarkı sahiden ve içinde doğruluk payı da var."

"Beğendiğine sevindim dostum," dedi aşçı. "Hadi şimdi sen de bir tane söyle, çünkü hiç kimse tek başına eğlenip şarkı söylememeli bence."

"Öyleyse sana Kral Arthur'un sarayında yaşayan dürüst bir şövalyenin, tıpkı Phillis gibi kalp ağrısını nasıl geçirdiğini anlatan şarkıyı söyleyeyim."

Şerefli Şövalye ve Aşkı

"Kral Arthur yönetirken ülkeyi,
Hep adil davranırdı,
Yanındaki şövalyeleri
Şen insanlardı.

Kısasıyla uzunuyla, hepsinin arasında
Şerefli ve dürüst bir şövalye vardı,
Gürbüzdü ve uzun boyluydu ama
Kalbinde güzel bir kadın yatardı.

Ama kadın ona yüz vermedi,
Kalbi ona karşı soğuktu.
Şövalye de o ülkeyi terk etti,
Kadın ise mutlu oldu.

Şövalye yakardı dağlara,
Ağladı kahroldu acısından,
Üzüntüsünü haykırdı taşlara,
Döndü ölümün kıyısından.

Kalbi hâlâ ağrıyordu
Çok acıyordu içi,
Üzüntüsü artıyordu
Azaldıkça sıhhati.

Sonra vardı içkili bir hana
Şişenin dibine vurdu,
Son verdi ağlamaya
Tekrar güldü mutlu oldu.

İçki içenin içi ısınınca
Kalbi de hüznü unutuyor eminim,
Bundan emin olunca,
Sizle de paylaşayım dedim."

"İnanılmaz," diye bağırdı aşçı şişeyi masaya büyük bir gürültüyle koyarken. "Şarkıyı çok sevdim, hem altında yatan anlam da o kadar güzel ki, fındık gibi kabuğunu kırıp içine ulaşmak gerekiyor."

"Sen çok akıllı bir adamsın," dedi Küçük John, "seni kardeşim gibi sevmeye başladım."

"Ben de seni sevdim. Ama saat iyice ilerledi ve efendim eve gelmeden önce yapıp bitirmem gereken yemekler var. O yüzden şu başladığımız dövüşe kaldığımız yerden devam edelim, ne dersin?"

"Tabii," dedi Küçük John. "Hemen bitirelim şu işi. Dövüşmekte hiç yeme içmede olduğu kadar oyalanmamıştım. Haydi koridora geçelim, orada kılıç sallanabilecek geniş bir alan var, seninle orada karşılaşsak çok daha iyi olacak."

Bunun üstüne kilere açılan geniş koridora gittiler ve tekrar kılıçlarını ellerine alıp birbirlerinin kemiklerini teker teker kırmak istercesine bakışmaya başladılar. Sonra kılıçları büyük bir çınlamayla çarpıştı ve her darbede etrafa kıvılcımlar sıçradı. Bir saat kadar holde çarpıştılar, ama ikisi de düzgün bir hamle yapamıyor, karşıdakine vurabilmek için çok çaba harcıyorlardı. Çünkü ikisi de kılıç dövüşünde çok becerikliydi ve bir türlü yenişemiyorlardı. Ara sıra nefes nefese kalıp dinleniyor, daha sonra tekrar ayağa kalkıp eskisinden daha da büyük bir şiddetle birbirlerine saldırıyorlardı. En sonunda Küçük John, "Dur azıcık aşçı!" dedi, nefes nefese kılıçlarını indirdiler.

"Sana yemin ederim," diye söze başladı Küçük John, "şimdiye kadar gördüğüm en becerikli kılıç ustasısın. Seni şimdiye kadar çoktan yeneceğimi sanmıştım."

"Ben de aynısını düşünüyordum," diye cevap verdi aşçı, "ama bir türlü beceremedim."

"Ben de kendi kendime düşünüyordum," dedi Küçük John, "biz ne için dövüşüyoruz, hiç bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye yanıtladı aşçı. "O korkak kilerciyi hiç de sevmem esasen, ama öylesine kaptırdım ki kendimi, sanki seninle karşılaşmam zorunluymuş gibi hissettim."

"Öyleyse," dedi Küçük John, "bence birbirimizin boğazına yapışmaktansa dost olmamız daha mantıklı olacak. Ne dersin şen aşçı dostum, benimle Sherwood Ormanı'na gidip Robin Hood'un çetesine katılır mısın? Ormanda neşeli bir hayat bizi bekler, hem aralarından bir tanesi ben olmak üzere yüz kırk tane dostun olacak. Ayrıca her yıl üç kat yeşil elbiseyle 550 şilin maaş da alacaksın."

"Tam da gönlüme göre şeyler bunlar!" diye haykırdı aşçı neşeyle, "Tam benlik laflar ediyorsun. Tabii ki seninle gelirim, hem de seve seve. Bundan sonra senin yandaşın olacağım sevgili dostum. Peki ismin nedir senin?"

"Bana Küçük John derler."

"Nasıl yani? Sen Robin Hood'un sağ kolu olan Küçük John musun yani? Senin ismini o kadar çok duydum ki... Seni göreceğimi aklımın ucundan bile geçirmezdim. Sen sahiden de Küçük John'sun demek." Aşçı çok şaşırmış görünüyordu, gözlerini kocaman kocaman açmıştı.

"Evet Küçük John benim ve Robin Hood'un çetesine çok güçlü bir adam götüreceğim bugün. Ama gitmeden önce valinin gümüş tabaklarını toplayıp Robin Hood'a hediye olarak götürmezsek, çok büyük ayıp etmiş oluruz."

"Haklısın," dedi aşçı. Böylece bulabildikleri tüm gümüşleri bir çuvala doldurdular ve Sherwood Ormanı'na doğru yola çıktılar.

Ormanın içine doğru yol alıp Robin Hood ile altmış adamının taze çimenlerin üstünde oturdukları büyük ağacın altına vardılar. Robin ve adamları gelenin kim olduğunu görünce ayağa sıçradılar. "Hoş geldin!" diye bağırdı Robin Hood. "Hoş geldin Küçük John! Senden ha-

ber almayalı çok uzun zaman oldu, ama valinin hizmetine girdiğinden haberimiz vardı. Bu uzun zaman boyunca neler yaptın bakalım?"

"Valinin yanında çok güzel vakit geçirdim," diye yanıtladı Küçük John. "Sonra hemen buraya geldim. Bak sana gümüş tabaklarıyla birlikte bir aşçı da getirdim." Sonra Robin Hood'a ve orada bulunan şen adamlarına Nottingham City'deki Panayır'a gitmek için ayrıldığından bu yana başından geçenleri anlattı. Üzgün görünen Robin Hood dışında hepsi gülüyordu.

"Ah Küçük John," diye söze başladı Robin, "çok cesur bir insansın. Sağ salim geri geldiğine, hem de yanında aşçıyı da getirdiğine inan çok seviniyorum. Ama valinin tabaklarını hırsız gibi çalmış olmana içerledim doğrusu. Biz valiye bir ders vermiştik zaten, kendisi üç yüz pound verdi biliyorsun. Başkasına zarar vermeye kalkışmış olsa neyse, ama o kimseye bir şey yapmamış olmasına rağmen evindeki tabakları çalmış olmamız yanlış."

Bu laflara üzülmüş olsa da Küçük John kendisini affettirmek için söze girdi, "Peki efendim, valinin tabakları bize verdiğine inanmıyorsan onu bulacağım. Kendi ağzıyla söylesin bakalım bize tabakları vermiş mi vermemiş mi?" Bunları dedikten sonra ayağa kalktı ve Robin kendisini geri çağırana kadar ortadan kaybolmuştu bile.

Küçük John yedi kilometre koşarak Nottingham Valisi ile arkadaşlarının ormanın yakınlarında avlandıkları yere vardı. Valinin yanına gelince şapkasını çıkardı ve reverans yaptı. "Merhaba efendim," dedi.

"Ah Reynold Yeşilyaprak!" dedi vali, "nereden geliyorsun böyle, nerede kaldın?"

"Ormandaydım," diye yanıtladı Küçük John büyük bir şaşkınlıkla konuşuyormuş gibi yaparak, "orada daha önce kimsenin şahit olmadığına inandığım bir şey gördüm! Baştan aşağı yemyeşil bir erkek geyik ve civarında dolanan yine her yeri yeşil olan altmış tane daha geyik

vardı. Ok atmaya yeltenmedim efendim, çünkü beni öldürebileceklerinden korktum."

"Neler söylüyorsun Reynold Yeşilyaprak?" dedi vali, "Rüya mı görüyorsun, delirdin mi yoksa?"

"Ne rüya görüyorum, ne delirdim," dedi Küçük John, "eğer benimle gelirseniz gördüklerimi size de gösteririm, kendi gözlerimle gördüm diyorum. Ama tek başınıza gelmelisiniz efendim, diğerleri sürüyü korkutup kaçırabilir."

Bunun üstüne Küçük John grubu ormanın içine doğru yönlendirdi.

"İşte efendim," dedi en sonunda, "benim sürüyü gördüğüm yere yakınız."

Vali atından aşağıya indi ve kendisini dönene kadar beklemelerini söyledi. Küçük John onu sık bir çalılıktan geçirip en sonunda bir açıklığa çıkardı. Bu açıklığın bir ucunda büyük meşe ağacının altındaki gölgelikte çevresinde adamlarıyla birlikte Robin Hood oturuyordu. "Bakın vali," dedi Küçük John, "işte size bahsettiğim sürü burada."

Bunun üstüne vali, Küçük John'a dönerek acı acı, "Uzun zaman önce yüzünü bir yerlerden hatırladığımı düşünmüştüm, ama şimdi seni hatırladım. Bana ihanet ettin Küçük John, başına bin bela gelsin senin."

Bu sırada Robin Hood onlara yaklaşmıştı. "Hoş geldin vali," dedi. "Benimle tekrar bir ziyafet çekmeye mi geldin yoksa?"

"Yok aman istemem!" dedi vali aceleyle. "Ziyafet filan istemem, hem iştahım da kaçtı zaten."

"Ama yine de," dedi Robin, "aç olmasan dahi susamışsındır ve benimle bir şeyler içmek istersin eminim. Yemek yemeyecek olmana üzüldüm, çünkü ağzına layık yiyecekler bulabilirdin, nasıl olsa senin aşçın da burada."

Sonra önüne düştü ve gönülsüz valinin daha önce de oturduğu, çok yakından tanıdığı büyük ağacın altına götürdü onu.

"Hey dostlarım," diye bağırdı Robin, "dostumuz vali için içki getirin ve acele edin çünkü kendisi oldukça yorgun."

Daha sonra çeteden birisi, valiye ağzına kadar dolu bir bardak getirdi ve uzatırken de saygı gösteriyormuşçasına eğildi. Ama vali şaraba dokunmadı, çünkü içkiyi kendi gümüş sürahisinden kendi gümüş bardağına doldurduklarını görmüştü.

"Ne oldu?" diye sordu Robin, "Yeni gümüş takımlarımızı beğenmedin mi yoksa? Bugün bir çuval dolusu getirdik buraya." Bunu dedikten sonra Küçük John'la aşçının getirdiği çuvalı havaya kaldırdı.

Bunu gören vali çok üzülmüştü, ama hiçbir şey söylemeden sadece yere bakmakla yetindi. Robin tekrar konuşmadan önce bir süre gözlerini ona dikip baktı. "Vali efendi, en son Sherwood Ormanı'na geldiğinde zavallı bir adamı dolandırmayı aklına koymuştun, ama ava giderken avlandın. Bu sefer herhangi bir zarar ziyana yol açmak gibi bir fikrin yok ve başka kimseyi de dolandırmadığını biliyorum. Ben şişman papazlarla düzenbaz toprak sahiplerinden çalıp, dolandırdıkları fakirlere yardım ediyorum; zalimlerin önünde eğilmeye zorlanan zavallılar bellerini doğrultabilsinler diye çabalıyorum. Ama bir daha kimsenin hakkını sömürmediğini duydum. Bu yüzden sana ait olanları geri al, ben de senden para mara almayacağım. Benimle gel seni tekrar av grubuna götüreyim."

Böylece bohçayı sırtına attı ve dönüp yürümeye başladı, onu takip eden vali öyle şaşırmıştı ki konuşamıyordu. Valinin arkadaşlarının onu bekledikleri yere iki yüz metre kalana kadar yürüdüler. Sonra Robin Hood gümüş dolu bohçayı valiye verdi. "Sana ait olanı al geri ve beni iyi dinle vali efendi, bu olay kulağına küpe olsun. Hizmetine girenleri önceden iyice bir ölçüp biç." Daha sonra geri döndü ve valiyi elinde bohçayla birlikte yalnız bıraktı.

Valiyi bekleyenler, kendisini ormanın içinden elinde

ağır bir bohçayla çıkarken görünce hayrete düştüler; ama uyurgezer gibi görünen vali ona sordukları hiçbir soruya cevap vermedi. Ağzından tek kelime çıkmadan bohçayı atının sırtına astı ve yoluna devam etti, ardından da diğerleri takip ediyordu. Tüm bu süre boyunca kafasında düşünceler döndü döndü durdu.

İşte Küçük John'un valinin hizmetine girmesiyle ilgili neşeli hikâyemiz de burada sona eriyor.

KÜÇÜK JOHN VE BLYTH'LI TABAKÇI

Biraz önce de anlattığım hikâyenin yani Küçük John'un valinin yanından ayrılması ve yanında aşçıyı da ormana getirmesinin üstünden kısa bir süre geçmişti. Güzel bir günde, Robin Hood ile çetesinden birkaç adam yaşadıkları büyük ağacın altındaki yeşillikte dinleniyorlardı. Hava ılıktı ve çetenin büyük bir kısmı, ormanın farklı yerlerinde farklı işlerle uğraşmak için ortada olmamasına rağmen geride kalan birkaç kişi ağacın gölgesinde, öğleden sonraki o ılık vakitleri tembellik yaparak geçiriyor, aralarında şakalaşıp birbirlerine eğlenceli hikâyeler anlatıp kahkahalar atıyordu.

Soludukları hava mayıs ayında açan çiçek ve bitki kokularıyla doluydu. Ormanın tüm gölgeleri kuşların cıvıltılarıyla inliyordu. Ardıç kuşu, guguk kuşu ve güvercinler göğüslerini şişirip ötüyor, diğer kuşların sesleri de ağaçların arasından dolana dolana gidip ulu ağacın çevresindeki açık alanın yanından geçerek, taşları aşındıran derenin serinletici sesini bastırıyordu. Güneş ışığının yaprakların üzerine düştükten sonra aralarından geçip alttaki çimenlere benek benek ulaştığı büyük meşe ağacının dalları altında yatan, baştan aşağı yeşil giysiler giyinmiş uzun boylu ve yapılı on adamın görüntüsü çok güzeldi. O sırada Robin Hood bir anda ayağa kalktı.

"Amanın," dedi, "ödeme gününün yaklaştığını neredeyse unutuyordum. Ambarda da hiç yeşil elbisemiz kalmadı. Hemen yenilerini almak lazım, elimizi çabuk tutmalıyız. Küçük John hadi kalk bakalım. Tembelliği bırak da bir an önce şu bizim manifaturacı Ancaster'lı Hugh Uzundüğme'ye bir uğra. Bize o meşhur yeşil renkli kumaştan 360 metre göndersin, hem bu yolculuk valiyle yaşadığın sırada bağladığın o göbeği de biraz eritmene yardımcı olur."

"Amaaan," diye kendi kendine söylendi Küçük John. Kendisiyle bu konuda o kadar çok dalga geçmişlerdi ki, artık alınmaya başlamıştı. "Bir zamanlar vücudum daha inceydi, şimdi eskisinden daha etli butlu olabilirim, ama şişman olmam ya da olmamam bir zamanlar Sherwood'daki bir köprünün üstünde dengemi koruyup dereye yuvarlanmamış olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Karşımda durmaya çalışanın da seninkinden fazla eti kemiği yoktu, hatta tıpkı sana benziyordu efendim."

Bu cevabı duyan herkes kahkahalara boğuldu ve Robin Hood'a baktı, çünkü hepsi Küçük John'un efendisiyle arasında yaşanmış ve tanışmalarına vesile olmuş dövüşten bahsettiğini biliyordu.

Robin Hood hepsinden daha yüksek sesle gülüyordu. "Senden şüphe eder miyim hiç, hem o sopanın tadına bir kez bakmak bana yetti Küçük John. Bizim çetede o uzun sopayı benden daha becerikli savurabilen adamlar olduğunu teslim etmem gerekir, ama Nottinghamshire'daki hiç kimse benim gibi ok atamaz bu da böyle biline. Ayrıca Ancaster'e yolculuk senin için iyi olacak; haydi sen en iyisi bu akşam yola koyul, çünkü valinin yanında kaldığın için gün ışığında seni tanıyacak askerler olabilir. Bizim Hugh'a götüreceğin parayı getirene kadar bekle. Tüm Nottinghamshire'da bizden daha iyi müşterisi olmadığına eminim." Bunu dedikten sonra Robin oradan ayrılıp ormanın içine girdi.

Ulu ağaçtan pek de uzak olmayan bir yerde, içine bir odacık yontulmuş büyük bir taş vardı. Girişine bir karış kalınlığında meşeden devasa bir kapı takılmış, çivilerle sağlamlaştırılmış ve büyük bir asma kilitle kilitlenmişti. Bu oda çetenin ganimet odasıydı, Robin Hood gidip kapının kilidini açtı ve içeriye girdi. Daha sonra yeşil kumaş için Küçük John'un Hugh Uzundüğme'ye ödeyeceği paranın içinde bulunduğu bir altın kesesi getirdi.

Küçük John da altın kesesini alıp göğsüne yerleştirdi, beline bir kemer taktı, eline sağlam bir demir uçlu baston aldı ve yola koyuldu.

Fosse Yolu'na çıkan orman patikasından hiçbir yere sapmadan ıslık çalarak yürüdü ve en sonunda yolun çatallandığı bir noktaya geldi. Yollardan biri Fosse Yolu'na çıkıyor, diğeri ise Küçük John'un çok iyi bildiği Mavi Domuz Hanı'na gidiyordu. Yolun çatallandığı kısma gelince Küçük John birden ıslık çalmayı kesti ve durakladı. Sağa sola baktı, başlığını kafasına indirip kafasını kaşıdı. İki yolun kesiştiği noktada kafasında iki farklı ses duyuyordu. Biri, "İşte Mavi Domuz'a giden yol, sonunda güzelim biraları yuvarlayabilecek ve orada arkadaş canlısı insanlarla neşeli bir akşam geçirebileceksin," diye çığlık atıyordu. Öteki ses ise, "Ancaster'a giden yol ve yapman gereken görev için bu tarafa gitmelisin," diyordu. Küçük John valinin evinde geçirdiği zamandan sonra yiyeceklere düşkün olmuştu, bu yüzden kafasındaki seslerden ilki daha baskın çıktı. Beyaz bulutların gümüş gemiler gibi gelip geçtiği ve kırlangıçların uçuştuğu masmavi gökyüzüne bakıp şöyle dedi, "Korkarım bu akşam yağmur yağacak, ben de Mavi Domuz'a gidip yağmur geçene kadar bekleyeyim, hem efendim de benim iliklerime kadar ıslanmamı istemez." Bunun üstüne canının çektiği yöne doğru yola koyuldu. Aslında havanın kötüleşeceğine dair hiçbir iz yoktu, ama tıpkı Küçük John gibi insan bir şeyi yapmaya karar verdikten sonra kılıfını da her türlü uydurur.

Mavi Domuz Hanı'nda birkaç kişi vardı; bir kasap, bir dilenci ve iki çıplak ayaklı keşiş. Küçük John yumuşak güneş ışığı tepelere ve vadilere eğik bir şekilde düşmeye başladığında hana yaklaşırken, şarkı seslerini uzaktan bile duyuyordu. Küçük John gibi neşeli birini daha aralarına katmaktan memnun olmuşlardı. Biralar geldi, şakalar ve eğlenceli hikâyelerle saatler su gibi aktı gitti. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar kimse saatin kaç olduğunu düşünmedi, Küçük John da o gece tekrar yolculuğa çıkmaya üşenip sabaha kadar handa kalmaya karar verdi.

Küçük John için görevini böylesine bir eğlence için erteleme kararı, sizin de biraz sonra göreceğiniz gibi çok sakıncalı sonuçlar doğuracak ve büyük bir bedel ödemesine yol açacaktı.

Ertesi sabah güneş doğar doğmaz kalktı, eline sopasını alıp sanki kaybettiği vakti geri kazanmaya çalışırcasına tekrar yola koyuldu.

Blyth isimli şirin köyde, güreşte ve sopa dövüşünde kuvvetiyle ve becerisiyle ünlenmiş, herkesin tanıdığı bir tabakçı yaşıyordu. Ta ki Lincoln'lü Adam ringde onu yere çalıp bir kaburgasını kırana kadar beş yıl boyunca güreşte şampiyonluk kemerini takmıştı ve sopa dövüşündeyse tüm ülkede karşısına daha dişli bir rakip çıkmamıştı. Ayrıca ok atmayı da çok seviyor, dolunay çıktığında ve geyikler ormanda dolaşmaya başladığında okuyla arada bir etrafı kolaçan etmekten geri kalmıyor, bu yüzden de kralın korucuları gözlerini üzerinden ayırmıyorlardı; üstüne üstlük tabakçı Gabi Arthur'un evi yasaların izin verdiğinden daha fazla geyik eti saklamaya pek uygun bir evdi.

Arthur, Küçük John yolculuğa çıkmadan bir gün önce on tane sığır derisini satmak için Nottingham City'e gitmişti. Küçük John'un handan çıktığı günün sabahı, o da Nottingham'dan Blyth'a doğru yola koyuldu. Nemli sabah saatlerinde yolu, kuşların güzel bir günü büyük bir

neşe ve cıvıltıyla karşıladıkları Sherwood Ormanı'nın kıyısından geçti. Tabakçının omuzunda çabucak kavrayabileceği bir şekilde asılı olan sağlam sopası, kafasında da çift katlı kalın sığır derisinden şapkası vardı. Şapka o kadar sertti ki, kılıçla bile zor kesilirdi.

"Ahh ah," diye iç geçirdi Gabi Arthur ormanın kenarından geçerken kendi kendine, "yılın bu zamanında geyiklerin ormanın derinliklerinden açıklıktaki çayırlara geldiklerini adım gibi biliyorum. Belki sabahın erken saatlerinde bu güzel kahverengi hayvanları görme şansı bulurum." Onları okla avlamasa bile, çevik hareketlerle atlayıp zıplayan bir geyik sürüsünü izlemekten çok sevdiği bir şey yoktu. Bu sebeple patikadan ayrıldı –tıpkı ormanı avucunun içi gibi bilen yeşil elbiselilerden biri gibi– bir avcının tüm becerisini ortaya koyup çalılıkların arasından bir oraya bir buraya giderek iz sürdü.

Küçük John da kaygısızca yürüyor; çalılıklarda açan çiçeklerin güzelliğinden, çimenlerden hızla yükselip havada dönüp duran ve sarı gün ışığı altında titrek kanatlarıyla asılı kalan, cıvıltıları gökyüzünden toprağa kayan yıldız misali ulaşan tarla kuşlarından başka bir şey görmüyordu. Tam o sırada anayoldan ayrıldı ve Gabi Arthur'un çalıların yaprakları arasından etrafı gözlediği yere yakın bir yoldan geçti. Dalların hışırdadığını duyan Küçük John durdu ve çalıların arasında hareket eden tabakçının kahverengi şapkasını gördü.

"Çok merak ediyorum," dedi kendi kendine, "şu hilekâr neyin peşinde acaba? Böyle hırsız gibi çalıların arasından gittiğine göre, kralın ve bizim geyiklerimizin peşine düşmüş olacak." Küçük John ormanda geçirdiği zamandan sonra, Sherwood'daki tüm geyiklerin Robin Hood'la çetesine ait olduğu kadar Kral Harry'nin de malı olduğunu düşünüyordu. "Yok yok," dedi bir süre sonra tekrar, "bu meselenin ne olduğunu kesin anlamam lazım." Bunu dedikten sonra anayoldan ayrıldı ve çalılıkla-

rın arasına girerek Gabi Arthur'u takip etmeye başladı.

Küçük John tabakçının, tabakçı da geyiklerin peşinde olmak üzere uzun bir süre bu şekilde avlandılar. En sonunda Küçük John bir dal parçasının üstüne bastı ve dal ayağının altında kırılıverdi. Sesi duyan tabakçı hızla geri döndü ve Küçük John'u fark etti. Tabakçının kendisini gördüğünü anlayan Küçük John da yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdi.

"Hey," diye söze girdi, "burada ne işin var senin? Kim oluyorsun da Sherwood'un yollarına çıkıp böyle etrafı gözlüyorsun? Eğri oturup doğru konuşacak olursam bence senin suratın da pek meymenetsiz ve kralın geyiklerinin peşine düşmüş bir hırsız olduğun su götürmez bir gerçek."

"Hiç de bile," dedi tabakçı cesurca. Gafil avlanmasına karşın, böyle göz korkutucu laflara karnı toktu. "İftiracının tekisin sen. Hırsız filan değilim, dürüst bir zanaatkârım. Suratımdan sana ne, hem zaten senin suratın da pek şirin sayılmaz seni gidi ahlaksız seni."

"Hah!" dedi Küçük John yüksek sesle. "Demek bana karşı geliyorsun. Senin kafanı kırarım. Bilesin ki ben kralın ormancılarından biriyim. Daha doğrusu," kendi kendine konuşmaya başlamıştı, "ben ve arkadaşlarım kralın geyiklerine çok iyi bakıyoruz."

"Kimsen kimsin bana ne," dedi tabakçı. "Eğer yanında senin gibi bir sürü adam yoksa Gabi Arthur'a diz çöktüremezsin."

"Demek öyle," dedi Küçük John sinirle. "O dilin o kadar uzun ki, başını büyük bir belaya soktu bilesin. Sana öyle büyük bir ders vereceğim ki, hayatın boyunca unutamayacaksın. Al sopanı eline, elinde karşılık verecek silahın olmadan sana saldıramam."

"Hay hay!" diye bağırdı tabakçı. O da sinirlenmişti. "Büyük lokma ye, büyük söz söyleme. Sen kim oluyorsun da Gabi Arthur'un kafasını kıracağını söylüyorsun

ha? Şu gün şuracıkta derini yüzüp kurutmak için güneşe asmazsam, bana da tabakçı demesinler. Kolla kendini!"

"Dur bir dakika!" dedi Küçük John. "Önce sopalarımızın boyunu ölçelim. Benim sopam seninkinden daha uzun ve bir santim yüzünden de olsa üstünlüğümü buna borçlu olmak istemem."

"Uzunluktan bana ne," diye cevapladı tabakçı. "Benim sopam bir öküzü bile yere indirecek kadar sağlam, o yüzden tekrar söylüyorum, kolla kendini."

Böylece ikisi de sopalarını orta kısmından yakalayıp birbirlerine kızgın bakışlar savurarak yaklaştılar.

Tabii bu sıralarda Robin Hood'a Küçük John'un Ancaster'a dosdoğru gidip görevini yerine getirmektense, isteklerine yenilip geceyi Mavi Domuz Hanı'nda keyifle geçirdiği haberi gelmişti. Çok üzülen Robin, Mavi Domuz'da Küçük John'u bulma ya da en azından yolda onu görmüş birine rastlayacağı umuduyla yola çıkmıştı. Kızgınlıkla yürür, bir yandan da Küçük John'a sarf edeceği kelimeleri bir araya getirirken bir anda kızgınlıkla bağıran, birbirine laf atan iki insanın sesini duydu. Bunun üstüne Robin Hood durup dinlemeye başladı. "Bu kesin Küçük John'un sesi ve çok kızmış belli. Diğerinin sesini ise tanıyamadım. Aman benim Küçük John'um kralın korucularından birinin eline düşmüş olmasın sakın. Hemen bu meseleyi çözmeliyim," dedi kendi kendine.

Robin Hood kendi kendine konuşurken tüm siniri bir anda kayboluverdi, çünkü sağ kolu diye adlandırdığı güvenilir adamının hayatı tehlikede olabilirdi. Bu yüzden çalıların arasından dikkatle yolunu bularak, yaprakları sağa sola itip, iki adamın ellerinde sopaları birbirlerine yanaştıklarını görebileceği bir açıklık yakaladı.

"Hah," dedi Robin kendi kendine, "bu eğlenceli olacak gibi görünüyor ya. Şu yabancı, Küçük John'u iyi bir pataklarsa, benim ona verdiğim görevi yerine getirmemiş olmanın cezasını çekerse kalbimin yağları eriyecek. Ama

yine de böyle bir manzaraya şahit olamayacakmışım gibi geliyor." Bunları dedikten sonra yere uzandı; çünkü hem iki adamın dövüştüğünü görmek, hem de bunu rahat rahat otururken yapmak istiyordu.

Hani iki köpek kapışacakken birbirlerinin etrafında nasıl döner döner de kapışma başlayana kadar karşısındakini ölçüp biçer, işte bu iki adam da diğerinin boş anını yakalamak ve ilk darbeyi savurmak için yavaş yavaş hareket ediyordu. En sonunda Küçük John şimşek gibi bir darbe savurdu, ama tabakçı darbeyi karşılayıp bertaraf etti. Sonra da kendisi bir hamle yaptı, ama bu sefer de Küçük John hamleyi bertaraf etti; işte büyük karşılaşma böyle başladı. Bir ileri bir geri, bir sağa bir sola gittiler; her vuruş kuvvetliydi, her vuruş hızlıydı, uzaktan duyan biri olsa on kişi kapışıyor derdi. İşte onlar bu şekilde yarım saat dövüştüler, topuklarını bastıkları yerlerde çukurlar açılmıştı ve nefes nefeseydiler. Ama Küçük John daha büyük bir acı çekiyordu, çünkü bunun gibi karşılaşmalara uzak kalmıştı; kasları valiyle yaşamaya başlamadan önceki kadar esnek ve kuvvetli değildi.

Tüm bu süre boyunca, Robin Hood çalıların altında yatıp onların dövüşmesini keyifle izlemişti. "Vay be," dedi kendi kendine, "Küçük John'un karşısına ilk defa kendisine denk biri çıktığını görüyorum. Aslında karşısındaki adamın hakkından gelirdi, tabii eski formunda olsaydı."

En sonunda Küçük John bir açıklık yakaladığına emin olarak, sanki tüm gücünü bu son darbeye aktarırmış gibi bir vuruş yaptı ve öküzü devirecek bir güçle tabakçıya saldırdı. Eğer tabakçının kafasındaki o kalın sığır derisi şapka olmasaydı, tabakçı bir daha bırakın sopa tutmayı ayağa bile kalkamayabilirdi. Ama yine de darbe o kadar etkili oldu ki, onu geriye doğru birkaç adım sendeletti. Küçük John yakaladığı üstünlüğü yararına kullanıp bir darbe daha indirebilseydi, Arthur için fena olabilirdi. Ama kendisini toparladı ve gerisin geriye bir darbe savur-

du, bu sefer istediği yere vurmayı başarmıştı. Küçük John iki seksen yere yapıştı, sopası elinden uçtu. Daha sonra sopasını kaldıran Arthur, Küçük John'un kaburgalarına bir darbe daha indirdi.

"Dur!" diye bağırdı Küçük John. "Yere düşmüş silahsız bir adama vurulur mu?"

"Hah, tabii vurulur," dedi tabakçı bir daha vurarak.

"Yeter!" diye kükredi Küçük John. "Yardım edin! İmdat! Dur diyorum sana! Teslim oldum! Tamam!"

"Dersini aldın mı?" diye sordu tabakçı hâlâ sopası havadayken.

"Hem de fazlasıyla."

"Benim daha iyi olduğumu kabul ediyor musun?"

"Evet, kabul ediyorum. Lanet olasıca eşek seni!" dedi Küçük John. İkinci cümlesini kısık sesle söylemişti.

"Öyleyse kendi yoluna gidebilirsin ve merhametli bir adam olduğum için de şükret," dedi tabakçı.

"Hay merhametin batsın!" dedi Küçük John, ayağa kalkıp tabakçının vurduğu kaburgalarını tek tek yoklarken. "Kemiklerim kırılmış gibi sanki. Yemin ederim, koca Nottinghamshire'da senin bana bugün yaptığını yapabilecek kimse yok sanırdım."

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Robin Hood, çalıların arasından kahkahalar atarak çıkarken. Gülmekten gözlerinden yaş gelmişti. "Ah ah," dedi, "nasıl da hakkından geldi senin? Tüm kavgayı başından sonuna kadar izledim ve tüm ülkede kimseye böyle boyun eğebileceğini düşünmemiştim. Benim verdiğim görevi yerine getirmediğin için seni azarlamaya geliyordum, ama senin ağzının payını başkası verdiği için benim diyecek başka sözüm kalmadı. Sen daha ağzın açık ona bakarken, o sana öyle bir darbe indirdi ki, ben kimsenin öyle düştüğünü görmedim." Robin konuşurken, Küçük John ağzını büzmüş yerde oturuyordu. "Senin adın ne peki, dostum?" diye sordu Robin, tabakçıya dönerek.

"Bana Gabi Arthur derler," diye yanıtladı tabakçı kendinden emin bir şekilde, "Peki senin ismin ne ola?"

"Demek Gabi Arthur sensin!" dedi Robin. "Senin ismini daha önce de duymuştum. Geçen Ekim ayında Ely'da bir arkadaşımın kafasını kırmıştın. Ona orada Nottingham'lı Jock derler, bizse Kilitkıran Will deriz. Şu patakladığın zavallı adamsa, tüm İngiltere'de en iyi sopa dövüşçüsü olarak anılır. Onun ismi Küçük John, benimkiyse Robin Hood."

"Nasıl olur?" diye bağırdı tabakçı, "Sen şu ünlü Robin Hood musun, bu da ünlü Küçük John mu? Eğer daha önceden kim olduğunu bilseydim, sana elimi bile kaldırmazdım. Dur ayağa kalkman için sana yardım edeyim Küçük John efendi, paltondaki tozları silkeyim."

"Aman kalsın," dedi Küçük John huysuzca. Bu sırada, sanki kemikleri camdan yapılmış gibi yavaş yavaş ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Ben senin yardımın olmadan da kalkarım. Hem o sığır derisi şapkan olmasaydı, bugün senin için hiç de hoş bir gün olmayacaktı söyleyeyim."

Bu lafların üstüne Robin tekrar güldü ve tabakçıya dönerek, "Benim çeteme katılmak ister misin sevgili Arthur? Yemin ederim ki gördüğüm en güçlü kuvvetli adamlardan birisin," dedi.

"Çetene katılmak mı?" diye bağırdı tabakçı neşeyle. "Tabii ki katılırım! Yaşasın neşeli hayat!" diye bağırmaya devam etti. Bu sırada zıp zıp zıplıyor, ellerini çırpıyordu, "İşte sürmek istediğim hayat bu! Pis boyalarla, kötü kokulu sığır derilerine elveda! Efendim ben seni dünyanın sonuna kadar takip ederim, ormanlardaki geyik sürüleri de bir daha benim yayımı gerdiğimi bile duymayacak."

"Sana gelince Küçük John," diye söze girdi Robin ona dönüp gülerken, "tekrar Ancaster yoluna koyulacaksın

ve yolun bir kısmını da benimle birlikte alacaksın; çünkü Sherwood'dan iyice uzaklaşana kadar, senin tekrar sağa sola sapmana izin veremem. Buralarda bildiğin başka hanlar da var." En sonunda çalıları geride bırakıp tekrar anayola çıktılar.

ROBIN HOOD VE KIZIL WILL

Tüm İngiltere'de eşine benzerine rastlayamayacağınız kadar güçlü kuvvetli üç adam güneşli yolda yürüyordu. Yanlarından geçenler böyle geniş omuzlu ve büyük adımlar atan üç adama dönüp dönüp bakıyorlardı.

"Dün neden sana söylediğim gibi hemen Ancaster'a gitmedin? Eğer dediğimi yapmış olsaydın başına böyle belalar gelmezdi," dedi Robin Hood, Küçük John'a dönüp.

"Yağmur yağacağından endişelendim," dedi Küçük John keyifsizce, çünkü Robin'in başına gelenler yüzünden kendisine laf etmesinden artık alınır olmuştu.

"Ne yağmuru?" dedi Robin bir anda yolun ortasında durup şaşkınlıkla Küçük John'a bakarak. "Seni sersem, üç gündür yağmur yağmamasını bırak, gökten yağmur bulutu bile geçmedi; havada, suda veya toprakta kötü havanın geleceğine dair hiçbir belirti yoktu."

"Yine de," diye geveledi Küçük John, "gökten yağmurun ne zaman ineceği belli olmaz, güneş parıldarken bir anda yağmur da bastırabilir hani. Öyle olsaydı iliklerime kadar ıslanayım ister miydin?"

Bu laflar üstüne Robin kahkahalara boğuldu. "Ah Küçük John!" dedi, "Şu kafanda ne acayip düşünceler var senin! Senin gibi birine karşı insan nasıl kızgın kalabilir?"

O bunu dedikten sonra aralarında bir kırgınlık veya güceniklik olmadan yola devam ettiler.

Biraz daha yol aldıktan sonra, havanın sıcaklığı ve tozlu yol yüzünden, Robin Hood susadı. Çalının arkasında, buz gibi soğuk suları olan bir pınar vardı. Çiti aşıp suyun yosunlu bir taşın altından köpürerek çıktığı yere ulaştılar. Ellerini kavuşturup suya daldırarak kana kana su içtiler. Durdukları yer serin ve gölgeli olduğu için bacaklarını uzatıp biraz dinlendiler.

Önlerinde, çalının diğer yanında toprak yol kıvrılıp gidiyor; arkalarında çayırlar, parlak yeşil otlaklar ve güneşin altında mısır tarlaları uzanıyordu. Üstlerinde de yaprakları hışırdayan ve gölge yapan bir kayın ağacı vardı. Küçük pınarın kenarındaki nemli alanda yetişen dağ kekiğiyle mor menekşelerin yumuşak kokusu burunlarına doluyor, suyun tatlı şırıltısı kulaklarına ulaşıyordu. Güneşli Mayıs ayının neşesi ve güzelliğine kapılıp uzun bir süre konuşmayan üçlü, sırt üstü yatıp tepelerinde salınan yaprakların arasından mavi gökyüzüne dalmıştı. En sonunda hülyalara diğerleri kadar kapılmamış olan ve ara sıra etrafına bakınıp duran Robin sessizliği bozdu.

"Şuna bakın, şu gelenin oldukça neşeli ve süslü bir kuş olduğuna şüphe yok."

Diğerleri de yolda yavaş yavaş yürüyen genç adama baktılar. Robin'in de dediği gibi adam oldukça neşeli görünüyordu ve ceketiyle koncu kırmızı ipektendi. Bir yanından aşağıya güzel bir kılıç sarkıyordu, kabartmalı deri kınında altın işlemeler vardı; şapkası kızıl kadifedendi ve kulağının arkasına doğru kocaman bir tüy iniyordu. Saçları uzundu, sarıydı ve omuzunun üstüne lüle lüle düşüyordu. Elinde de ara sıra zarifçe kokladığı bir gül vardı.

"Şuna bakın hele," dedi Robin Hood gülerek, "hiç bunun kadar şirin ve çıtkırıldım bir adam gördünüz mü?"

"Kıyafetleri bence fazla süslü," dedi Arthur, "ama omuzları geniş, beli de ince. Kollarına dikkatle bakarsanız öyle rasgele sallanmadıklarını, dirsekten hafif kırılmış

ve sert bir şekilde hareket ettiklerini de görürsünüz efendim. Bence o güzel giysilerin içinde, pelte gibi kaslardan ziyade sağlam kemikler ve sert adaleler var."

"Bence de haklısın Arthur," dedi Küçük John. "Bence ilk bakışta insan yanılgıya düşüyor. Bu yabancının şık şıkırdım giysilerine kanmamak gerek."

"Hiç sanmam!" dedi Robin Hood. "Şu yabancının görüntüsü, benim ağzımın tadını kaçırmaya yetti de arttı bile. Parmaklarının arasında tuttuğu gülü sanki, 'Seni çok sevmiyorum, ama kokunu bir süre taşımak için seni de taşımaya katlanacağım' der gibi tutuyor. Bence ikiniz de haksızsınız, şu adamın önünden bir fare geçse 'İmdat!" diye kaçmaya çalışıp bayılacağına eminim. Kim acaba merak ediyorum."

"Kudretli bir baronun oğludur eminim," diye yanıtladı Küçük John, "cebinde de yüklüce para vardır bunun."

"İşte ondan hiç şüphem yok," dedi Robin. "Bunun gibi adamların –böyle giysiler içinde tasasızca dolaşmaya çıkmalarına rağmen– yanlarında çalıştırdıkları, kul köle ettikleri adamların pabuçlarını bile bağlamaya layık olmaması ne yazık. Bu neşeli lordların daha dedeleri bile doğmamışken, bu ülkeye çoktan başka insanlar yerleşmişti; şimdi gelmiş bu insanları eziyorlar, düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum. Haksız elde ettikleri kazançları onlardan bir bir alacağım, isterlerse beni Sherwood'daki en uzun ağacın tepesine assınlar!"

"Aman sakin ol efendim," dedi Küçük John, "bu ne sinir böyle? Boşu boşuna sinirlenme. Şu yabancının kılığı kıyafeti o lordlarınkine göre daha ağırbaşlı. Dürüst bir adam olup olmadığını bilmiyoruz."

"Her şeyine iddiaya girerim benim dediğim gibi çıkacak. Burada kalın ve şu adamı nasıl patakladığımı seyredin." Bunu dedikten sonra Robin Hood kayın ağacının gölgeliğinden ayrıldı, çiti geçti ve ellerini beline dayayıp yabancının geldiği yolun tam ortasında durdu.

Bu sırada yabancı o kadar yavaş yürüyordu ki, tüm bu konuşmalar o yakınlaşana kadar yapılıp bitmişti bile. Yabancı ne adımlarını hızlandırıyor, ne de Robin Hood'un varlığını fark ediyordu. Diğeri gülünü koklaya koklaya, kendisinden başka her tarafa bakına bakına yürüdüğü için Robin onu yolun tam ortasında bekliyordu.

"Dur!" dedi Robin, yabancı kendisine iyice yaklaşınca. "Dur! Olduğun yerde kal!"

"Neden durayım sevgili dostum?" diye sordu yabancı yumuşacık bir sesle. "Neden olduğum yerde kalayım? Yine de benim olduğum yerde kalmamı istediğin için kısa bir süreliğine bu isteğini yerine getireceğim, çünkü bana söylemek istediğin şeyi duymak istiyorum."

"Madem öyle," dedi Robin, "isteğimi nazikçe yerine getirdiğin ve benimle nazikçe konuştuğun için ben de seninle öyle konuşacağım. Bilesin ki sevgili dostum, ben buralardan geçen senin gibi şüpheli görünüşlü kişileri denetliyorum. Cüzdanını bana uzat da içine bakıp yasaların müsaade ettiğinden daha fazla paran olup olmadığını anlayayım. Bizim Usta Swanthold hep, 'Fazla malı olanın yükünü hafifletmek gerek' derdi."

Tüm bu süre boyunca genç adam parmaklarının arasında tuttuğu gülü koklamaya devam etti. En sonunda yumuşak bir gülümsemeyle, "Konuşmanı dinlemeyi çok isterim sevgili dostum, ama eğer bitirmediysen lütfen elini çabuk tut, çünkü çok vaktim yok," dedi.

"Söyleyeceğimi söyledim," dedi Robin. "Eğer bana cüzdanını verirsen içine bakıp seni sağ salim yoluna göndereceğim. Eğer çok paran yoksa bir şey almayacağım."

"Çok üzgünüm ama bu dileğini gerçekleştiremeyeceğim. Sana verecek bir şeyim yok. Bırak da yoluma gideyim. Sana ne zararım var?"

"Hayır, gidemezsin," dedi Robin, "önce bana cüzdanını göster."

"Sevgili dostum," dedi yabancı nazikçe, "başka bir

yerde işim var. Sana yeterince vakit verdim ve yeterince dinledim. Bırak da gideyim."

"Bak bir kez daha söylüyorum," dedi Robin, "sana söylediğimi yapmadan bir adım bile atamazsın." Bunu dedikten sonra, sopasını tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı.

"Demek öyle," dedi yabancı üzgün bir şekilde. "Kavga kaçınılmaz öyleyse. Üzgünüm dostum, ama ağzının payını vereceğimden emin olabilirsin!" Bu laflardan sonra kılıcını çekti.

"O silahı kaldır," dedi Robin. "Sana böyle üstünlük sağlamak istemem. Senin kılıcın benimki gibi sağlam bir sopanın yanında saman çöpü gibi kalıyor. Şurada yolun kenarında sağlam bir ağaç var, oradan bir dal kes de kendini koru."

Yabancı önce Robin'i süzdükten sonra sopasına baktı. "Haklısın," dedi, "benim kılıcım senin sopanın yanında cılız kalıyor. Kendime bir sopa bulana kadar bekle." Daha sonra elinde tuttuğu gülü bir yana attı, kılıcını kınına soktu ve eskisinden biraz daha hızlı adımlarla yolun kenarına gidip Robin'in bahsettiği kısa ağaçlara yanaştı. Aralarından bir tanesini beğenmişti. Ama ağacı kesmek yerine kollarını sıyırdı, topuğunu toprağa sıkıca dayadı ve genç ağacı tuttuğu gibi topraktan kökleriyle çıkarıverdi. Daha sonra geri dönüp sanki konuşacak hiçbir şeyi yokmuş gibi, kılıcıyla sessiz bir biçimde kökleri ve narin dalları kesti.

Küçük John ile tabakçı olan biteni izliyorlardı, ama yabancı topraktan ağacı çekip çıkartırken duydukları köklerin kopma sesleri üzerine tabakçı dudaklarını büzüp bir ıslık çalıverdi.

"Gözlerime inanamıyorum!" dedi Küçük John şaşkınlığı geçtikten sonra. "Şu olanı gördün mü Arthur? Bence, bu yabancı karşısında efendimizin pek şansı yok. Şu fidanı buğday sapıymışçasına çekti çıkardı."

Robin Hood ne düşünüyordu bilinmez, ama yerinden ayrılmadı. Artık kızıl giyimli yabancıyla yüz yüzeydiler.

O gün Robin Hood çok iyi dövüştü. Robin'in ustalığı karşısında, yabancının kuvveti vardı. Bir o yana bir bu yana, bir ileriye bir geriye gittiler. Yoldaki toz toprak kalkıp etraflarını bulut gibi çevrelediği için zaman zaman Küçük John ve tabakçı bir şey göremez oluyorlar, sadece sopaların çarpışma sesini duyuyorlardı. Robin Hood yabancıya üç kez darbe indirdi; bir kez koluna, iki kez de kaburgalarına vurmuştu. Ama bir taraftan da karşısındakinin tüm ataklarını bertaraf etmekle uğraşıyordu ve bu vuruşlardan sadece biri yerini bulmuş olsaydı, Robin toprak yola iki seksen uzanırdı. En sonunda yabancı Robin'in sopasının ortasına öyle bir hışımla vurdu ki, Robin sopayı tutamayacak hale geldi; yabancı tekrar vurunca Robin darbenin etkisiyle sersemledi, üçüncü vuruşta ise Robin'in gardını düşürdü ve en sonunda onu yere indirmeyi başardı.

"Dur!" diye bağırdı Robin Hood yabancının sopasını tekrar kaldırdığını görünce. "Teslim oldum!"

"Dur!" diye bağırdı Küçük John, arkasında tabakçıyla saklandığı yerden çıkarken. "Yeter! Dur bakalım!"

"Madem iki kişi daha var ve ikisi de bu adam kadar kuvvetli, işim başımdan aşkın demektir. Yine de gelin bakalım, size de karşılık vermeye çalışacağım."

"Dur!" diye bağırdı Robin Hood, "Artık dövüşmeyelim. Bugün Küçük John ve benim için kötü bir gün oldu. Bileğimi ve kolumu hareket ettiremiyorum bu adam yüzünden."

Küçük John bunun üzerine Robin Hood'a döndü. "Demek öyle efendim," dedi. "Çok kötü bir haldesin. Yeleğin hep toz toprak olmuş. Gel kalkman için sana yardım edeyim."

"Aman yardım etme istemem," dedi Robin kızgın bir biçimde. "Senin yardımın olmadan da, ben ayağa kalkabilirim."

"En azından ceketindeki tozu silkeleyeyim. Canın çok acıyordur şimdi," dedi Küçük John ciddiyetle, ama gözlerinin içi hınzırlıkla parlıyordu.

"İstemez," dedi Robin sinirle. "Ceketim senin yardımın olmadan da yeterince temizlendi zaten." Daha sonra yabancıya dönüp, "Senin ismin ne?" diye sordu.

"Benim ismim Gamwell," diye yanıtladı yabancı.

"Demek öyle. Bu ismi bir yerden hatırlıyorum. Peki, nereden geliyorsun dostum?"

"Maxfield Town'dan geliyorum," dedi yabancı. "Orada doğdum, orada büyüdüm ve annemin genç kardeşini bulmaya gidiyordum. İsmi Robin Hood. Hani onun nerede olduğunu..."

"Hah! Will Gamwell!" diye bağırdı Robin iki elini de diğerinin omuzuna koyup, onu bir kol boyu uzakta tutarken. "Tabii ya başka kim olacaktı! O efemine tavırlarından, zarif yürüyüşünden anlamam gerekirdi. Beni tanıdın mı evlat? Bir bak bakalım bana."

"İnanamıyorum!" diye bağırdı, "Galiba dayım Robin'i buldum. Bir bakayım. Evet, kesin eminim buna!" Daha sonra ikisi de birbirlerine sarılıp öpüştüler.

Robin akrabasını bir kol boyu uzaklıkta tutup baştan aşağı dikkatlice süzdü. "Nasıl iş bu?" dedi, "Ne çok değişmişsin. Sekiz-on yıl önce bıraktığımda iri yarı bir delikanlıydın, şimdi bakıyorum koskocaman bir adam olmuşsun. Ucu tüylü oku parmaklarının arasına sıkıştırıp yayı nasıl düz tutacağını ben öğretmiştim sana, hatırlıyor musun evlat? Çok iyi bir okçu olacağın o günden belliydi. Sopayla kendini nasıl koruyup nasıl atak yapacağını öğrettiğimi de hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Gamwell, "seni örnek alıyordum ve seni herkesten üstün görüyordum. Yemin ederim kim olduğunu anlasaydım, sana elimi bile kaldırmazdım. Sana çok zarar vermedim umarım."

"Hayır, hayır," dedi Robin çabucak ve göz ucuyla Kü-

çük John'a bakarak, "bana zarar vermedin. Aman bu konu hakkında daha fazla konuşmayalım. Bana savurduğun o darbenin tadına bir daha bakmam umarım. Parmağımın ucundan dirseğime kadar ağrıyor kolum. Bir daha hareket ettiremeyeceğimi sanmıştım. Şimdiye kadar gördüğüm en kuvvetli adam sensin. O ağacı köklediğini görünce, midem ağzıma geldi. Ama söyle bakalım Sir Edward ile anneni neden bıraktın da geldin?"

"Ah dayıcım," diye söze başladı genç Gamwell, "sana anlatmam gereken çok acı bir hikâye var. Babamın uşağı olan bir adam vardı, yaşlı Kancabacak Giles ölünce yanımıza gelmişti. Sahtekârın tekiydi ve babamın neden onu yanında tuttuğunu hiç anlamadım, sonuçta insan sarrafı sayılırdı. Babama küstahlık taslaması beni çok rahatsız ediyordu. Senin de bildiğin gibi babam çevresindekilere büyük bir sabır gösterir ve öyle çabuk sinirlenip kötü söz söylemez. Neyse, bir gün ben yanlarındayken bu düzenbaz, babamı paylamaya kalktı. Ben de daha fazla dayanamadım dayıcığım, yanına gidip kulağına bir fiske salladım. İnanır mısın, adam düştü ve öldü. Boynunu mu kırmışım ne, öyle bir şeyler dediler. Apar topar gidip seni bulmamı ve kanundan kaçmamı söylediler. Sen karşıma çıktığında, ben de seni bulmaya geliyordum. İşte buradayım."

"İnanamıyorum," dedi Robin Hood, "hiç senin kadar tasasız bir şekilde kanundan kaçan biri görmedim. Birini öldürüp kanundan kaçan bir adam, soylu kadınlar gibi yürüyüp, gül koklaya koklaya dolanır mı?"

"Ama dayı," dedi Will Gamwell, "acele giden ecele gider demişler. Ayrıca bu kuvvetim yüzünden çevikliğim de yok oldu. Daha demin bana üç kez vurdun, bense sana vuramadım, ama gücüm yüzünden galip geldim."

"Aman," dedi Robin, "şu konuyu tekrar açmayalım. Seni gördüğüme çok sevindim Will, çeteye katılarak bize büyük bir onur verirsin. Ama ismini değiştirmen gerek,

çünkü adına yakalama emri çıkartmışlardır. Kıyafetlerin yüzünden sana bundan sonra Kızıl Will diyelim."

"Kızıl Will," dedi Küçük John, bir adım öne çıkıp elini uzatarak, "Kızıl Will ismi sana çok yakıştı. Seni de aramızda görmek büyük mutluluk. Bana Küçük John derler, bu da çetemize yeni katılan Gabi Arthur isimli tabakçı. Bence ünün yayılacak Will, benden sana söylemesi; tüm ülkede senin adına şarkılar söylenecek ve Sherwood'da, Kızıl Will'in Robin Hood ile Gabi Arthur'a sopanın nasıl kullanılması gerektiğiyle ilgili ders verdiği, yani efendimizin aslında ava giderken nasıl avlandığı anlatılacak."

"Bundan bahsetmeyelim Küçük John," dedi Robin nazikçe, çünkü kendisiyle böyle dalga geçilmesini sevmiyordu. "Lütfen bugün burada olanları başka yerde anlatmayalım."

"Ama," dedi Küçük John, "güzel hikâyeleri sevdiğini sanıyordum. Sonuçta sen de benim nasıl göbek bağladığımı ve valinin yanında kalırken nasıl..."

"Yok yok Küçük John," dedi Robin aceleyle, "o konu hakkında yeterince konuştum, başka da bir şey söylemeyeceğim."

"Çok güzel," dedi Küçük John, "çünkü ben de bu konunun açılıyor olmasından sıkılmıştım. Ama şimdi düşünüyorum da, geçen gece yağma ihtimali olan yağmurla ilgili de bir şeyler diyordun..."

"Yoo, ben de senin gibi düşünüyordum," dedi Robin homurdanarak, "haklısın. Sahiden de yağmur bastıracak gibi duruyordu o akşam."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Küçük John, "öyleyse fırtınalı havada dışarıya çıkmamdansa, Mavi Domuz Hanı'nda gecelememin mantıklı olduğunu düşünüyorsun değil mi?"

"Başlatma yaptıklarından!" diye bağırdı Robin Hood.

"Nasıl istersen öyle olsun. Nerede istiyorduysan orada kalmış olman iyi olmuş, tamam mı?"

"Tamam öyleyse," dedi Küçük John. "Öyleyse ben bugünü olmamış varsayıyorum. Senin yenildiğini, kafa üstü toprağa çakıldığını görmedim. Eğer herhangi biri böyle bir şey oldu derse, o yalan söyleyen dilini temiz bir vicdanla koparabilirim."

Diğerleri gülmekten kırılıyorlardı bu sırada. "Hadi bakalım," dedi Robin. "Bugün daha fazla yol almamıza gerek yok, Sherwood'a geri dönelim, sen de Ancaster'a başka bir gün gidersin Küçük John."

DEĞİRMENCİNİN OĞLU MIDGE'IN MACERASI

Dört adam Sherwood'a doğru tekrar yola koyuldular, öğlen vakti de geçmeye başlayınca acıktılar. "Şöyle yiyecek bir şeyler olsa ne iyi olurdu. Bence beyaz ekmek üstüne bembeyaz peynirle, yanında köpüklü bira krallara layık bir ziyafet olurdu şimdi," dedi Robin Hood.

"Madem lafını ettin," diye söze girdi Kızıl Will, "midemin ezildiğini söylemeden geçemeyeceğim. İçimden bir ses 'Yemek ye,' diye bağırıyor!"

"Yakınlarda ekmek, peynir ve bira alınabilecek bir yer biliyorum. Param olsaydı gidip getirirdim," dedi Arthur.

"Benim yanımda para var biliyorsun efendim," dedi Küçük John.

"Tabii bilmez olur muyum," dedi Robin. "Yiyecek içecek almamız için ne kadar para isterler?" diye sordu.

"Bence bir düzine adam için yeterli yiyeceği altı peniye alabiliriz," dedi tabakçı.

"Öyleyse ona altı peni ver bakalım Küçük John," dedi Robin. "Ben üç kişilik yiyebilecek kadar açım çünkü. Haydi, parayı da al git bakalım Arthur, yiyecekleri bura-

ya getir. Şuracıkta yolun kenarında çalılık bir alan var, yemeğimizi orada yeriz."

Bunun üzerine Küçük John parayı Arthur'a verdi ve diğerleri tabakçıyı gölgeli çalılıkta beklemeye başladı.

Bir süre sonra tabakçı omuzundan aşağı sarkan bir tulum bira, tekerlek peynir ve kocaman bir ekmek somunuyla geri geldi. Kızıl Will kılıcını çıkartıp, somunu ve peyniri dört eşit parçaya böldükten sonra herkes yemeğe koyuldu. Robin Hood biradan bir yudum alıp nefesini tuttu, "Vay," dedi, "hiç bunun kadar tatlı bir içki içmemiştim."

Daha sonra hepsi sessizlik içinde ekmekle peynirlerini yiyip biralarını içtiler.

Kızıl Will sonunda elinde kalan bir parça ekmeğe bakıp, "Bunu serçelere atacağım," dedi. Ekmek parçasını ileriye doğru attıktan sonra, yeleğinin üstündeki kırıntıları silkeledi.

"Ben de doydum," dedi Robin. Küçük John'la tabakçı ise çoktan ekmekle peyniri silip süpürmüşlerdi.

"Eee," dedi Robin, "kendimi yenilenmiş hissediyorum, ama yola tekrar koyulmadan önce güzel bir şeyler dinlemek isterim. Will senin sesin eskiden çok güzeldi, harika şarkı söylerdin. Hadi yola koyulmadan bir şeyler söyle lütfen."

"Şarkı söylemesine söylerim, ama tek başıma söylemem," dedi Kızıl Will.

"Diğerleri de sonra sırayla söylerler, haydi evlat," dedi Robin.

"Öyle olsun," dedi Kızıl Will. "Babamın evinde, özel günlerde bir ozanın söylediği şarkıyı söyleyeceğim. İsmini bilmiyorum, o yüzden size ismini veremem, ama sözleri şöyleydi." Bunları dedikten sonra boğazını temizledi ve şarkıya başladı:

"Neşeli bahar kapıyı çaldığında,
Aşk da uçup kalpleri ısıtır.
Çiçekler tomurcuğa durduğunda,
Küçük hindi kuluçkaya oturur.
Bülbülün tatlıdır sesi,
Horozsa yürekli öter
Guguk kuşunun vadidir evi
Kaplumbağaysa bilgedir
Ben en çok nar bülbülünü severim,
Tüm yıl yalnız bırakmaz beni.
Nar bülbülü! Nar bülbülü!
Neşeli nar bülbülü!
Gerçek aşkım böyle olsun,
Uçup da gitmesin sakın,
Sıkıntıya düşünce
Dursun hep bana yakın.

Baharla çıkar tatlı yemişler
Toygar havalanır tarlalarda uçar
Aşıklar dolaşır gecelere kadar
Gözlerini kaçırarak bakar gençler
Bu mevsimde açar yaban gülleri
Papatyalar tepenin eteğinde biter
Çuha çiçekleri, haseki küpeleri
Derelerin yanında menekşe belirir
Ama yeşil sarmaşık sarar etrafı
Kar taşıyınca kuzey rüzgârı.
Ah sarmaşık! Sarmaşık!
Hem sağlam, hem esaslı!
Onun da aşkı böyle olsun,
Sakın ölmesin sakın,
Güçlüğe düşünce
Dursun hep bana yakın."

"Çok güzel söyledin," dedi Robin, "ama kuşu, börtü

böceği anlatan bir şarkı yerine, senin gibi bir adamın daha farklı bir şarkı söylemesini tercih ederdim yeğenim. Ama sahiden güzel söyledin ona lafım yok. Tabakçı senin sıran şimdi de."

"Ben ne söyleyebilirim ki?" dedi Arthur gülümseyerek, dans etmesi istenmiş utangaç çocuklar gibi boynu bükülmüştü. "Dostumuzun şarkısına denk güzellikte şarkı bilmiyorum, ayrıca boğazım ağrıyor ve sesim kısık gibi."

"Bahane bulma dostum," dedi yanında oturan Küçük John omuzuna vurarak. "Senin sesin hem güzel, hem yumuşak gibi; söyle de dinleyelim."

"Pek güzel olduğu söylenemez," dedi Arthur, "ama elimden geleni yapacağım. Hiç Kral Arthur'un zamanında yaşamış Cornwall'lu genç şövalye *Sir Keith'in Öpücüğü*'nü duydunuz mu?"

"Bir kısmını duymuştum sanırım," dedi Robin, "ama söyle de bir dinleyelim, hatırladığım kadarıyla büyük bir yürekliliği anlatıyordu, haydi başla bakalım."

Boğazını temizleyen tabakçı şarkıyı söylemeye başladı:

Sir Keith'in Öpücüğü

"Kral Arthur oturdu salonunda
Adamları vardı iki yanında
Hepsi uzun boylu soylulardı
Tanınırlardı tüm diyarda

Kuzguni saçlı Lancelot oradaydı
Gawaine ise sarışındı
Sir Tristram, Kay tutardı anahtarı
Daha pek çoğu salondaydı.

Vitraylı camların arasından
Kırmızı tuğlalı saçaklardan
Renkli güneş ışığı düştü içeri
Altın zırhları ve miğferleri parlatan.

Ama sessizlik çöktü bir anda
Yuvarlak Masa'nın etrafına
Çünkü salona bir kadın girmişti
Kambur sırtını tuta tuta.

Burnu kancaydı, gözleri donuk
Saçları beyazdı bir de dağınık
Çenesinde sakal uzamıştı
Görüntüsü tam acımalık.

Sürünen adımlarla yaklaştı
Arthur'un dizlerine kapandı
Dedi ki Kay, 'Gözlerim bundan çirkin,
bir kadına hiç rastlamadı.'

'Aziz kralım! Bir lütuf diliyorum sizden
Dizlerimin üstüne çöküp gönülden.'
O böyle deyince kral sordu,
'Ne arzu ediyorsun benden?"

'Benim habis bir hastalığım var
Ta kalbimin ortasını kemirir
Tek bir şey iyileştirir beni
Acılarımı dindirir.

Huzur bulamayacağım hiçbir yanda
Ne kuzeyde, güneyde, ne doğuda, batıda
Bir şövalye dudağımdan üç kere
Kendi isteğiyle öpmedikten sonra.

Beni huzura kavuşturacak olan
Evli olmamalı önemli olan
Ayrıca zorla yapmamalı,
İsteğiyle öpmesi aslolan.

Burada böyle asil ve cesur
Bir şövalye yok mudur?
Benim yaralı ruhuma
Su serpecek yok mudur?'

'Evliyim ben,' dedi Kral Arthur
'Sana veremem huzur
Yoksa rızamla öperdim seni
Bu çok büyük bir onur olur.

Lancelot, önünde tüm şövalyelerin
Lidersin sen, çok mühimsin
Sen ki en kahraman şövalye
Bu kadına huzur verebilirsin.'

Ama Lancelot çevirdi başını
Yerlere bakmaya başladı
Kibirli gururuna yenildi
İnsanlar dalga geçer sandı.

Sordu kral, 'Peki ya sen Sir Tristram?'
'Yok olmaz ben yapamam
Kendi isteğimle öpmeye
Kendimi ikna edemem.'

'Ya sen Sir Kay, alaycı adam?'
Dedi ki Kay, 'Asla yapmam!
Sonra öpecek güzel bayan bulamaz
Çirkin bir dudaktan öpen adam.'

'Sana ne demeli Gawaine?'
'Kralım olmaz.'
'Ya Sir Geraint?'
'Ben de öpmem;
Öpücüğüm huzur vermez
Ölmeyi bile yeğlerim.'

Sonra kalktı aralarından biri
Hepsinden gençti
'Bir şövalye ilaç olacaksa
Ben olmaya hazırım,' dedi.

Konuşan genç şövalye Sir Keith'ti
Hem cesurdu, hem güçlü kuvvetli
Çenesinde çıkan sakallar
İnce altın iplikler gibiydi.

Dedi ki Kay, 'Yok onun sevdiceği
Kendisine ait diyebileceği.
Ama bu kadını tavlamak kolay
Kadının da dediği gibi.'

Öptü onu bir kez, öptü ikinci kez,
Öptü onu tekrar, bu defa üçüncü kez.
O an şaşılacak bir şey oldu
Kadın çirkin değildi bu kez.

Yanakları kızardı güller gibi
Alnı bembeyazdı kar gibi
Göğsü pamuk gibiydi yumuşacık
Kahverengiydi gözleri ceylan gibi.

Nefesi yaz esintisi gibi tatlı
Çalıları hışırdatan rüzgâr gibi tıpkı
Yumuşamıştı sesi de
Ne çatlaktı artık ne de acı.

Saçları altın gibi pırıldadı
Elleri süt beyazıydı
Kirli ve eski giysilerinin yerini
İpek elbiseler almıştı.

Şövalyeler bakıyordu şaşkınlıkla
Dedi ki Kay, 'Güzel bayan arzularsa
Kendisini şimdi öpebilirim,
Hem de büyük bir gururla.'

Ama genç Sir Keith önünde eğildi
O güzel giysinin öptü eteklerini
Dedi ki, 'Bırakın köleniz olayım,
Eşsiz birine, tıpkı sizin gibi.'

O da eğildi, öptü alnından
Sonra gözlerinden ve dudaklarından.
Dedi ki, 'Sen benim sahibimsin,
Lordum, aşkım, ayağa kalkın.'

'Tüm paramı ve varlığımı
Size adıyorum topraklarımı
Çünkü hiçbir kadın bir şövalyeye
Böyle büyük bir lütufta bulunmadı.'

'Acılar içindeydim, efsunluydum ben,
Ama sizdiniz beni özgür kılan
Sayenizde eski halime döndüm
Bundan böyle tüm benliğim sizin.'"

"Sahiden," diye konuşmaya başladı Robin Hood, tabakçının şarkısı bitince, "tam da hatırladığım gibi, hem güzel bir şarkı hem de ezgisi çok keyifli."

"Bana öyle geliyor ki," dedi Kızıl Will, "sözlerinin altında bir anlam yatıyor. Bize zulüm gibi gelen sıkıcı bir işi dudağından öpersek hani söz gelimi –yani bağrımıza basarsak– o işin çok da kötü olmadığını görebiliriz anlamında."

"Haklısın," dedi Robin, "ya da tam tersini düşünecek olursak, bize güzel gibi görünen bir seçeneği değerlendir-

diğimizde çok da iyi sonuçlarla karşılaşmayabiliriz, değil mi Küçük John? İşte tam da bu yüzden bugün başına tüm bunlar geldi. Hadi hadi üzgün bakma. Boğazını temizle de bize bir şarkı söyle."

"Olmaz," dedi Küçük John, "ben Arthur'un söylediği gibi güzel bir şarkı bilmiyorum. Bildiklerimin hepsi pek saçma şarkılar. Ayrıca sesim de pek iyi çıkmıyor bugün, ancak dayanılabilir bir şarkıyı bir de bet sesimle iyice mahvetmeyeyim."

Bunun üstüne hepsi Küçük John'un şarkı söylemesi için baskı yaptı ve Küçük John da tüm şarkı söylemesi istenenler gibi bir süre direndiyse de, en sonunda boyun eğdi. "Öyle olsun bakalım. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışayım. Will'in söylediği şarkıda olduğu gibi benimkinin de bir ismi yok, şöyle başlıyor:"

"Ah güzelim, bahar geldi,
Hey hey lili lili;
Yılın aşk mevsimi geldi,
Ley ley lili lili;
Oğlanlarla kızlar
Çimenlere uzanırlar
Yemyeşil halı gibi
Aralarında çiçekleri.
Hayvanlar yavrular
Yapraklar hışırdar
Horozlar öter
Meltem eser
Sevinçle dolar her..."

"Yoldan bu yöne doğru gelen adam kim acaba?" diye sordu Robin şarkıyı bölerek.

"Bilmiyorum," dedi Küçük John aksi bir suratla. "Ama güzelim şarkıyı böyle yarısında kesmek hiç de hoş değil."

"Lütfen Küçük John," dedi Robin, "yalvarırım kırılma bana. Şu adamın gelişini bir süredir izliyordum. Sen şarkıya başladığından beri, o adam da omuzunun üstünde taşıdığı koca çuvalın ağırlığı altında ezilmiş yol almaya çalışıyordu. Küçük John tanıyıp tanımadığına bir bakar mısın lütfen?"

Küçük John, Robin Hood'un gösterdiği yöne baktı. "Galiba," diye söze başladı bir süre sonra, "şu adam Sherwood'un kenarında ara sıra gördüğüm genç bir değirmenci. Güzel bir şarkıyı bölmeye değmeyecek bir adamcağız işte."

"Tıpkı senin de dediğin gibi, ben de bu adamı ara sıra görüyordum. Nottingham City'nin oldukça uzağında, Salisbury Yolu'na yakın bir yerde değil mi değirmeni?" diye sordu Robin.

"Evet, işte ta kendisi," dedi Küçük John.

"Güçlü kuvvetli bir adam," dedi Robin. "İki hafta önce Bradford'lu Ned'in kafasında sopa kırmıştı."

Bu sırada genç değirmenci ayan beyan görülebileceği bir uzaklığa kadar gelmişti. Giysileri un kaplıydı ve sırtında koca bir çuval taşıdığı için öyle bir eğilmişti ki, tüm ağırlık omuzuna biniyordu; çuvalın yanında da bir sopa asılı duruyordu. Gücü kuvveti yerindeydi ve omuzundaki ağırlığa rağmen toprak yolda büyük adımlarla yürüyordu. Yanakları al al olmuştu, lepiska saçları vardı ve sakalları yeni yeni çıkıyordu.

"Çok dürüst bir adam bu," dedi Robin Hood, "herkesin kendisinden ders alması lazım. Hadi bir oyun oynayalım ona. Ona hırsız gibi yaklaşıp alnının akıyla kazandığı parayı çalacakmışız gibi yapacağız. Sonra onu ormana götürüp, daha önce hiç yapmadığı gibi bir ziyafet çekeceğiz kendisine. En güzel içkimizden içirip cebindeki üç beş peninin yerine şilinleri koyup göndereceğiz. Ne dersiniz?"

"Çok güzel bir düşünce," dedi Kızıl Will.

"Harika fikir," dedi Küçük John, "ama bugün daha fazla dayak yemeyelim derim ben. Kemiklerim öyle acıyor ki..."

"Sus artık Küçük John," dedi Robin. "Şu sivri dilin yüzünden bize daha çok gülecekler yoksa."

"Sivri dilimmiş," diye fısıldadı Küçük John, Arthur'a. "Şu benim dilim olmasa, başımıza daha ne belalar gelir kim bilir."

Değirmenci yolda yürürken, diğerleri önce pusuya yattı ve dördü birden ona doğru koşarak etrafını sardılar.

"Dur bakalım!" diye bağırdı Robin, değirmenciye. Adam sırtında taşıdığı çuvalın ağırlığıyla yavaşça döndü ve hepsine şaşkınlıkla baktı. Kendi çevikti ama zekâsı eşit kıvraklıkta değildi.

"Bana dur diyen kim?" diye sordu değirmenci, büyük bir köpeğin hırıltısına benzeyen derin bir sesle.

"Ben diyorum," dedi Robin, "ve aklın azıcık çalışıyorsa sen de dediğimi yaparsın."

"Sen de kimsin?" diye sordu değirmenci sırtındaki çuvalı yere atarak, "ve bu yanındakiler kim?"

"Biz dört dürüst adamız," dedi Robin, "şu ağır yükünü taşımana yardımcı olmak istiyoruz."

"Hepinize teşekkürler," dedi değirmenci, "ama yüküm kendi taşıyamayacağım kadar ağır değil."

"Yo yanlışın var," dedi Robin, "hani belki cebinde gümüş ya da ne bileyim belki altın vardır da ağırlık yapıyordur, demeye çalışıyordum. Hem Usta Swanthold'un da dediği gibi, 'İki bacaklı eşeğe ağır gelir altın yükü.' O ağırlıklardan seni kurtarabiliriz seve seve."

"Ama," dedi değirmenci, "benden alabileceğiniz bir şey yok ki. Cebimde iki penim bile yok. Yalvarırım bana zarar vermeyin, bırakın da gideyim. Ayrıca haberiniz olsun Robin Hood'un bölgesinde dolaşıyorsunuz, eğer benim gibi dürüst bir adamı soyduğunuzu duyarsa, kulaklarınızı koparıp Nottingham kale duvarına kadar kovalar sizi."

"Robin Hood'dan kendimden korktuğum kadar korkarım ancak," diye yanıtladı şen Robin, "üstünde cebinde ne kadar paran varsa çıkar. Ayrıca bir adım bile atacak olursan, bu sopayı kafanda kırarım haberin olsun."

"Aman sakın vurma!" diye bağırdı değirmenci eliyle olası bir darbeyi engellemek istercesine kolunu kaldırırken. "İstersen üstümü başımı ara, ama ne cebimde ne başka bir yerde para bulabileceksin."

"Demek öyle," dedi Robin Hood dikkatle değirmenciye bakıp. "Bence doğruyu söylemiyorsun. Eğer yanılmıyorsam şu çuvalın dibinde kesin biraz para vardır. Arthur çuvalın içindekileri yere dök de, bir bakalım unun içine bir iki şilin sıkışmış mı."

"Yapmayın!" diye bağırdı değirmenci dizlerinin üstüne çöküp. "Ne olur unumu heba etmeyin. Size bir faydası olmaz, beni de mahveder. Un çuvalını bırakın, ben de size kesemdeki parayı vereyim."

"Hah!" dedi Robin, Kızıl Will'i dürtüp. "Demek kesendeki para ha. İşte paranın nerede olduğunu bulduk. Paranın kokusunu nerede olsa bulup çıkartacak bir burnum var. Unun içinden altın ve gümüş kokusu geldiğini anlamıştım zaten. Hadi paraları çıkart bakalım değirmenci."

Sonra değirmenci yavaşça ayağa kalktı ve isteksizce çuvalın ağzını açıp ellerini una soktu ve dirseklerine kadar çuvalın içine girerek karıştırmaya başladı. Diğerleri de kafa kafaya verip etrafına toplandılar ve ne çıkartacağına bakmaya başladılar.

Çuvalın başına çöreklenmiş merakla içine bakıyorlardı. Ama değirmenci parayı ararmış gibi yaptığı sırada, iki avucunu da unla doldurdu. "Hah," dedi, "işte buradalar." Sonra diğerleri elinde ne tuttuğunu görmek için iyice eğildiğinde, unu yüzlerine doğru attı. Gözleri, burunları ve ağızları una bulanmıştı, bir yandan körleşmiş bir yandan da nefessiz kalmışlardı. Arthur diğerlerinden be-

ter haldeydi; çünkü çuvaldan çıkacakları görmek için ağzı açık bakarken, boğazından içeri un bulutu girivermiş ayakta duramayacak hale gelene kadar öksürmeye başlamıştı.

Daha sonra dördü de gözlerine giren un yüzünden kıvranır ve gözlerini ovuşturup unlu yaşlar akıtırlarken, değirmenci ardı ardına yüzlerine un fırlatmıştı. O yüzden bir an ışığı görebilmiş olsalar dahi, en sonunda Nottinghamshire'daki dilenciler kadar kör bir hale gelmişler, saçları, sakalları ve tüm giysileri kar beyazı olmuştu.

Daha sonra sopasına uzanan değirmenci, çıldırmışçasına onlara vurmaya başladı. Dördü de dört bir yana kaçışmaya çalışıyordu, ama hiçbir şey görmediklerinden ne kendilerini koruyabiliyor ne de kaçabiliyorlardı. Değirmencinin sopası pata küte sırtlarına indi, her darbeyle birlikte ceketlerinden havaya un bulutları saçılıyor ve rüzgârla dağılıyordu.

"Dur!" dedi Robin en sonunda. "Vurmayı bırak dostum, ben Robin Hood'um."

"Seni yalancı düzenbaz," diye bağırdı değirmenci, tekrar sırtına vurup havaya bir toz bulutu daha saçarak. "Robin dürüst bir tüccarı soymaya kalkmaz. Demek paramı çalacaktın ha?" Tekrar bir darbe indirdi. "Paradan kendi hakkını bile alamayacaksın, seni uzun bacaklı dolandırıcı seni!" Bunu dedikten sonra Küçük John'un omuzuna öyle bir vurdu ki, Küçük John yolun diğer yanına yuvarlandı. "Hiç merak etme sıra sana da gelecek kara sakal." Bu sefer tabakçıya vurmuştu ve tüm öksürükleri arasında tabakçının acıyla inlemesini sağlamıştı. "Dur üstündeki tozu silkeleyeyim!" dedi Kızıl Will'e vururken. Neredeyse ayağa kalkamayacak hale gelinceye kadar böyle laflarla hepsine vurmaya devam etti. Ne zaman biri gözlerini temizleyecek gibi olursa, yüzüne tekrar un fırlatıyordu. En sonunda Robin Hood borusunu bulup üç kez öttürebildi.

Will Stutely'yle Robin'in adamlarından bir kısmı, şans eseri bu olayın olduğu yere yakın bir yerlerde dolanıyorlardı. Patırtıyı ve harman döveninin sesine benzeyen sesleri duyunca durdular ve olan biteni dinlemeye başladılar. Bunun üstüne Will Stutely, "Eğer yanılmıyorsam birileri sopayla dövüşüyor ve çok da uzakta değiller. Şu manzarayı görmek isterim doğrusu," dedi. Böylece tüm çete sesin olduğu yöne doğru yürümeye başladı. Kıyametin koptuğu yere yakınlaştıklarında, Robin'in borusunun üç kez çaldığını duydular.

"Çabuk olun," dedi Doncaster'lı David. "Efendimizin bize ihtiyacı var!" Bir an bile beklemeden, olanca hızları ve kuvvetleriyle ormandan anayola fırladılar.

Ama gördükleri manzara karşısında dehşete düştüler. Tüm yol un yüzünden bembeyaz olmuştu ve orada duran beş adam da baştan ayağa unla kaplanmıştı, değirmenci sırtına dökülen unlar yüzünden zaten beyazdı.

"Bir ihtiyacın mı vardı efendim?" dedi Will Stutely. "Tüm bunlar da ne anlama geliyor?"

"Aman," dedi Robin, "şu adam beni neredeyse öldürecekti. Stutely eğer biraz daha gecikseydin efendin ölmüş olacaktı."

Bu sırada diğer üçü de gözlerindeki unu silerlerken, Will Stutely ve çevresindeki adamlar beyaza boyanmış arkadaşlarının giysilerindeki unu silkelediler. Bu sırada, Robin değirmenciye oynamak istedikleri oyunun, nasıl ters teptiğini anlattı.

"Çabuk olun şu alçak değirmenciyi yakalayın!" diye bağırdı Stutely. Tıpkı diğerleri gibi kahkahalara boğulmak üzereydi. Birkaç adam değirmenciye doğru koşup kollarını iplerle arkadan bağladı.

"Hah!" dedi Robin titreyen değirmenciyi kendisine getirdiklerinde. "Demek beni öldürmeye kalktın ha? İnan ki..." Lafının ortasında durdu ve değirmenciye kötü kötü baktı. Ama Robin'in öfkesi çabuk sönüyordu. Tam o

sırada gözleri parladı ve tüm olanlara rağmen kahkahalara boğuldu.

Efendilerinin güldüğünü görenler de kendilerini tutamayıp kahkahayı koyuverdiler. Pek çoğu ayakta bile duramıyor, kahkahalarla yerlerde yuvarlanıyordu.

"İsmin ne senin?" diye sordu en sonunda Robin, şaşkınlık içindeki değirmenciye.

"Ben Midge efendim, değirmencinin oğluyum," dedi korkmuş bir şekilde.

"Sana yemin ederim," dedi Robin adamın omuzuna vurup, "şimdiye kadar gördüğüm en yaman adamsın. Tozlu değirmenini bırakıp benim çeteme katılır mısın? İnan ki senin gibi bir adam, hayatını sabanla değirmen taşı arasında geçirmemeli.

"Senin kim olduğunu bilmeden sana vurduğum için beni affedersen, seve seve çetene katılırım," dedi değirmenci.

"Öyleyse bugün," diye başladı Robin, "Nottinghamshire'daki en kuvvetli üç adamı aramıza kattım diyebilirim. Şimdi ormana girelim de yeni dostlarımız adına güzel bir ziyafet verelim. Hem şu ağrıyıp sızlayan kemiklerimize de birkaç bardak içki iyi gelir, ama eskiden olduğum halime gelebilmem için en az birkaç gün geçmesi gerekecek." Sonra döndü ve yola koyuldu, diğerleri de peşinden gidiyorlardı. Tekrar ormana girdiler ve ortalıktan kayboldular.

O gece ormanda yanan ateş yüzünden neredeyse gökyüzü aydınlanıyordu. Değirmencinin oğlu Midge dışında, o gün yola koyulan hikâye kahramanlarının hepsinin vücudunda ağrımadık yer kalmamıştı, ama çeteye yeni katılanları karşılamak için verilen neşeli ziyafete katılamayacak kadar da ağrı sızı içinde değildiler tabii. Şarkılarla, şakalarla ve ormanın sessiz köşelerinden bile duyulabilecek kahkahalarla gece, tıpkı tüm neşeli vakitlerde olduğu gibi hızla akıp gitti. En sonunda herkes kendi yatağının

yolunu tuttu, her yere sessizlik çöktü ve orman uykuya yattı.

Ama Küçük John'un dili pek zincir vurulabilir türden değildi. Kendisinin tabakçıyla dövüşünden, Robin'in Kızıl Will'le dövüşüne kadar tüm hikâyenin en ufak detaylarını bile anlatıvermişti. Siz de benimle birlikte neşelenin diye ben de hikâyeyi duyduğum gibi anlattım.

ROBIN HOOD VE VADİLİ ALLAN

Robin Hood ile Küçük John'un kemikleriyle kaslarını acıtan o şanssız günü anlattık. Şimdi de Robin'in yaptığı, tüm bu kötü olayları unutturacak kadar güzel olan iyiliğini anlatalım.

İki gün geçmişti ve Robin Hood'un eklemlerindeki ağrılar sadece biraz azalmıştı ve hâlâ hareket ederken orası burası sızlıyor, kasları "biz de buradayız" dercesine can acıtıyordu.

Gün aydınlanmıştı ve çimenlerde hâlâ çiyler duruyordu. Büyük ağacın altında Robin Hood oturuyor, bir yanında da boylu boyunca sırt üstü uzanmış Kızıl Will ellerini başının altına koymuş mavi gökyüzüne bakıyordu. Diğer yanında oturan Küçük John, bir ağaç dalından kendisine sopa yapıyordu. Çetenin diğer elemanları çimenlerde oturuyor veya uzanıyordu.

"Çok uzun zamandır kimseyle bir akşam yemeği yemedik sanırım," dedi Robin. "Kimseyi ağırlamadığımız için de paramız azalıyor. Sevgili Stutely yanına altı adam alıp Fosse Yolu'na git, oralarda biraz dolaşıp bu akşam bizimle yemek yemeye layık birilerini bul bakalım. Ben de bu arada bize onur verecek olan kişi için bir ziyafet hazırlatayım. Stutely yanına Kızıl Will'i al, çünkü ormanda nasıl yaşandığına dair bir şeyler öğrenmesi lazım."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Stutely ayağa kal-

karken, "bu görev için beni seçmene çok sevindim. Zaten burada hiçbir şey yapmadan oturunca, üstüme bir üşengeçlik çöküyordu. Yanıma alacağım kişilerden ikisi Değirmenci Midge ile Gabi Arthur olsun, bildiğin gibi sopa kullanmada çok iyiler. Değil mi Küçük John?"

Bu lafın üstüne Robin ve Küçük John dışında herkes güldü. "Midge'in iyi olduğunu biliyorum," dedi Robin, "ama yeğenim Kızıl Will de iyidir. Daha bu sabah sırtıma baktım da, her yanı dilenci cübbesi gibi başka renkti."

Daha sonra yanına dört adam daha alan Will Stutely, Robin ve çetesiyle o akşam ziyafet çekecek zengin bir misafir bulmak için Fosse Yolu'na doğru yürümeye başladı.

Tüm gün boyunca, bu yolun civarında dolandılar. Herkes, ormana dönünceye dek kendisine yetecek kadar yiyecek ve içecek getirmişti. Öğlen gelip, büyük alıç ağacının altındaki yumuşacık otlara oturduklarında, şen şakrak bir ziyafete koyuldular. Daha sonra bir kişi gözcü olarak kalacak şekilde uyukladılar, çünkü hava boğucu ve sıcaktı.

Keyifle vakit geçiriyor olmalarına rağmen, orada bulundukları süre içinde beklentilerini karşılayacak kimse önlerinden geçmedi. Güneşin altında uzanan toprak yoldan, yakınlarında yedi kişinin saklandığını fark etmeyen pek çok kişi geçiyordu; neşeli bir şekilde yürüyen bir grup geveze kız, hantalca ilerleyen bir tenekeci, şen bir çoban, çalışkan bir çiftçi... yolda bu tip yolculardan çok vardı, ama şişman rahiplerden, zengin efendilerden, cebi para dolu tefecilerden eser yoktu.

En sonunda güneş batmaya başladı, ışık kızıllaştı ve gölgeler uzadı. Havaya da sessizlik hakimdi. Kuşlar uykulu halde ötüşüyor ve çok uzaklardan sütçü bir kızın sağacağı inekleri çağırması duyuluyordu.

Stutely yattığı yerden kalktı. "Böyle şans olmaz olsun!" dedi. "Tüm gün burada yattık, ama yolunacak bir kaz bile geçmedi önümüzden. Bambaşka bir işle uğraşıyor olsaydım, bir düzine rahiple tefeciye rastlardım kesin. Ama za-

ten ne demişler, parmaklarının arasına ok sıkıştıran pusudaysa, geyikler gözükmez ortada asla; aramakla bulunmuyor işte. Hadi gelin eşyalarımızı toplayıp gidelim."

Diğerleri de ayağa kalktı ve çalıların arasından çıkıp tekrar Sherwood'un yoluna koyuldular. Biraz yol aldıktan sonra, grubu yönlendiren Will Stutely bir anda durdu. Kulakları genç bir tilki gibi keskindi. "Sessiz olun!" dedi, "Arkadaşlar, sanırım bir ses duydum." Bunun üstüne hepsi durup, nefeslerini tutup dinlediler, ama bir süre hiçbir şey işitmediler; çünkü kulakları Stutely'nin kulakları kadar keskin değildi. En sonunda çok uzaklardan hüzünlü bir ses duydular, sanki biri ağıt yakıyormuş gibiydi.

"Hah!" dedi Kızıl Will, "Bir sorun mu var, gidip bir bakalım. Yakınlarımızda birinin canı sıkkın belli ki."

"Bilemiyorum," dedi Will Stutely kafasını şüpheyle sallayarak, "efendimiz belaya balıklama dalmayı pek seviyor, ama ben burnumuzu her işe sokmamak gerektiğini düşünüyorum. İlerideki ses bir adama ait ve bir adam kendi dertlerini kendi halledebilmeli."

Daha sonra Kızıl Will konuşmaya başladı. "Nasıl böyle konuşabilirsin Stutely, anlamıyorum. Gitmeyeceksen gitme, keyfin bilir. Ben bu zavallı adamın ne derdi varmış öğrenmeye gideceğim."

"Yahu," dedi Stutely, "çok çabuk yargıya varıyorsun. Gitmeyeceğimi kim söylemiş? Hadi gelin." Bunu dedikten sonra yola koyuldu ve ardından gelen diğerleriyle birlikte kısa bir mesafe yürüdüler. En sonunda küçük bir açıklığa vardılar; yan taraftaki küçük dere, arapsaçına dönmüş çalıların arasından geçerek şırıltıyla akıyor ve en sonunda genişleyip cam gibi parlayan çakıl taşlarıyla kaplı bir gölcük oluşturuyordu. Bu gölcüğün yanında, söğüdün dallarının altında yüksek sesle ağlayan ve yüz üstü yere kapaklanmış bir genç yatıyordu. Altın renkli saçları darmadağındı, giysileri buruş buruş olmuştu ve

üstü başı perişan haldeydi. Kafasının üstündeki söğüt dallarına, hem gümüş hem altın kaplamalı çok güzel bir arp asılıydı. Yanında da yayıyla yaklaşık on tane ok duruyordu.

"Merhaba!" diye bağırdı Will Stutely ormandan açıklığa çıktıklarında. "Sen kimsin ve üstünde yattığın yeşil otları tuzlu suyla ne diye öldürüyorsun?"

Sesi duyan yabancı ayağa kalkıp, eline yayını aldı ve bir ok yerleştirerek, başına gelecek her türlü kötülüğe karşı hazırlandı.

"Bir dakika," dedi genç adamın suratını gören gruptakilerden biri. "Ben bu adamı gayet iyi tanıyorum. Buralarda birkaç kez gördüğüm bir ozan bu. Bir hafta önce tepenin eteğinde tavşan gibi hoplayıp zıplarken görmüştüm onu. Çok güzel bir görüntüydü, kulağına bir çiçek takmış ve beresine de bir horoz tüyü geçirmişti, ama sanırım bizim yavru horozun tüyleri dökülmüş."

"Sil gözyaşlarını genç adam. Uzun boylu kuvvetli bir adamın, tıpkı ölen kuşunun ardından salya sümük ağlayan on dörtlük kız gibi zırlamasını görmekten nefret ediyorum. İndir yayını. Sana zarar vermeyeceğiz."

Ama gencecik yabancının Stutely'nin sözleriyle yatışmadığını gören Kızıl Will, yanına gidip elini yabancının omuzuna koydu. "Zavallı çocuk, çok kötü haldesin," dedi şefkatle. "Bu adamların dediklerine aldırma sen. Katı adamlardır, ama senin kötülüğünü istemezler. Seni anlamadıklarından o da. Bizimle gel ki, can sıkıntının kaynağı ne olursa olsun bir çözüme ulaştırabilelim."

"Evet, hadi gel bizimle," dedi Will Stutely kısık bir sesle. "Sana zarar vermeye niyetim yok, hatta tam tersi geçerli. Şu güzel ağaçtan müzik aletini indir de gel."

Genç adam söylenileni yaptı ve eğik kafası, üzgün adımlarıyla Kızıl Will'in yanında yürüyüp, diğerleriyle birlikte yola düştü. Ormanda yürümeye koyuldular. Aydınlık yavaş yavaş karanlığa dönüştü ve her şeyin üstüne

bir grilik çöktü. Ormanın derinliklerinden gece duyulabilen garip fısıltıya benzeyen sesler dışında hiçbir şey duyulmuyordu, sadece geçen kıştan kalma kuru yapraklar ayaklarının altında hışırdıyordu. En sonunda ağaçların arasında birkaç kızıl ışık göründü ve biraz daha yürüdüklerinde ay ışığıyla aydınlanmış açıklığa geldiler. Açıklığın tam ortasında büyük bir ateş yanıyor ve etrafına sarımsı turuncu bir ışık saçıyordu. Ateşte geyik etleri, sülünler, tavuklar ve dereden yakalanmış taze balıklar pişiyordu. Hava kızaran yiyeceklerin iştah açıcı kokularıyla dolmuştu.

Küçük grup gölgelerin arasından çıktı ve pek çok adam gruba merakla baktı, ama kimse ne soru sordu ne konuştu. Yabancı bir yanında Kızıl Will, diğer yanında Will Stutely'yle birlikte, büyük ağacın altındaki yosunla kaplı koltuğunda oturan Robin Hood'un ve yanındaki Küçük John'un bulunduğu yere geldi.

"İyi akşamlar sevgili dostum," dedi Robin Hood yabancı yaklaşırken ayağa kalkarak. "Bizimle bu akşam ziyafet çekmeye mi geldin?"

"Bilmiyorum ki," diye yanıtladı genç adam şaşkınlıkla etrafındakilere bakarken. "Gerçekten rüyada mıyım, değil miyim bilmiyorum," dedi kendi kendine kısık sesle.

"Yok canım," dedi Robin gülerek, "uyanıksın tabii ve çok güzel bir ziyafet de senin için hazır gördüğün gibi. Bu akşam bizim onur konuğumuzsun."

Genç adam hâlâ rüyada gibi etrafına bakıyordu. Sonra Robin'e döndü. "Ben," dedi, "nerede olduğumu ve neler döndüğünü biliyorum galiba. Sen Robin Hood değil misin?"

"Ta kendisiyim," dedi Robin omuzuna vurarak. "Bana buralarda böyle derler. Beni tanıdığına göre, benimle ziyafet çekenin de parasını vermek zorunda olduğunu biliyorsundur. Yanında dolgun bir cüzdan taşıyorsundur diye umuyorum."

"Yanımda ne bir cüzdan ne de para var, cebimde sadece üç peni var ve diğer üç peni de benim biricik sevgilimin koynunda, ipek bir kesenin içinde boynuna asılıydı," diye yanıtladı yabancı.

Bu lafların üstüne etraftakiler büyük bir kahkaha kopartınca, genç oğlan utancından ölecekmiş gibi bakmaya başladı. Robin Hood, Will Stutely'ye döndü, "Nasıl yani?" diye sordu. "Cebimizi doldursun diye getirdiğin misafir bu mu yani? Yanlış adamı tutup getirmişsin."

"Hayır efendim," diye yanıtladı Will Stutely sırıtarak, "onu ben getirmedim, Kızıl Will yanında getirdi onu."

Bunun üstüne Kızıl Will oğlanı üzüntüler içinde nasıl bulduklarını ve Robin'e nasıl getirdiklerini, belki derdine derman olabileceklerini düşündüğünü anlattı. Robin Hood da gence dönerek, elini omuzuna koydu ve yüzünü dikkatle inceledi.

"Gencecik bir surat," dedi kendiyle konuşur gibi kısık sesle, "hem dürüst hem içten bir surat. Tıpkı bir genç kızınki gibi saf, hatta şimdiye dek gözümün gördüğü en güzel surat, ama bakışlarından anladığım kadarıyla üzüntü yaşlısı gibi genci de es geçmemiş sanırım." Bu içten sözleri duyan zavallı gencin gözleri doldu. "Sakın ağlama," dedi Robin aceleyle, "biraz neşelen evlat. Bir sorunun varsa çözümü de vardır elbet. İsmin ne senin?"

"Vadili Allan, efendim."

"Vadili Allan," diye tekrar etti Robin. "Vadili Allan. İsmini sanki daha önce bir yerlerden duydum. Sen şu son zamanlarda ismini sık sık duyduğum, herkesi büyüleyen sesi olan ozansın değil mi? Stavely'nin ilerisindeki Rother Deresi'nin oradaki vadiden gelmiyor musun?"

"Evet," diye yanıtladı Allan, "oralıyım."

"Kaç yaşındasın Allan?" diye sordu Robin.

"Yirmi yaşıma girdim."

"Bence dertle tasayla kederlenmek için çok gençsin," dedi Robin sevecen bir şekilde. Sonra diğerlerine dönüp,

"Haydi arkadaşlar ziyafeti hazırlayın. Kızıl Will ve Küçük John siz burada benimle kalın," dedi.

Diğerleri işlerine koyulup ortalıktan çekilince, Robin tekrar gence döndü. "Peki evlat," dedi, "derdin ne söyle bakalım, her şeyi bir bir anlat. Baraj dolunca kapaklarını açıp suyu nasıl boşaltırlarsa, sen de konuştukça tıpkı öyle açılır ferahlarsın. Gel yanıma otur da dilediğince konuş."

Böylece genç adam tüm sıkıntısını yanındaki üç adama anlattı. Başlangıçta kesik kesik konuşuyordu, ama anlattıkça ve etrafındakilerin pür dikkat kendisini dinlediğini fark edince, açıldı. York'tan Rother'deki şirin vadiye nasıl geldiğini, ozanlık yapıp şehir şehir dolaştığını, bir kaleden bir malikâneye veya bir çiftlik evine gittiğini anlattı. Bir gece bir çiftlik evinde kalmış, arazi sahibine ve ilkbaharda düşen ilk yağmur tanesine benzeyen bir genç kıza şarkı söylemişti. Vadili Ellen onu dinlemiş ve ona aşık olmuştu. Sonra fısıltıdan azıcık yüksek bir sesle konuşmaya başladı; onun üstüne nasıl titrediğini ve ara sıra nasıl buluştuklarını, ama ona açılmaktan ne denli çekindiğini söyledi. En sonunda Rother'in kıyısında aşkını ilan etmişti, kız da aşkına karşılık vermiş, kalbini mutlulukla doldurmuştu. Sonra aralarında altı peniyi bölüştürmüşler ve sonsuza kadar birbirlerine ait olacaklarına yemin etmişlerdi.

Daha sonra kızın babası olan biteni duymuş ve ozanın onu bir daha görmemesi için kızı uzaklara götürmüştü. Kalbi ağrıyordu, bu sabah onu görmesinin üstünden bir buçuk ay daha yeni geçmişti ki, iki gün sonra Trent'li yaşlı Sir Stephen'le evleneceğini duymuştu. Ellen'in babası kızının böyle yüksek seviyeden biriyle evlenmesinin iyi olacağını düşünmüştü; kız istemiyordu, ama bir şövalyenin dünyadaki en güzel genç kızla evlenmek istemesi de şaşırtıcı değildi.

Tüm bu hikâyeyi sessizlik içinde dinlediler. Etrafların-

da çatal bıçak sesleri, şakalaşanlar, kahkaha atanlar vardı; ateşin kızıllığı yüzlerine ve gözlerine yansıyordu. Zavallı oğlanın sözleri öylesine sadeydi, üzüntüsü öylesine derindi ki, Küçük John'un bile boğazına bir yumru oturmuştu.

Bir an sessizlik olduktan sonra Robin konuşmaya başladı. "Aşık olduğun kadının da seni seviyor olması hiç şaşırtıcı değil. Sesin öylesine güzel ki, havada uçan kuşlar bile büyüne kapılıyor adeta."

"O Sir Stephen denen adamı bulup sopayla öldüresiye dövesim var," dedi Küçük John, duygularını kızgın sözlerle bastırmaya çalışıyordu. "Bu yaşlı adam, gencecik kızların pazardan mal alınır gibi alınabileceğini mi sanıyor? Lanet olsun ona."

Sonra sözü Kızıl Will aldı. "Bence başkasının sözüyle fikrini bu kadar çabuk değiştirebiliyorsa, pek de iyi yapmıyor bu kız. Özellikle bu Sir Stephen gibi yaşlı bir adamla evlenme kararı verebiliyorsa, çok yanlış yapıyor."

"Hayır," dedi Allan, "ona haksızlık ediyorsun. Yumuşak başlı bir kızdır, ama onu dünyadaki herkesten daha iyi tanırım ben. Babasının isteğine sadece zorla boyun eğiyor. Sir Stephen'la evlenirse, kalbi onarılamayacak şekilde kırılır ve kısa sürede hastalanıp ölür. Benim tatlı sevgilim, ben..." Ama daha fazla konuşamadı, sadece kafasını sallayabildi.

Diğerleri böyle konuşurken, Robin Hood düşüncelere dalmıştı. "Benim aklıma bir plan geliyor açıkçası," dedi. "Kiliseye gitseniz, evlilik haberiniz duyurulmuş olsa, rahip de bulunsa, ama Ellen'in babası sizin evliliğinize karşı olsa, sevgilinin seninle evlenmeye cesareti olur mu, olmaz mı, onu söyle bana."

"Olur tabii ki," dedi Allan.

"Öyleyse yaşlı Sir Stephen'ın evliliğinin olacağı yerde, tam da o sabah, kızın babası sizin karı koca olmanızı onaylayacak bak gör. Ayarlanması gereken tek şey ise bir

papaz. Şu cübbeli adamlar beni pek sevmezler ve benim istediğim bir şeyi yapmaktansa, dik kafalılık yapmayı tercih ederler. Daha düşük seviyeli rahipler de başrahip veya piskopostan korktukları için bana yardım etmeye çekinirler."

Kızıl Will gülüyordu, "Bu konuda bize yardımı dokunabilecek bir rahip tanıyorum. Kim ne derse desin umursamayacak ve senin isteklerini yerine getirebilecek bir adamdır. Fountain Manastırı'nın rahibidir ve Fountain Vadisi'nde yaşar."

"Ama," dedi Robin, "Fountain Manastırı buradan 160 kilometre ötede. Eğer bu gence yardımcı olmak istiyorsak, oraya gidip gelene kadar sevgilisi evlenmiş olacağından, pek işimize yaramaz."

"Tabii," dedi Kızıl Will tekrar gülerek, "ama benim dediğim Fountain Manastırı, bahsettiğin manastır gibi uzakta değil dayı. Benim bahsettiğim Fountain Manastırı diğeri gibi zengin ve kibirli bir yer de değildir, tam tersine küçücüktür ve münzevilerin yaşadığı rahat bir yerdir. Orayı çok iyi biliyorum ve sizleri götürebilirim. Bir adam oraya bir gün içinde gidip gelebilir, diye tahmin ediyorum."

"Öyleyse dinle Allan," diye bağırdı Robin, "inan bana, şu iki gün içinde Vadili Ellen karın olacak. Şu Fountain Manastırı rahibini yarın aramaya çıkacağım ve aklına girmeye çalışacağım, olmadı aklını başına devşirmesini bilirim zaten."

Bunun üstüne Kızıl Will kahkahalara boğuldu. "Sen sakın kendinden çok emin olma dayıcığım," dedi. "Onu azıcık tanıyorsam, iki sevgiliyi seve seve birleştirir; sonrasında güzel yiyecek ve içecek varsa değmeyin keyfine."

Bu sırada çetedekilerden biri çimenlere ziyafetin kurulduğunu haber vermeye geldi. Robin ve peşindekiler de ziyafetin başına oturdular. Yemek çok keyifliydi. Şakalarla ve hikâyelerle neşelenen grup, ormanı çınlatan kahka-

halar attı. Allan da diğerleri gibi gülüyordu, yanakları Robin Hood'un verdiği umut sayesinde tekrar al al olmuştu.

En sonunda ziyafet sona erdi ve Robin Hood yanında oturan Allan'a döndü. "Nasıl şarkı söylediğinden o kadar çok bahsedildi ki, bu zevke biz de nail olmak isteriz. Bize bir şeyler söyler misin?"

"Tabii," diye yanıtladı Allan. Nasıl olsa, kendisini naza çekecek üçüncü sınıf şarkıcılardan değildi, ilk defada ya "evet" ya "hayır" derdi. Arpını alıp tatlı sesler çıkaran tellerde elini gezindirince herkes sessizleşti. Sonra sesine arpı da eşlik edecek şekilde şarkısına başladı:

MAY ELLEN'İN DÜĞÜNÜ

(Bir peri prens tarafından nasıl sevildiğine ve evine götürüldüğüne dair hikâyeyi anlatır)

"May Ellen akasyanın altına girdi
Rüzgârda salındı ağacın çiçekleri
Kar gibi dökülüp yerlere yağınca
Düştü güzel çiçekler yağmur gibi.
Ve yakınlardaki bir ıhlamurda
Tatlı tatlı öttü yabani kuşlar da.

Ah tatlı, tatlı, ne de tatlı sesi
Ne tatlı şarkının melodisi.
Minicik yüreği May Ellen'in
Acıyla taş gibi keskin.
Mutsuz suratıyla dinledi
Oturdu orada ölü gibi bitkin.

'Çiçeklerin arasından çık da gel
O ağaçtan aşağı in de gel,

Kalbime girmene izin veririm,
İnan ki hep seni severim!'
May Ellen böyle seslendi kuşa
Akasya kar yağdırdığı anda.

İndi kuş titreyen kanatlarla
Çiçek açan ağaçtan aşağıya
Beyaz göğsüne yuva yaptı
Kız, 'Sevgilim' diye bağırdı.
Çiçeklerin arasında güneşin altında
Götürdü onu kendi çardağına.

Gün bitti gece çöktü
Gökte Ay göründü.
Solgun ışığın altında
Bir genç durdu usulca.
Olağanüstü güzellikteydi
May Ellen'in önündeydi.

Soğuk taşların üstünde durdu
Ay ışığı yolu aydınlatıyordu
May Ellen baktı korkmuş gözlerle
Donakaldı dönemedi de geriye
Tıpkı esrarengiz rüyalardaki gibi
Sessizce duruyordu orada bir peri.

Çok kısık bir sesle konuştu,
'Nereden geliyorsun?' diye sordu,
'Rüyamın bir oyunu musun yoksa?
Yoksa hayal mi görüyorum burada?'
Nehrin yanında salınan sazları
Titreten esinti gibi yanıtladı.

'Kanatlı kuşlar gibi geldim ben
Uzaklardaki periler ülkesinden

Orada sular yumuşacık akar
Altın renklidir kıyılar
Ağaçlar her dem yeşildir
Orada annem kraliçedir.'

May Ellen çardaktan çıkmaz oldu
Açan çiçekleri karşılamaz oldu
Gece tüm sessizliğiyle çökünce
Konuştuğu duyulurdu biriyle
Ay bembeyaz parladığında
Şarkı söylerdi bütün gece.

'Giyin kuşan tak takılarını,
Dedi May Ellen'in anası
'Lyne Lordu gelince buraya,
Evlenmen şart bu lordla.'
May Ellen 'Olmaz' dedi yaslı.
'Ben olamam asla onun karısı.'

Sonra dedi ki zalim abisi
'Günler aylar geçti gitti,
Boş geçirdiğin zaman bitsin
Şu senin sefil kuşun ölsün!
Sana zararlı bu belli
Efsunla büyüledi seni.'

Sonra ağıt gibi bir şarkıyla
Uçtu gitti kuş uzaklara
Kalenin üstünden aştı
Gri ve rüzgârlı göğe karıştı
'Bırak artık!' dedi abisi
'Ardından bakmaya değmez ki.'

May Ellen'in düğünü geldi çattı
Gökyüzü maviydi ve aydınlıktı

Pek çok güzel lord ve leydi
Kilisede beklemekteydi
Damat Cesur Sir Hugh idi.
Altın ve ipektendi kıyafeti.

Gelin girdi beyaz ipeklisiyle
Alnında beyaz tacıyla
Bakışları katıydı buz gibi
Yüzü soğuktu ölü gibi
Kalabalığın ortasında durdu
Olağanüstü bir şarkı tutturdu.

Sonra garip bir hışırtı duyuldu
Tıpkı rüzgâr gibi uğultuluydu.
Açık pencerelerden içeri
Dokuz kuğu giriverdi
İnsanların üstünde uçuştular
Karanlıkla boğuştu parıltılar.

May Ellen'in başında uçup dolandılar
Geniş ve rüzgârlı kanatlarını çırptılar
Her kanat çırpışlarında
Konuklar bağırdı korkuyla
Mihrabın yanındaki papaz ise
Dua okumaya başladı sessizce

Üçüncü kez dönerlerken
Yok oluverdi güzel Ellen
Tam da orada durdu
Kar beyazı bir kuğu
Olağanüstü bir sesle öttü ve
Katıldı o zarif kanatlı sürüye.

Düğüne yaşlılar da katılmıştı
Belki altmış yaşında belki daha yaşlı

Ama bunun gibi güzel bir düğün
Görmemişlerdi daha önce başka gün
Kimse göremedi, kimse durduramadı
Gelini alıp götüren kuğuları."

Vadili Allan şarkısını bitirince kimse konuşamadı. Herkes yakışıklı şarkıcıya bakıyordu; sesi o kadar güzeldi ki, herkesin nefesi kesilmişti.

"İnanamıyorum," dedi en sonunda Robin derin bir nefes alıp, "evlat sen hakikaten... Allan bizim çeteden kesinlikle ayrılmamalısın! Bizimle şu yeşil ormanda kalmaya ne dersin? Sana içim öylesine ısındı ki anlatamam."

Bunun üstüne Allan, Robin'in elini avuçların aldı ve öptü. "Efendim tabii ki seninle burada kalırım," dedi, "bugün bana gösterdiğin iyilik gibisini daha önce kimseden görmedim."

Sonra Kızıl Will de elini dostluğunu göstermek istercesine sıktı ve Küçük John da bunu takip etti. İşte Vadili Allan bu şekilde Robin Hood'un çetesine katılmış oldu.

ROBIN HOOD'UN RAHİBİ ARAMAYA ÇIKIŞI

Sherwood Ormanı'nda yaşayan adamlar sabah erken kalkıyorlardı, çünkü yaz ayları yüzünü göstermişti ve yazın sabahın erken saatlerinde çiyler pırıl pırıl olur, küçük kuşlar daha tatlı öterdi.

"Ben gidip dün akşam bahsettiğim şu Fountain Manastırı rahibini bulmaya gideceğim, yanıma dört kişi alacağım. Bunlar Küçük John, Kızıl Will, Doncaster'lı David ve Gabi Arthur olacak. Diğerleri burada kalsın, Will Stutely ben yokken elebaşınız olacak," dedi Robin. Sonra ince bir zincirli zırh giyip üstüne yeşil ceketini aldı. Başına üstü yumuşak deriyle kaplı çelik bir başlık geçirdi, başlığa bir tüy takılıydı. Üstüne ejderhalar, kanatlı kadınlar ve

benzerleri motiflerin işlendiği mavimsi çelik kılıcını beline astı. Güneş ışığı yeşil ceketinin altındaki cilalanmış zırha her vurduğunda, çelik pırıl pırıl parlıyor, Robin çok gösterişli görünüyordu.

Hazırlandıktan sonra dört adamıyla birlikte yola koyuldu. Kızıl Will başa geçmişti, çünkü nereye gidileceğini herkesten iyi biliyordu. Uzun bir süre yürüdüler, bir çayın üstünden geçip güneşli bir başka yola çıktıktan sonra, ağaç dallarının üstlerinde uzandığı, uzaklardan seslerini duyan geyiklerin yerdeki kuru yaprakları çıtırdatarak kaçıştığı orman patikalarına girdiler. Öğlen saatleri geçene kadar şarkılar söyleyip, şakalaşıp kahkahalar atarak yol aldılar, en sonunda kenarlarında zambakların yetiştiği geniş bir derenin kıyısına geldiler. Derenin kıyısından, arpa unu gibi farklı farklı yükler taşıyan, küçük köylerden büyük şehirlere yol alan at arabalarının aşındırdığı bir patika dolana dolana gidiyordu. Ama öğlen sıcağıyla birlikte gelen şu sessizlikte, görünürde ne bir at ne de kendilerinden başka insan vardı. Arkalarından gelip önlerinde uzanan durgun nehrin yüzeyi ara sıra ufak esintilerle titreyip hareketleniyordu.

"Sevgili dayıcığım," dedi güzel ve ışıltılı nehrin yanında uzun bir süre yürüdükten sonra Kızıl Will. "Yol hemen şuracıkta sağa kıvrılıyor, ondan sonra suyun ancak kalçana kadar geldiği bir nehir geçidi var. Nehrin diğer yanında, sık çalılıkların arkasında Fountain Vadisi rahibinin yaşadığı inziva yeri karşına çıkıyor. Yolu bildiğim için sizleri oraya götüreceğim, ama yolu bulması zaten zor değil."

"Suyu geçeceğimi bilseydim," diye söze başladı Robin, "bunun gibi durgun bir su olmasına rağmen üstüme başka türlü giysiler geçirirdim. Ama sorun değil, şeker değilim erimem, zaten başa gelen çekilir. Siz burada bekleyin dostlarım, ben bu maceraya kendi başıma devam ederim. Ama borumu öttürdüğümü duyarsanız, çabucak

gelin." Bunları dedikten sonra döndü ve tek başına yola koyuldu.

Robin arkadaşlarını görüş alanından çıkartan yolun kıvrımını çok geçmemişti ki, bir anda durdu; çünkü bazı sesler duyduğunu sanmıştı. Sessizce durup dinledi ve iki adamın aralarında konuştuğunu duyar gibi oldu, fakat bu iki ses birbirine inanılmaz derecede benziyordu. Sesler nehrin kıyısından yani yolun üç metre aşağısındaki sazlıklardan geliyordu.

"Çok ilginç," dedi Robin sesler durunca kendi kendisine. "Birbiriyle konuşan iki insan olduğu belli ama sesleri birbirine çok benziyor. Hayatımda daha önce hiç böyle şey duymadım. Seslerine göre düşünecek olursak bu ikili birbirinin tıpkısının aynısı sanki. Gidip bir bakayım neymiş." Sonra nehir kıyısına yaklaştı, çimenlerin üstüne yatarak kenardan aşağıya baktı.

Nehir kıyısı serin ve gölgeliydi. Bir söğüt dikine değil de suya eğilecek şekilde uzanıyor ve yumuşak yapraklarıyla gölgelik bir alan oluşturuyordu. Etrafında eğreltiotları yetişmişti ve Robin'in burnuna dağ kekiği kokuları geliyordu. Söğüt ağacının pürüzlü gövdesine sırtını dayamış, etrafındaki eğreltilerin arasına gömülerek oturmuş güçlü kuvvetli bir adam vardı, ama görünürde başkası yoktu. Kafası yusyuvarlaktı, alnına doğru dökülmüş kıvırcık kısa siyah saçları vardı. Ama kafasının üstündeki saçlar kazınmıştı ve kukuletalı bol cübbesiyle tespihine bakılırsa bu bir rahipti. Yanakları elma gibi kıpkırmızı parlıyordu, ama yanaklarının yarısı tıpkı çenesi ve dudağının üst kısmı gibi kıvırcık siyah sakallarla kaplıydı. Boynu kalındı, kafası da Küçük John'unki kadar geniş omuzlarına oldukça yakın duruyordu. Fırça gibi kaşlarının altında fıldır fıldır dönen gri gözlerine bakıp da, bu neşeli görüntüyle içi gıdıklanıp gülmeyecek kimse yoktu. Başını serinletmek için çelik başlığını bir kenara koymuştu. Bacaklarını iki yana açmıştı ve dizlerinin ortasında

soslu eti ve soslu körpe soğanları olan bir börek duruyordu. Sağ elinde tuttuğu kepekli ekmeği afiyetle yiyor, ara sıra sol eliyle etli börekten kopartıyor ve yanında duran büyük şarap şişesinden kocaman yudumlar alarak içkisini içiyordu.

"Vay canına," dedi Robin kendi kendine, "şu gördüğüm en keyifli ziyafet, en neşeli adam, en güzel yer, İngiltere'deki en muhteşem görüntü olsa gerek. Burada başkası var sanmıştım, ama görünüşe bakılırsa bu din adamı kendi kendine konuşuyormuş."

Robin rahibi izleyerek yatmaya devam etti, rahip de birinin kendisini izlediğinden habersiz yemeğini yedi. Bitirdiğinde yağlı ellerini eğrelti otlarına ve dağ kekiklerine sildi (böylesine güzel bir peçete kralların evinde bile bulunmazdı). Şişesini aldı ve sanki yanında başkası varmış gibi, yine kendi kendine sorup kendi kendine yanıtlamaya koyuldu.

"Evlat sen dünyadaki en tatlı insansın. Bir oğlan bir kızı nasıl sever, ben de seni tıpkı öyle seviyorum. Bu tenha köşede etrafta kimse yokken benimle böyle konuşunca utanıyorum, ama izin verirsen bir şey söyleyeceğim; ben de seni tıpkı senin beni sevdiğin gibi seviyorum. Peki öyleyse benimle şu güzel şaraptan içmeyecek misin? Önce sen iç. Lütfen susuzluğunu önce sen gider (burada şişeyi sağ elinden sol eline aldı). Madem öyle istiyorsun dediğini iki etmeyeceğim, ama senin sağlığına içersem çok daha mutlu olacağım (burada kocaman bir yudum aldı). Şimdi evlat sıra sende (burada şişeyi sol elinden tekrar sağ eline geçirdi). Alayım bakalım, benim sağlığıma olduğu kadar senin sağlığına da içiyorum." Bunu dedikten sonra tekrar şişeyi kafasına dikti ve iki kişiye yetecek kadar içti.

Nefesini topladıktan sonra rahip tekrar konuşmaya başladı, "Ee bana güzel bir şarkı söylemeyecek misin? Bilmiyorum ki, sesim pek iyi değil bugün. Duymuyor

musun karga gibi çıkıyor. Hiç de bile, sesin bülbül gibi. Güzel bir ziyafet çekmektense, senin sesini duymak isterim ben. Böylesine güzel şarkı söyleyebilen ve pek çok güzel şarkı dinleme şerefine erişmiş birinin önünde şarkı söylemeye utanırım, ama madem çok istiyorsun elimden geleni yapacağım. Hatta birlikte de güzel bir şarkı söyleyebiliriz. Sen '*Aşık Genç ve Alaycı Kız*' diye bir şarkı bilmiyor muydun? Evet, daha önce duymuştum. Sen kızın söylediği kısımları söyle, ben de oğlanınkileri söyleyeyim, ne dersin? Bilemiyorum ki deneyelim. Sen oğlanla başla, ben de kızla devam edeyim."

Sonra ilk kısmı genizden gelen sert bir sesle söyleyip diğer kısımda bir kadının tiz sesine benzer bir tonla devam ederek kaygısızca şarkı söyledi.

Aşık Genç ve Alaycı Kız

"Benimle gelecek misin aşkım?
Verecek misin sevgini bana?
Ben seni hep seveceğim aşkım,
Boncuklar vereceğim sana.
Diz çökeceğim önünde
Şarkılarım sana sadece
Dinle dinle, dinle onu!
Dinle tarla kuşunu
Üveyen kumruyu dinle!
Renkli nergisler açar
Dere yanlarından akar
Gel artık benim ol aşkım.

Genç adam sen yoluna ben yoluma
Beni hiç uğraştırma diyorum
Ben sevgimi asla vermem sana
Burada kalma istemiyorum.
Benim için iyi değilsin yeterince

Bekleyeceğim ta ki iyisi gelince
Dinle dinle, dinle onu!
Dinle tarla kuşunu
Üveyen kumruyu dinle!
Renkli nergisler açar
Dere yanlarından akar
Asla senin aşkın olmayacağım.

Öyleyse gider başkasını bulurum
Elimi sallasam ellisi
Böylece senin olmayacağım
Elde edemezsin beni.
Tarlada çiçek bulmak basitse
Başkası da bulunur eş güzellikte
Dinle dinle, dinle onu!
Dinle tarla kuşunu
Üveyen kumruyu dinle!
Renkli nergisler açar
Dere yanlarından akar
Kendime başka bir aşk bulacağım.

Genç adam öyle çabuk gitme
Başka bir kız bulmaya.
Bugün acele konuştum senle
Düşünüyorum ben hâlâ
Eğer gitmez kalırsan benimle
Söz veririm sadece seni seveceğime."

Burada Robin artık kendisini tutamadı ve kahkahalara boğuldu; rahip şarkısına devam ettiği için o da nakarat kısmına katıldı ve birlikte şarkı söylemeye başladılar:

"Dinle dinle, dinle onu!
Dinle tarla kuşunu
Üveyen kumruyu dinle!

Renkli nergisler açar
Dere yanlarından akar
Sadece senin aşkın olacağım."

Birlikte şarkı söylediler, ama rahip ne Robin'in kahkahasını duymuştu, ne de şarkıya katıldığını fark etmiş gibi görünüyordu. Gözleri yarı açık önüne bakarken ve müziğin melodisiyle kafasını bir o yana bir bu yana sallarken, şarkıyı sonlandırdılar. Robin'le birlikte çıkardıkları gürültü bir kilometre öteden bile duyulacak gibiydi. Ama şarkının son cümlesi de bitince, rahip çelik başlığını kafasına taktı ve ayağa fırlayarak yüksek sesle bağırdı: "Beni kim gözetliyor? Öne çık hain, seni hıyar gibi doğrayacağım." Bunun ardından cübbesinin altından Robin'inki gibi uzun bir kılıç çıkardı.

"Kılıcını kaldır peder," dedi Robin. Gülmekten yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu artık. "Birlikte güzel bir şarkı söyleyen kimse ardından kavga etmemeli." Sonra diğerinin durduğu nehir kenarına doğru atladı. "Şarkıyı söylerken boğazım kupkuru oldu. Şu şişede şarap kaldı mı hiç?"

"Bu ne cüret?" dedi rahip. "Sana bir şey ikram edilmemesine rağmen alenen yiyecek içecek istenmez ki böyle. Ama ben çok iyi bir insan olduğum için susamış birinin isteğini geri çeviremem. Senin de susuzluğunu gidermeye hakkın var." Sonra şişeyi Robin'e uzattı.

Robin başka hiçbir şey demeden şişeyi aldı ve kafasını geriye yatırıp lıkır lıkır içmeye başladı. Rahip bu sırada endişeyle Robin'i izliyordu; Robin nefes almak için kafasını eğince, elinden şişeyi kaptı. Önce salladı, sonra gözüne yaklaştırıp içine baktı, sitemle Robin'i süzdü ve son bir umut olarak şişeyi dudaklarına götürdü. Ama şişede hiçbir şey kalmamıştı.

"Buraları bilir misin aziz peder?" diye sordu Robin gülerek.

"Eh, sayılır," diye yanıtladı diğeri kuru kuruya.

"Peki Fountain Manastırı denilen yeri biliyor musun?"

"Eh, sayılır."

"Peki Fountain Manastırı'nın rahibi olarak tanınan kişiyi biliyor musun?"

"Eh, sayılır."

"Peki öyleyse aziz peder ya da her kimsen," dedi Robin, "şu rahip nehrin bu yakasında mı, diğer yakasında mı bulunur ne dersin?"

"Bence," dedi rahip, "bu sorunun yanıtı mantık çerçevesinde fikir yürütülerek bulunamaz. Beş duyunu kullanmanı, yani görerek, hissederek ve diğer hislerini de kullanarak, kendi işini halletmeni salık veririm."

"Şu önümüzdeki nehri geçip, bahsettiğim rahibi görmek istiyorum," dedi Robin düşünceli düşünceli bakarak.

"Bence," dedi diğeri ağırbaşlı bir şekilde, "böylesine genç biri için güzel bir dilek bu. Seni böylesine yüce bir görevden alıkoymayayım. Evladım, nehir herkese açık."

"Tabii aziz peder," dedi Robin. "Ama görüyorsun ki, üstümde güzel giysilerim var ve ıslanmalarını istemiyorum. Hem senin omuzların çok geniş, beni karşıya taşıyamaz mısın?"

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye kızgınlıkla patladı rahip. "Seni ahmak ufaklık, seni gidi zibidi, seni gidi... sana ne diyeyim ha? Benim gibi kutsal bir insandan seni taşımasını istiyorsun. Yemin ederim..." Sonra bir anda durdu, yüzündeki kızgınlık silindi ve gözleri parıldadı. "Tabii neden olmasın?" dedi en sonunda.

"Seninki gibi kutsal bir göreve çıkmış bir adamı nehirden geçirmeyeceğim de ne yapacağım? Benim gibi zavallı bir günahkâr, neden böyle bir iyilik yapmaktan çekinsin? Benimle gel yabancı, seni taşıyacağım." Böyle dedikten sonra nehir kıyısından yukarıya tırmandı, ardından

Robin geliyordu. Çakıl taşlı sığ nehir geçidine doğru yürüdü, sanki komik bir şey olmuş gibi kendi kendine gülüyordu.

Geçide geldiklerinde cübbesini beline sardı, kılıcını koltuğunun altına aldı ve belini eğerek tam Robin'i sırtına çıkaracaktı ki, bir anda ayağa kalktı. "Dur biraz," dedi, "silahın ıslanabilir. Kolumun altına alayım da kendiminkinin yanına koyayım."

"Olmaz aziz peder," dedi Robin, "seni kendi ağırlığımdan başka yükle rahatsız etmek istemem."

"Ben kolaylık peşinde değilim evlat; aksine ne kadar zor, o kadar iyi benim için. Haydi dediğim gibi ver kılıcını da kefaretimi çekeyim."

Bunun üstüne Robin Hood belinden kılıcını çıkardı ve diğeri de alıp kolunun altına koydu. Sonra tekrar eğilen rahip, Robin'i sırtına çıkardı ve suya girip yürümeye başladı. Etrafa su sıçratıyor gittikçe genişleyen halkalar oluşturuyordu. En sonunda diğer yakaya varınca Robin sırtından aşağıya atladı.

"Çok teşekkürler aziz peder," dedi, "sahiden de tapılası bir insansın. Lütfen bana kılıcımı geri ver de gideyim, acelem var da."

Bunun üstüne rahip kafası bir yana eğik şekilde uzun uzun Robin'e baktı, yüzünde muzip bir ifade vardı. "Olmaz genç adam," dedi yavaşça, "eminim acelen vardır, ama beni hiç düşünmüyorsun. Senin işlerin dünyevi benimkilerse ruhani, hani kutsal işler yani. Ayrıca benim işlerim nehrin diğer kıyısında halledilecek türden işler. Sana bakınca görüyorum ki, iyi bir genç adamsın ve benim gibilere de saygın var. Ama buraya gelirken ıslandım biliyorsun ve bir daha nehri geçip ıslanırsam eklemlerim sızlayacak, günlerce dua edemeyeceğim belki. Senin isteğini yerine getirdiğime göre, sen de beni nehirden geriye taşıyabilirsin sanıyorum. Hem görüyorsun ya şu güzelim günde şans elime iki tane kılıç verdi, seninse elin bomboş.

Bu yüzden genç adam, yürekli ol da beni tekrar geri taşı."

Robin Hood rahibi baştan aşağıya süzdü ve en sonunda konuşmaya başladı. "Seni kurnaz seni, beni nasıl da kandırdın. Şimdiye kadar senin gibi cübbelilerden hiçbiri beni kandırmayı başaramamıştı. Görünüşünden, aslında hiç de kutsal biri olmadığını tahmin etmeliydim."

"Yapma," dedi rahip, "böyle aşağılayıcı konuşma, tabii çeliğin tadına bakmak istiyorsan o başka."

"Aa hiç laf etme rahip. Kaybeden adam, istediği gibi söylenme hakkına da sahiptir. Kılıcımı geri verirsen seni geri götüreceğime söz veririm. Silahımı sana karşı kullanmayacağım."

"Peki öyleyse," dedi rahip, "senden korkmuyorum zaten. Al kılıcını ve hazırlan bakalım."

Bunun üstüne Robin tekrar kılıcını alıp beline bağladı, sonra eğildi ve rahibi sırtına çıkardı.

Robin'in yükü rahibinkinden tabii ki daha ağırdı. Ayrıca geçidi bilmiyor, bir taşlara takılıyor bir derin bir çukura giriyor, sonra bir kayaya çarpıyordu. Hem yükünün ağırlığı, hem de yolculuğun zorluğu nedeniyle alnından şıpır şıpır terler akmaya başlamıştı. Bu sırada rahip topuklarını Robin'in karnına bastırıp duruyor ve acele etmesini söyleyip ona isimler takıyordu. Bunların hiçbirine Robin karşılık vermedi, sadece rahibin kılıcını tutan bağları bulana kadar eliyle kemeri yokladı, en sonunda düğümleri çözdü. Yüküyle birlikte diğer kıyıya varıncaya kadar rahibin kılıç bağlarını çözmüştü, ama rahip bunun farkında değildi. Bu yüzden Robin karaya ayak basınca ve rahip sırtından yere atlayınca, Robin hızla kılıcı tuttu ve kılıçla birlikte kını da rahibin belinden çıkartıp onu silahsız bıraktı.

"Bak gördün mü?" dedi Robin nefes nefese konuşmaya çalışıp bir yandan da alnındaki terleri silerken. "İşte şimdi elime düştün. Hani şu demin bahsettiğin şans bu

sefer de benim elime iki kılıç verdi ve senin elini boş bıraktı. Eğer beni acilen geri taşımazsan, seni delik deşik yaparım."

Rahip hiçbir şey söylemedi, sadece Robin'e kötü kötü baktı. "Eh," dedi en sonunda, "ilk bakışta seni pek bir kıt zekâlı sanmıştım, böylesine kurnaz olabileceğini düşünmedim. Sahiden de beni dize getirdin. Bana kılıcımı ver, kendimi korumak dışında sana karşı asla kullanmayacağıma yemin ederim. Ayrıca istediğini yerine getireceğim ve seni sırtıma alıp taşıyacağım."

Bunun üstüne Robin rahibe kılıcını geri verdi. Rahip de kılıcı beline daha sıkı bir şekilde bağladı ve tekrar cübbesini toplayıp Robin Hood'u sırtına aldı. Başka hiçbir şey demeden suya girdi ve Robin sırtında kahkahalar atarken, sessizce yol almaya başladı. En sonunda nehir geçidinin en derin olduğu yere geldi. Burada bir an durakladı ve elleriyle omuzlarını hızla kaldırıp Robin'i başının üstünden bir çuval gibi fırlatıverdi.

Robin büyük bir şapırtıyla suya gömüldü. "İşte," dedi din adamı tekrar kıyıya doğru dönerek, "böylelikle azıcık serinlersin diye umuyorum."

Bu sırada Robin ayağa ancak kalkabilmişti. Üstünden başından aşağıya sular akarken, kızgınlıkla köpürüyordu. En sonunda kulaklarına ve ağzına kaçan suları çıkarttıktan sonra aklını başına topladı ve kıyıda kendisine bakıp gülen rahibi gördü. İşte o anda Robin Hood gözünü karartttı. "Orada dur seni aşağılık adam!" diye bağırdı. "Peşinden geliyorum. Şu gün şuracıkta karnını deşmezsem bana da Robin demesinler!" Bunları dedikten sonra suları sıçrata sıçrata kıyıya döndü.

"Boş yere acele etmene gerek yok," diye bağırdı rahip. "Korkma bir yere gitmiyorum. Zaten çok vakit geçmeden 'yeter' diye bağırmazsan, bana da gün yüzü görmek nasip olmasın."

Robin kıyıya vardıktan sonra kollarını sıyırdı. Rahip

de cübbesini kıvırınca şişkin kasları ortaya çıktı. Bu sırada Robin daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti; rahibin de cübbesinin altında zincir zırhı vardı.

"Kolla kendini," dedi Robin kılıcını çekerken.

"Hay hay," dedi rahip, kılıcı hazır bekliyordu. Başka laf etmeden karşı karşıya geldiler ve şiddetli bir kapışma başladı. Bir soldan bir sağdan, bir aşağıdan bir yukarıdan birbirlerine saldırıyorlardı. Kılıçlar güneş ışığı altında parıldadı ve uzaklardan bile duyulabilecek şakırtılarla çınladı. Bu sopa dövüşü gibi masum bir çarpışma değildi, hakiki bir kılıç düellosuydu. Bu şekilde bir saat kadar devam ettiler, ara sıra dinlenmek için duruyor ve birbirlerine merakla bakıyor, hayatlarında hiç bu kadar güçlü bir adam görmediklerini düşünüyor ve öncekinden daha da büyük bir hışımla kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Tüm bu süre boyunca ikisi de birbirini yaralayamamış, kan akıtamamıştı. En sonunda Robin bağırdı, "Dur biraz, dur!" Bunun üzerine ikisi de kılıçlarını indirdiler.

"Tekrar başlamadan önce bir isteğim olacak," dedi Robin alnında birikmiş terleri silerken. İkisi de o kadar uzun süredir uğraşıyorlardı ki, hem kendisinin bıçaklanması hem de karşısındaki gibi kuvvetli birinin yaralanması çok büyük bir şanssızlık olacaktı.

"Ne istiyorsun benden?" diye sordu rahip.

"Basit bir şey," dedi Robin, "şu borumu üç kez öttürmek istiyorum sadece."

Rahip kaşlarını çattı ve Robin Hood'a kurnazca baktı. "Bunun altında kesin bir iş var, eminim," dedi. "Yine de senden korkmuyorum ve isteğini yerine getirmene izin vereceğim, ama benim de şu küçük düdüğümü üç kez öttürmeme izin ver."

"Tabii ki," dedi Robin, "işte öttürüyorum." Bunu dedikten sonra gümüş borusunu dudaklarına götürdü ve üç kez tiz ve keskin bir şekilde öttürdü.

Rahip ne olup biteceğini görmek için etrafına bakını-

yordu, tüm bu süre içinde de parmaklarının arasında tıpkı şövalyelerin atmacalarını geri çağırmak için kullandıklarına benzeyen gümüş düdüğünü tutuyordu. Bu düdük her zaman belinde, tespihinin yanında asılı olurdu.

Robin'in borusundan çıkan son nota da nehrin karşısından yankılanıp geri geldikten sonra, yeşil giysili dört uzun boylu adam yolun kıvrımından koşarak geldiler; her birinin elinde kirişe gerili halde duran oklar vardı.

"Hah! Demek yapacağın buydu, seni hain!" dedi rahip. "İyi al bakalım öyleyse!" Bunu dedikten sonra atmaca düdüğünü dudaklarına götürdü ve yüksek sesle öttürdü. Yolun diğer kenarındaki çalılar hışırdadı ve bir anda dört büyük av köpeği dışarı fırladı. "Yakala Tatlı Dudak! Yakala Çan Boğaz! Tut Güzellik! Yakala Azı!" diye bağırdı rahip, Robin'i göstererek.

Yolun hemen yanında bir ağaç olması Robin'in iyiliğine olmuştu, yoksa başına çok kötü şeyler gelebilirdi. Daha üçe kadar sayamadan köpekler üstüne atılmıştı bile ve Robin kılıcını fırlatıp ağaca son anda atlayabilmişti. Aşağıda toplanan köpekler, tıpkı ağaca çıkan kediye bakar gibi bakıyorlardı. Ama rahip köpekleri geri çağırdı. "Yakalayın!" diye bağırdı şaşkınlıkla olan biteni izleyen çete üyelerini göstererek. Dört köpek de atmacanın avına doğru dalışa geçmesi gibi hızla adamlara doğru atıldı, ama köpeklerin geldiğini gören Kızıl Will dışındakiler yaylarını gerip oklarını fırlattılar.

Eski bir şarkıya göre tam o anda olağanüstü bir şey olmuştu. Söylendiğine göre dört köpek de oklar üzerlerine gelirken hafifçe yana doğru atlamış, ok yanlarından ıslık çalarak geçerken okları ağızlarıyla yakalayıp kırıp atmışlardı. Gerçekteyse Kızıl Will diğerlerinin önüne geçip, hızla gelen köpeklerin karşısına çıkmasaydı hepsi için çok korkunç bir gün olacaktı. "Dur bakalım Azı!" diye bağırdı sert bir şekilde Kızıl Will. "Dur Güzellik! Sakin olun! Ne yapıyorsunuz?"

Sesini duyan köpekler bir anda süt dökmüş kediye döndüler, önüne gelip kendilerini yere attılar ve sanki tanıdıkları birini görmüşler gibi sevgiyle elini yalamaya başladılar. Köpekler Kızıl Will'in etrafında neşeyle zıplarken, diğerleri yanına geldi. "Nasıl olur?" diye bağırdı rahip, "Neler oluyor? Bu kurtları nasıl böyle kuzuya çevirdin?" diye bağırdı adamlar yanına gelirlerken. "Gözlerime inanamıyorum. Şu uğursuz adamların yanında gelen, genç efendi William Gamwell mi yoksa?"

"Hayır Tuck," dedi genç adam. Bu sırada Robin tehlikenin geçtiğini görmüştü ve tepesine kadar tırmandığı ağaçtan aşağıya iniyordu. "Benim ismim artık Will Gamwell değil. İsmim Kızıl Will ve bu da dayım Robin Hood, artık onunla kalıyorum."

Rahip şaşkına dönmüştü, elini Robin'e uzatırken konuşmaya başladı, "İsmini hem şarkılarda hem de insanlar konuşurken duydum, ama seninle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Çok özür diliyorum, dövüşte nasıl böyle becerikli olduğunu da şimdi anladım."

"Aziz peder," dedi Küçük John, "dostumuz Kızıl seni ve köpeklerini tanıyor diye o kadar çok sevindim ki, anlatamam. Attığım ok hedefini bulmayınca, sonumuzun geldiğini düşünmüştüm; o koca hayvanlar öldürecek gibi üstümüze geliyorlardı."

"Sevinmekte haklısın," dedi rahip ciddi bir sesle, "ama Will peki sen nasıl Sherwood'da yaşamaya başladın?"

"Tuck, babamın uşağıyla olan olayları bilmiyor musun?" diye sordu Kızıl.

"Evet, biliyorum, ama o yüzden saklandığını bilmiyordum. Böylesine ufak bir mesele yüzünden gencecik bir adamın ortadan kaybolmak zorunda kalması ne fena yahu."

"Vakit kaybediyoruz," dedi Robin, "benim daha şu rahibi bulmam gerekiyor."

"Çok uzağa gitmene gerek yok dayı," dedi Kızıl Will rahibi göstererek, "hemen yanında duruyor çünkü."

"Nasıl yani?" diye sordu Robin. "Tüm gün boyunca bin bir çileyle aradığım ve uğruna ıslandığım kişi sen misin yani?"

"Evet," diye yanıtladı rahip ölçülü bir şekilde, "bana kimisi Fountain Vadisi'nin rahibi der, kimisi şaka niyetine Fountain Manastırı'nın başrahibi der, kimisiyse basitçe Rahip Tuck der."

"Ben en son ismi beğendim," dedi Robin, "daha kolay söyleniyor çünkü. Ama neden seni ilk gördüğümde bana kim olduğunu söylemedin de, boşa yorulduk?"

"Bana ismimi sormadın ki," dedi Tuck, "benden ne istemiştin?"

"Akşam olmak üzere, burada konuşarak daha fazla vakit geçiremeyiz. Benimle Sherwood'a gelirsen sana yolda her şeyi anlatırım," dedi Robin.

Daha fazla vakit kaybetmeden hepsi Sherwood'a doğru yola koyuldu, köpekler de arkalarından geliyordu. Gece olduktan çok sonra ulu ağacın altına ulaşabildiler.

Şimdi iyi dinleyin, çünkü size Robin Hood'un, Fountain Vadili neşeli Rahip Tuck yardımıyla iki genç aşığı nasıl mutluluğa kavuşturduğunun hikâyesini anlatacağım.

ROBIN HOOD SAYESİNDE YAPILAN DÜĞÜN

Robin'in Vadili Allan'ın, Trent'li Sir Stephen için hazırlanmış ziyafete katılacağına söz verdiği gün, yani Güzel Ellen'in evlilik günü gelip çatmıştı. Kaygısız Robin Hood uyandı, etrafındaki adamları da kalktılar. En son olarak Rahip Tuck gözlerinden uyku akarak kalkmıştı. Kuşların sesi ve sabah sisiyle dolu bir güne uyanan herkes derede elini yüzünü yıkadıktan sonra gün başlamıştı işte.

"Artık," dedi Robin, herkes payına düşen yemeği ye-

dikten sonra, "bugün halletmemiz gereken işi yerine getirmek için yola koyulmalıyız. Yanımda gelmesi için on kişi seçeceğim, çünkü yardıma ihtiyacım olabilir. Kızıl Will sen burada kalacaksın ve ben yokken çetenin başı sen olacaksın." Sonra seçilmek için can atan çete elemanlarını tek tek gözden geçirdi ve en sonunda istediği adamları ismen çağırarak yanına on kişi seçti. Bu seçilenlerin arasından en ünlüleri Küçük John ile Will Stutely'ydi. Diğer seçilenler de neşeyle koşuşturup yanlarına yaylarını, oklarını ve kılıçlarını aldılar. Robin Hood çalıların arasına geçerek, tıpkı bir ozanın giyeceği türden kurdeleli bir ceket giydi ve rolünü tam yerine getirebilmek için omuzuna bir arp astı.

Çetedeki çoğu kişi onu görünce kahkahalara boğuldu, çünkü kimse Robin'i böylesine ilginç bir kıyafet içinde görmemişti.

"Sahiden," dedi Robin üstüne başına bakıp, "bu giysi çok süslü püslü, ama yine de oldukça sevimli; hem bu giysiyi giymişsem ne olmuş, üstüme yapışmadı ya. Küçük John güvenli olsun diye senin taşımanı istediğim iki kese var. Bu süslü kurdelelerin arasında ben kese taşıyamayacağım."

"Efendim," dedi Küçük John keseleri alıp, eliyle bir yokladıktan sonra, "bunların içinden altın şıngırtısı geliyor."

"Ya ne olacaktı?" dedi Robin. "Benim param o, hem taşısan ne zararı olacak? Haydi hazırlanın," dedi ve aralarında Vadili Allan ile Rahip Tuck'ın da olduğu on kişiyi etrafına toplayarak, ormanın gölgeli yollarında önlerine düştü.

Sherwood'un dışına çıkıp Rother Deresi'nin vadisine gelene kadar uzun süre yürüdüler. Burada ormandakinden çok daha farklı çalılar, upuzun arpa tarlaları, göğe dek uzanıyormuş gibi görünen otlarla kaplı tepeler ve üstlerinde beyaz lekeler halinde görülen koyunlar vardı.

Tepesinde kırlangıçların hızla uçtuğu yeni kesilmiş ekin yığınlarından gelen koku burunlarına doluyordu; işte gördükleri bu görüntü yemyeşil ormanın derinliklerindekinden oldukça farklıydı ve yepyeni bir güzellik taşıyordu. Robin grubun önünde göğsünü gerip kafasını geriye atarak ve otlaklardan gelen kokuyu içine çekerek yürüyordu.

"Buradaki manzara ormanın derinliklerindeki kadar güzel gerçekten. Kendi kafamızın içindeki o karanlık olmasa, dünyayı karanlık ve çirkin görmeyeceğiz aslında. Hani şu senin söylediğin neşeli şarkı nasıldı Küçük John? Şöyle mi başlıyordu?

"Sevgilimin gözleri ah o gözleri,
Dudakları da nadiren gülümsediğinde,
O gün güzel geçer hem de neşeli,
Yağmur çamur fark etmez o günde.
Bir de biralar su gibi aktığında
Dertlerimiz kalır sadece anılarda."

"Ama," diye söze başladı rahip ağırbaşlı bir şekilde, "sadece dünyevi şeyleri düşünüp diğerlerini boş vermek olmaz. Dertleri ve sıkıntıları, kadınların pırıldayan gözleriyle ve içkiyle değil de düşünerek, perhiz yaparak ve tefekküre dalarak unutabilirsin. Bakın bana hiç de dertli bir adam gibi görünüyor muyum?"

Bunun üstüne herkes kahkahayı koyuverdi, çünkü bir gece önce rahibin herkesten iki kat daha fazla içtiğini görmeyen kalmamıştı.

"Demek," dedi Robin gülmekten kesilen nefesini zar zor topladığında, "dertlerin de iyiliklerine eşit belli ki."

Böyle konuşarak, şakalaşarak ve kahkahalar atarak zengin Emmet Manastırı'na ait büyük arazideki küçük bir kiliseye vardılar. Ellen'in düğünü işte burada sabah gün ağardıktan sonra yapılacaktı. Kilisenin önünden geçen yolun diğer tarafındaki tarlada, rüzgârda dalgalanan

arpalar ekiliydi ve yolun kenarında taş bir duvar uzanıyordu. Duvarın diğer yanında küçük ağaçlar yetişmişti ve hemen duvarın üstünde yazın sıcak havasıyla birlikte koku saçan hanımeli vardı. Adamlar duvarın üstünden atlayıp öte yandaki yumuşak çimenlerin arasına girdiler; kendilerine gölgelik bulmuş bir koyun sürüsü, onlardan korkarak etrafa dağıldı. Hem duvarın hem de ağaçlarla çalıların oluşturduğu bu serin gölgeliğe çökmüşlerdi ve sabah yaptıkları uzun yolculuğun ardından dinlenebildiklerine seviniyorlardı.

"Şimdi," dedi Robin, "aranızdan birini yolu gözlemesi ve kiliseye giren çıkanın olup olmadığını bana haber vermesi için seçeceğim. Doncaster'lı David bu görev senin. Duvarın üstüne çık ve hanımelinin arasına saklanıp nöbet tut bakalım."

Diğerleri çimende bacaklarını yaymış yatıyor, kimi konuşuyor, kimi uyukluyordu. David söylenileni yaptı. Sonra kendi aralarında konuşanların fısıltıları, içi içine sığmadığı için bir türlü sabit duramayan huzursuz Allan'ın ayak sesleri ve sanki birisi testereyle çok hafifçe ahşap kesmeye çalışıyormuş gibi yumuşacık horuldayan Rahip Tuck'ın sesi dışında her şey sessizliğe gömüldü. Robin sırt üstü yatmış ağacın yapraklarını seyrediyordu, ama düşünceleriyle çok uzaklara dalmıştı. Bu şekilde uzun bir zaman geçti.

En sonunda Robin sordu, "Ee genç David, neler görüyorsun söylesene?"

"Beyaz bulutların kayıp gittiğini görüyorum, rüzgârın estiğini hissediyorum ve üç tane kara karganın uçuşmalarını seyrediyorum, ama görünürde başka hiçbir şey yok efendim," diye yanıtladı David.

Sonra tekrar sessizlik çöktü ve biraz daha zaman geçti, daha önce de dediğim gibi sadece Robin'in sabırsızlanıp sorduğu, "Söylesene genç David bir şey görmüyor musun hâlâ?" gibi sorularla sessizlik bozuluyordu.

David, "Dönen yel değirmenlerinden, göğü süpüren kavaklardan ve tepenin üstünde uçuşan tarla kuşlarından başka hiçbir şey görmüyorum efendim," diye yanıtlıyordu.

Biraz daha zaman geçtikten sonra Robin tekrar genç David'e aynı soruyu sordu, David de, "Guguk kuşunun öttüğünü duyuyorum, rüzgârın arpa tarlasındaki ekinleri nasıl dalgalandırdığını görüyorum. Ah şimdi şuradan yaşlı bir papaz göründü, tepeyi aşıp kiliseye doğru yürüyor. Elinde de bir sürü anahtar var. Şimdi kilise kapısına geldi," diye yanıtladı en sonunda.

Bunun üstüne Robin Hood ayağa kalktı ve Rahip Tuck'ı omuzundan tutarak uyandırdı. "Hadi kalk bakalım!" dedi ve Tuck da söylenerek ayağa kalktı. "Canlan biraz," dedi Robin, "kilise kapısında senin meslekten biri daha var. Yanına gidip de konuş onunla ve içeri gir, sana ihtiyacımız olduğunda içeride olman daha iyi. Ben de Küçük John ve Will Stutely'yle birlikte ardından geleceğiz."

Rahip Tuck bunun üstüne duvarın diğer yanına atladı, yolun karşısına geçti ve yaşlı rahibin hâlâ kocaman anahtarıyla paslanmış ve eskimiş kapısını açmaya çalıştığı kiliseye geldi.

"Merhaba kardeşim," dedi Tuck, "sana yardım edeyim." Sonra diğerinin elinden anahtarı aldı ve bir çevirişle kapıyı açıverdi.

"Sen kimsin?" diye sordu yaşlı rahip tiz bir sesle. "Nereden geliyorsun ve nereye gidiyorsun kardeşim?" Bunları söylerken gün ışığında kalmış bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırıyordu.

"Cevaplayayım kardeşim," dedi diğeri. "Benim adım Tuck ve buradan öteye gitme niyetinde değilim. Şu düğün seremonisine beni de kabul edersen çok memnun olurum. Fountain Vadisi'nden geliyorum ve aslında münzevi bir keşişim. Nehrin kenarındaki küçük bir odacıkta yaşıyorum. Ama duyduğum kadarıyla burada bir düğün

olacakmış ve eğer senin için de sorun olmazsa, bu güzel manzarayı seyrederken bir yandan da gölgede dinlenmek isterim."

"Neden sorun olsun, hoş geldin kardeşim," dedi yaşlı adam içeriye doğru adım atarken. Bu sırada ozan giysileri içindeki Robin Hood da Küçük John ve Will Stutely'yle birlikte kiliseye gelmişti. Robin kapının yanındaki bir sandalye oturdu, ama Küçük John taşıdığı altın keseleri ve Will Stutely'yle birlikte içeri girdi.

Kapının yanında oturan Robin yolun bir o yanına bir bu yanına bakıyor, kimlerin geleceğini görmeye çalışıyordu. En sonunda ağırbaşlı bir şekilde kiliseye yaklaşan altı atlı gördü. Yavaş bir şekilde geliyorlardı, çünkü yüksek rütbeli rahiplerdi. Yakına geldiklerinde Robin onların kim olduklarını anlamıştı. Baştaki şaşaalı görüntüsünden kolaylıkla tanınabilecek Hereford Piskoposu'ydu. Cübbesi ipektendi ve boynuna altın bir zincir takmıştı. Başının saçsız olan kısmını saklayan başlığı siyah kadifendendi ve kenarlarında, gün ışığında pırıl pırıl parlayan değerli taşlar vardı. Her taş altın plakalara oturtulmuştu. Kıpkırmızı ipekten bir pantolonu, uçları sivri ve kıvrık siyah kadifeden ayakkabıları vardı ve ayakkabılarının üst kısmına altın iplikle haçlar işlenmişti. Piskoposun yanında bir başka atın üstünde Emmet Başrahibi geliyordu. Onun da kıyafetleri şaşaalıydı, ama piskoposunki kadar değildi. Bunların arkasında Emmet Manastırı'nın yüksek rütbeli iki rahibiyle, arkalarında piskoposun iki uşağı geliyordu. Hereford Piskoposu din adamları arasında çok kudretli olan büyük baronlardan biri gibiydi.

Robin pırlanta ışıltıları, ipek pırıltıları ve atların çın çın öten gümüş çanlarıyla yaklaşan kafileye yüzünü buruşturarak baktı. Kendi kendine söyleniyordu, "Şu piskopos bir din adamına göre fazla şaşaalı giyinmiş. Kendisine din yolunda ışık tutan yüce azizlerin de boyunlarında altın zincir, vücutlarını saran ipekli giysiler ve ayak-

larında sivri burunlu pabuçlar var mıymış, merak ediyorum. Hem de tüm bu süslerin parası eminim ki, fakir köylülerin alınlarının teriyle kazandıklarından çıkartılmıştır. Piskopos efendi gün bitmeden şu hükümranlığın bitebilir haberin olsun."

Piskoposla başrahip birbirlerine güzel kızları göstererek aralarında şakalaşıyorlardı; sözleri din görevlilerinden ziyade rahiplikle hiç ilgisi olmayan insanların ağzına yakışır cinstendi. Atlarından indikten sonra piskopos etrafına bakınmaya başladı ve kapının yanında duran Robin'e gözü takıldı. "Merhaba," diye seslendi neşeyle, "kimsin sen? Tüm bu süslü püslü giysileri niye giydin?"

"Kuzeyden gelen bir arpçıyım ben," diye yanıtladı Robin. "Tüm İngiltere'de benim gibi arp çalan yoktur. İnanın bana lordum, benim müziğimle şövalyelerden kasabalılara ve din adamlarına kadar herkes ister istemez dans etmeye başlar. Benim arpım böyle büyülüdür. Bugün ise lordum, burada şu güzel düğünde arpımı çaldığım zaman, güzel gelinin evleneceği adamı ömrünün sonuna dek sevmesini sağlayabileceğime de yemin ederim."

"Hah! Demek öyle," diye yanıtladı piskopos. "Söylediklerinde ciddi misin?" Sonra bakışlarına cesurca karşılık veren Robin'e dikkatle baktı. "Eğer zavallı kuzenim Stephen'i baştan çıkartan bu genç kızın evleneceği adamı sahiden de söylediğin gibi sevmesini sağlayabilirsen, dile benden ne dilersen. Bakalım ne kadar beceriklisin, çal da görelim."

"Olmaz," diye yanıtladı Robin, "ben arpımı ne zaman istersem o zaman çalarım, piskopos bile istese benim için fark etmez. Gelinle damat gelinceye kadar da müzik yapmayacağım."

"Sen kim oluyorsun da, benimle böyle konuşuyorsun," dedi piskopos. "Sana katlanmak zorunda mıyım ben? Aa bakın başrahip kuzenim Sir Stephen'la sevgilisi geliyorlar."

Yolun bir ucundan atlarının üstünde gelenler vardı. En önde uzun boylu, ince yapılı ve şövalyeye benzeyen bir adam vardı. Baştan aşağı siyah ipekler kuşanmıştı. Kafasında bir ucu kırmızı, siyah kadifeden bir başlık vardı. Robin ilk bakışta bunun Sir Stephen olduğunu anlamıştı, çünkü adamın duruşu bir şövalyeye yakışır cinstendi, hem de saçları ağarmış tek kişi oydu. Yanında arazi sahibi olan Ellen'in babası Deirwold'lu Edward vardı. İkisinin ardında iki atın çektiği bir araba vardı ve Robin'in tahminine göre içinde de Ellen oturuyordu. Bu arabanın ardından altı asker geliyordu ve toprak yoldan tıngır mıngır gelirlerken çelik başlıklarında güneş ışığı dans ediyordu.

Kilisenin önüne geldiklerinde Sir Stephen atından aşağı atladı ve arabaya gelerek elini güzel Ellen'a uzattı. Robin Hood genç kıza bakınca Trent'li Sir Stephen gibi böyle şerefli bir şövalyenin neden halk tabakasından bir arazi sahibinin kızıyla evlenmek istediğini ve neden evliliğin bu kıza zorunlu tutulduğunu anlamıştı, genç kız şimdiye dek gördüğü en güzel kızdı. Ama kızın yüzü, tıpkı dalından koparılmış kar beyazı bir çiçek gibi solgunlaşmıştı. Boynu bükük ve üzgün görünen kız, kendisini elinden tutan Sir Stephen'la birlikte kiliseye girdi.

"Neden bir şeyler çalmıyorsun?" diye sordu piskopos Robin'e bakarak.

"Bekleyin biraz," dedi Robin sakince, "sizin isteklerinize göre çalmayacağım dedim lordum, doğru zaman daha gelmedi."

Piskopos Robin'e sinirle bakarak, kendi kendine söylendi, "Bu düğün bittikten sonra şu adam tüm söylediklerine ve yaptıklarına bin pişman olacak, kırbaçlatacağım onu."

Güzel Ellen ile Sir Stephen mihrabın önünde duruyordu ve piskopos da cübbesini giyip kitabını açarak, karşılarına geldi. Ellen tıpkı yakalanmak üzere olan bir ceylan

gibi çaresizlikle etrafına bakıyordu. Sonra, uçuşan kırmızılı sarılı kurdeleleriyle Robin Hood öne çıktı. Yanında durduğu sütundan öne doğru üç adım atıp gelinle damadın arasına girdi.

"Şu güzel bayana bir bakayım," dedi yüksek sesle. "Durun biraz. Bu da ne böyle? Neşeli bir gelinin yanaklarında güller açar, oysa ben solgun bir yüzden başka şey göremiyorum burada. Böyle düğün olmaz ki. Şövalye efendi senin saçların ağarmış, bu kız ise gencecik, kendine eş diye bu kızı nasıl seçebildin? Sana aşık mı ki o?"

Bu lafları duyan herkes dehşete düştü. Kimse nereye bakacağını, ne diyeceğini, hatta ne düşüneceğini bilemez olmuştu. Herkes taş olmuşçasına Robin'e bakarken, Robin borusunu dudaklarına götürüp üç kez çaldı ve yankılar yeri göğü inletti. Hemen ardından Küçük John ile Will Stutely hızla Robin Hood'un yanına gelip kılıçlarını çektiler. Tam o sırada yüksek sesle biri bağırdı, "Bana ihtiyacınız olursa ben buradayım," dedi Rahip Tuck orgun durduğu yerden.

Bu olanların ardından ortalık birbirine girdi. Edward öfkeyle öne doğru yürüdü ve kızının kolundan tutup çekmeye çalıştı, fakat Küçük John aralarına girip adamı itti. "Geri dur bakalım yaşlı adam," dedi, "yeterince sorun yarattın zaten."

"Yakalayın hainleri!" diye bağıran Sir Stephen alışkanlıkla elini kılıcına attı, ama düğün günü kılıcını kuşanmamıştı.

Askerler kılıçlarını çektiler. Görünüşe bakılırsa kan dökülmesi kaçınılmaz olacaktı, ama tam o anda kapının dışından bir gürültü geldi. Işıkta çelikler parladı ve kopan patırtıdan sonra tüm askerler gerilemeye başladı. Mihraba yönelen on adam da yeşil giysiler içindeydi ve başlarında Vadili Allan duruyordu. Elinde Robin Hood'un yayı vardı, önce bir dizinin üstüne çöktü ve yayı ona uzattı.

Deirwold'lu Edward öfkeyle konuşmaya başladı, "Kilisede bunca kargaşayı çıkartan sen misin yoksa Vadili Allan?"

"Hayır," dedi Robin, "o kargaşayı çıkaran benim. Keyfinizi kaçırdıysam da umurumda değil, çünkü benim adım Robin Hood."

Bunun üstüne bir sessizlik çöktü. Emmet Başrahibi ile tebaası kurt kokusunu almış ürkek bir koyun sürüsü gibi bir araya toplandı, Hereford Piskoposu ise kitabını bir yana koyarak, "Tanrım bizi bu korkunç adamdan koru," diye dua ediyordu.

"Size zarar vermeye niyetim yok," dedi Robin. "Ama yanımda güzel Ellen'in evlenmeye söz verdiği adam duruyor, eğer onunla evlenmezse bazılarınızın bugün canı fena yanacak."

Bunları duyan Edward hiddetle cevap verdi, "Olmaz öyle şey! Ben onun babasıyım ve Sir Stephen'le evlenecek diyorsam, onunla evlenecek!"

Bu kargaşa devam ederken, Sir Stephen mağrur ve alaycı bir sessizlikle olan biteni izliyordu. "Hayır," diye söze girdi soğuk bir şekilde, "kızını alıp geri götür; bugün olanlardan sonra onunla evlenmem zaten. Yaşlı da olsam bu kızı sevmiştim, onu el üstünde tutup pamuklara sarıp sarmalayacaktım. Bu adamı sevdiğini ve sevgisinin de karşılıklı olduğunu bilmiyordum. Eğer böyle dilenci kılıklı bir ozanı yüksek tabakadan gelen bir şövalyeye tercih ediyorsanız hanımefendi, bu sizin kararınızdır elbet. Bu güruhun içinde durup konuşmaktan utanç duyuyorum. Ben gidiyorum artık." Bunları dedikten sonra arkasını döndü ve etrafına adamlarını da toplayıp kiliseden kibirle çıktı. Onun sözlerinin üstüne herkes sessizleşmişti. Sadece orgun üstüne doğru eğilmiş olan Rahip Tuck gitmeden önce ardından, "Yolun açık olsun şövalye hazretleri. O yaşlı kemiklerini topla git de, gençlere yer açılsın," diye bağırmıştı. Bu lafları duyan Sir Stephen ne ya-

nıt verdi, ne de kafasını çevirmeye yeltendi. Ardında adamlarıyla kiliseden bunları duymamış gibi çıktı.

Sonra Hereford Piskoposu aceleyle konuşmaya başladı, "Benim burada işim kalmadı, ben de gidiyorum." Gitmeye yeltenmişti, ama giysisinin ucundan tutan Robin Hood, "Gitmeyin sakın piskopos hazretleri, sizinle daha konuşacaklarım vardı," deyince, piskoposun hayal kırıklığı görülmeye değerdi. Robin'in sözü üstüne kıpırdamamanın daha akıllıca olduğuna karar verdi, zaten istese de bir yere gidemeyecekti.

Robin Hood, Deirwold'lu Edward'a döndü, "Kızının bu adamla evlenmesini onaylarsan, her şey yoluna girecek. Küçük John altın keselerini uzat bana. Bak çiftçi, burada iki yüz altın var, eğer dediğim gibi yapar ve evliliğe onay verirsen kızının başlık parası kabilinden iki yüz altını tek tek eline sayarım. Onay vermesen bile bugün bu evlilik olacak, ama eline kuruş para geçmeyecek. Kendin bilirsin."

Edward kaşlarını çatıp başını eğdi, konuyu kafasında evirip çevirdiği belliydi. Kurnaz bir adamdı, kafasını kullanmayı iyi biliyordu. En sonunda gözlerini yerden kaldırıp keyifsizce konuşmaya başladı, "Eğer kız gitmek isterse gitsin. Onu bir leydi yapmak istemiştim ama o olduğu gibi devam etmek istiyorsa, bundan sonra onunla işim yok demektir. Usule uygun bir şekilde evlensin, ben de onay vereyim."

"Öyle olmaz," diye konuştu başrahip. "Evleneceklerinin haberi daha verilmedi, ayrıca verilmiş olsaydı dahi onları evlendirecek bir papaz yok."

"Kim demiş?" dedi Tuck bir köşeden. "Papaz mı yok? İşte burada tam karşınızda en az sizin kadar din adamı olan bir rahip duruyor bilesiniz. İlan konusuna gelecek olursak bunu sorun etmeyin, ben şimdi evliliği yasalara göre ilan ederim."

Eski bir şarkıya göre, bunu demesinin hemen ardın-

dan evliliği üç kez de yetmez diyerek dokuz kez ilan etmiş Rahip Tuck. Sonra orgun bulunduğu köşeden aşağıya inip Allan ile Ellen'i evlendirdiği ise bilinen bir gerçek.

Robin, Deirwold'lu Edward'a dönüp iki yüz altın verdi ve Edward da dediği gibi evliliğe onayını verdi, ama bunu pek büyük bir mutlulukla ve istekle yapmadığı aşikârdı. Bunu gören insanlar gelip Allan'ı kutladılar. Allan bir elinde Ellen'in eli, mutluluktan başı döner halde etrafına bakıyordu.

En sonunda Robin olan bitene onaylamayan gözlerle bakan Hereford Piskoposu'na döndü. "Lord hazretleri," dedi, "hatırlarsanız, bu güzel genç kızın kocasını sevmesini sağlayacak şekilde çalarsam, sizden istediğimi dileyebileceğimi söylemiştiniz. Ben kendi görevimi tamamladım, kız kocasını seviyor işte, ben olmasaydım bu gerçekleşmeyecekti. Şimdi siz de kendi sözünüzü yerine getirin. Üstünüzde öyle bir şey var ki, taşımıyor olsanız daha hoş olacak bence. Boynunuzda asılı olan şu altın zinciri güzel geline düğün hediyesi olarak verir misiniz?"

Piskopos öyle sinirlendi ki, gözleri çakmak çakmak oldu ve yanakları kıpkırmızı kesildi. Robin'e nefretle bakıyordu, ama Robin'in yüz ifadesini görünce bir an duraladı. Sonra boynundan zincirini çıkarttı ve Robin'e verdi. O da zinciri Ellen'in başından geçirdi, zincir göğsüne kadar geliyor, ışıltılar saçıyordu. Sonra şen Robin tekrar konuşmaya başladı, "Gelin adına teşekkür ederim, çok güzel bir hediye sahiden. Hem size pek yakışmıyordu zaten. Şimdi eğer benimle Sherwood'a gelirseniz, size hayatınızda daha önce hiç çekmediğiniz gibi bir ziyafet çekebilirim."

"Aman istemez!" diye bağırdı piskopos, çünkü Robin Hood'un Sherwood Ormanı'nda misafirlerine verdiği meşhur ziyafetlerden haberi vardı.

Robin Hood adamlarını çevresine toplamıştı, ortalarında da Allan'la genç karısı duruyordu. Hepsi yavaş ya-

vaş ormanın yolunu tutmaya başlamışlardı. Rahip Tuck yolda Robin'in yanına gelip kolundan çekiştirdi, "Çok neşeli bir hayat sürüyorsunuz," dedi. "Hepinizin ruhunun iyiliğini gözetecek, benim gibi bir din görevlisinin sizin kutsal işlerinize bakması iyi olur öyle değil mi? Sürdürdüğünüz hayatı çok sevdim hem." Bu lafın üstüne Robin Hood gülmeye başladı ve isterse yanlarında kalıp çeteye katılabileceğini söyledi.

O gece Nottinghamshire'da daha önce hiç olmadığı kadar muhteşem bir ziyafet düzenlendi. Bu ziyafete ne siz, ne de ben davet edildik, o yüzden çok yazık oldu; ama bu konuya daha fazla hayıflanmamamız için konuyu daha fazla deşmeyeceğim.

ROBIN HOOD'UN ÜZGÜN BİR ŞÖVALYEYE YARDIM EDİŞİ

İlkbahar ayları tomurcuklanan çiçekler, gümüşi sarı gün ışığı, yeşil çayırlar, kuşlar böcekler derken geçip gidiverdi. Yaz ayları altın sarısı güneşiyle, sıcaklığıyla, koyu yeşil çalıları, uzun günleri beraberinde getirdi; geveze kurbağaların sesleriyle şenlenen, perilerinse tepelerin eteklerinde dans ettiği söylenen ılıman geceler bir bir sona erdi. Tüm bu aylar geçip gittikten sonra, sonbahar da zevkine doyulamayacak güzellikleri beraberinde getirmişti. Hasat zamanı gelmiş, hasatçılar gün içinde yollarda şarkılar söyler, geceleri de çalıların veya balyaların yanına kıvrılıp uyur olmuşlardı. Çalıların arasından kuşburnu kırmızı başını göstermiş, ahşap çitlerin uçları yağan yağmurlarla kararmaya başlamış, tarlada kalan ekin kökleri göğe doğru başlarını uzatmıştı, yeşil yapraklarsa hızla kahverengi ve sarının tonlarına bürünmüşlerdi. Bu mevsimde, tüm yiyecekler kilerlere kaldırılırdı. Bira mahzende mayalanadursun, salamlarla sucuklar tütsülenir;

kışın karlar duvar diplerinde birikirken, odun sobasının üstünde pişirilecek yiyecekler üst üste istiflenirdi.

O eski zamanlarda da, mevsimler tıpkı şimdi olduğu gibi hızla akıp gidiyordu; bizler bir ağacın kuruyup düşen, kısa zamanda da unutulan yaprakları gibi dünyadan gelip geçerken, mevsimler gelecekte de işte böyle hızla akıp gitmeye devam edecek.

Havayı koklayan Robin, "Küçük John bugün çok güzel bir gün. Boş boş oturup bugünü harcamayalım," dedi. "Yanına birkaç adam alıp doğuya doğru yola çık. Ben de batıya gideceğim ve bugün bizimle ormanda ziyafet çekebilecek birilerini bulup getireceğim."

"Yaşasın," diye bağırdı Küçük John sevinçle el çırparak. "Benim de gönlümden bu geçiyordu zaten. Bir misafir getirmeden geri dönmeyeceğim emin olabilirsin."

Sonra ikisi de istedikleri adamları seçerek ormanın farklı patikalarından yola koyuldular.

Onlar iki yöne ayrıldılar ama sizlerle ben iki farklı yönde gidemeyiz ve bu neşeli maceraları dinleyebilmek için Küçük John'u yalnız bırakmamız gerekecek. O yüzden eteğimizi toplayıp kollarımızı sıvayıp Robin Hood'un peşine takılalım. Hem Robin Hood'un yanında, Kızıl Will, Vadili Allan, Kilitkıran Will, değirmencinin oğlu Midge gibi adamlar olduğu için şanslı sayılırız.

Diğerleri döndüğünde her şeyin hazır olması için Rahip Tuck ile yirmiden fazla adam ormanda kalmış, geri kalan herkes ya Robin Hood'la ya Küçük John'la gitmişti.

Robin aklına neresi eserse oraya yöneliyor, diğerleri de onu takip ediyordu. Önce eteğinde tek bir ev ve çiftlik olan vadiye indiler, sonra tekrar ormana saptılar. Ormandan çıktıktan sonra kuleleri ve kale duvarlarıyla güneşin altında pırıldayan Mansfield kasabasına ulaştılar. Anayolu takip ettiler, yoldan böyle filinta gibi gençlerin geçtiğini gören kadınların ve genç kızların pencerelere doluştu-

ğu köyleri geride bırakıp, Derbyshire'daki Alverton'u geçtiler. Öğlen vakti gelip çatmış, ama Sherwood'a götürmeye değecek hiç kimseye rastlamamışlardı. İki yolun kesiştiği noktadaki küçük bir mabede vardılar. Robin durmalarını söyledi, çünkü mabedin iki yanını çalılar bürümüştü ve arkalarında yemeklerini yerken yolu kolaylıkla gözetleyebilecekleri alanlar vardı. Robin, "Tam da bizim gibi barışçıl insanların sessizlik içinde yemeklerini yiyebilecekleri bir yer burası," dedi. "Hem belki dinlenirken şansımıza birileri önümüzden geçer." Böylece yumuşacık gün ışığının vurduğu çalıların ardına geçerek çimenlerin üstüne oturdular. Herkes beline bağladığı çıkının içinden yiyeceklerini çıkardı, uzun bir yürüyüşten sonra acıkmışlardı ve çıkınlarındaki kurutulmuş etlerle ekmekleri yerken kimse konuşmuyordu.

Önlerinde uzanan anayol dik bir tepenin sırtına çıkıyor, çalılar ve otlarla son buluyor gibi duruyordu. Rüzgârlı tepenin zirvesindeki birkaç ev tepenin ardındaki vadiye doğru uzanan köye aitti. Yel değirmeninin hafif rüzgârla gıcırdayarak dönen kanatları mavi göğe değip duruyordu.

Adamlar çalının ardında oturup yemeklerini yediler, ama ne gelen vardı ne geçen. En sonunda tepenin üstünden Robin ve çetesinin gizlendiği yere doğru bir adam gelmeye başladı. Kuvvetli bir şövalye olduğu kesindi, ama yüzü kederliydi, üzüntülü bir havası vardı. Giysileri sade olmasına rağmen zengin görünüyordu, yine de onun gibi şövalyelerin genelde boyunlarına taktıkları altın zincirlerden takmamıştı, hatta hiç mücevher taşımıyor gibiydi. Ona bir kez bakan soylu bir aileden geldiğini, asil kan taşıdığını anlardı. Başı öne eğilmişti, kolları iki yanından takatsiz bir şekilde sarkıyordu. Sahibinin kederini paylaşırcasına yavaş yavaş yürüyen başı eğik atının dizginlerini gevşek bırakmıştı.

"Şuradan gelen adam çok mutsuz görünüyor. Üstünde

kara bulutlar dolaşıyor sanki. Ama gidip bir göreyim kimmiş neymiş, belki bu aç kargaya bir yararı dokunur. Giysisinden zenginmiş gibi duruyor, ama pek de üzgün. Gidip neler olduğunu anlayana kadar burada kalın," dedi Robin Hood. Sonra aralarından ayrılıp mabedin yanına geldi ve üzgün şövalyenin yaklaşmasını bekledi. Şövalye yavaş yavaş yaklaştığında, şen Robin öne çıktı ve elini dizginin üstüne koydu. "Dur bakalım şövalye efendi," dedi. "Biraz beklersen sana diyecek birkaç lafım olacak."

"Sen kim oluyorsun da yüce kralımızın yolunda giden bir gezginin yolunu böyle kesebiliyorsun?" diye sordu şövalye.

"Bu soruyu cevaplaması zor," dedi Robin. "Biri bana kibar der diğeri zalim. Biri bana dürüst der öteki hırsız. Bir adam başka insanların gözünde şekilden şekle giriyor, bin çeşit hal alıyor. Bana senin ne gözle baktığın da tamamen sana kalmış. Benim ismim Robin Hood."

"Sevgili Robin," dedi şövalye hafifçe gülümseyerek, "hakkında herkes başka söz söylüyor. Bana göre sen iyi niyetli birisin. Hakkında kötüden çok iyi haber duydum senin. Peki, benden ne istiyorsun?"

"Şövalye efendi," dedi Robin, "Usta Swanthold'un vecizlerinden bilgelik almışsın sanki. O da, 'İyi söz kötü söz gibi ağızdan çabuk çıkar, kavga yerine iyi niyet getirir,' derdi. Bu lafın doğruluğunu göstereyim sana. Bugün benimle Sherwood Ormanı'na gelirsen ömründeki en muhteşem ziyafeti çekersin benimle."

"Çok kibarsın," dedi şövalye, "ama ben pek keyifsiz ve mutsuz bir konuk olurum sizlere. Beni bırak da yoluma gideyim."

"Olmaz," dedi Robin, "ancak sana söyleyeceğim şeyi yaparsan yoluna gitmene izin veririm. Sherwood'un derinliklerinde bir hanımız var, ama anayollarla patikalardan o kadar uzak ki kimse buraya uğramıyor. O yüzden

dostlarımla ben birbirimizden sıkılınca yola düşüp kendimize konuk arıyoruz. Yani işte anlarsın ya şövalye efendi, biz konuklarımızın ödeyeceği paralara bel bağlıyoruz."

"Ne demek istediğini anladım," dedi şövalye ağırbaşlılıkla. "Ama aradığınız adam ben değilim, yanımda hiç para yok."

"Öyle mi?" dedi Robin şövalyeye dikkatle bakarak. "Sana inanırdım şövalye efendi, ama senin gibilerin arasında laflarına kesinlikle güvenilmemesi gereken çok insan var. Bu konuda kendi çıkarımı düşündüğüm için beni mazur gör." Sonra elini atın dizgininden çekmeden diğer elini dudaklarına götürdü ve tiz bir ıslık çaldı. Seksen tane adam çalının ardından atlayarak şövalyeyle Robin Hood'un durduğu yere geldi. "Bunlar," dedi Robin adamlarına gururla bakarak, "adamlarımın sadece bir kısmı. Tüm neşeleri ve dertleri, kazanılanları ve kaybedilenleri kardeş payı yapıyoruz. Üstünde ne kadar para var söyle şimdi."

Bir süre boyunca şövalye hiç konuşmadı, ama yanaklarının hafifçe kızardığı belli oluyordu. En sonunda Robin'in gözlerinin içine baktı, "Neden utandığımı bilmiyorum, çünkü böyle bir şeyden utanılmaz, ama sana doğruyu söylüyorum, kesemde sadece on şilinim var. İşte Lea'lı Sir Richard'dan alabileceğiniz tüm para budur."

Sir Richard sözlerini sonlandırınca bir sessizlik çöktü. "Cebinde olan tüm paranın bu olduğuna şövalye sözü verir misin peki?" diye sordu Robin sonunda.

"Evet," dedi Sir Richard, "sizlere hakiki bir şövalye olarak onurum üstüne yemin ediyorum ki dünyada bundan başka param yok. Ama inanmıyorsan al kesemi de kendin bak bakalım." Bu sırada kesesini Robin'e uzattı.

"Keseni kaldır Sir Richard," dedi Robin. "Böyle kibar bir şövalyenin sözüne inanmamak olmaz. Kibirle dolaşanları alaşağı etmeye varım, ama kederle gelenlere de

elimden geldiğince yardım ederim. Sir Richard bizimle ormana gel. Belki sana yardımımız dokunur, gün doğmadan neler doğar."

"Kendince kibarlık yapmaya çalışıyorsun biliyorum, ama benim dertlerim öyle kolay çözüm bulunabilecek türden değil. Yine de sizlerle Sherwood'a geleceğim," dedi Sir Richard. Sonra atının başını ormana döndürdü, bir yanında Robin diğer yanında Kızıl Will ve arkalarında çetenin geri kalanıyla yola koyuldular.

Uzun bir süre yürüdükten sonra Robin Hood konuşmaya başladı. "Sir Richard," dedi, "seni böyle boş sorularla rahatsız etmek istemem, ama üzüntülerini benimle paylaşmak istemez misin diye soracaktım."

"Robin," dedi şövalye, "anlatmamak için bir sebep göremiyorum. Sorun şu: Şatom ve sahip olduğum topraklar bir borç yüzünden rehinli. Üç gün içinde borcumu ödemezsem, evim barkım sonsuza kadar Emmet Manastırı'nın eline geçecek ve onlar da ellerine geçirdiklerini bir daha asla geri vermiyorlar."

"Sizin gibilerin zenginliklerini har vurup harman savurup nasıl eritebildiklerini anlamıyorum," dedi Robin.

"Bana haksızlık yapıyorsun," dedi şövalye. "Daha sadece yirmi kış görmüş bir oğlum var, ama genç yaşına rağmen şövalye olmaya hak kazandı. Geçen sene Chester'da atlı mızrak karşılaşması yapıldı, oğlum da katılacağı için karımla birlikte biz de gittik. Bizim için çok onur verici bir olaydı, çünkü oğlum karşısına çıkan herkesi bir bir atından düşürüyordu. En sonunda karşısına güçlü bir şövalye olan Lancaster'lı Sir Walter çıktı, oğlum onun kadar deneyimli olmamasına rağmen atından düşmemeyi başardı, fakat karşılaşmaları sırasında oğlumun mızrağının bir parçası Sir Walter'ın miğferinin siperliğinden içeri girip gözünü parçaladı ve hizmetkârı miğferini çıkartana kadar Sir Walter öldü. Sir Walter'ın sarayda tanıdıkları vardı, bu yüzden oğluma karşı komplo kurdu-

lar. Ben de onu hapisten çıkarabilmek için altı yüz altın verdim. Her şey yoluna girecek sandım, ama yasaların kokuşmuşluğu ve kanundaki boşluklar sayesinde beni kaz gibi yoldular. En sonunda daha fazla para verebilmek için topraklarımı Emmet Manastırı'na rehin verdim, ama muhtaç olduğum zaman da beni arkamdan vurdular. Topraklarımaysa sadece sevgili karım yüzünden üzülüyorum."

"Oğlun nerede?" diye sordu şövalyeyi dikkatle dinleyen Robin.

"İngiltere, Sir Walter'ın ölümünden sonra onun için tehlikeli bir yer olduğu için ülkeyi terk etti."

"Sahiden de çok önemli meseleler bunlar. Topraklarının karşılığında manastır sana ne kadar ödeyecek peki?" diye sordu Robin.

"Sadece dört yüz pound," dedi Sir Richard.

Bunun üstüne Robin öfkelendi. "Kan emici asalaklar bunlar!" diye bağırdı. "Koskoca arazinin bedeli dört yüz pound olur muymuş? Topraklarını alırlarsa, sen ne yapacaksın Sir Richard?"

"Benim ne yapacağım çok da önemli değil," diye yanıtladı şövalye, "sevgili karım için üzülüyorum ben. Eğer evimi elimden alırlarsa karım akrabalarından birinin yanına gidip sığınmak zorunda kalacak. Bunu da onuruna yedirebilecek gibi değil. Bense oğlumun yanına giderim."

Sonra Kızıl Will söze karıştı. "Böyle çok ihtiyacın olduğu zamanda, hiçbir dostun yardıma gelmedi mi?"

"Hiç kimsem yok," dedi Sir Richard. "Zenginken yanımda arkadaşlarım vardı ve beni ne çok sevdiklerini söyleyip dururlardı. Ama ormanda ağaç devrilirken, insanlar altında kalmamak için kaçışıveriyorlar. Arkadaşlarım da beni tıpkı böyle terk etti işte. Sadece fakir değilim, pek çok düşmanım da var."

"Hiç arkadaşın kalmadığını söylüyorsun Sir Richard, ama pek çok insan kötü gününde Robin Hood ile birlik-

te pek çok dost edindi söyleyeyim. Biraz neşelen şövalye efendi, sana yardımı dokunacak bir çözüm bulunur elbet."

Şövalye hafifçe gülümseyerek kafasını salladı. Robin'in sözleri sayesinde kalbi biraz umutla dolmuş ve rahatlamıştı. Her ne kadar tünelin ucundaki ışık çok parlak olmasa da, bir ışık vardı belki de.

Artık gün iyice ilerlemişti ve büyük ağacın altına yaklaşmışlardı. Uzaktan, Küçük John ile adamlarının yanlarında bir misafir getirdiklerini görebiliyorlardı. Yakınlaştıkça getirdikleri misafirin Hereford Piskoposu'nun ta kendisi olduğunu gördüler. Piskopos hazretleri pek endişeli duruyordu. Kapana kısılmış gibi bir o yana bir bu yana yürüyordu. Arkasında kara cübbeli üç papaz, korkak kara koyunlar gibi büzüşmüş duruyorlardı. Yakınlardaki ağaçlara altı at bağlanmıştı. Aralarından biri piskoposun binmesi için süslenmiş cinstendi. Diğerlerinde de türlü türlü kutular vardı ve bu kutulardan pek de büyük olmayan, ama demir şeritlerle sıkı sıkıya kapatılmış bir tanesi Robin Hood'un gözlerinin parlamasına sebep olmuştu.

Piskopos Robin'le birlikte adamlarının geldiğini görünce öne doğru hamle yaptı, ama başında dikilen adam sopasıyla önlerine dikilince kaşlarını çatıp kızgınlıkla söylenmeye başladı.

"Nereye böyle piskopos hazretleri," diye bağırdı Robin yüksek sesle. "Siz isteyin ben ayağınıza gelirim, tüm İngiltere'de sizden çok görmek istediğim kimse yok haşmetmeap." Bunu dedikten sonra adımlarını hızlandırıp piskoposun durduğu yere geldi.

"Bu ne cüret?" dedi piskopos kızgınlıkla. "Benim gibi yüksek mertebedeki bir din adamına böyle mi davranıyorsun sen? Kardeşlerimle ve yük atlarımla birlikte anayoldan gidiyordum, on adam da korumamız olarak bizimle geliyordu. Upuzun boylu bir adamla, ardından seksen kişi çıkageldi ve bana durmamı söyledi, bana, Here-

ford Piskoposu'na hem de! Muhafızlarım bunları görünce arkalarına bakmadan kaçtılar, hepsine lanet olsun! Şu adam beni durdurmakla da kalmadı, beni tehdit etti. Robin Hood'un beni soyup soğana çevireceğini söyledi. Bana isimler takıp durdu, bana 'şişko rahip,' 'kan emici piskopos,' 'paragöz tefeci,' dedi, dilenciden veya tenekeciden farkım yokmuş gibi davrandı bana."

Bunları dedikten sonra etrafına düşmanca bakmaya devam etti. Sir Richard bile kahkahalara boğulmuşken, sadece Robin'in suratı ciddiyetini koruyordu. "Aman haşmetmeapları," dedi, "çetemdeki adamlar size çok kötü davranmış! Biz size çok saygı duyuyoruz aslında. Küçük John hemen buraya gel bakayım!"

Küçük John yanlarına gelerek yüzüne öyle bir ifade yerleştirdi ki "bana acıyın, merhamet edin efendim" der gibiydi. Sonra Robin, Hereford Piskoposu'na döndü, "Sizinle böyle konuşmaya cüret eden bu adam mıydı yoksa Lord hazretleri?"

"Evet, buydu işte," dedi piskopos, "utanmaz adam."

Üzgün bir sesle sordu Robin, "Küçük John, lord hazretlerine şişko rahip dedin mi?"

"Dedim," diye yanıtladı Küçük John, büyük bir üzüntüyle.

"Kan emici piskopos dedin mi?"

"Dedim," diye yanıtladı Küçük John, öncekinden de büyük bir kederle.

"Ya paragöz tefeci dedin mi?"

"Evet," dedi Küçük John, kalbi taşlaşmış bir adamı bile ağlatabilecek bir sesle.

"Eh bu dedikleri doğru olmalı o zaman!" dedi şen Robin piskoposa dönerek, "Küçük John en güvenilir adamımdır çünkü."

Bunun üstüne herkes kahkahayı bastı. Piskoposun suratı ise kıpkırmızı olmuştu, ama hiçbir şey diyemedi ve söyleyeceği lafları tek tek yuttu.

"Piskopos efendi," dedi Robin, "biz sert mizaçlıyız biraz, ama sandığın gibi kötü kalpli adamları yanımda barındırmam ben. Şakalarımızdan rahatsız olduğunu biliyorum, ama ormanda hepimizin eşit olduğunu da unutma. Burada ne piskopos, ne baron yaşar. Bu yüzden sen de bizimle birlikteyken, bize eşit olduğunu bil. Hadi dostlarım ziyafeti hazırlayın artık. Biz de bu sırada konuklarımıza biraz gösteri yapalım."

Bunun üstüne kimisi et pişirmeye gitti, kimisi ise yayını ve sopasını almaya. Sonra Robin Lea'lı Sir Richard'ı gösterdi. "Piskopos efendi," dedi, "burada bir başka konuğum daha var. Onu daha yakından tanı istedim, adamlarımla birlikte bu ziyafette ikinize de olabildiğince iyi bir şekilde hizmet etmeye çalışacağız."

"Sir Richard," dedi piskopos sitemle, "bence sizinle ben aynı kaderi paylaşıyoruz, bu pislik..." Tam bu anda lafını sakınarak sustu. Aslında "pislik yuvası" diyecekti ama Robin Hood'a bakmaya başladı.

"Söyle çekinme," dedi Robin kahkaha atarak. "Biz Sherwood'da kuru lafa pek takılmayız. "Pislik yuvası mı diyecektin yoksa?"

"Belki ağzımdan o laf çıkacaktı Sir Richard," diye konuşmaya devam etti piskopos şövalyeyi muhatap alarak, "ama asıl şunu söylemek istiyorum. Demin sizi bu kaba adamların şakalarına gülerken gördüm. Onların dediklerine kahkahayla karşılık vereceğinize, kaşlarınızı çatmak daha çok yakışmaz mıydı size?"

"Sizi incitmek istememiştim," dedi Sir Richard, "ama şaka şakadır, bana yapılmış olsaydı da ben yine kahkahayla gülerdim."

Robin Hood çetesinden birkaç adamı çağırarak, yere yumuşak yosunları serip üstüne geyik derilerini atmalarını istedi. Sonra konuklarına oturmalarını söyledi. Küçük John, Kızıl Will ve Vadili Allan gibi başlıca adamları da yakınlarda yere oturmuşlardı. Sonra açıklık alanın bir

ucuna bir çelenk konuldu, okçular öyle atışlar yaptılar ki görenlerin kalbi çıkacak gibi oluyordu. Tüm bu süre boyunca Robin, piskopos ve şövalyeyle öyle tatlı konuştu ki piskopos dertlerini unutmuş, kahkahalar atar hale gelmişti.

Sonra Vadili Allan öne çıkarak arpını eline aldı; o, aşka, savaşlara, şan şöhrete ve kederlere dair şarkısını söylerken, herkes çıt çıkarmadan hatta hareket etmeye bile çekinerek onu dinledi. Allan gümüşi Ay ağaç dallarının arasından beyaz ışığıyla parıldayana kadar şarkı söyledi. En sonunda iki adam ziyafetin hazır olduğunu haber verdi. Robin de konuklarını, üstünde dumanı tüten, ormanın ucuna bucağına kadar kokularını yayan lezzetli yiyeceklerin çimenlerin üstüne serilen beyaz örtülere konulduğu yere götürdü. Etrafta kırmızı ve turuncu ışıklar saçan meşaleler vardı. Yemeğe oturmalarıyla, kahkahalar ve çatal bıçak sesleri arasında bir ziyafetin başlaması bir oldu. Ziyafet uzun sürdü, ama bittiğinde Robin Hood herkesi sessizliğe davet etti ve konuşmaya başladı.

"Hepinize anlatmak istediğim bir hikâye var, o yüzden beni dinleyin," dedi ve onlara Sir Richard'ın hikâyesini ve topraklarının nasıl rehinli olduğunu anlattı. O hikâyeyi anlatırken, piskoposun yüzündeki gülümseme yerini ciddiyete bıraktı. Elinde tuttuğu şarap kadehini de bir kenara koydu, çünkü Sir Richard'ın hikâyesini daha önce duymuştu ve keyfi kaçmıştı. Robin Hood hikâyeyi anlattıktan sonra Hereford Piskoposu'na döndü. "Lord hazretleri," dedi, "tevazu ve yardımseverlik ilkeleriyle yaşaması gereken bir din adamına göre bu yapılanlar haksızlık değil de nedir?"

Piskopos bu soruya hiç cevap vermedi ve gözlerini yere çevirdi.

"İngiltere'deki en zengin piskopos sensin, ihtiyacı olan bu kardeşimize yardımın dokunmaz mı?" Piskopos hâlâ cevap vermiyordu.

Bunun üzerine Robin, Küçük John'a döndü, "Will Stutely'yle gidip beş yük atını da buraya getirin," dedi. İki adam söylenileni yaparak, atları getirmeye gittiler ve örtünün serili olduğu alandakiler de ışığın en parlak olduğu kısımda yer açtılar.

"Malların dökümü kimde?" diye sordu Robin Hood rahiplere bakarak.

Aralarından yaşlı, yüzü buruş buruş ve en ufak tefek olanı titrek bir sesle yanıt verdi, "Döküm bende, ama yalvarırım bana zarar vermeyin."

"Hayatımda zararsız bir adama zarar vermedim ben, dökümü ver bakalım aziz peder," dedi Robin. Yaşlı adam denileni yaptı ve atların üstündeki kutuların içinde bulunanların yazılı olduğu ruloyu Robin'e uzattı. Robin de bunu okuması için Kızıl Will'e verdi. Herkesin duyabilmesi için sesini yükselten Kızıl Will okumaya başladı:

"Ancaster'daki kumaşçı Quentin'e üç balya ipek."

"Bunu almayacağız," dedi Robin, "Quentin kendi işini alın teri dökerek kurmuş dürüst bir adam." Böylece ipek balyaları açılmadan bir kenara kondu.

"Beaumont Manastırı için bir balya ipek kadife."

"Rahipler ipek kadifeyi ne yapacak ki?" diye sordu Robin. "İhtiyaçları olsun ya da olmasın yine de tüm kumaşı almayacağım. Kumaşı üç eşit parçaya bölün. Bir kısmı hayır niyetine dağıtılacak, bir kısmı bize kalacak, bir kısmı da manastıra gidecek." Bu da Robin'in isteğine göre yapıldı.

"Aziz Thomas Şapeli için kırk büyük mum."

"Bunlar da şapele ait," dedi Robin, "bunları da bir kenara kaldırın. Aziz Thomas'ın malına el koymak olmaz." Böylece Quentin'in ipek balyalarının yanına mumlar da konuldu. Tüm mallar Robin'in hükmüne göre tek tek ayrıldı. Bazıları açılmadan kenara kondu, çoğu kutu açılarak içindekiler hayır niyetine dağıtılacak, kendilerine alınacak ve sahiplerine geri verilecek şekilde üç eşit parçaya

bölündü. Meşale ışığında ipekler, kadifeler, altın işlemeler ve şarap kutuları parlıyordu. En sonunda listedeki son satıra gelindi. "Hereford Piskoposu'na ait bir kutu."

Bu lafı duyan ve kutunun yere konduğunu gören piskoposu bir titreme aldı.

"Piskopos hazretleri, kutunun anahtarı nerede?" diye sordu Robin.

Piskopos tek kelime etmeden olumsuz manada kafasını salladı.

"Kızıl Will," dedi Robin, "buradaki en güçlü adam sensin. Kılıcını getir de bak bakalım şu kutuyu açabilecek misin." Sonra ayağa kalkan Kızıl Will yanlarından ayrılıp çabucak geri geldi, elinde upuzun bir kılıç taşıyordu. Dövülmüş demirle kilitlenmiş sağlam kutuya üç kez darbe indirdi, kutu üçüncü defada açıldı ve etrafa meşale ışığında pırıl pırıl parlayan altınlar saçıldı. Bu manzara karşısında tüm çeteden yaprak hışırtısına benzeyen mırıltılar yükseldi, ama paraları almak için kimse öne çıkmadı.

"Kızıl Will, Vadili Allan ve Küçük John, sayın paraları," dedi Robin.

Tüm parayı saymak uzun zaman aldı, ama hepsini saydıktan sonra Kızıl Will toplamda bin beş yüz altın olduğunu söyledi. Altınların arasında bir de kâğıt bulmuşlardı. Kızıl Will yazıyı yüksek sesle okuyunca paranın Hereford piskoposluk arazisinde yaşayanlardan toplanan vergilerle kiralardan geldiği anlaşıldı.

"Piskopos efendi," dedi Robin Hood, "Küçük John'un dediği gibi seni soyup soğana çevirmeyeceğim. Paranın üçte birini alabilirsin. Üçte birini hem çok zengin olduğun için hem de sana verdiğimiz ziyafetin karşılığı olarak biz alıkoyacağız. Kalan üçte birini de hayırseverlik adına dağıtacaksın. Altında çalışanlara iyi davranmadığını ve onların sırtından geçindiğini duydum. Bu yüzden kendi keyfine göre harcayacağına, hayır niyetine bu parayı dağıtırsan ismin daha iyi anılır."

Piskopos bu lafların üstüne kafasını kaldırdı, ama hiçbir şey demedi. Paraların bir kısmını elinde tutabildiği için kendisini şanslı hissediyordu.

Sonra Robin Lea'lı Sir Richard'a döndü. "Sir Richard kilise senin mallarını yağmalamış resmen, bu yüzden kilisenin kazandığı paranın bir kısmını senin yararına kullanalım diyorum. Durumu piskoposunkinden kötü olanlar için hayır niyetine dağıtılsın diye ayırdığımız şu beş yüz poundu alıp manastıra borcunu öde."

Sir Richard Robin'e bakarken her şey bulanıklaştı, gözleri dolu dolu oldu. "Çok teşekkür ederim, bana yaptıkların için minnettarım. Ama bu hediyeyi karşılıksız bırakamam. Parayı alıp borcumu ödeyeceğim ve bir yıl içinde ya sana ya da Hereford Piskoposu'na geri vereceğim. Parayı geri vereceğime şövalye sözü veriyorum. Bana borcu bulunan ve yardım etmesi gereken kilisenin böyle yüksek bir mertebesinde bulunan bir insandan para ödünç almakta beis görmüyorum," dedi.

"Sir Richard," dedi Robin, "senin gibi şövalyelerin bu ahlak ilkelerine akıl sır erdiremiyorum, ama istediğin gibi olsun. Ama yılın sonunda parayı bana getirirsen daha iyi olur, çünkü piskopostan daha iyi işlere kullanabileceğime emin olabilirsin." Sonra yanındakilere dönüp beş yüz poundu saydıktan sonra Sir Richard'a verilmek üzere deri bir bohçaya koymalarını istedi. Ganimetin bir kısmı çetenin ambarına götürüldü, geri kalanı da piskoposun eşyalarının yanına konuldu.

Sonra Sir Richard ayağa kalktı. "Daha fazla kalamayacağım," dedi, "karım eve gitmezsem çok endişelenir, o yüzden kalkmam lazım."

Robin Hood'la adamları da ayağa kalktı. "Yanında kimse olmadan seni gönderemeyiz," dedi Robin.

"Efendim ben çeteden birkaç adam seçeyim. Silahlarımızı kuşanıp Sir Richard'ın korumalığını yapalım," dedi Küçük John.

"Çok iyi dedin Küçük John, öyle yapın bakalım," dedi Robin.

"Onun gibi asil soydan gelenlerin taktığı gibi boynuna bir altın zincir takalım, altın mahmuzlar da verelim," dedi Kızıl Will.

"Çok iyi dedin Kızıl Will, öyle yapalım," dedi Robin.

"Robin Hood ve çetesinden bir hediye olarak karısına götürmesi için şurada duran kadifelerden ve altın işlemelerden de verelim," dedi Will Stutely.

"Çok iyi dedin Will Stutely, verelim tabii," dedi Robin, herkes mutlu görünüyordu.

Lea'lı Sir Richard etrafına baktı ve duygulandığı için diyecek hiçbir söz bulamadı, en sonunda titreyen bir sesle, "Dostlarım Lea'lı Sir Richard'ın yaptığınız bu iyiliğinizi asla unutmayacağına emin olabilirsiniz. Eğer bir derdiniz olur, sıkıntıya düşerseniz eşimle benim yanıma gelin, sizin başınıza bela gelmeden önce Lea Şatosu'nun paramparça edilmesi lazım, ben..." Boğazı düğümlendi, daha fazla konuşamadı ve arkasına dönüp hızla uzaklaştı.

Küçük John ile yolculuk için yanına aldığı on dokuz adam ona eşlik etmek üzere yanına geldi. Hepsinin üstünde zincir zırhları, kafalarında çelik başlıkları, bellerindeyse kılıçları duruyordu. Hepsi sıra halinde dururken, oldukça gösterişli bir manzara oluşturuyorlardı. Sonra Robin Sir Richard'ın boynuna altın bir zincir geçirdi, Kızıl Will önünde eğilip altın mahmuzları taktı, Küçük John öne çıkıp Sir Richard'ın atını getirdi, şövalye de atına bindi. Bir süre Robin'e baktı, sonra eğilip yanağını öptü. Şövalyeyle yanındaki adamları ormandan meşale alevleri ve çelik pırıltılarıyla çıkarken, tüm orman adım sesleriyle yankılanıyordu.

Sonra Hereford Piskoposu üzüntülü bir sesle konuştu: "Gece iyice ilerledi, ben de artık yavaştan gitmeliyim."

Ama Robin elini piskoposun koluna koyup onu durdurdu. "Öyle acele etme Lord hazretleri," dedi, "Sir Ric-

hard borcunu Emmet'e üç gün içinde ödeyecek; o zamana kadar bizle kal ki, şövalyenin başına daha büyük dertler açılmasın. Geyik avlamayı sevdiğine adım gibi eminim, o yüzden bizle geçirdiğin vakitte sıkılmazsın da. Üç gün boyunca keyifle geçireceğin vakti düşün ve neşelen biraz. Gitme vaktin geldiğinde aramızdan ayrılırken üzüleceğine garanti bile veririm."

Böylece piskopos ve yanındakiler üç gün boyunca Robin'le kaldılar. Gitme vakitleri geldiğinde keyifle geçirdikleri zamanları düşünüp Robin'in de dediği gibi, ormandan ayrıldıkları için üzülür olmuşlardı. Üçüncü günün sonunda Robin onu serbest bıraktı ve yük atlarıyla taşıdıklarını çalıp çırpabilecek insanlardan korunmaları için yanına birkaç adam verdi.

Ama piskopos oradan uzaklaşırken, kendisini Sherwood'da durdurduğu gün için Robin'den öcünü alacağına dair kendi kendine yemin etti.

Şimdi Sir Richard'ı takip edelim ve başına neler geldiğini, Emmet Manastırı'na ve Robin Hood'a borcunu nasıl ödediğini öğrenelim.

LEA'LI SIR RICHARD'IN BORÇLARINI ÖDEYİŞİ

Anayol güneşin altında tozu toprağıyla upuzun uzanıyordu. İki yanında açılmış olan su dolu hendekler sazlarla çevrelenmişti ve uzaktaki Emmet Manastırı etrafındaki kavaklarla göze çarpıyordu.

Geçidin üstünde atlı bir şövalye, ardında da askerleri vardı. Şövalye gri yünlü sade ve uzun bir cübbe giymiş, beline kalın deri bir kemer takmış ve buna da uzun bir kamayla sağlam bir kılıç asmıştı. Kendisi çok sade giyimli olmasına rağmen sürdüğü at çok gösterişliydi, koşumları ipeklerle, gümüş çanlarla süslenmişti.

Grup, hendekler arasındaki geçitten geçip Emmet Ma-

nastırı'nın büyük kapısına ulaştı. Şövalye adamlarından birine, kapıcı kulübesinin kapısına kılıcının sapıyla vurmasını söyledi.

Kapıcı, kulübesinin içindeki kanepede uyukluyordu; kapı çalınınca ayağa kalktı, küçük kapıyı açıp yalpalayarak öne çıktıktan sonra şövalyeyi selamladı. O sırada küçük bir kafesin içinde duran evcil sığırcık, sahibinin kendisine öğrettiği sözleri tekrarlayarak, "*In coelo quies! In coelo quies!**" diye öttü.

"Başrahip nerede?" diye sordu şövalye kapıcıya.

"Yemek yiyor, sizi bekliyordu," diye yanıtladı kapıcı, "siz Lea'lı Sir Richard'sınız değil mi?"

"Lea'lı Sir Richard benim evet, gidip başrahiple konuşmam gerekiyor," dedi şövalye.

"Atınızı ahıra göndermeyeyim mi?" diye sordu kapıcı. "Şimdiye dek böyle asil bir at görmedim." Bunları söylerken atın boynunu okşuyordu.

"Hayır," dedi Sir Richard, "buradaki ahırlar benim atıma göre değil, kapıyı aç da yoluma gideyim." Bunu diyerek öne doğru ilerledi, kapılar açıldıktan sonra manastırın taş avlusuna girdi, adamları da ardından geliyordu. Çelik şıngırtıları ve kılıç şakırtılarıyla içeri girdiler, atların taşlarda yürürken çıkarttığı nal sesleri de bu gürültüye karışınca, bir güvercin sürüsü güneşin altında uçuşarak kulelerin saçaklarına doğru kaçtı.

Şövalye Emmet'in geçidindeyken, içeride neşeli bir ziyafet veriliyordu. Öğleden sonra güneş büyük kemerli pencerelerden içeri girerek taş zeminin üstüne geniş kare kare ışıklar düşürüyor, kar beyazı örtülerin serildiği uzun masada krallara layık bir ziyafet çekiliyordu. Masanın başında ipekli giysilere ve cübbelere sarınmış Emmet Başrahibi Vincent oturuyordu. Başında altın işlemeli siyah kadifeden bir başlık vardı, boynunda ise altından çok

---

Latincede "cennette huzur vardır" anlamına gelen bir söz.

ağır bir zincir ile büyük bir madalyon sallanıyordu. Büyük sandalyesinin kolçağına en sevdiği atmaca tünemişti. Başrahip atmacalarla avlanmayı çok seviyordu. Sağ tarafında kürkle süslenmiş mor cübbesi içinde Nottingham Valisi, sol tarafındaysa koyu renkli giysileriyle ünlü bir hukukçu oturuyordu. Onlardan sonra Emmet'in baş uşağı ile manastırın daha yüksek mertebelileri geliyordu.

Şakalar ve kahkahalar duyuluyor, herkes mutlu görünüyordu. Hukukçunun buruşuk yüzünde çarpık bir gülümseme vardı, çünkü başrahip, Lea'lı Sir Richard davasıyla ilgili kendisinden taraf tutması için cebine seksen altın sıkıştırmıştı. Hukukçuya önceden ödeme yapılmıştı, çünkü hukukçu Başrahip Vincent'a çok da güvenmiyordu.

Nottingham Valisi lafa girdi, "Peki başrahip hazretleri toprakları kesin elinize geçirdiğinizden emin misiniz?"

"Tabii ki," dedi Başrahip Vincent şaraptan büyük bir yudum aldıktan sonra dudaklarını şapırdatarak, "onu gözetlesin diye birini görevlendirmiştim. Verecek hiç parası olmadığını çok iyi biliyorum."

Hukukçu kuru ve hırıltılı sesiyle konuşmaya başladı: "Parasını vermezse toprakları rehin alınacak, ama başrahip hazretleri topraklarını verdiğine dair bir belge imzalatmalısınız, yoksa başınıza dert açılabilir."

"Evet," dedi başrahip, "bunu daha önceden de söylemiştin, ama bu şövalye o kadar fakir ki iki yüz pound için tüm topraklarını vermeye hazır olduğuna eminim."

Sonra baş uşak lafa girdi, "Bence böyle bahtsız bir şövalyeyi iyice soyup soğana çevirmek çok büyük ayıp. Derbyshire'daki en asil kişiye ait toprakların, böyle sefil bir paraya elinden alınması çok büyük hata. Bence..."

"Ne dedin sen?" diye bağırdı başrahip sinirden titreyerek. Gözleri alev alev olmuştu, yanakları öfkeyle kızarmıştı. "Sen nasıl olur da benim kararlarıma karşı çıkarsın ha? Ayağını denk al, lafını bil. Yoksa başına neler gelir kim bilir."

"Bence bu şövalye bizimle anlaşmayacak. Ama ne olursa olsun topraklarını elinden almak için bir yol bulunur merak etmeyin." Hukukçu bu sözleri söylediği sırada aşağıdaki avludan at nallarından çıkan seslerle zincir zırhların şıngırtısı duyuldu. Başrahip üst mertebe görevlilerden birini çağırıp aşağıda ne olup bittiğini görmesi için camdan bakmasını söyledi, gelenin Sir Richard'dan başkası olamayacağını biliyordu.

Bunun üstüne görevli kalkıp camdan aşağı baktı. "Yaklaşık yirmi kadar askerle atından inen bir şövalye görüyorum. Oldukça fakir görünüşlü gri bir cübbe giymiş, ama atın koşumları şimdiye dek gördüğüm en zengin süslemelerle kaplı. Şövalye atından iniyor, topluca buraya doğru geliyorlar, büyük salona ulaştılar bile."

"Görüyor musunuz?" dedi Başrahip Vincent. "Cebinde neredeyse hiç parası olmayan, ekmek kırıntısına bile muhtaç olan bir şövalye yanında bir grup asker taşımaktan ve atını zengin süslerle donatmaktan geri kalmıyor. Böyle adamların ayaklarını denk almasını sağlamak kötü mü yani?"

Hukukçu korkmuş görünüyordu. "Bu şövalyenin bize zarar vermeyeceğine emin misiniz? Köşeye sıkışınca onun gibi adamlar çok kızarlar, ayrıca yanında bir grup askeri var. Belki de borcunu ödemesi için fazladan zaman tanımalısınız." Sir Richard'ın kendisine bir zarar verebileceğinden korktuğu açıktı.

"Korkmana gerek yok," dedi başrahip yanındaki ufak tefek adama bakarak. "Bu şövalye oldukça yumuşak başlı ve senin gibi yaşlı kadın kılıklının tekini incitmez."

Başrahip sözlerini tamamladığı sırada salonun ucundaki kapı sonuna kadar açıldı ve Sir Richard başı göğsüne eğik bir şekilde içeri girdi. Salonun diğer ucuna doğru yavaş ve ağırbaşlı adımlarla yürüdü, yanındaki askerleri de kapının civarında dikiliyorlardı. Başrahibin oturduğu yere gelince bir dizinin üstünde eğildi. "Başrahip hazret-

leri önünüzde saygıyla eğiliyorum," dedi. "Söz verdiğim gibi günü geldiği için huzurlarınıza çıktım."

Başrahibinse ilk dediği söz, "Paramı getirdin mi?" oldu.

"Ne yazık ki getirmedim. Yanımda hiç param yok," dedi şövalye. Başrahibin gözleri parıldadı.

"Vali efendi sizin sağlığınıza içiyorum," dedi başrahip.

Başrahip şövalyenin hâlâ taş zeminin üstünde diz çökmüş halde durduğunu görünce, "Ne istiyorsun?" diye sertçe sordu.

Bu lafların üstüne şövalyenin yanakları sinirle kızardı, ama yine de dizlerinin üstünden kalkmadan, "Merhamet diliyorum," dedi. "Siz nasıl göklerden inayet diliyorsunuz, ben de sizden merhamet diliyorum. Topraklarımı elimden alıp benim gibi hakiki bir şövalyeyi fakir fukaraya çevirmeyin."

"Günü geldi çattı, arazin rehinlendi," dedi hukukçu, şövalyenin alçakgönüllü konuşması sayesinde cesaretlenerek.

"Hukukçu efendi, sizin gibi birine böyle ihtiyacım olan bir günde bana arka çıkmayacak mısınız?" diye sordu Sir Richard.

"Hayır," dedi diğeri. "Başrahip elime çil çil altınları saydıktan sonra sadakatim onadır."

"Vali efendi, siz bana yardım eli uzatmayacak mısınız?" diye sordu Sir Richard.

"Aslında," dedi Nottingham Valisi, "bu benim problemim değil ama yardım etmeye çalışacağım," dedi ve masa örtüsünün altından diziyle başrahibi dürttü. "Borcunu azaltmayı düşünmez misiniz başrahip hazretleri?"

Bunun üstüne başrahip gülümsedi. "Bana üç yüz pound öde Sir Richard," dedi, "ödersen borcun silinmiş olacak."

"Aslında başrahip hazretleri üç yüz pound veya dört

yüz pound benim için fark etmiyor," dedi Sir Richard. "Bana borcumu ödemem için on iki ay vakit tanımanızı istiyorum sadece."

"Bir gün dahi vakit tanımam," dedi başrahip sertçe.

"Benim için yapabileceğiniz bir şey yok mu?" diye sordu şövalye.

"Defol buradan sahte şövalye!" diye bağırdı başrahip sinirle ayağa kalkarak. "Ya borcunu öde ya da topraklarını verip buradan çık git."

Bu lafların üstüne Sir Richard da ayağa kalktı. "Yalancı sahte rahip!" dedi hukukçuyu korkuyla titretmeye yetip de artan bir sesle. "Ben sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi sahte bir şövalye değilim, şövalyelik unvanımı alnımın teriyle kazandım. Hakiki bir şövalyenin önünüze gelip tüm bu zaman boyunca diz çökmesine izin verebilecek ve salonunuza gelmesine rağmen ne yiyecek ne içecek ikram edemeyecek kadar nezaketsiz misiniz?"

Hukukçu titrek bir sesle, "İş meselelerinde bu tip konuşmalar pek bir sonuca götürmez, daha yumuşak başlı olalım. Topraklarından vazgeçmesi için bu şövalyeye ne kadar para verirsiniz başrahip hazretleri?"

"Ona iki yüz pound verirdim," dedi başrahip, "ama benimle böyle saygısızca konuştuğu için yüz pounddan fazla çıkartmam cebimden."

"Bana bin pound bile verseniz," dedi şövalye, "topraklarımın bir karışına bile sahip olamazsınız." Sonra kapının yakınında dikilen askerlerine dönüp birini parmağıyla çağırarak, "Buraya gel," diye seslendi. Aralarından en uzun boylusu öne çıktı ve ona deri bir kese verdi. Sir Richard keseyi alıp masaya fırlattı, dışarıya altınlar saçıldı. "Unutmayın başrahip," dedi, "borcumun üç yüz pound olduğunu söylemiştiniz. Bundan üç kuruş fazla vermeyeceğim." Bunu dedikten sonra üç yüz pound saydı ve başrahibin önüne itti.

Bunu gören başrahip oldukça bozuldu ve omuzları düş-

tü. Çünkü hem eline geçireceği toprakları kaybetmiş, şövalyenin normalde vereceği parayı boş yere yüz pound daha azaltmış, hem de hukukçuya seksen altını boşuna vermişti. Sonra hukukçuya döndü. "Sana verdiğim parayı geri ver."

"Olmaz," diye bağırdı diğeri, "bana ödediğiniz parayı geri alamazsınız."

"Başrahip," dedi Sir Richard, "vakit geldiğinde önünüze çıktım ve benden istediğiniz tüm borcu ödedim. Artık aramızda bir hesap kalmadığına göre burayı terk ediyorum." Bunu dedikten sonra topuklarının üstünde geri döndü.

Bu sırada vali gözleri sonuna kadar açılmış, tıpkı heykel gibi dikilen askerlere bakıyordu. En sonunda ağzını açabildiğinde, "Reynold Yeşilyaprak!" diyebildi.

Bunun üstüne Küçük John'un ta kendisi olan o uzun boylu asker arkasına dönüp sırıtarak valiye baktı. "Sana bir sır vereyim mi?" dedi. "Bugün söylediklerinin hepsini duydum vali efendi. Bunları Robin Hood'a yetiştireceğimden şüphen olmasın. O yüzden Sherwood Ormanı'nda tekrar görüşene kadar kendine iyi bak." Sonra dönüp Sir Richard'ın ardına takıldı. Valiyi sandalyesine gömülmüş halde ve bembeyaz bir suratla geride bıraktı.

Sir Richard neşeli bir ziyafete gelmiş, ama ardında mutsuz bir grup insan bırakarak ayrılmıştı. Ayrıca önlerinde serili krallara layık yiyeceklere dokunamayacak kadar iştahları kaçmıştı. Sadece hukukçu parasını alabildiği için sevinçliydi.

Bu olayın üstünden on iki ay geçmişti ve yumuşak sonbahar ayları tekrar geri gelmişti. Ama bu bir senenin içinde Lea'lı Sir Richard'ın topraklarında büyük değişiklikler olmuştu. Çalıların ve yabani otların bürüdüğü araziler altın renginde uzanıyordu artık. Tarlalardan bol bol hasat alınır hale gelmişti. Şatoda da büyük değişiklikler yaşanmıştı. Boş hendekler suyla doldurulmuş, kırık dökük duvarlar tamir edilip her şey hale yola sokulmuştu.

Hisarların üstünde gün ışığı parlıyor, yaldızlı rüzgâr güllerinin ve kulelerin etrafında küçük kargalar uçuşup mavi gökyüzüne doğru havalanıyorlardı. Sabah saatlerinin pırıltıları arasında asma köprü zincir şangırtılarıyla hendeğin üstüne doğru açıldı, kalenin kapısı aralandı ve çelik zırhları içinde bir dizi asker avludan büyük bir hızla dışarı çıktı. Önlerinde zincir zırhına bürünmüş, tıpkı bir kış sabahı güneşle parlayan beyaz karlar kadar ışıltı saçan bir şövalye vardı. Şövalye elinde uzun bir mızrak taşıyordu, ucunda avuç içi büyüklüğünde kıpkırmızı bir flama sallanıyordu. Süvari birliğinin tam ortasında üstü kutularla dolu üç yük atı gidiyordu.

İşte Lea'lı Sir Richard, Robin Hood'a olan borcunu ödemek için bu güzel ve ışıltılı sabah saatinde şatosundan böyle çıktı. Anayoldan nal sesleri, koşum tıngırtıları ve kılıç şıngırtılarıyla geçip gittiler. Denby yakınlarına gelene kadar yol aldılar, bir tepenin üstünde durduklarında kasabada pek çok renkli bayrağın ve flamanın salındığını gördüler. Bunun üstüne Sir Richard yakınındaki askerlere döndü. "Denby'de bugün bir merasim mi var?" diye sordu.

"Efendim," diye söze girdi askerlerden biri, "bugün orada bir panayır düzenleniyor, güreş turnuvaları da yapılacak. Pek çok insan katılıyor, en iyi güreşçiye ödül olarak bir büyük şişe kırmızı şarap, bir altın yüzük, bir çift de eldiven verilecekmiş."

"Demek öyle," dedi bu tip karşılaşmaları seyretmeyi çok seven Sir Richard, "izlemesi çok eğlenceli olacaktır bence. Yola devam etmeden önce şu karşılaşmaları biraz izleyelim." Bunu dedikten sonra atını Denby'ye döndürdü, adamları da onu takip ettiler.

Burada coşkulu bir kalabalıkla karşılaştılar. Her yerde bayraklar dalgalanıyor, akrobatlar çimenlerin üstünde cambazlık yapıyor, gaydalar çalınıyor ve müzik eşliğinde genç kızlarla oğlanlar dans ediyordu. Ama kalabalığın en yoğun olduğu yer güreş yapılan ringin civarıydı. Sir Richard ile adamları da buraya yöneldiler.

Sir Richard'ın geldiğini görünce başhakem diğerleriyle birlikte oturduğu sandalyeden inerek şövalyenin yanına gitti, elini sıkarak onu güreş hakemlerinin oturduğu yere davet etti. Sir Richard da atından inip ringin yanındaki yüksek sandalyelerden birine oturdu.

Egbert isimli bir adam Staffordshire'daki Stoke kasabasından gelerek o zamana kadar karşısına kim çıktıysa yere çalmıştı, ama tüm civar köylerde de tanınan Denby'li Yaralı William, Stoke'lu adamın karşısına çıkmak için zamanını kollamıştı. Egbert herkesi yenince William ringe çıkmıştı. Sonra büyük bir çekişme olmuş ve en sonunda William Egbert'i egale etmişti. Bunun üstüne kalabalık büyük bir sevince boğulmuştu, çünkü Denby'liler doğal olarak güreşçileriyle gurur duyuyorlardı.

Sir Richard geldiğinde, sevenlerinin tezahüratlarıyla havaya girmiş olan William'ı ringin üstünde bir o yana bir bu yana yürüyüp karşısına çıkacak cesur birilerine bakınırken görmüştü. "Hadi gelin!" diye bağırıyordu. "İşte karşınızdayım. Yaralı William karşınızda. Eğer Derbyshire'dan karşıma çıkabilecek yoksa Nottingham'dan, Stafford'dan, York'tan gelenler çıksın karşıma. Eğer her birini tek tek yere çalmazsam, toprağı burnuyla eşeleyen domuzlara çevirmezsem bana da bundan sonra cesur güreşçi William demesinler."

Bunun üstüne herkes gülmeye başladı ve kahkahaların arasında birinin seslendiği duyuldu, "Öyle böbürleniyorsun, ama Nottinghamshire'dan gelen biri var senin karşına dikilebilecek," dedi. Sonra elinde sağlam bir sopası olan uzun boylu bir genç kalabalığı yararak ringi çevreleyen halatın üstünden atladı. William kadar yapılı değildi, ama daha uzundu, omuzları daha genişti ve daha kaslı görünüyordu. Sir Richard adama dikkatlice baktıktan sonra hakemlere dönüp, "Bu genç adam kim biliyor musunuz? Sanki onu daha önce görmüş gibiyim," dedi.

"Hayır," dedi hakem, "kendisini tanımıyorum."

Bu sırada başka hiçbir şey demeyen genç adam sopasını bir kenara bıraktı, ceketini çıkartıp göğsüyle kollarını gözler önüne serdi. Kasları yumru yumru, sert ve şekilliydi.

İki adam da çömelmiş vaziyetteyken ellerine tükürüp dizlerine vurdular. İkisi de rakibini kündeye getirmek için karşısında duran adamı ciddiyetle süzüyordu. Sonra yıldırım gibi birbirlerine doğru atladılar ve büyük bir gösteri başladı. William rakibini daha iyi kavramayı başarmıştı. Bir süre debelendiler, itiştiler ve mücadele ettiler, sonra William büyük bir kurnazlıkla karşı tarafın dengesini bozup onu yere çalmaya çalıştı, ama yabancı hünerle kendisini kurtarmayı başardığı için atak boşa çıkmış oldu. Sonra bir anda ters bir dönme hareketi yapıp oradan uzaklaşmayı başaran yabancı rakibine kollarını dolayıp öyle bir sıktı ki, Yaralı William'ın neredeyse kaburgaları kırılıyordu. Vücutları terden sırılsıklam olmuş şekilde, ağır ve derin nefesler alarak, bir süre böyle kaldılar, alınlarından terler damlıyordu. Yabancının kolları öyle çok sıkıyordu ki, en sonunda William'ın kasları bu kuvvete dayanamadı. Bunun üstüne genç adam tüm gücüyle topuğunu rakibinin bacağının arkasına geçirip sağ kalçasıyla bir darbe vurunca, William bir daha kolunu bile kaldıramayacakmışçasına düşüp pat diye yere yapışıverdi.

Ama yabancı için kimse tezahürat yapmıyordu, tam tersine kalabalıktan kızgın sesler yükseliyordu, yabancı rakibini o kadar kolay yenilgiye uğratmıştı ki. Yaralı William'ın akrabalarından biri olan hakem dudakları titreyerek sinirle ayağa kalktı. "Eğer bu adama bir zarar verdiysen başın büyük belaya girer haberin olsun," dedi. Ama yabancı kendinden emin bir şekilde cevap verdi, "O karşıma çıkarak şansını denedi, tıpkı benim onun karşısına çıkıp şansımı denemiş olduğum gibi. Onu öldürmüş dahi olsam, başına gelenler güreş ringinde oldu. Yasalar kılıma bile dokunamaz."

"Hiç emin olma," dedi hakem gence bakıp yüzünü buruşturarak. Kalabalıktan hâlâ kızgın mırıltılar yükseliyordu, çünkü daha önce de dediğim gibi Denby'liler Yaralı William'la çok gurur duyuyorlardı.

Sonra Sir Richard konuşmaya başladı. "Genç adam haklı. Eğer diğer adam öldüyse bile güreş ringinde öldü, şansını denedi ama başarısız oldu demektir."

Bu sırada üç adam gelip William'ı yerden kaldırdı. Ölmemişti, ama düşüşü sebebiyle sersemlemiş haldeydi. Başhakem ayağa kalkıp, "Genç adam ödül senindir. Altın yüzük, eldivenler ve şarap şişesi burada işte. İstediğini yapmakta serbestsin."

Genç giysilerini tekrar giyip eline sopasını aldı, tek laf etmeden hafifçe eğildi, eldivenlerle yüzüğü kapıp birini kuşağına soktu diğerini parmağına taktı. Sonra tekrar halatların üstünden atlayıp kalabalığın arasına karışıp kayboldu.

"O genç adam kimdi çok merak ediyorum," dedi hakem Sir Richard'a dönerek, "al yanaklı ve kumral saçlı, genç olmasına rağmen güçlü kuvvetli bir adamdı. William da kuvvetlidir, ama onun ringde hiç böyle yere çalındığını görmemiştim. Tabii daha önce karşısına Cornwall'lu Thomas, York'lu Diccon veya Doncaster'lı David gibi usta güreşçiler çıkmadı. Ama yine de çok iyi bir güreşçi değil mi Sir Richard?"

"Evet, çok becerikliydi ama bu genç adam onu rahatlıkla alt etti. Kim olduğunu iyice merak ettim," dedi Sir Richard düşünceli bir sesle.

Şövalye bir süre etrafındakilerle muhabbet etti, ama sonra gitmek için ayağa kalkıp adamlarını çağırdı. Eyerin kolanlarını sıktıktan sonra tekrar atına bindi.

Genç adam ise kalabalığın arasından geçerken etraftan, "Şu düzenbaza bakın!" "Nasıl da böbürleniyor öyle!" "Bizim William'ı haksız bir şekilde yendi!" "Öyle tabii, kesin bir bit yeniği var işin içinde." "Bu genci bir

adam etmek gerek!" gibi mırıltılar duyuyordu. Bunların hiçbirine aldırmadı ve hiç duymuyormuş gibi cesurca aralarından yürüyüp geçti. Sonra içeride insanların dans ettiği bir çadırın önüne geldi ve kapıda dikilerek içeridekileri seyretmeye başladı. O böyle içeriye bakarken arkadan atılan bir taş yüzünden kolu yarıldı. Arkasına dönüp bakınca, güreş ringinden beri kendisini takip eden sinirli bir insan grubuyla karşılaştı. Arkasını döndüğünü görenler bağırmaya başladılar, çadırın içinden gürültüyü duyanlar da neler olduğunu görmek için dışarıya çıktılar. En sonunda uzun boylu, geniş omuzlu, irikıyım bir demirci elindeki kalın sopayla kalabalığın arasından sıyrıldı.

"Sen kim oluyorsun ha? Denby'ye böyle soytarı gibi gelip dürüst bir adamı hokkabazlık hileleriyle yenebileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı kızgın bir boğa gibi. "Al öyleyse!" Bunu dedikten sonra bir öküzü bile yere devirebilecek kuvvetle sopasını gencin üstüne doğru salladı. Ama diğeri bu hamleyi savuşturup karşılığında öyle güçlü bir darbe indirdi ki, Denby'li adam tıpkı yıldırım çarpmış gibi inleyerek yere yığıldı. Liderlerinin yere düştüğünü gören kalabalıktan tekrar öfkeli sesler yükseldi, ama yabancı sırtını çadıra dayadı ve asasını elinde sallamaya başladı. İrikıyım demirciyi öyle bir mıhlamıştı ki kimse yakınına gelmeye cüret edemiyordu, ama tıpkı bir ayıya saldırmaya çalışıp da temkinli davranan köpekler gibi etrafını çevirmişlerdi. Ama sonra kalabalığın arkasındaki korkak adamlardan biri koca bir taşı alıp yabancının kafasına fırlattı. Kafasına darbe alan yabancının yarılan başından yüzüne ve ceketine kan boşandı. Bu darbenin onu sersemlettiğini gören kalabalık üstüne çullanıp onu yere çaldı.

Eğer Sir Richard panayıra gelmemiş olsaydı, genç adam için her şey sona erebilir, oracıkta hayatını kaybedebilirdi. Bir anda gerilerden bağırışlar gelmeye başladı, kılıçların ters yüzleriyle vurup etraftakileri dağıtarak ge-

len beyaz atının üstündeki Lea'lı Sir Richard ile askerleri görünüverdi. Kalabalık çelik zırhlıları görür görmez, genç adamı toz toprak ve kan revan içinde bırakıp ortadan kayboldu.

Başına üşüşenlerin gittiğini görünce yüzündeki kanı silerek ayağa kalkan genç adam yukarı baktı, "Lea'lı Sir Richard, sağ ol, hayatımı kurtardın," dedi.

"Kimsin de Lea'lı Sir Richard'ı böyle yakından tanıyorsun?" diye sordu şövalye. "Sanki senin yüzünü daha önce de görmüş gibiyim genç adam."

"Gördün zaten," dedi genç, "ben Doncaster'lı David'im."

"Hah!" dedi Sir Richard, "Seni daha önce nasıl tanıyamadım bilmiyorum. Saçın sakalın uzamış, şu on iki ay içinde iyice serpilmişsin. Çadıra gel de yüzünü yıka David. Ralph ona yeni bir ceket getir hemen. Başına gelenlere çok üzüldüm, ama efendin Robin Hood'a olan iyilik borcumun da şans eseri birazını yerine getirmiş olduğum için sevinçliyim. Eğer bugün buraya gelmeseydim, seni kötü bir son bekliyor olabilirdi."

Bunu dedikten sonra şövalye David'i çadıra soktu. Genç adam yüzündeki yaraları temizleyip üstüne yeni bir ceket giydi.

Bu sırada kalabalığın arasında bir fısıltı almış başını gidiyordu, çünkü deminki yabancının tüm ülkedeki en iyi güreşçi olan Doncaster'lı David olduğu haberi insanların kulaklarına çalınmıştı. David daha geçen ilkbaharda Yorkshire'daki Selby kasabasında Lincoln'lü Adam'ı yere çalmış ve şampiyonluk kemerini almaya hak kazanmıştı. David çadırdan Sir Richard'la birlikte yüzündeki kanı temizlemiş halde ve tertemiz bir ceketle dışarı çıktığında kalabalıktan kızgın sesler duyulmaz olmuştu. Tam tersine insanlar merakla ve İngiltere'deki en iyi güreşçilerden biri sayılan genç adamın Denby panayırındaki ringe adım atması sebebiyle gururla bakar olmuşlardı.

Sonra Sir Richard yüksek sesle konuşmaya başladı, "Bu adam Doncaster'lı David'dir. Bu yüzden sizin Denby'li güreşçinizin yenilgisinin utanç verici olmadığını bilin. David başına gelenler yüzünden size kin gütmüyor, ama bu olanlardan yabancılara nasıl davranmanız gerektiği konusunda bir ders çıkartın. Eğer onu öldürmüş olsaydınız başınıza çok büyük belalar gelirdi, çünkü Robin Hood köyünüzü yakıp yıkar, taş taş üstünde koymazdı. David'in kazandığı şarabı ondan satın aldım ve istediğiniz gibi içebilmeniz için size veriyorum. Bundan sonra asla sırf galip geldi diye bir adamı dövmeye kalkışmayın."

Bunun üstüne büyük bir gürültü koptu, ama şövalyenin sözlerinden ziyade içecekleri şarabı düşündükleri kesindi. Sonra yanında David, etraflarında askerleriyle birlikte Sir Richard panayırı terk etti.

Çok sonraki yıllarda, o dövüşü görme şansına erişmiş insanlar yaşlanıp belleri büküldüğünde bile, kendilerine çok heyecanlı bir karşılaşma anlatıldığı zaman kafalarını sallayıp, "O izlediğin dövüş güzeldir eminim, ama sen bir de Denby panayırında ünlü Doncaster'lı David'in Yaralı William'ı nasıl yendiğini görecektin," demekten kendilerini alamazlardı.

Robin Hood yanında Küçük John ve diğer adamlarıyla birlikte ormanda oturmuş, Sir Richard'ın gelmesini bekliyordu. En sonunda kahverengi yaprakların arasından bir çelik pırıltısı görüldü ve askerlerinin önünde giden Sir Richard ormanın açıklığına çıktı. Atından atlayıp hemen Robin Hood'un yanına giderek ona sarıldı.

"Bak sen," dedi Robin uzun uzun Sir Richard'a baktıktan sonra. "Seni son görüşümden bu yana pek bir keyiflenmişsin gibi görünüyor."

"Evet, senin sayende Robin," dedi şövalye elini Robin'in omuzuna koyarak. "Sen olmasaydın bu sıralarda uzak diyarlarda sefalet içinde yaşıyor olacaktım. Ben de sana olan sözümü tuttum Robin, bana ödünç verdiğin

parayı getirdim, kendi sahip olduğum parayı da dört katına katladım, artık tekrar zenginim. Sana olan borcumun yanında, karımla birlikte sana ve çetene bir küçük hediye daha vermeye karar verdik." Sonra adamlarına dönüp yüksek sesle, "Yük atlarını getirin," diye bağırdı.

Ama Robin onu durdurdu. "Dur Sir Richard," dedi, "isteğine karşı geldiğim için bana kırılma ama biz Sherwood'da yemek yiyip içki içmeden hiçbir iş yapmayız." Sonra Sir Richard'ı elinden tutup büyük ağacın altındaki koltuğun olduğu yere getirdi, çetenin önde gelen adamları da gelip yanlarına oturdular. Sonra Robin, "Doncaster'lı genç David nasıl oldu da senin adamlarının yanında buraya geldi Sir Richard?" diye sordu.

Şövalye Denby'ye uğradığını, oradaki panayırda olanları, David'in başına gelenleri anlattı. Bunları söyledikten sonra da ekledi, "Beni yolumdan alıkoyan da buydu işte Robin, eğer bu olay olmasaydı bir saat önce çıkıp gelmiştim."

O konuşmasını bitirince, Robin elini uzatıp şövalyenin elini tuttu. Titreyen bir sesle, "Sir Richard sana borcumu asla ödeyemem. Doncaster'lı David'in başına bir şey gelmesindense sağ kolumu kaybetmeyi tercih ederim," dedi.

Adamlardan biri ziyafetin hazır olduğunu söylemeye gelene kadar oturup muhabbet ettiler. Ziyafet bittikten sonra şövalye adamlarını çağırdı ve yük atlarını getirmelerini söyledi. Adamlardan biri şövalyeye bir kasa getirdi, Sir Richard da kasayı açıp içinden bir çanta çıkardı ve Robin'den aldığı beş yüz poundu geri verdi.

"Sir Richard," dedi Robin, "eğer bu parayı Sherwood'dan bir hediye sayarak geri alırsan bizi çok sevindirirsin, değil mi dostlarım?"

Bu lafın üstüne herkes, "Evet!" diye bağırdı.

"Hepinize çok teşekkür ederim," dedi şövalye içtenlikle, "ama ne yazık ki bu parayı geri alamam. Ben sizler-

den borç aldığım parayı hediye niyetine tekrar geri götüremem."

Robin Hood bunun üstüne başka bir şey söylemeden parayı kabul etti, çünkü Sir Richard gibi asil şövalyelerin kendilerine zorla verilmeye çalışılan hediyeler sebebiyle üzüntü duyduklarını iyi biliyordu. Parayı kasaya koyması için Küçük John'a verdi.

Sonra Sir Richard kutuların yere indirilip açılmasını emretti. Kutuların içindekileri görenler öyle yüksek sesle haykırdılar ki orman sesleriyle çınlamaya başladı, çünkü kutularda en pahalı ve sağlam ağacın odunundan yapılmış, pırıl pırıl parlayana dek cilalanmış, hepsine gümüş kakmalarla türlü şekiller işlenmiş iki yüz yay duruyordu. Bunların yanında, her birinin içinde ucu gümüş gibi parlayan, ardında tavus kuşu tüyleri bulunan yirmi ok ile altın kakmayla süslenmiş iki yüz tane de deri sadak vardı.

Sir Richard herkese bir yay, bir sadak ile yirmi ok vermişti, ama Robin'e altın kakmalı en sağlam yayı ayırmıştı, sadağındaki her ok ise yine altınla süslenmişti.

Herkes bu güzel hediyeleri görünce neşeyle bağırmaya başladı, Sir Richard ile karısı uğruna ölebileceklerine yemin ettiler.

En sonunda Sir Richard'ın gitme vakti geldi, bunun üzerine Robin Hood çetesini etrafına topladı ve herkes eline bir meşale alıp yolu aydınlattı. Bu yolu kullanarak Sherwood'un dışına çıktılar, şövalye Robin'i yanağından öptü ve ardına dönüp gitti.

İşte Robin Hood, hayatının geri kalanında hep mutsuz yaşamaya mahkum edilmiş bahtsız bir şövalyeye böyle yardım etti.

KÜÇÜK JOHN'UN KEŞİŞ OLUŞU

Soğuk kış ayları geçmiş, ilkbahar gelmişti. Ormandaki ağaçlar baştan aşağı yaprak açmamıştı belki, ama tomurcuklar yeni yeni baş veriyordu. Kırsaldaki otlaklar yeşilin parlak tonlarına bürünmüş uzayıp gidiyor, tarlalarda yetişen mısırların yumuşacık yaprakları kadifemsi bir görüntü oluşturuyordu. Güneşin altında tarla süren gençler, sabanın toprakta açtığı oluklarda tombul solucanların peşine düşmüş kuş sürüleri göze çarpıyordu. Nemli toprak, ılık güneş ışığı altında gülümsüyor, her yeşil tepecik neşeyle el çırpıyor gibiydi.

Ulu ağacın çevresindeki açıklıkta bir geyik derisinin üstüne oturmuş olan Robin Hood, yaşlı bir tilki gibi güneşin keyfini çıkarıyordu. Geriye doğru yaslanmış, elleriyle dizlerini tutuyor, bir yandan da avucunu ara sıra ıslatıp bir sicimi bacağının üstünde yuvarlayan ve uzun kendir ipliklerinden sağlam bir yay kirişi yapmaya çalışan Küçük John'u izliyordu. Vadili Allan ise arpına yeni bir tel takıyordu.

En sonunda Robin konuşmaya başladı, "İngiltere'nin kralı olacağıma, şu güzel ilkbahar günü ormanda gezinmeyi tercih ederim. Şu dünyada bu ormandakinden daha güzel, daha keyifli bir yer olabilir mi? Sofrasından bıldırcın yumurtası, yılan balığı, kuş sütü eksik olmayan bir kral benim kadar keyifle geyik eti yiyip köpüklü bira içemez. Usta Swanthold 'Keyifle yenecek bir kuru ekmek, buruk yenecek bal kaymağa bedeldir' derken ne de güzel konuşmuş."

"Öyle," dedi Küçük John yeni kirişe sarı balmumu sürerken. "Burada sürdürdüğümüz hayat tam bana göre. Sadece ilkbahar da değil, bence kışın da kendine has güzellikleri var. Geçen kış Mavi Domuz'da bir sürü güzel akşam geçirdik değil mi? Will Stutely ve Rahip Tuck'la, o

handa iki dilenciyle bir gezgin keşişe rastlamıştık bir akşam hatırladın mı?"

"Tabii ya," dedi Robin gülerek, "o gece Will Stutely hancının kızını öpmeye çalışmıştı da, kız başından aşağı bir maşrapa bira dökmüştü."

"Evet, işte o akşam," dedi Küçük John. O da kahkaha atıyordu. "Bence keşişin söylediği şarkı çok güzeldi. Rahip Tuck senin müzik kulağın var, şarkıyı hatırlıyor musun?"

"Nakaratı aklımdaydı aslında," dedi Tuck. "Bir düşüneyim bakalım," dedikten sonra parmağıyla kafasını kaşımaya başladı, bu sırada kendi kendine mırıldanıyordu ve ara sıra unuttuğu kelimeleri hatırlayabilmek için duruyordu. En sonunda tüm sözleri hatırlayıp boğazını temizledi ve söylemeye başladı.

"Çiçekli çalıda nar bülbülü öter
Çünkü güneş neşeyle parıldar
Zevkle zıplar kanatlarını açar
Çünkü mutluluk kalbine dolar
Çiçekler tomurcuklanır mayıs ayında
Barınmaz uçar gider tüm sıkıntı tasa
Boldur yiyecek düşülmez sıkıntıya.
Ama tüm çiçekler solunca
Dayanamaz gider o da
Sıcak bir çatı bulmak için
Gider bir başka kapıya
Ne soğuk ne kar, zarar veremez ona burada.

Gezgin keşiş işte böyle yaşar
Yiyeceği içeceği böyle bulur
Karısı yapar yerini ateşin yanında
Göz kırpınca gülümser kızlar
Neşeyle şarkı söyler
Hiç durmadan yürür

Ruhu dinlensin diye bir de şarkı tutturur
Rüzgâr esince
Karlar düşünce
Her zaman ateşin yanında
Keşişin yeri hep hazırdır."

Rahip Tuck kafasını melodiyle bir o yana bir bu yana sallayarak, yumuşacık sesiyle şarkı söyledi. Bitirdiğinde onu dinleyenler neşeyle ellerini çırptılar ve kahkahalar attılar, çünkü şarkı tıpkı onu anlatıyor gibiydi.

"Aslında," dedi Küçük John, "bu şarkı o kadar güzel ki Sherwood Ormanı'nda yaşamıyor olsaydım, bu şarkıyı dinledikten sonra her şeyi bırakıp gezgin bir keşiş olurdum."

"Çok neşeli bir şarkı," dedi Robin Hood, "ama o gece o iki irikıyım dilenci çok daha güzel hikâyeler anlatmıştı, sanki daha şen hayatlar sürüyor gibiydiler. Siyah sakallı adamın York'ta nasıl dilendiğiyle ilgili hikâyesini hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Küçük John, "ama ya keşişin Kent'te başından geçenlere ne demeli? Keşiş o ikiliden daha mutlu bir hayat sürüyor gibiydi."

"Rahipliğin onuru adına, ben Küçük John'un tarafını tutuyorum," dedi Rahip Tuck.

"Ben size katılmıyorum," dedi Robin, "madem öyle, kim haklı görelim. Bugün bir maceraya atılmaya ne dersin Küçük John? Sen giysilerini değiştirip keşiş kılığına gir, ben de karşıma çıkan ilk dilenciyle giysilerimi değiş tokuş edeyim. Sonra yola çıkalım ve başımızdan neler geçeceğini yaşayıp görelim."

"Çok güzel fikir," dedi Küçük John, "hadi yola çıkalım öyleyse."

Bunun üstüne Rahip Tuck ile Küçük John çetenin ambarına gidip gri bir cübbe buldular. Geri geldiklerinde kalabalıktan bir kahkaha yükseldi, çünkü hem daha önce

Küçük John'u böyle bir kıyafet içinde görmemişlerdi, hem de cübbe kendisine çok küçük geliyordu. Küçük John kollarını kavuşturmuştu, gözlerini yerden ayırmıyordu ve belinde büyük bir tespih asılıydı.

Sonra sağlam asasını eline aldı, ucunda tıpkı hacıların asalarında taşıdıklarına benzeyen deri bir matara vardı, ama içine soğuk kaynak suyu yerine tatlı şarap konmuştu. Robin de ayağa kalkıp sopasını eline aldı ve cebine on altın sıkıştırdı. Ambarda hiç dilenci giysisi yoktu bu yüzden yolda bir dilenciyle karşılaşıp onun giysisini satın almayı düşünüyordu.

Her şey hazırlandıktan sonra iki adam da sisli sabah saatlerinde neşeyle yollarına koyuldular. Anayola çıkana kadar orman patikalarında yürümüşlerdi. Anayol ikiye ayrılıyor, bir taraf Blyth'e giderken diğer taraf Gainsborough'ya çıkıyordu. Bu noktada durdular.

"Sen Gainsborough yolundan devam et, bense Blyth'e doğru gideceğim," dedi Robin. "Yolun açık olsun aziz peder, tekrar bir araya gelinceye dek başına bela gelmemesine duacı olacak hale düşmezsin umarım."

"Dilenci arkadaşım," dedi Küçük John, "seni tekrar görünceye dek merhamet dilenecek hale düşmezsin umarım."

Sonra ikisi de yollarına koyuldular ve aralarına yeşil bir tepecik girdikten sonra birbirlerini görmez oldular.

Küçük John yürürken bir yandan da ıslık çalıyordu, yolda kimsecikler görünmüyordu. Yolun kenarındaki çalılarda küçük kuşlar neşeyle cıvıldaşıyor, diğer yandaki yeşil tepeciğin üzerinde görünen gökyüzünde beyaz ilkbahar bulutları rüzgârın önünde tembelce yol alıyordu. Küçük John yüzünde taze bir esinti, ardında uçuşan cübbesiyle dere tepe yol aldı ve en sonunda Tuxford'a giden bir yol ayrımına vardı. Burada pazarda satmak üzere sepetlerinde yumurta taşıyan üç genç kıza denk geldi. "Nereye gidiyorsunuz güzel bayanlar?" diye sordu. Bu sırada asasını önlerinde tutuyor ve geçmelerini engelliyordu.

Birbirlerine sokulup birbirlerini dürttüler, en sonunda biri cevap verdi, "Tuxford pazarına gidiyoruz aziz peder, yumurtalarımızı satacağız."

"Bu nasıl iş böyle?" dedi Küçük John kafasını hafiften yana yatırıp onlara bakarak. "Sizin gibi hoş bayanların pazara yumurta taşımaya gidiyor olması çok yazık. Eğer dünyadaki olayların gidişatına karar verebilseydim, sizleri en güzel ipeklerle donatıp bembeyaz atlara bindirirdim; yanınızda uşaklarınız olurdu, çilekle kremayla kendinizi şımartırdınız. Sizin gibi güzel kızlara ancak bu yakışır."

O konuşurken kızlar yere bakıyorlardı, yanakları kızarmıştı ve kıkırdıyorlardı. Biri, "Aman canım," dedi, diğeri, "Latife yapıyor," dedi, üçüncüsü, "Din adamının dediklerine de bakın," diyordu. Ama üçü de göz ucuyla Küçük John'u süzmekten geri kalmıyordu.

"Sizin gibi çıtı pıtı hanım kızlar böyle sepet taşırlar mıymış hiç," dedi Küçük John, "onları ben taşıyayım, biriniz de benim asamı taşısın."

"Olmaz," dedi genç kızlardan biri, "tüm sepetleri taşıyamazsınız."

"Taşırım," dedi Küçük John, "nasıl da kaldıracağım görün. Bakın şimdi şu büyük sepeti alıp tespihimi kulpuna takacağım, sonra da tespihi kafamdan geçirip sepeti sırtıma yerleştireceğim." Bunları dedikten sonra sepeti tıpkı tablasını taşıyan seyyar satıcı gibi sırtına doğru itti. Asasını kızlardan birine verince diğer sepeti de kolunun altına sıkıştırdı ve Tuxford köyüne doğru neşeyle yol almaya başladı. Kızların ikisi yanında biri önünde asasıyla yürüyor, bir yandan gülüşüyorlardı. Onlar böyle yürürlerken, yoldan geçenler onlara bakıp bakıp gülüyorlardı; çünkü manzara sahiden çok komikti. Cübbesi kısacık duran uzun boylu ve cüsseli bir keşiş sırtında yumurtalar, yanında da üç güzel kızla yürümeye çalışıyordu. Gülenlere aldırmayan Küçük John, kendisine laf atanlara neşeyle yanıt veriyordu.

Köye yaklaşana kadar muhabbet edip neşeyle gülüştüler. En sonunda Küçük John durup sepetleri yere koydu, valinin adamlarıyla karşılaşma ihtimali olduğundan köye girmek istemiyordu. "Kızlar," dedi, "artık benim gitme vaktim geldi. Bu yöne gelmek aklımdan bile geçmiyordu, ama geldiğime de sevindim. Ayrılmadan önce arkadaşlığımıza içelim." Bunu dedikten sonra deri matarasını asasının ucundan indirdi, sonra ağız kısmını koluna silip asasını taşıyan genç kıza uzattı. Hepsi şişeden biraz içtikten sonra Küçük John geriye kalanı son damlasına kadar bitirdi. Her kızı yanağından öpüp hepsiyle tek tek vedalaştı ve yanlarından ayrıldı. O ıslık çalıp yürümeye başlamışken, kızlar hâlâ ardından bakıyorlardı. "Ne yazık," dedi biri, "böyle güçlü kuvvetli ve neşeli bir gencin din adamı olmuş olmasına üzüldüm."

"Vay be," dedi Küçük John kendi kendine, "bu karşılaşma hiç de fena olmadı, buna benzer başka insanlarla da yolum kesişse ne güzel olur."

Bir süre yürüdükten sonra havanın da ısınmasıyla birlikte susamaya başladı. Deri matarasını kulağına götürüp biraz çalkaladı, ama içinden hiç ses gelmiyordu. Dudaklarına dayayıp şişeyi kafasına dikti, ama bir damla bile ağzına düşmedi. "Küçük John! Küçük John!" dedi üzgün bir şekilde kendi kendine, bir yandan kafasını sağa sola sallıyordu, "Eğer kendine dikkat etmezsen sonun kadınların elinden gelecek."

O sırada bir tepenin sırtına geldi, yolun dimdik aşağıya indiği vadinin eteklerinde küçük sazdan bir han gözüne çarptı. Bunu görünce yüksek sesle bağırdı, "Ah en sonunda istediğimi buldum, hem dinleneceğim hem de susuzluğumu giderebileceğim." Sonra tepeden aşağıya doğru adımlarını hızlandırdı ve üstüne bir geyik kafası çizilmiş olan küçük hana ulaştı. Kapının önünde toprağı eşeleyen bir tavuk ve etrafında civcivleri dolanıyordu, saçakların altında cıvıldaşan serçeler vardı. Her şey o kadar ne-

şeli ve huzur dolu görünüyordu ki, Küçük John'un kalbi de neşeyle doldu. Kapının yanında, rahat yolculuk edebilmek için sırtına yumuşacık eyerler vurulmuş iki kuvvetli midilli, içeride zengin misafirlerin olduğuna işaret ediyordu. Kapının önündeyse bir tenekeci, bir işportacıyla bir dilenci güneşin altında oturmuş bira içiyorlardı.

"İyi günler arkadaşlar," dedi Küçük John oturdukları yere doğru seğirtirken.

"Sana da iyi günler aziz peder," dedi neşeli dilenci sırıtarak. "Şu haline bak, cübben kısacık kalmış. Üstten bir parça kesip alta dikseydin de cübbeyi uzatsaydın. Aman her neyse, gel de bizimle bir şeyler iç, tabii dinine ters düşmeyecekse."

"Bu tip zevk-ü sefaya karşı her türlü hoşgörüsü var benim inancımın," dedi Küçük John da sırıtarak. Sonra elini cebine atıp içki parasını çıkartmaya yeltendi.

"Görünüşüne bakıyorum da inancının böyle bir hoşgörüsü olduğuna sevindim diyebilirim, yoksa senin gibi iri kıyım din adamı boğazı yüzünden çok kefaret ödemek zorunda kalırdı. Elini cebinden çıkar kardeşim, bu içkin benden olsun. Hancı bize bir maşrapa bira yolla!"

Bira getirilip Küçük John'un önüne kondu. O da biranın üstündeki köpüğü üfleyip dudaklarını değdirebileceği bir yer açtıktan sonra maşrapayı kafasına dikiverdi, bardağın tepesi hemencecik havaya kalktı, bu sırada gözlerine güneş girmesin diye gözlerini yumdu. Maşrapayı tekrar masaya koyduğunda içinde bir damla bile bırakmamıştı. Derin bir nefes aldı ve hafif nemli gözlerle etrafındakilere baktı.

"Hancı!" diye bağırdı işportacı, "Bu arkadaşa bir bira daha getir, dolu bardağı böyle çabuk bitirebilen bir adamın yanımızda olması bizim için onur sayılır."

Sonra neşeli bir muhabbete daldılar, bir süre sonraysa Küçük John merakına yenilip, "Şu iki at kimin?" diye sordu.

"Senin gibi iki din adamının," diye yanıtladı dilenci. "İçeride güzel bir ziyafet çekiyorlar, kızarmış tavuk kokusu burnuma kadar geldi. Hancı kadın Yorkshire'daki Fountain Manastırı'ndan geldiklerini ve iş için Lincoln'e gittiklerini söyledi."

"Çok ilginç bir ikili," dedi tenekeci, "biri tığ gibi incecik, diğeriyse duba gibi şişman."

"Şişmanlıktan bahsetmişken," dedi işportacı, "sen de pek kötü beslenmişe benzemiyorsun aziz peder."

"Ben üç lokma ekmek, birazcık da soğuk su dışında bir şey yiyip içmem ki," dedi Küçük John.

Bunun üstüne büyük bir kahkaha koptu. "Şu deminki birayı nasıl kafaya diktiğini gördükten sonra aylardır temiz su bile içmemiş olduğuna yemin edebilirdim. Birkaç güzel şarkı bile biliyorsundur sen," dedi dilenci.

"Tabii," dedi Küçük John sırıtarak, "şöyle bir iki şarkı ezberlemiştim zamanında."

"Hadi o zaman duyalım şu öğrendiğin şarkıları," dedi tenekeci.

Bunun üstüne Küçük John boğazını temizledi ve sesinin biraz kısık olmasıyla ilgili biraz söylendikten sonra şarkısına başladı:

"Ah güzel kız, güzel kız nereye öyle?
Lütfen yalvarırım bırakma beni böyle,
Çiçek toplayalım
Rüzgâr eserken,
Çünkü çok tatlı esiyor rüzgâr..."

Küçük John şarkının yarısına bile gelememişti ki, hanın kapısı açıldı ve içeriden Fountain Manastırı'ndan gelenlerle birlikte arkalarına takılmış olan hancı çıktı. Hancı el pençe divan duruyordu. Fountain Manastırı'ndan gelen din adamlarıysa şarkıyı söyleyenin bir keşiş olduğunu görünce bir anda duraladılar. Şişman papaz kaşla-

rını çattı, sıska papaz yüzünü ekşitti. Küçük John şarkıya tam devam edecekken şişman olan, "Bu ne böyle?" diye bağırdı. "Seni ahlaksız, burada böyle dine ahlaka sığmaz şarkılar söyleyip içki içmeye utanmıyor musun?"

"Rahip hazretlerinin izni olmadan Fountain Manastırı'na gelip içki içip şarkı söyleyemeyeceğime göre, bulduğum herhangi bir yerde içki içip şarkı söylüyorum ben de."

"Yıkıl karşımdan," diye bağırdı ince uzun papaz sert bir sesle, "böyle konuşarak ne kadar büyük saygısızlık yaptığının farkında mısın sen?"

"Saygısızlık mı?" dedi Küçük John. "Saygısızlıktan bahsediyorsun, ama fakir köylülerin alın teriyle kazandıkları paraları ellerinden almaya kalkışan cübbeli kardeşlerimin yaptıkları çok daha büyük saygısızlık, öyle değil mi kardeşim?"

Bu lafın üstüne tenekeci, işportacı ve dilenci birbirlerini dürttüler; hepsi sırıtıyordu, rahiplerse Küçük John'a kaşlarını çatarak bakıyorlardı. Ama diyecek bir şey bulamadılar ve tekrar atlarına doğru yürümeye başladılar. Küçük John oturduğu sandalyeden kalkıp din adamlarının atlarına bindikleri yere koştu. "Atın yularını ben tutayım. Demin söylediğin sözler şu günahkâr ruhumun zoruna gitti, o yüzden bu kötülük yuvasında bir dakika daha duramayacağım ve sizlerle geleceğim. Böylesi kutsal insanların yanında yolculuk yaparsam, beni baştan çıkarmaya çalışan iğrenç isteklere de karşı gelebilirim," dedi.

"Olmaz," dedi sıska papaz sert bir şekilde, "seni yanımızda istemiyoruz, sen yoluna biz yolumuza."

"Beni yanınızda istemediğinize çok üzüldüm, ama yanınızdan ayrılmam mümkün değil. Kalbim öyle hüzünle doldu ki, istesem de istemesem de sizlerin o kutsal refakatinizden ayrılmam mümkün değil."

Bu lafların üzerine masada oturanlar iyice sırıtmaya başladılar, hatta hancı bile gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Papazlar ise birbirlerine ne yapacaklarını bile-

mez halde bakıyorlardı. Öyle kibirliydiler ki, anayolda cübbesi kendisine kısa gelen çıplak ayaklı bir keşişin yanlarında koşarak kendilerini takip edecek olması fikri midelerini bulandırıyordu. Ama Küçük John'u başlarından savamıyorlardı çünkü kafasına koysa, ikisinin de kemiklerini çıtır çıtır kırabileceğinin farkındaydılar. Bunun üzerine şişman papaz öncekinden daha yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Olmaz ne yazık ki. Biz hızlı gideceğiz, hızımıza yetişeceğim derken ölüp gidersin."

"Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim," dedi Küçük John, "ama sen merak etme kardeşim. Ben buradan Gainsborough'ya kadar tazı gibi koşarım." Bu laflardan sonra masada oturanlar kendilerini tutamayıp kahkahalara boğuldular. Sıska papaz kızgın boğa gibi kükreyiverdi. "Yok ol karşımdan seni hain!" diye bağırdı. "Cübbenden utan biraz be. Bu domuzlarla burada kal. Senin yerin onların yanı, bize layık değilsin."

"Hey sen!" dedi Küçük John hemen yanında duran hancıya dönerek. "Duydun işte, bu kutsal adamlara layık değilsin, hanına geri dön. Din kardeşlerim bana izin verirlerse asamla kafanı kırıp püreye çeviririm yoksa."

Bunun üstüne masadan öyle bir kahkaha yükseldi ki, hancının bile kahkahasını saklamaya çalışmaktan karnı ağrımış, suratı kıpkırmızı olmuştu. Ama Fountain Manastırı'ndan gelenlerin handan ayağını kesmelerini istemediği için kendisini tutuyordu. Ne yapsalar da işin içinden çıkamadıklarını gören papazlar, atlarını eyerlediler ve Lincoln'e doğru yöneldiler.

"Daha fazla kalamayacağım, dostlarım," dedi Küçük John atların arasına girerken, "bu yüzden sizlere iyi günler dilerim. Biz üçümüz gidiyoruz." Bunları dedikten sonra asasını omuzuna attı ve iki ata göre kendi hızını da ayarlayıp yola koyuldu.

Küçük John iteleye kakalaya aralarına girince iki din adamı da John'a baktı ve ondan olabildiğince uzak dur-

maya çalışarak, yolun iki yanına doğru açıldılar. Küçük John yolun ortasından yürürken, onlar da yolun iki kenarındaki patikalardan yol alıyorlardı. Onlar böyle yol alırlarken tenekeci, işportacı ve dilenci ellerindeki maşrapalarla yola çıkıp arkalarından bakarak gülmeye devam ettiler.

Handakilerin görüş alanında oldukları için din adamları atlarını yavaş sürüyorlar, Küçük John'dan kaçıyormuş gibi görünerek işleri daha da karıştırmak istemiyorlardı. Çünkü Fountain Manastırı'ndan gelen din adamlarının, gezgin bir keşişten dağ tepe demeden kaçtığı halk arasında duyulursa kendilerini bir daha aklayamazlardı. Ama tepenin sırtını aşıp hanı geride bıraktıktan sonra şişman papaz sıska papaza, "Ambrose kardeşim, hızımızı biraz artırsak diyorum," dedi.

"Çok haklısın," dedi Küçük John, "bence de biraz hızlansak iyi olur, çünkü akşam olmak üzere. Rahatsız olmayız derseniz biraz daha acele edelim derim."

Bunun üstüne rahipler bir şey demediler, sadece Küçük John'a ters ters baktılar. Hemen ardından atlarını mahmuzladılar ve eşkin giderek yollarına devam ettiler. Aralarında tıpkı bir tay gibi omuz bile silkmeden koşan Küçük John'la bir kilometreden fazla bu hızda gittiler. En sonunda şişman papaz inleyerek atının dizginini çekti, çünkü at sırtında zıplamaktan yorgun düşmüştü. "O koca yağlı göbeğinin bu hıza dayanamayacağı belliydi," dedi Küçük John, pek de nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu. Şişman papaz bu lafı duymasına rağmen karşılık vermedi, sadece dik dik baktı ve dudağını ısırmakla yetindi. Artık daha yavaş gidiyorlardı, Küçük John yolun ortasında kendi kendine neşeyle ıslık çalıyor, iki papaz da yolun yanındaki patikalardan gidiyor, ağızlarını bıçak açmıyordu.

Onlar böyle yollarına devam ederlerken, kısacık bir cübbeyle yolun ortasından yürüyen bir keşişle, iki yanın-

da baştan aşağı süslü atlarını kafaları eğik, büyük bir utançla süren papazlara şaşkınlıkla bakan, tepeden tırnağa kırmızı kıyafetler giymiş üç neşeli ozanla karşılaştılar. Ozanlara yaklaşınca, Küçük John asasını yolu açmaya çalışan bir uşak gibi sallamaya başladı. "Açılın!" diye bağırdı yüksek sesle. "Yolu açın! Kenara çekilin! Üçümüz geçeceğiz, çekilin!" Ozanlar nasıl da bakıp bakıp gülüyorlardı... Şişman papaz kafasını sallıyor, sıska papaz kafasını atının boynuna doğru iyice eğerek gözden kaybolmaya çalışıyordu.

Sonra zengin giysiler giymiş iki asil şövalyeye rastladılar. Bileklerine atmacalar tünemişti, yanlarındaki iki güzel kadın ipek ve kadife giysiler giymişti ve soylu atlara biniyorlardı. Onlar da Küçük John ile iki papaz kendilerine yaklaşırken bakakalmışlardı. Küçük John nezaketle eğilerek, "Selamlar olsun lordlara ve leydilere," dedi. "Ama yolu lütfen açar mısınız, biz üçümüz geçeceğiz de."

Bunu duyunca hepsi gülmeye başladı, kadınlardan biri, "Hangi üç kişiden bahsediyorsun?" diye sordu.

Küçük John omuzunun üstünden geriye doğru seslenerek, "Koca Jack, Minik Jack ve Şişman Jack-puding," dedi.

Şişman papaz bunu duyunca utancından attan düşecek gibi oldu, diğer papaz bir şey demedi ama yüzü kaskatı kesilmişti. Hemen önlerinde uzanan çalıların yanından devam eden yol keskin bir dönemeç alıyordu ve bundan kırk adım sonra bir başka yol önlerini kesiyordu. Dört yol ağzına gelip diğer insanlardan yeterince uzaklaştıklarında, sıska papaz aniden dizginleri çekti. "Bana bak," dedi kızgınlıkla titreyen sesiyle, "sana yeterince katlandık, tak etti artık. Yoluna git, bizi de yalnız bırak."

"Ciddi misin?" dedi Küçük John. "Ben de çok neşeli bir grubuz zannediyordum, oysa sen sinir küpüne dönmüşsün. Neyse bence de bugünlük yeter. Ama beni özle-

yeceğinizi biliyorum, eğer bana ihtiyacınız olursa ismimi fısıldayın yeter, kuşlar bana haberinizi uçurur merak etmeyin. Ama görüyorsunuz ben fakir bir adamım sizse zenginsiniz. Bana bir-iki peni verirseniz, ben de yakınlardaki bir hana gidip peynir ekmek alırım."

"Paramız yok," dedi sıska papaz sertçe. "Hadi Thomas kardeşim gidelim."

Ama Küçük John atları dizginlerinden yakaladı. "Üstünüzde hiç para yok mu sahiden?" diye sordu. "Lütfen kardeşlerim, bir iyilik yapın, bir ekmek parçası satın alabileceğim kadar para verseniz yeter, bir peniye bile razıyım."

"Paramız yok diyorum sana," diye kükredi şişman ve kısa boylu papaz.

"Gerçekten yok mu?" diye sordu Küçük John.

"Kuruşumuz bile yok," dedi sıska papaz yüzünü buruşturarak.

"Meteliğimiz yok," dedi şişko papaz bağırarak.

"Mümkün değil," dedi Küçük John, "sizler gibi din adamlarının böyle parasız yola devam etmesi mümkün değil. Hemen atlarınızdan inin, gelin yolun ortasında diz çökelim ve yolculuğumuzda yanımızda azıcık para olması için dua edelim."

"Sen ne saçmalıyorsun, lanet adam!" diye bağırdı sıska papaz dişlerini gıcırdatarak. "Benim gibi Fountain Manastırı'nın yüksek rütbeli bir görevlisinin atından inip toprak yolda diz çökmesini mi bekliyorsun ha, deli herif?"

"Bu lafların yüzünden kafanı kırsam suçlu sayılmam!" dedi Küçük John. "Hemen aşağı inin, sabrım taşıyor ve sizin din adamı olduğunuzu her an unutabilirim." Bunu dedikten sonra asasını sallamaya başladı.

Bunun üstüne iki papazın da beti benzi attı. Şişman papaz atının bir yanından, sıska papaz atının diğer yanından aşağıya iniverdi.

"Şimdi kardeşlerim, dizlerinizin üstüne çökün ve duaya başlayın," dedi Küçük John ve ellerini papazların omuzlarına koyup onları çökmeye zorlarken, kendisi de dizlerinin üstüne eğildi. Sonra Küçük John yüksek sesle para duasına başladı. Biraz dua ettikten sonra papazların keselerini kontrol etmelerini istedi. İkisi de yavaş yavaş ellerini keselerine götürdüler, ama elleri boştu.

"Yaa," dedi Küçük John, "dualarınız bu kadar mı tesirsiz? Tekrar deneyelim öyleyse." Bunun üstüne tekrar dua etmeye başladı. "Bize, şu fakir kullarına biraz para gönder ki Lincoln City'e varana kadar aman şişman olan zayıflamasın, aman zayıf olan eriyip gitmesin. Ama sadece on şilin gönder ki, aman sakın yürekleri kibir dolmasın. Bundan başka para yollayacaksan gerisini de bana yolla."

"Evet," diye konuşmaya devam etti ayağa kalkarak, "herkesin ne kadar parası oldu bir bakalım." Elini kesesine attı ve dört altın çıkardı. "Sizde ne var kardeşlerim?" diye sordu.

İki papaz da ellerini keselerine attı, ama elleri yine boştu.

"Hiç para gelmemiş mi yani?" dedi Küçük John. "Kesenizin dikişlerinden bir şeyler içeri sızmıştır eminim ki, siz farkında değilsinizdir. Bir bakayım hele."

İlk önce sıska papaza gidip elini cebine soktu ve deri bir kese çıkardı, içinde yüz on pound değerinde altın vardı. "Parayı bulamadığını anlamıştım zaten," dedi. "Bir de seninkine bakayım kardeşim." Sonra elini şişman papazın cebine soktu ve diğerine benzeyen bir kese buldu, onda da yetmiş pound vardı. "Şuna bak hele," dedi, "paranız varmış da arayıp tarayıp bir türlü bulamıyormuşsunuz meğer."

Her birine birer pound verdikten sonra paranın geri kalanını kendi cebine attı. "Hiç paranız olmadığına dair yemin etmiştiniz. Din adamı olduğunuz için ben de laflarınıza inandım. Bu paralar size benim dualarım sayesin-

de geldi demektir. Ama ben ikinizin cebinde on şilin olması için dua etmiştim ve bundan geriye kalan benim hakkım olacaktı. O yüzden bu paraları alıyorum. Size iyi günler kardeşlerim, yolunuz açık olsun." Bunları dedikten sonra arkasını döndü ve onları orada donakalmış vaziyette bıraktı. Papazlar birbirlerine hüzünle baktılar ve yavaşça ayağa kalkıp atlarına binip tek kelime bile etmeden yollarına devam ettiler.

Küçük John sonra Sherwood Ormanı'na doğru yola koyuldu ve kendi kendine neşeyle ıslık çalmaya başladı.

Şimdi de Robin Hood'un dilenciyken başından geçenler nelermiş, onları öğrenelim.

ROBIN HOOD'UN DİLENCİ OLUŞU

Robin Hood yolun çatallandığı yerde Küçük John'u geride bıraktıktan sonra yumuşak gün ışığının altında yürümeye başladı. İlkbaharın tatlı havasını içine çektikçe keyifleniyor, ara sıra hoplayıp zıplıyor veya bir şarkı mırıldanıyordu.

Uzun uzun yürüdükten sonra kafasını kaldırıp masmavi gökyüzünde beyaz pamuklara benzeyen, rüzgârın önünde sürüklenen bulutlara bakıyor, ara sıra durup etrafındakileri inceliyordu. Ağaçlar yeni yeni tomurcuklanıyor, çimenler yemyeşil pırıldıyordu ve kulak kesildiğinde ağaçlıklarda cıvıldayan küçük kuşlarla, meydan okurcasına öten horozları duyabiliyordu. Bunun üzerine kalbi çabucak neşe doluyor ve gülmeye başlıyordu. Şu veya bu sebepten dura dura yoluna devam ediyor, ara sıra karşılaştığı genç kızlarla muhabbet ediyordu. Sabah saatleri böyle geçip gitmişti, ama giysi değiş tokuşu yapabileceği bir dilenciye rastlamamıştı. "Eğer şansım yaver gitmezse bomboş bir gün geçireceğim, neredeyse öğlen oldu, güzel bir yürüyüş yapmış olmama rağmen dilenci hayatı yaşadım diyemeyeceğim," dedi kendi kendine.

Bir süre sonra acıktığı için düşünceleri ilkbahardan, çiçeklerden, kuşlardan ve böceklerden kızarmış tavuklara, şaraba, bembeyaz ekmeklere ve yiyeceklere kayıverdi. "Eğer şu anda bir şey dileyecek olsaydım, şunları dilerdim," dedi kendi kendine ve sol elinin parmaklarını tek tek açarak saymaya başladı. "İlk olarak etli börek isterdim, ama et öyle kuru olmayacak, şöyle soslu olacak ki ısırdım mı ağzımda dağılıversin. Ah bir de kızarmış tavuk isterdim tabii yanında bıldırcın yumurtası olacak, tabağı güzelce süsleyecek. Bunların yanında fırında pişmiş sıcacık bir ekmek olacak, sevgilim Marian'ın saçları gibi kahverengi olsa yeter bana. Kabuğu da şöyle soğuk bir kış sabahı yaprakların üstünü kaplayan buz gibi çıtır çıtır oldu mu tamamdır. Ama tabii yanında üç kocaman maşrapa da olması lazım. Birinde kırmızı diğerinde beyaz şarap sonuncusundaysa lezzetli bir şeri olsun." Robin böyle konuştukça ve yiyecekleri aklına getirdikçe ağzı sulanıyordu.

O böyle kendi kendine laflarken toprak yolun, yeni yeni yaprak açan çalılıkların etrafından kıvrıldığı bir kısmına geldi. Tam da burada bir çitin üstüne oturmuş bacaklarını boş boş sallayan bir adam gördü. Adamın her yanından farklı şekillerde ve boylarda keseler sarkıyordu. Bu bir düzineden fazla kesenin hepsinin ağzı yemek bekleyen aç yavru kuşlar gibi açıktı. Paltosu beline geliyordu ve üstü kirden pastan rengârenk olmuştu. Kafasında deriden büyük bir başlık vardı ve dizlerinin üstünde neredeyse Robin'inki kadar uzun ve sağlam bir sopa duruyordu. Nottinghamshire yollarını tepen en neşeli dilenci oydu sanki. Gri gözleri mutlulukla parlıyor, siyah kıvırcık saçları karman çorman olmuş halde alnına dökülüyordu.

"Selam dostum," dedi Robin ona doğru yaklaşıp, "çiçeklerin açtığı, tomurcukların baş gösterdiği bu güzel günde burada ne yapıyorsun?"

Bu lafı duyan yabancı gözünü kırptı ve neşeyle bir şarkı tutturuverdi:

"Otururum üstünde çitin
Söylerken biraz şarkı
Beklerim gelmesini sevgilimin.
Aydınlatıyorken güneş hâlâ,
Yapraklar ışıkla yıkanıyorken,
Kuşlar haber verir onun gelişini bana.
İşte ben de burada bu yüzden oturuyorum ama hatun hâlâ görünürde yok."

"Bu çok güzel bir şarkıymış," dedi Robin, "şarkılarını dinleyebilecek zamanım olsa seve seve dinlerdim, ama çok ciddi birkaç işim var o yüzden lütfen beni dinle."

Bu lafların üstüne dilenci kafasını bir karga gibi yana doğru yatırdı. "Böyle ciddi meselelere gelemem ben. Sen pek bir ciddiyetli duruyorsun oysa," dedi.

"Hiç de bile, bak dinle," dedi Robin, "şu soracağım şey düşüncelerimin en ehemmiyetlisidir, 'nereden yiyecek içecek bulurum?'"

"Demek en büyük derdin bu," dedi dilenci. "Ben pek böyle meselelere kafa yormuyorum. Ne bulursam onu yiyorum, eğer ekmeğim yoksa kalan kırıntısını atıyorum ağzıma, eğer bira yoksa soğuk suyla ıslatıyorum boğazımı. Sen buraya geldiğinde bir şey yesem mi yemesem mi diye düşünüyordum. Yemek yemeden önce iyice acıkmayı bekliyorum, böylece kuru ekmek bile yesem Kral Harry'nin sofrasına layık etli sebzeli bir börek yiyormuşum gibi oluyor. Şu an çok açım, ama çok vakit geçmeden midem yatışır eminim."

"Ne ilginç laflar ediyorsun sen öyle," dedi Robin gülerek, "yanında sahiden de hiç yiyecek yok mu yani? Şu ceplerin ve keselerin, yanında yiyecek taşımayan biri için çok kabarık duruyor oysa."

"Belki içlerinde başka şeyler vardır," dedi dilenci kurnazca.

"Soğuk sudan başka içeceğin de mi yok?" diye sordu Robin.

"Bir damla içeceğim bile yok," dedi dilenci. "Şu ağaçlığın ötesinde ömründe görüp görebileceğin en güzel hanlardan biri var. Ama ben oraya gidemiyorum, çünkü oradakilerle aramız pek iyi değil. Emmet Başrahibi bir akşam orada yemek yiyordu, hancı kadın da üstü pudra şekerli bir elmalı tart yapıp soğuması için camın kenarına koymuş. Ben tartı cam kenarında görünce çalınacağından korktum. Sahibini bulana kadar bende kalsın diye yanıma aldım. O günden beri beni hana yaklaştırmıyorlar. Ama söylemeliyim ki ömrümde içtiğim en güzel birayı da orada içtim."

Bunun üstüne Robin kahkahaya boğuldu. "Demek iyilik yaptın diye sana kötü davranıyorlar ha. Hadi söylesene, ne var ceplerinde?"

"Bakalım," dedi dilenci bohçalardan birinin içine bakarak. "Etli lahana dolması var, hem de soslu. Bir büyük ekmek parçasıyla etli jölem de var ayrıca. Hah işte şurada da dört yulaflı kek biraz da salam var. Şurada da muhtemelen yakındaki bir kümesten yanlışlıkla çantama girmiş altı tane yumurta var. Çiğler ama küçük bir ateş yakılırsa biraz tereyağıyla..."

"Tamam anlatma artık!" diye bağırdı Robin elini kaldırıp. "Midem sırtıma yapıştı, şimdi sen böyle anlatınca dayanamıyorum. Eğer bana yiyecek bir şeyler verirsen, ben de şu bahsettiğin hana gidip ikimizin içebileceği kadar birayı alıp geri dönerim."

"Oh ne iyi dedin," diye yanıtladı dilenci çitten aşağıya atlarken. "Elimdeki en lezzetli yiyeceklerle güzel bir ziyafet çekelim. Ama dostum en az üç litre getir, ikisi bana bir litresi de sana kalır. Öyle çok susadım ki, yağmura aç toprak gibi oldu boğazım."

Bunun üstüne Robin çitin gerisindeki bir çalının dibine, çimenlerin üzerine yiyecekleri yerleştirip uzun yılların getirdiği beceriyle ateş yakan ve üstünde yumurta kaynatmaya başlayan dileniciyi geride bıraktı. Bir süre sonraysa omuzunda deri matarayla çıkageldi. Yere serilmiş yiyeceklere bakınca elleriyle karnını ovuşturdu, o kadar açtı ki şu görüntü hayatında gördüğü en güzel manzara gibi geliyordu.

"Dostum," dedi dilenci, "şu matarayı uzat bana bir bakayım neye benziyormuş."

"Tabii," dedi Robin, "al bakalım. Ben de bu sırada dolma taze miymiş değil miymiş bakayım."

Böylece biri birayı içerken diğeri dolma yemeye koyuldu, hapır hupur yutulan lokmalarla mataradan lıkır lıkır dökülen biranın sesinden başka ses çıkmıyordu.

Uzun bir süre geçtikten sonra Robin geriye yaslandı ve derin bir nefes aldı, çünkü tamamen yenilenmiş gibi hissediyordu. "Sevgili dostum," dedi bir dirseğinin üstüne yaslanarak, "daha önce sana bahsettiğim şu ciddi meselelerin ikincisine geleyim artık."

"Böyle güzel bira sofradayken ciddi meselelerden bahsetmeye hiç çekinmiyor musun sen?" dedi dilenci sitemle.

"Keyfini kaçırmaya niyetim yok," dedi Robin gülerek. "Bir yandan iç, bir yandan beni dinle. Senin mesleğine ben de ilgi duyuyorum ve kendim de bir dilenci hayatı yaşamak istiyorum."

"Benim gibi yaşamak istemene hiç şaşırmadım dostum," dedi dilenci. "Ama istemekle yapmak birbirinden çok ayrı şeyler. Dilenciliğin delilikten tut, kendini yaralayarak dilenmeye kadar giden farklı farklı türleri var. Herhangi birini öğrenmek için çok uzun bir çıraklık döneminden geçmelisin. Bunları öğrenene kadar en az üç yılın geçer ve sen de bu işler için pek genç sayılmazsın."

"Olabilir," dedi Robin, "Usta Swanthold hep 'Pabuç-

çu ekmek, ekmekçi pabuç yapamaz' derdi. Ama yine de ben dilenci hayatı yaşamayı aklıma koydum ve ihtiyacım olan tek şey bir giysi."

"Bak seni uyarıyorum," dedi dilenci, "üstüne tam uyacak bir dilenci giysisi bulsan bile yolda karşına çıkacak ilk adam senin bu meslekten olmadığını şak diye anlar ve seni eşek sudan gelene kadar döver."

"Ben yine de denemek istiyorum," dedi Robin, "senin giysilerinle benimkileri değiş tokuş yapalım mı? Senin kıyafetin tam bana göre. Giysilerimin yanında iki altın da üstüne sayacağım hem. Ayrıca senin meslekten olanlardan biriyle bu konuda tartışabileceğim ihtimalini göz önünde bulundurup birilerini pataklarım belki diye sopamı da yanıma almıştım. Ama sen hiç merak etme, öyle güzel bir ziyafet hazırlamışsın ki sana elimi bile kaldırmayacağım."

Dilenci elleri belinde Robin'i dinliyordu. "Hadisene," dedi en sonunda. "Elini kaldır da gör gününü! Aklını mı kaçırdın sen? Benim adım Fındık Riccon, Dee Nehri'nin ötesindeki Flintshire'dan geliyorum. Senin gibi pek çoğunun boyunun ölçüsünü aldım ben, ama şu getirdiğin biranın hatırına sana dokunmuyorum bilesin. Ama giysilerimi vermeyeceğim sana haberin olsun."

"O güzel yüzünü dağıtmak bana hiç yakışmaz, ama sana açık açık söyleyeyim şu ziyafeti vermiş olmasan seni yürüyemez hale getirirdim. Çeneni kapat yoksa o laflarını tek tek yediririm sana."

"Şu söylediğin laflara pişman olacaksın!" diye bağırdı dilenci ayağa kalkıp sopasını alarak. "Sopanı al da kendini kolla. Seni dövmekle kalmayacağım, paranı da alacağım. Yaralarına sürmek için merhem bile alamayacaksın. Hadi çık karşıma."

Bunun üstüne Robin de ayağa kalkıp sopasını kaldırdı. "Paramı alabiliyorsan al bakalım," dedi. "Bana dokunabilirsen üstümdeki son kuruşa kadar her şeyimi sana

vereceğime söz veriyorum." Sonra sopasını sallamaya başladı.

Dilenci Robin'e saldırdı, ama hamlesine sert bir karşılık aldı. Üç kez saldırdı üçünde de Robin'in kılına dokunamadı. Bir fırsat yakalayan Robin'in darbelerinin sonucunda on saniye içinde Riccon'un sopası çalıya doğru uçmuş, dilencinin kendisi de boş bir çuval gibi yere yığılmıştı.

"Ne haber?" dedi Robin gülerek. "Beni dövecektin hani, üstüne üstlük paramı almaktan filan bahsediyordun." Diğeri hiç cevap vermedi. Yerde kendinden geçmiş halde yattığını gören Robin koşarak ve bir yandan kahkahalar atarak matarayı getirdi ve içindekilerin bir kısmını dilencinin başından aşağı döktü, bir kısmını da içirmeye çalıştı. En sonunda gözlerini açan dilenci etrafına şaşkın gözlerle bakıyordu.

Deminki darbeden sonra dilencinin azıcık da olsa kendine geldiğini gören Robin, "Artık şu giysilerini bana verecek misin, yoksa seni tekrar mı pataklamam gerekiyor?" dedi. "Eğer sorun çıkarmadan tüm şu giysilerinle keselerini, şapkanı, yani işte tüm eşyalarını bana verirsen sana iki altın veririm. Eğer sorun çıkartacaksan seni tekrar..." sözlerini bitirmeden kafasını eğip sopasına baktı.

Riccon sırtını dikleştirip kafasını ovdu. "Tamam yeter!" dedi. "Seni kolayca alt ederim sanmıştım, ama nasıl oldu anlayamadan yere yığıldım, herhalde içkiyi fazla kaçırdım. Giysilerimi vermem gerekiyorsa veririm, ama önce bana söz ver, cebimdekilere el sürmeyeceksin."

"Sana söz veriyorum," dedi Robin. Dilencinin cebindeki üç kuruş parayı almayı zaten düşünmüyordu.

Böylece dilenci belinde asılı bıçağını çıkardı, Robin'e kurnaz bir gülümsemeyle bakarak ceketinin dikişlerini kesip on altın çıkarttı. "Giysilerimi güle güle kullan," dedi. "Eğer üstündeki giysileri benimkine karşılık verirsen, iki altın bile vermene gerek kalmaz aslında."

"Sen çok kurnaz bir adamsın," dedi Robin gülerek. "Üstünde o kadar para olduğunu bilseydim gözümü kırpmadan elinden alıverirdim, çünkü o parayı hiç de adil bir şekilde kazanmadığın belli."

Sonra ikisi de giysilerini çıkartıp diğerinin kıyafetlerini giydi. Robin Hood kimsenin daha önce görmediği kadar neşeli bir dilenci olup çıkmıştı. Holywell'li Riccon üstüne geçirdiği yeşil giysinin güzelliği sebebiyle zıplayıp hopluyordu. "Süslü bir kuş oldum ben de. Sevgilim Moll Bezelyetanem beni bu kıyafetler içinde tanıyamayacak. Ziyafetten geriye kalanları alabilirsin dostum, çünkü param bitene kadar bu güzel giysiler içinde neşeyle yaşamak istiyorum."

Sonra Robin'in yanından ayrıldı ve çiti aşıp gözden kayboldu, ama Robin onun yürürken bir şarkı tutturduğunu duyabiliyordu:

"Polly gülümsüyor Molly mutlu
Dilenci girince kapıdan içeri
Jack ve Dick karşılıyor onu
Hancı yazıyor hesabına borcu.

Sonra hey Willy Waddykin,
Gelsene Billy Waddykin,
Bira su gibi aksın aksın gitsin,
Dilenciliktir istediğim."

Robin şarkının sözleri duyulmaz hale gelinceye kadar dinledi, sonra o da çitin diğer yanına geçip yola adımını attı ve dilencinin gittiği yönün tersine doğru yola koyuldu. Yol bir tepeyi aşıyordu, Robin de bir düzine cep ve keseyle yokuşu çıkmaya başladı. Uzun süre yürüdü ama başka kimseyle karşılaşmadı. Yolda her adımda toz toprak kaldıran kendisinden başka kimse yoktu, çünkü tıpkı alaca karanlık gibi günün bu saatleri de çok sakin

olurdu. Yemek saatlerinde tüm her şeyin üstüne bir sükunet çöküyordu. Çifte koşulan öküzler bir kenarda geviş getiriyor; rençperler bir ağacın altında oturmuş, bir ellerinde ekmek diğer ellerinde peynir, yemek yiyorlardı.

Robin bomboş yolun ortasında neşeyle ıslık çalıyor, keseleri ve dolu cepleri bir o yana bir bu yana salınıyordu. En sonunda yol otların bürüdüğü bir patikayla birleşti. Bu patika bir tepeden aşağıya inip vadiye varıyor, sonra vadideki bir derenin üstünden geçip diğer yandaki tepeye tırmanıyor ve rüzgârın bellerini büktüğü ağaçların bulunduğu tepe noktasındaki yel değirmenine kadar gidiyordu. Robin burayı görür görmez beğendi ve küçük patikaya sapıp güneşli çayırların arasından aşağıya doğru inerek dereciğin kenarına gelince, yiyeceklerini önlerine sermiş ziyafet çeken dört adam karşısına çıkıverdi.

Dördü de dilenciydi ve hepsinde de boyunlarından bağladıkları iplerle göğüslerine sarkıttıkları yazılı kartonlar vardı. Birinde "körüm," diğerinde "sağırım," diğerinde "dilsizim," sonuncusunda, "sakatım" yazıyordu. Kartonlarda yazanlar çok üzücü olsa da dört adam da hayatlarında kendilerini sıkan hiçbir şey yokmuş, her şey günlük güneşlikmiş gibi keyifle ziyafet çekiyordu.

Sağır adam Robin'in yaklaştığını ilk duyan oldu. "Dinleyin kardeşlerim biri geliyor sanki." Kör adam Robin'i gören ilk kişi oldu, "Tıpkı bizim gibi birisi o da kardeşlerim, bizim meslekten belli ki." Dilsiz adam yüksek sesle bağırdı, "Hoş geldin kardeşim, yiyecekleri hâlâ kaldırmadık ve şişede hâlâ biraz şarap var, gel bize katıl." Tahta bacağını çıkarıp kendi bacağını ortaya çıkartan ve gererek dinlendirmeye çalışan sakat adam da Robin'in aralarına katılması için kenara kaydı. "Seni aramızda gördüğümüze sevindim kardeşim," dedi bir bardak şarap uzatırken.

"Sağ ol," dedi Robin kahkaha atarak, "beni gördüğünüze o kadar çok sevinmişsiniz ki, kör adam görür, dilsiz adam konuşur, sağır adam duyar, sakat adam yürür oldu.

Hepinizin mutluluğuna içiyorum kardeşlerim; sağlığınıza içmiyorum, çünkü hepiniz gayet sağlıklısınız belli ki."

Bunun üstüne hepsi gülümsedi, çetenin başı olan kör dilenci aralarındaki en irikıyım adamdı, Robin'in omuzuna "ne komik adamsın" der gibi vurdu.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu dilsiz adam.

"Geceyi Sherwood'da geçirdim, sabahtan beri yoldayım," dedi Robin.

"Demek öyle," dedi sağır adam. "Lincoln City'e götürdüğümüz paralarla Sherwood'da bir gece bile geçirebileceğimizi sanmıyorum. Robin Hood bizim meslekten birini ormanda yakalasa kulaklarını kopartır."

"Evet, haklısın," dedi Robin gülerek. "Ne parasıymış bu peki?"

Sakat adam lafa karıştı. "Kralımız, York'lu Peter, Lincoln'e götürmemiz için..."

"Dur bakalım Hodge kardeş," dedi kör adam konuşmasını keserek. "Kardeşimizden şüphelenmemize gerek yok, ama yine de kendisini tanımıyoruz. Sen necisin arkadaş? Lider misin, tahrifçi misin, jiletçi misin, dili kesiklerden misin yoksa deli taklitçisi misin?"

Robin ağzı açık bir şekilde her birini tek tek süzdü. "Liderim aslında, yani liderliğin gereklerini yerine getirmeye çalışıyorum, ama ne gibi bir jargon kullandığını da anlayamadım. Bunları boş verin şimdi, dilsizin sesi çok güzel gibi, bize bir şarkı söylesin de neşelenelim."

Bunun üstüne bir sessizlik çöktü, bir süre sonra kör adam konuşmaya başladı. "Bu bahsettiğimiz şeyleri anlamıyorum derken şaka yapıyordun herhalde. Şunu söyle bakayım bana: Fıçı tıpasının deliği için Roma yolundakileri hiç dürtükledin mi?*"

"Neden bahsediyorsun?" dedi Robin Hood ters ters,

* İngilizcede eski bir dilenci argosu; "Cebindeki parayı almak için anayolda karşına çıkan bir adamı hiç dövdün mü?" anlamına gelir.

"Benimle böyle abuk sabuk konuşmaya devam edersiniz hepinizin sonu kötü olur ona göre. Şu bana verdiğiniz güzel şarabın hatırı olmasa hepinizin tek tek kafasını kırardım. Kardeşim şarabı uzat hadi bana."

Ama Robin'in konuşması biter bitmez dört dilenci de ayağa kalktı ve kör adam çimlerin üstüne koyduğu ağır görünüşlü çivili sopaya elini attı, diğerleri de sopalarını kavradılar. Başına kötü bir şeyler geleceğini fark eden Robin de sopasını kaptı ve sırtını ağaca dayayıp kendini savunmaya aldı. "Neler oluyor?" diye bağırdı parmaklarının arasında sopasını döndürerek, "Dört kişi bir adama saldırır mıymış hiç? Geri çekilin be sizi gidi serseriler, çekilmezseniz sizi buna pişman ederim bilesiniz. Delirdiniz mi? Ne yaptım size ben?"

"Yalan söylüyorsun!" dedi diğerlerinin lideri olan ve kör taklidi yapan adam, "Yalan söylüyorsun sen! Casusluk yapmak için aramıza girdin belli ki. Ama duyman gerekenden çok daha fazlasını duyduğun için burayı asla terk edemeyeceksin, seni öldüreceğiz! Kardeşlerim hadi saldıralım! Öldürelim şunu!" Sonra tıpkı kızgın bir boğa gibi Robin'e saldırdı ama Robin hazırlıklıydı. Tak tak diye hızla iki darbe yiyen kör adam çimenlerin üstüne kapaklandı.

Bunu görenler burnundan soluyan Robin'le aralarına biraz mesafe koydular. "Gelsenize hadi alçaklar!" diyordu, "Keklerim böreklerim var. Kimin karnı acıktı?"

Dilenciler karşılık veremediler, sadece Robin'i yiyecekmiş gibi bakmaya devam ettiler ama ne ona, ne de korkunç sopasına yaklaşmaya cesaret edebiliyorlardı. Onların böyle tereddüt ettiğini gören Robin bir anda üstlerine atladı, saldırısına daha havaya sıçrarken başlamıştı. Sağır adam da yere yığıldı ve sopası daha o düşerken elinden fırlayıp gitti. Başına bir şey gelmesinden korkan bir diğer dilenci bir yana, diğeri öteki yana doğru olanca hızıyla kaçmaya başladı.

Robin arkalarından kahkahalar atarak bakıyor ve sakat adam kadar hızlı koşan başka kimseyi görmediğini düşünüyordu. Dilencilerin ikisi de Robin'in sopası her an kafalarına inecekmiş gibi arkalarına bakmadan kaçıyorlardı.

Sonra Robin yerde yatan iki adama geri döndü. "Lincoln'e götürülecek bir paradan bahsediyordunuz. Bence bu para, değme memleketlerdeki eğitimli ormancılarınki kadar keskin gözlü olan kör arkadaşımızın cebinde. Böyle alçak hırsızların ceplerinde para mara bırakmayacaksın." Bunu dedikten sonra irikıyım dilencinin üstüne eğildi ve tüm o çal çaputun arasına elini sokup karıştırmaya başladı. En sonunda parmakları delik deşik paltosunun içinden beline bağladığı deri bir keseye denk geldi. Bunu çıkartıp eliyle tarttıktan sonra kesenin oldukça ağır olduğuna karar verdi. "Eğer içinde bakır meteliklerdense, altın paralar varsa çok güzel olacak," dedi kendi kendine. Sonra otların üstüne oturup keseyi açıp içine baktı. Dört tane koyun derisi rulo buldu, bunlardan birini açtığında gözleri fal taşı gibi açıldı, çünkü içinde elli altın vardı. Diğer ruloları da açtı ve her birinin içinden ışıl ışıl parlayan altınlar çıktı. "Dilenciler Loncası'nın oldukça zengin olduğunu duymuştum, ama hazinelerine böyle büyük meblağların girdiğinden habersizdim. Bu paraları alıp bir kısmını dağıtacağım, bir kısmını da çetemin yararına kullanacağım," dedi Robin. Sonra paraları tekrar deri rulolarının içine koyup kesesine attı. Keseyi de göğsüne soktu. Şarabı alıp otların üstünde yatan iki adama doğru kaldırdı, "Sevgili dostlarım, sağlığınıza içiyorum ve bana bugün sunduğunuz tüm bu hediyeler için çok teşekkür ediyorum, iyi günler dilerim," dedi. Sopasını yanına alıp oradan ayrıldı ve neşe içinde yoluna devam etti.

Yerde yatan baygın iki dilenci en sonunda kendilerine gelip ayağa kalkmıştı, korkularından kaçanlar da geri gelmişlerdi ama yüzlerinden düşen bin parçaydı. Şarapları gitmiş, ayrıca ellerinde üç kuruş para bile kalmamıştı.

Robin o küçük vadiyi terk ettikten sonra şarkı söyleye söyleye kaygısızca yoluna devam etti. O kadar neşeli görünüyordu ki, yolda karşılaştığı her genç kız kendisinden korkmadan onunla sohbet ediyor, normalde dilencileri görünce sinirlenip saldıran köpekler bacaklarını koklayıp kuyruklarını sallıyorlardı. Köpekler dürüst bir adamı kokusundan anlarlar, işte Robin de kendince dürüst bir adamdı.

En sonunda Ollerton'u geçince yol kenarında durdu ve yorulduğu için otların bürüdüğü kısma oturdu. "Oldukça geç oluyor," dedi kendi kendine, "Sherwood'a dönsem bile, adamlarımın yanına katılmadan önce son bir macera daha yaşamak isterim doğrusu."

Sonra birinin gelip gelmediğini görmek için yolun yukarısına doğru baktı, en sonunda atının üstünde yaklaşan bir adam gördü. Gezgin kolayca görebileceği bir yakınlığa geldiğinde Robin gülmeye başladı, çünkü yabancı çok komik görünüyordu. Çok ince ve pörsümüş bir adamdı, ama baktığınız zaman otuz yaşında mı altmış yaşında mı anlamanız mümkün değildi, derisi öyle kavruktu ki kemikleri sayılıyordu. Atıysa sahibi kadar inceydi, ikisi de kurutulmuş sebzelere benziyorlardı.

Robin bu acayip manzarayı görüp gülüyordu, ama yolcunun Worksop'lu zengin bir tahıl istifçisi olduğunu da biliyordu. Adam kırsaldaki tüm tahılları satın alıyor, tahıl kıtlık zamanındaki fiyatlarına ulaşıncaya kadar elinde tuttuktan sonra tahılını satıyordu; fakirlerin üstünden böyle para kazanmaya çalıştığı için kendisini uzaktan yakından tanıyan herkesin nefret ettiği biriydi.

Tahıl istifçisi Robin'in oturduğu yere doğru atını sürünce, Robin tüm o çul çaputlarının içinde, sağından solundan sarkan cepleri ve keseleriyle adamın önüne çıkıp atın dizginlerinden tuttu ve adama durmasını söyledi.

"Beni böyle yol ortasında durdurmaya nasıl cüret edersin sen?" dedi sıska adam kuru bir sesle.

"Acı bana," dedi Robin. "Bir ekmek parası ver nolur."

"Hadi defol!" diye tısladı diğeri. "Senin gibi irikıyım adamları hapse tıkacaksın, ayaklarına da prangaları takacaksın ki yollar böyle pisliklerden temizlensin."

"Aaa..." dedi Robin, "ne biçim konuşuyorsun sen öyle! Senle ben kardeş sayılırız. İkimiz de dişinden tırnağından arttıran fakirlerin sırtından geçinmiyor muyuz sanki? İkimiz de hiç kimseye iyiliğimiz dokunmadan yaşamıyor muyuz? İkimiz de dürüst işler yapmadan para kazanmıyor muyuz? Alnımızın akıyla bir kuruş bile kazanmadık değil mi? Kardeşiz diyorum sana, tek farkımız sen zenginsin ben fakir, o yüzden yalvarırım bana biraz para ver."

"Sen benimle nasıl böyle konuşuyorsun be," diye bağırdı tahıl istifçisi sinirle. "Ah seni bir köyde veya kasabada, çabucak yakalanıp yasaların eline teslim edilebileceğin bir yerde yakalamaya göreyim, başına ne belalar açacağım senin! Para istiyorsun, ama üstümde tek kuruş param yok bilesin. Robin Hood bile gelip beni tepeden tırnağa kadar yoklasa üstümde para bulamaz. Sherwood'a bu kadar yakınken ve o hırsız herif ormanda keyfince dolaşıyorken yanıma para almayacak kadar zekiyim ben."

Bunun üstüne Robin yakınlarda kimsenin olup olmadığını görmek için etrafı kolaçan etti ve istifçiye yaklaşıp ayak parmaklarının üstüne kalkıp kulağına eğildi. "Sence dilenciye benziyor muyum? Bir bak bakalım. Ne ellerim ne yüzüm ne de vücudum toz toprak içinde. Hiç böyle dilenci gördün mü? Ben de senin kadar dürüst bir adamım, dikkatle bak bakalım," dedi. Bunları söylerken göğsüne koyduğu keseyi çıkartıp şaşkınlıkla bakan istifçinin gözleri önünde altınları salladı. "Dostum, bu çul çaputu, sırf benim gibi zengin bir adamı fark etmesin diye Robin Hood'u kandırmak için giydim."

"Kaldır paralarını çabuk," dedi diğeri aceleyle. "Dilenci kıyafetlerinin kendini Robin Hood'un keskin gözlerinden koruyabileceğini mi sanıyorsun? Eğer seni yakalarsa donuna kadar her şeyini alır; çünkü şişman rahiplerle benim gibi adamlardan ne kadar nefret ediyorsa, böyle dilencilerden de o derece nefret ediyor o."

"Öyle mi?" dedi Robin. "Bunu bilseydim belki de bu giysilerle buralara hiç gelmezdim. Çabucak yoluma gideyim o zaman. Sen nereye gidiyorsun peki?"

"Ben Grantham'a gidiyorum," dedi istifçi, "ama akşama kadar ulaşabilirsem Newark'ta geceleyeceğim."

"Ben de Newark'a gidiyordum," dedi Robin, "teke tek karşılaşmaktansa iki dürüst adam olarak o Robin Hood'un karşısına çıkmamız daha iyi olacak. Eğer seninle yola devam etmemden rahatsızlık duymayacaksan yanında yürüyeyim."

"Sen de dürüst ve zengin bir adam olduğuna göre seninle yola devam ederim tabii," dedi istifçi, "ama dilencilerden hiç hoşlanmıyorum."

"Gidelim öyleyse," dedi Robin, "güneş batıyor, Newark'a varmadan karanlık olacak."

Sıska at önceden olduğu gibi aksayarak yoluna devam ediyor, Robin de yanında koşuyordu; içinden kahkahalarla gülmek geliyordu, ama bunu dışarı yansıtmamaya çalıştı, çünkü istifçinin şüphelenmesini istemiyordu. Sherwood'un oldukça yakınlarındaki bir tepeye vardılar. Sıska adam sıska atını yavaşlattı, çünkü yokuş dikti ve Newark'a daha çok yol olduğu için atının yorulmasını istemiyordu. İlk yollarının kesiştiğinden bu yana ilk kez konuşmaya başladı. "İşte en tehlikeli kısım burası," dedi, "şu alçak Robin Hood'un yaşadığı yere çok yakınız. Buradan öteye geçince önümüz açılacak ve yol daha güvenli olacak."

"Ah ah," diye iç geçirdi Robin, "keşke ben de senin gibi üstümde hiç para taşımıyor olsaydım, Robin Hood varımı yoğumu alacak diye ödüm kopuyor."

Bunun üzerine diğeri Robin'e kurnazca bakıp göz kırptı. "Benim üstümde de sendeki kadar çok para var, ama öyle bir yere sakladım ki Sherwood'dan bir tane adam da çıkıp nerede olduğunu bulamaz."

"Ciddi misin," dedi Robin. "İki yüz poundu insan nasıl saklayabilir ki?"

"Sen de benim kadar dürüst bir adamsın, hem benden de gençsin; o yüzden sana daha önce kimseye söylemediğim bir sırrımı söyleyeceğim ki, sen de bir daha Robin Hood'dan korunmak için dilenci cübbesine bürünmeye kalkmayasın. Ayağımdaki şu takunyaları görüyor musun?"

"Evet," dedi Robin gülerek, "o kadar büyükler ki görmemek imkansız, kör olsam bile fark ederdim yani."

"Şakanın sırası değil," dedi istifçi. "Bu takunyaların tabanları göründüğü gibi değil aslında. İkisinde de küçük kutular var. Ucundaki ikinci vidayı döndürdüğümde ayakkabının üstü ile taban kısmı kapak gibi açılıyor, her pabucun içinde 90 çil altın var, hepsi de şıngırdayıp kendi kendilerine konuşmasınlar diye keçelere sarılı."

Tahıl istifçisi bunu söyledikten sonra Robin kahkahalara boğuldu ve elini atın dizginlerine koyup üzgün bakışlı atı durdurdu. "Dur bakalım dostum," dedi kahkahalarının arasında, "hayatımda senin kadar kurnazını görmedim, demek takunyaların tabanı ha! Bundan sonra fakir görünen bir adama güvenirsem, saçımı kazıtıp kafamı maviye boyatacağım! Bizim tahıl simsarı tilkiden de kurnaz çıktı." Sonra kahkaha atmaya devam etti.

Bu sırada tahıl istifçisi Robin'e şaşkınlıkla bakıyordu. "Deli misin sen?" dedi. "Böyle bir yerde böyle yüksek sesle bunlardan bahsedilir mi? Hadi yolumuza devam edelim, neşeni Newark'a sağ salim ulaştığımız zamana sakla."

"Yok," dedi Robin gülmekten gözleri yaşarmış halde, "tekrar düşündüm de ben burada kalacağım, buralarda dostlarım var. Sen istiyorsan yoluna tek başına devam et

sevgili arkadaşım, ama çıplak ayakla gideceksin ne yazık ki, çünkü o ayakkabıları burada bırakacaksın. Hadisene, ayakkabılarını çok beğendim, çıkart bakalım."

Bu sözleri duyan tahıl simsarının suratı kireç gibi bembeyaz oldu. "Sen kim oluyorsun da bunu diyebiliyorsun?" dedi.

Robin tekrar kahkahalara boğuldu, "Bana buralarda Robin Hood derler, o yüzden sevgili dostum sana dediğimi yap ve ayakkabılarını bana ver, ama biraz acele et yoksa Newark kasabasına hava kararmadan ulaşamayacaksın."

Robin Hood ismini duyan tahıl simsarı korkuyla titremeye başladı, atının sırtından düşmemek için yelesini kavramak zorunda kaldı. Sonra tek bir laf etmeden takunyalarını çıkardı ve yere attı. Hâlâ dizginleri tutan Robin yere eğildi ve takunyaları aldı. "Dostum normalde karşıma çıkan senin gibileri Sherwood'a ziyafet çekmeye davet ederim. Ama seni çağırmayacağım, çünkü güzel bir yolculuk yapmış olmamıza rağmen Sherwood'daki kimi insan sana benim davrandığım kadar iyi davranmayabilir. Tahıl istifçisi lafını duyduklarında yüzleri ekşiyiveriyor. Seni uyarıyorum, ister sözümü dinle ister dinleme, eğer bir daha Sherwood'un bu kadar yakınına gelirsen tam göğsüne bir ok saplanma ihtimalini de göz önünde bulundur derim ben. İyi günler diliyorum." Sonra elini atın böğrüne vurunca atla binicisi hızla gözden kayboldular. Adam o kadar çok korkmuştu ki, bir daha Sherwood'a asla yaklaşmadı.

Robin ardından baktı ve adam iyice uzaklaştığında, gerisin geri dönerek ve kahkahalarına hakim olamayarak elinde takunyalarla ormana girdi.

O akşam Sherwood'da kıpkırmızı ateşler parıldıyordu ve ağaçlarla çalılara titrek ışıklarını saçıyorlardı. Tüm çeteyse Robin Hood ve Küçük John'un maceralarını dinlemek için etraflarına toplanmıştı. Hepsi dikkatle dinliyor,

ara sıra ormanın uzak köşelerinden bile duyulabilecek kahkahalar yaprakları titretiyordu.

Tüm hikâyeler anlatıldıktan sonra Rahip Tuck konuşmaya başladı. "Efendim," dedi, "çok güzel vakit geçirmişsin, ama ben daha önce de dediğimin arkasındayım. Çıplak ayaklı bir keşişin hayatı dilencininkinden daha güzel."

"Bence," dedi Will Stutely, "efendimiz haklı. İkisinin arasında en neşeli olaylar onun başından geçmiş, sopa dövüşünde iki kişiyi haklamış baksana."

Çetedekilerin bir kısmı Robin Hood'un tarafını tutarken, diğerleri Küçük John'a katılıyordu. Bana sorarsanız... Ben kimin tarafını tuttuğunu söyleme işini size bırakıyorum.

ROBIN'İN, KRALİÇE ELEANOR'UN HUZURUNDA OK ATIŞI

Sıcak yaz güneşinin altında kavrulan ve yaprakları bile kımıldamayan ağaçlarla sıralanmış toprak anayol uzayıp gidiyordu. Çayırların üstünde sıcak hava dans edip titriyor, üstünden küçük bir taş köprü geçen düz arazideki derenin berrak sularındaki balıklar sarı çakılların üstünde asılı kalmış gibi yüzüyor, kanatları gün ışığı altında pırıldayan yusufçuklar çalıların sivri yapraklarının en ucuna konmuş sabit duruyorlardı.

Bembeyaz bir ata binmiş gencecik bir adam yolun bir ucundan belirdi, yanından geçenler dönüp arkasından bakıyorlardı, çünkü Nottingham'da daha önceden ne böyle güzel ne de bu kadar hoş giyimli bir adama rastlamışlardı. Taş çatlasa on altı yaşındaydı ve genç bir kız kadar güzeldi. Tepeden tırnağa ipekli giysiler ve kadifeler kuşanmış adamın uzun altın sarısı saçları atıyla yol alırken ardında salınıyor, takıları ışıl ışıl parlıyor, kılıcı eyerin ucuna her çarptığında bir çıngırtı duyuluyordu. İşte

kraliçenin ulağı genç Richard Partington, görkemli Londra Şehri'nden Nottinghamshire'a majestelerinin emriyle Sherwood Ormanı'nda yaşayan Robin Hood'u bulmaya, böyle geldi.

Toz toprak içindeki yol güneşin altında uzanıp gidiyordu ve yolculuğu oldukça uzun olmuştu. O gün sabahtan Leicester City'den yola çıkmıştı ki, burası otuz kilometre uzaklıktaydı. Bu yüzden genç Partington ağaçların altında gölgelikli ve serin görünen, kapısının üstünde mavi bir domuz resmi asılı tatlı bir hana rastlayınca çok mutlu oldu. Burada atını dizginledi, atından inmeden içeriye seslenerek tatlı şarap getirmelerini istedi. Kırsalda yapılan biralar bu genç adama çok sert geliyordu. Hanın kapısının önündeki büyük meşe ağacının serinletici gölgesinde duran masada beş adam oturuyor, bir yandan biralarını içip diğer yandan bu gösterişli gence bakıyorlardı. Adamlardan ikisi yemyeşil giysiler içindeydi ve her birinin yanında ağacın gövdesine dayanmış sağlam sopalar duruyordu.

Hancı tepsinin üstünde şarapla birlikte ince uzun bir bardak getirip atının üstünde oturan ulağa uzattı. Genç Partington bu berrak beyaz şarabı bardağına doldurdu ve konuşmaya başladı, "Majesteleri Kraliçe Eleanor'un sağlığına ve mutluluğuna içiyorum; yolculuğum kısa sürede sona ersin ve kraliçenin istekleri yerine gelsin, ayrıca Robin Hood isimli adamı bulmaktır dileğim."

Bu lafların üstüne yeşil giysili iki adam aralarında fısıldamaya başladılar. Partington'un daha önce hiç görmediği kadar uzun ve yapılı olan bir adam, "Robin Hood'u ne için arıyorsun ulak efendi?" diye sordu. "Kraliçe Eleanor ne istiyor ondan? Bu soruları boşuna sormuyorum, kendisini az çok tanıyorum da ondan soruyorum."

"Eğer onu tanıyorsan," dedi genç Partington, "ve beni ona götürürsen, hem ona hem de kraliçeye büyük bir iyilik yapmış olacaksın."

Sonra yüzü güneşte hafifçe yanmış, kahverengi kıvırcık saçlı ve yakışıklı olan diğer adam konuşmaya başladı. "Sen dürüst bir adama benziyorsun ulak efendi, kraliçemiz de herkese adil davranan iyi kalpli bir insan biliyorum. Arkadaşımla birlikte seni Robin Hood'a götürebiliriz, çünkü nerede yaşadığını biliyoruz. Ama sana şimdiden söyleyeyim, onun kılına zarar gelecek olursa sana dünyayı dar ederiz."

"Hiç merak etmeyin, benden bir kötülük gelmez," dedi Richard Partington. "Ona kraliçemizden bir haber getirdim, o yüzden nerede olduğunu biliyorsanız lütfen beni ona götürün."

İki adam birbirlerine bakıp aralarında konuştular, "Ne zarar gelebilir ki Will?" dedi biri, diğeri de hak verircesine kafasını salladı. Sonra ikisi de yerinden kalktı, uzun boylu olan, "Bence sen doğruyu söylüyorsun ulak efendi, senden bir zarar gelecek gibi görünmüyor, o yüzden seni Robin Hood'a götüreceğiz."

Partington bunun üzerine hancıya hesabını ödedi ve üç adam hemen yola koyuldu.

Ulu ağacın titreşen yapraklarının altındaki gölgelikte, yumuşacık çimenlerde Robin Hood ve çetesindekilerin bir kısmı oturuyor, bu sırada Vadili Allan tatlı ezgiler çıkartan arpıyla şarkı söylüyordu. Hepsi büyük bir sessizlik içinde dinliyordu, çünkü Allan'ın şarkılarını dinlemek onlar için dünyadaki en büyük keyiflerden biriydi. Onlar şarkıyı dinlerlerken bir atın nal sesleri duyuldu ve Küçük John ile Will Stutely aralarında bembeyaz bir ata binmiş genç Richard Partington'la ormandaki açıklığa çıktılar. Tüm ipekleri, kadifeleri, altınları ve mücevherleriyle göz dolduran bu genç kadar ihtişamlı başka birini daha önce görmediklerinden hayretle bakan çete üyelerinin arasından geçip Robin Hood'un oturduğu yere geldiler. Robin ayağa kalktı, Partington da atından aşağı atlayıp kızıl şapkasını çıkartarak Robin'i selamladı. "Hoş geldin!"

dedi Robin. "Genç adam, söyler misin senin gibi böyle asil görünüşlü, gösterişli bir centilmenin bizim fakir ormanda işi ne?"

"Eğer yanılmıyorsam sen ünlü Robin Hood olmalısın, bunlar da adamların olsa gerek. Öncelikle sana Kraliçe Eleanor'un iyi dileklerini ileteyim. Senin ismini ve buralarda yaptıklarını sık sık duyuyor kendisi, bu yüzden huzuruna çıkmanı diliyor. Londra'ya gelirsen seni elindeki tüm gücü seferber ederek koruyacağını ve güvenli bir şekilde tekrar Sherwood Ormanı'na dönmeni sağlayacağını söylemem için beni gönderdi. Dört gün sonra Finsbury Meydanı'nda şanlı Kralımız Henry büyük bir okçuluk yarışması düzenleyecek, İngiltere'nin en ünlü okçuları orada olacak. Kraliçe senin de bu okçuların yanında yer almanı istiyor, eğer gelirsen hiç şüphesiz ödülü kazanacağından emin. O yüzden bu haberi vermem için beni görevlendirdi ve iyi niyetinin bir göstergesi olarak kendi parmağında yıllardır taşıdığı bu altın yüzüğü sana vermem için gönderdi."

Robin Hood başını eğdi ve yüzüğü sadakatle öperek serçe parmağına geçirdi. "Bu yüzüğü hayatım pahasına koruyacağım, bu yüzüğü benden almaları için ya kolumu kesmeleri ya da ölümü çiğnemeleri gerek ancak. Ulak efendi kraliçemizin isteğini yerine getireceğim ve seninle Londra'ya geleceğim. Ama gel gitmeden önce ormanda güzel bir ziyafet çekelim."

"Olmaz ne yazık ki," dedi ulak, "kaybedecek hiç vaktimiz yok, o yüzden çabucak hazırlan. Eğer yanında birilerinin gelmesini istiyorsan onları da çağır, kraliçe yanında geleceklerin de büyük bir memnuniyetle ağırlanacağını belirtti."

"Haklısın aslında," dedi Robin, "harcayacak vaktimiz yok, o yüzden hemen hazırlanacağım. Adamlarımdan üç tanesini de yanımda götüreceğim. Bunlardan biri sağ kolum Küçük John, diğeri yeğenim Kızıl Will ve so-

nuncusu da ozan Vadili Allan olacak. Hadi gidin hazırlanın, olanca hızımızla yola koyulalım. Will Stutely, ben yokken sen çetenin başı olacaksın."

Sonra Küçük John, Kızıl Will ve Vadili Allan büyük bir sevinçle hazırlanmaya gittiler; Robin de bu sırada eşyalarını topluyordu. Bir süre sonra dördü de bir araya toplandı, muhteşem bir görüntü oluşturuyorlardı. Robin baştan aşağı mavi giyinmişti, Küçük John ile Kızıl Will yeşil giysilerinin içindeydiler ve Vadili Allan tepeden tırnağa kırmızı elbiselere bürünmüştü. Hepsinin başında şapkalarının altında altın perçinli parlak çelikten başlıklar vardı, yeleklerinin içinden taranmış yün kadar ince, ama hiçbir okun delip geçemeyeceği kadar sağlam zincir zırhlar belli oluyordu. Hepsinin hazır olduğunu gören Partington tekrar atına atladı, diğerleri de herkesle vedalaştıktan sonra yola koyuldular.

O akşam Leicestershire'daki Melton Mowbray kasabasındaki bir handa konakladılar, ertesi akşam ise Northamptonshire'a bağlı Kettering köyünde kaldılar. Sonraki akşam Bedford'da gecelediler. Dördüncü gün ise Hertfordshire'daki St. Albans şehrine vardılar. Burayı gece yarısını biraz geçe terk edip güzel bir yaz günü gün ağarırken tüm hızlarıyla yolculuklarına devam ettiler. Çayırlarda çiy damlacıkları pırıldıyordu, vadiler sis bulutlarına gömülmüşken küçük kuşlar tatlı şarkılar söylüyor, çalıların altındaki örümcek ağları gümüş iplikler gibi ışıldıyordu. En sonunda kuleleri ve duvarlarıyla önlerinde uzanan Londra şehrine vardılar. Sabahın erken saatleriydi ve gökyüzü doğuda altın rengine bürünmüştü.

Kraliçe Eleanor'un oturduğu salonun açık pencerelerinden içeriye altın renkli güneş ışığı vuruyordu. Etrafında oturan nedimeleri kısık sesle muhabbet ediyor, kraliçeyse aşağıdaki büyük avluda açmış olan kırmızı güllerden yükselen ve odaya süzülen tatlı kokuları içine çekerek hülyalı bir şekilde oturuyordu. Sonra yanına biri gel-

di ve ulağı Richard Partington'un yanında dört adamla birlikte avluda beklediğini haber verdi. Kraliçe Eleanor neşeyle yerinden kalkarak, dördünün de huzuruna çağırılmasını emretti.

Bunun üstüne Robin Hood, Küçük John, Kızıl Will ve Vadili Allan kraliçenin huzuruna çıktılar. Robin ellerini göğsünde kavuşturup kraliçenin önünde diz çöktü ve sade bir dille, "Ben Robin Hood, emrinizdeyim. Gelmemi emrettiniz ben de geldim. Kanımın son damlasına kadar harcamamı isteseniz dahi size sadık kalacağım ve emirlerinize itaat edeceğim," dedi.

Ama Kraliçe Eleanor nazikçe gülümseyerek kalkmasını söyledi, bu uzun yolculuklarının ardından dinlenmeleri için hepsinin oturmasını istedi. Çeşitli yiyecekler ve lezzetli şaraplar önlerine konuldu ve kraliçe uşaklarını bu dört adamın isteklerini karşılamaları için onların hizmetine verdi. Yiyebilecekleri kadar yedikten sonra kraliçe onlara maceralarıyla ilgili sorular sormaya başladı. Burada önceden de bahsettiğimiz neşeli maceraları tekrar anlattılar, Hereford Piskoposu'yla Lea'lı Sir Richard'ın hikâyesini anlatırken, piskoposun Sherwood Ormanı'nda üç gün geçirmesine de değinmeden edemediler. Hikâyeyi dinleyen ve piskoposun ormanda Robin'in çetesiyle yatıp kalktığını gözlerinde canlandıran kraliçe ve nedimeleri kahkaha atıp duruyorlardı. Anlatılan tüm hikâyeleri dinledikten sonra kraliçe, Allan'ın şarkı söylemesini istedi çünkü Allan'ın ismi Londra'ya kadar ulaşmış, sarayda bile anılır olmuştu. Bunun üstüne Allan arpını eline aldı, hiç duraksamadan tellerine hafifçe dokundu ve şöyle bir şarkı söyledi:

"Güzel nehir, güzel nehir,
Suyun ışıl ışıl parıldıyor,
Titrek kavakların altından kayıyor,
Tomurcukların yanından akıyor.

Taşlı sığlıklarda şırıldayıp
Başını eğen çiçekleri öpüyor,
Su içen kırlangıçları selamlayıp
Rüzgâr esince titreyip ürperiyor.

Göğsünde yatayım sonsuza dek,
Akışına bırakıvereyim kendimi;
Ne dert ne keder bulabilir beni
Işıltılarının içinde bir tek.

Ağrıyan kalbim seni ister aşkım,
Huzura kavuşabilmek için,
Beni seversen neşe bulurum aşkım,
Diniverir tüm sıkıntılarım."

Allan şarkı söylerken herkes gözünü kırpmadan hatta nefes bile almadan onu dinlemişti. Şarkı bittikten bir süre sonra bile sessizlik olmuştu. En sonunda Finsbury Meydanı'ndaki okçuluk yarışmasının başlayacağı vakit geldi çattı.

O yaz günü, o güneşli ve aydınlık sabah saatlerinde Finsbury Meydanı'ndaki manzara olağanüstüydü. Çayırın bir ucunda farklı renklerde okçu çadırları kurulmuştu, kralın adamları seksen kişilik gruplara ayrılmıştı ve her grubun bir kaptanı vardı. Yeşil çimenlerin üstüne dikilmiş olan on çizgili çadırın her birinin içinde kraliyet okçu grupları toplanmıştı ve her birinin tepesinde, grubun kaptanının giydiği giysinin rengindeki bayraklar hafif hafif dalgalanıyordu. En ortadaki çadırın üstünde kralın ünlü okçusu Tepus'un sarı bayrağı, bir yanında Gilbert Beyazel'in mavi bayrağı, diğer yanında ise Buckinghamshire'lı genç Clifton'ın kan kırmızı flaması göze çarpıyordu. Diğer yedi okçu grubu kaptanı da ünlüydü, aralarında Kent'li Egbert, Southampton'lu William vardı, ama ilk ismi geçenler aralarında en ünlüleriydi. Çadırlar-

dan konuşma ve kahkaha sesleri yükseliyor, bir içeri bir dışarı karınca gibi koşuşturan uşaklar görülüyordu. Bazısı bira taşıyor, bazısı tomarla yay kirişi veya demet demet ok getiriyordu. Atıcılık yerinin iki yanında giderek yükselen dizi dizi sıralar vardı ve kuzey yakasının ortasında kralla kraliçenin oturacağı yüksek koltuklar, kırmızılı mavili, yeşilli beyazlı flamalarla süslenmiş bir brandayla gölgelenmişti. Kral ve kraliçe daha gelmemişti, ama bakarken insanın başını döndürecek kadar yükseğe uzanan diğer sıralar insanlarla dolup taşıyordu. Okçuların atış yapacağı yerden yüz elli metre uzakta on hedef tahtası vardı ve her tahtanın üstünde hedefe atış yapacak olan grubun renginde bir bayrak dalgalanıyordu. Kral ile kraliçe gelmeden önce her şey hazırlanmıştı.

En sonunda borazanlar çalındı ve meydana gümüş trompetlerine altın ve gümüş ipliklerle zengin işlemeler yapılmış kadife bayraklar asılı altı trompetçi girdi. Bunların hemen ardından alaca kır bir at üstünde Kral Henry ve yanında kar beyaz atıyla kraliçe geliyordu. Yanlarında yürüyen muhafızların taşıdığı baltalı kargıların çeliği güneş ışığı altında pırıl pırıl parlıyordu. Onların arkasından gelen saray maiyetiyle birlikte çimenlik alan parlak renkler, ipek ve kadifeler, uçuşan tüyler, altın parıltıları, mücevher ışıltıları ve kılıç şıngırtılarıyla doluvermişti.

Bunu görenler ayağa kalkıp bağrışmaya başladılar, sesleri tıpkı fırtına çıktığında kayalıklara çarpmaya başlayan karanlık deniz sularının seslerini andırıyordu. Tüm bu uğultunun, sallanan kaşkollarla mendillerin arasından geçen kral ile kraliçe koltuklarına kadar geldiler, atlarından inip merdivenlerden çıktılar ve yükseltilmiş platformun üstündeki, gümüş ve altın işlemelerle süslenmiş mor ipek tahtlarına oturdular.

Etraf biraz daha sessizleşince bir borazan daha öttü ve okçular çadırlarından çıkıp sırayla yürüyerek dışarı çıktılar. Toplamda sekiz yüz kişiydiler, tüm dünyanın en gözü

pek adamlarıydılar. Sıra halinde yürüyüp Kral Henry ve kraliçenin oturduğu koltukların önüne geldiler. Kral Henry hepsine tek tek gururla baktı, böylesine gösterişli adamları bir arada görünce mutlu oldu. Sonra temsilcisi Mowbray'li Sir Hugh'un öne çıkmasını ve oyunun kurallarını açıklamasını emretti. Sir Hugh platformun kenarına gelip yüksek sesle kuralları açıkladı: Her adam kendi grubuna ait olan hedefe yedi atış yapacak ve her seksen kişilik gruptan en iyi atışı yapan üç kişi seçilecek. Bu üç kişi de üçer ok daha atacak ve bu sefer aralarından en iyi atışı yapan kişi seçilecek. Sonra seçilenler tekrar üçer ok atacak ve aralarında en iyi atışı yapan birincilik ödülünü, ikinci en iyi atışı yapan ikincilik ödülünü, üçüncü en iyi atışı yapan ise üçüncülük ödülünü alacak. Son tura kalan yedi kişi seksen gümüş peni kazanacak. Birincilik ödülü elli altın, altın kakmalı gümüş bir boru ve içinde uçları altından, tüyü beyaz kaz kanadından yapılmış on ok bulunan bir sadaktı. İkincilik ödülü, yüz şişman geyikti, ikinci olan adam istediği zaman ormana gidip bunları vurabilecekti. Üçüncülük ödülüyse iki büyük fıçı beyaz tatlı şaraptı.

Sir Hugh konuşmasını bitirdikten sonra okçular yaylarını havaya kaldırıp bağırıştılar. Sonra her grup geriye dönüp yine sırayla yerine geçti.

Yarışma en sonunda başlamıştı, ilk olarak kaptanlar öne çıkıp ok atıyor sonra en arkaya geçip kendilerinden sonra gelene sıralarını devrediyorlardı. Toplamda beş bin altı yüz ok atıldı, hedef tahtaları dikenlerini kabartmış kirpilere döndü. Bu tur oldukça uzun sürmüştü, hakemler öne çıkıp hedefleri dikkatlice inceleyerek, farklı gruplardan hangi üçlülerin en iyi atışı yaptığını ilan ettiler. Bunu duyan kalabalıktan büyük bir gürültü yükseldi, herkes kendi tuttuğu okçunun seçilmesini istiyordu. Sonra on yeni hedef tahtası getirildi, herkes tekrar sessizleşti ve okçular tekrar yerlerini aldılar.

Bu sefer atışlar daha hızlı yapılmıştı, çünkü her grup toplamda dokuz ok atıyordu. Hiçbir ok hedefi şaşırmadı ama Gilbert Beyazel'in grubundan atılan beş ok da hedef tahtasının ortasındaki beyaz noktayı vurmuştu. Bu beş oktan üçünü Gilbert'in ta kendisi atmıştı. Hakemler yine hedeflerin yanına gelip dikkatle incelemelerde bulundular ve her gruptan en iyi ok atan okçuların adlarını yüksek sesle ilan ettiler. Bunların arasında Gilbert Beyazel en önde geliyordu çünkü on oktan altısını tam hedefin ortasına atmıştı, Tepus ve genç Clifton da onun hemen arkasından geliyordu, diğerlerinin ikinci veya üçüncü olma şansı düşüktü.

Seçilen on adam biraz dinlenmek ve yay kirişlerini değiştirmek için çadırlarına döndüler. Özellikle bu turda hiçbir şey kusurlu olmamalıydı, eller titrememeli, gözler yorgunluktan kararmamalıydı.

Kalabalıktan ormandaki ağaçların arasında dolanan rüzgârın çıkardığı sese benzeyen uğultular çıkarken Kraliçe Eleanor krala dönerek, "Sence bu seçilen adamlar tüm İngiltere'deki en iyi okçular mı?" diye sordu.

"Evet, tabii ki," dedi kral gülümseyerek, gördüklerinden çok memnun kalmıştı, "sadece İngiltere'deki değil tüm dünyadaki en iyi okçular hatta," dedi.

"Peki ya senin şu en iyi okçularına denk üç tane okçu buldum dersem ne dersin?" dedi Kraliçe Eleanor.

"Benim yapamadığımı yapmışsın derim," dedi kral gülerek, "şu dünyada Tepus, Gilbert ve Clifton'a denk üç okçu daha yaşamıyor çünkü."

"Peki," dedi kraliçe, "çok kısa süre önce üç tane adamla konuştum, hünerleri senin sekiz yüz okçundan herhangi üç tanesine yeter de artar bile, onları bugün burada yarışmaları için getirttim. Ama tek bir şartım var, ancak bu adamların kılına dokunmayacağına söz verirsen onları yarışmaya sokacağım."

Bunu duyan kral kahkahalara boğuldu. "Bir kraliçe-

nin hiç merak salmayacağı konulara el atıyorsun," dedi. "Eğer bahsettiğin üç adamı getirirsen, onlara kırk gün boyunca dokunmayacağıma tüm içtenliğimle yemin ederim, istedikleri yere girip istediklerini yapmakta serbest olacaklar, saçlarının kılına bile zarar vermeyeceğim. Ayrıca bu adamlar benim adamlarımdan daha iyi atış yaparlarsa vaat edilen ödülleri alabilecekler. Bu konuya niye bir anda böyle ilgi göstermeye başladın? Bahse tutuşmak gibi bir niyetin mi var yoksa?"

"Pek sayılmaz," dedi Kraliçe Eleanor gülerek, "ben bu konulardan hiç anlamam aslında, ama aklında bahse girmek varsa seni bundan mahrum etmek istemem. Adamların üstüne ne bahsine gireceksin?"

Kral tekrar kahkaha attı, böyle eğlenceleri çok seviyordu. "On fıçı tatlı beyaz şarabına, on fıçı birasına bir de en sağlam ağacın odunundan yapılacak iki yüz yay, eşit sayıda sadak ile okuna bahse girerim."

Etraflarında oturup bu konuşmaları dinleyenler gülümsediler, çünkü bir kralın kraliçeye bahis karşılığı böyle şeyler vermesi çok olağan değildi, ama Kraliçe Eleanor başını sessizce eğdi. "Teklifini kabul ediyorum," dedi, "tüm bu saydıklarını verebileceğim birilerini tanıyorum çünkü. Peki benim tarafımı tutacak yok mu bu konuda?" Etrafta oturanlara baktı ama kimse Tepus, Gilbert ve Clifton gibi okçular karşısında kraliçenin tarafını tutmak istemiyordu. Kraliçe tekrar, "Benim tarafımı tutacak kimse yok mu?" diye sordu. "Hereford Piskoposu siz beni desteklemez misiniz?"

"Olmaz," dedi piskopos aceleyle, "böyle meselelere karışmak benim mesleğime yakışmaz. Ayrıca kral hazretlerinin okçuları gibi başka okçu şu dünyada ne duyuldu ne görüldü, o yüzden boşuna para kaybetmek istemiyorum."

"Bence sizin için altınlarınızın ağırlığı, bahislerin mesleğinize yakışmamasından daha büyük bir mesele," dedi

kraliçe gülümseyerek. Bunu duyanlar kahkahalara boğuldu, çünkü herkes piskoposun paralarına ne kadar düşkün olduğunu biliyordu. O sırada kraliçe yanında oturan şövalyeye döndü, "Siz beni bu konuda destekler misiniz acaba Sir Robert Lee? Bir leydi için biraz para harcayabilecek kadar zenginsiniz nasıl olsa."

"Kraliçemin gönlü olsun diye yaparım tabii," dedi Sir Robert Lee, "ama şunu benden başka birisi istese mümkünatı yok kabul etmezdim, çünkü Tepus, Gilbert ve Clifton'un karşısına çıkabilecek adam daha bu dünyaya ayak basmadı."

Sonra krala dönen Kraliçe Eleanor, "Sir Robert'ın yardımına da ihtiyaç yok aslında, senin verdiğin şaraba, biraya ve yayla oklara karşılık ben de belimdeki mücevherlerle kaplı şu kuşağı ortaya koyuyorum, senin sunduklarından çok daha değerli olduğu kesin," dedi.

"Tamam kabul," dedi kral. "Okçularını hemen gönder. Ama önce benim okçularım atışlarını yapsınlar, kazananların karşısına senin okçuların çıksın."

"Öyle olsun," dedi kraliçe. Sonra genç Richard Partington'ı yanına çağırarak kulağına bir şeyler fısıldadı, ulak reverans yaparak yanlarından ayrıldı, alanın diğer yanındaki çimenlik alana doğru giderek kalabalığın arasında kayboldu. Bunu görenler tüm bu olanların ne anlama geldiğini sorup duruyor, kraliçenin kralın ünlü okçularının karşısına çıkaracağı adamların kim olduğunu merak edip fısıldaşıyorlardı.

Kralın okçularından on tanesi tekrar atış yapacakları noktaya geldiler ve tüm kalabalık büyük bir sessizliğe gömüldü. Her adam büyük bir dikkatle ok attı, sessizlik o kadar derindi ki her okun hedef tahtasına saplanırken çıkardığı ses rahatlıkla duyulabiliyordu. En son ok da atıldıktan sonra atışların coşkusuyla tekrar büyük bir gürültü koptu. Gilbert yine üç oku da hedefin tam ortasına yollamıştı, Tepus iki oku beyaz noktaya bir oku siyah

halkaya denk gelecek şekilde atışını tamamlamış, ama Clifton üçüncülükten düşmüş yerine Suffolk'lu Hubert geçmişti. Bu iki adam da iki oku beyaz noktaya atmış olmalarına rağmen Clifton son okunu dördüncü halkaya isabet ettirirken Hubert üçüncü halkaya atış yapmıştı.

Gilbert'in çadırındaki tüm okçular olanca güçleriyle bağırıyor, şapkalarını havaya atıyor ve neşeyle birbirlerinin ellerini sıkıyorlardı.

Tüm bu gürültünün ve karmaşanın arasında beş adam kralın büyük kameriyesinin önünde uzanan çimenlik alana girdi. En önde Richard Partington geliyordu ve orada toplanan kalabalıktan çoğu kişi kendisini tanıyordu. Ama diğerlerinin kim olduğu meçhuldü. Partington'un yanında mavi giysili bir adam yürüyordu, ardından gelenlerin ikisi yeşil biri ise kırmızı kıyafet giymişti. En arkada yürüyen adam üç sağlam yay taşıyordu. Yaylardan ikisi gümüş diğeri altın kakmalıydı. Beş adam çimenlerin üstünden yürüyüp gelirken, bir ulak da kralın kameriyesinden çıkarak Gilbert, Tepus ve Hubert'in yanına gidip kendisiyle gelmelerini söyledi. Bu sırada bağırışlar azalmıştı, çünkü olağandışı bir şeyler olduğunu sezen halk yerlerinden kalkıp neler döndüğüne bakmaya çalışıyordu.

Partington ile diğerleri, kral ve kraliçenin oturduğu yerin önüne gelince, dört adam dizlerinin üstüne çöktü ve kraliçeye şapkalarını çıkartıp selam verdiler. Kral Henry öne doğru eğilerek adamlara yakından baktığı sırada, Hereford Piskoposu beyninden vurulmuşa döndü. Ağzını konuşmak için tam açmıştı ki, kraliçenin dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona baktığını gördü ve hiçbir şey diyemedi, dudağını ısırıp yerine oturdu ama suratı kıpkırmızı kesilmişti.

Kraliçe hafifçe öne eğildi ve kendinden emin bir sesle, "Locksley," dedi, "senin ve yanındaki iki adamının kralın karşınıza çıkaracağı üç kişiye üstün gelebileceğine da-

ir kralla bahse tutuştuk. Benim için elinden geleni yapacağına söz verir misin?"

"Tabii," dedi kraliçenin soruyu yönelttiği Robin Hood, "sizin için elimden geleni yapacağım ve başarısız olursam, bir daha yayın kirişine parmağımı bile sürmeyeceğime yemin ederim."

Küçük John, kraliçenin odasındayken biraz çekingen davranmıştı ama ayakları tekrar toprağa basınca cesaret bulmuştu ve konuşmaya başladı, "Şu güzel yüzünüzün uğruna bir şey söylemek istiyorum. Sizin için elinden gelenin en iyisini yapmayacak bir alçağın teki elime geçerse kendisine bir çift söz bile etmeden kafasını kırarım, siz merak etmeyin!"

"Küçük John sus!" dedi Robin Hood aceleyle ve kısık bir sesle, ama Kraliçe Eleanor yüksek sesle güldü, tüm kameriyeden neşeli sesler yükseldi.

Hereford Piskoposu'yla kral gülümsemiyorlardı bile; kraliçeye dönen kral, "Önümüze çıkarttığın bu adamlar da kim böyle?" diye sordu.

Piskopos daha fazla kendisini tutamayıp lafa girdi, "Majesteleri," dedi, "şu mavili adam tüm ülkede tanınan Robin Hood isimli hırsız, yanındaki uzun boylu irikıyım adam ise Küçük John ismiyle tanınır, diğer yeşil elbiseli adamın adı Kızıl Will ve kırmızı giysili ozan ise Vadili Allan'ın ta kendisi."

Bunları duyan kralın kaşları çatıldı ve kraliçeye dönerek, "Bu doğru mu?" diye sordu.

"Evet," dedi kraliçe gülümseyerek, "piskopos doğruyu söylüyor. Tabii onları bu kadar iyi tanıması da doğal. Kendisi iki papazla birlikte Robin Hood'un yanında Sherwood Ormanı'nda üç gün geçirmiş. Piskoposun arkadaşlarına böyle ihanet edeceğini düşünmemiştim. Ama sakın unutma bu adamların kırk gün boyunca rahat rahat dolaşabileceğine kendi rızanla onay verdin."

"Sözümü tutacağım," dedi kral öfkesini belli eden bir

sesle, "ama bu kırk gün bittikten sonra şu hırsız kendisini kollasın, keyifle geçirdiği günleri mumla arayacak çünkü." Sonra Sherwood'lu adamların yakınında duran ve olan biteni büyük bir şaşkınlıkla izleyen okçularına döndü. "Gilbert, Tepus bir de Hubert, siz buraya gelin. Bu üç adamın karşısına çıkıp ok atacağınıza dair söz verdim. Eğer bu düzenbazlardan daha iyi atış yaparsanız ceplerinizi parayla doldururum, ama kaybederseniz bileğinizin hakkıyla kazandığınız ödülleri de karşınızdakilere vereceksiniz. Beni haksız çıkarmayın sakın, eğer bu yarışmayı kazanırsanız hayatınızın sonuna kadar bundan memnuniyet duyabileceğiniz bir başarıya imza atmış olacaksınız unutmayın. Hadi gidin hazırlanın şimdi."

Bunun üstüne üç okçu çadırlarına geri döndü, Robin ile adamları da ok atacakları yerlere geçtiler. Yaylarını hazır edip en sivri uçlu ve en düzgün tüylü oklarını seçtiler.

Kralın okçuları çadırlarına gidince, arkadaşlarına olayları bir bir anlattılar; bu adamların Robin Hood ile üç adamı olan Küçük John, Kızıl Will ve Vadili Allan olduğunu söylediler. Bu haber çadırlardaki okçuların arasında hızla kulaktan kulağa dolandı, çünkü Robin Hood'la adamlarının ismini duymayan kalmamıştı. Haber okçuların arasından yarışmayı izleyen kalabalığa da sıçradı, en sonunda herkes ayağa kalkmış ünlü haydutları görmeye çalışır olmuştu.

Altı yeni hedef tahtası konuldu, her adamın atış yapacağı bir tahta vardı. Gilbert, Tepus ve Hubert çadırlarından dışarı çıktılar. Robin Hood ile Gilbert Beyazel ilk olarak kimin atış yapacağını kararlaştırmak için bir bozuk parayla yazı tura attılar, Gilbert'ın seçtiği taraf üstte kaldı. O da ilk atışı yapması için Suffolk'lu Hubert'i çağırdı.

Hubert yerini alıp ayağını sağlam bir şekilde yere bastı, dümdüz bir oku kirişe yerleştirip yayını dikkatle ve yavaşça gerip oku bıraktı. Ok hızla giderek beyaz noktayı

vurdu, tekrar attı tekrar hedefi tutturdu, ama üçüncü seferde merkezi tutturamadı, beyaz noktadan bir parmak dışarıdaki siyah kısmı vurdu. Bunu izleyenler sevinç çığlıkları atmaya başlamıştı bile, çünkü o gün Hubert'in en iyi atışları bunlar olmuştu. Robin güldü, "Buna nasıl karşılık vereceksin bakalım Will. Sıra sende evlat, Sherwood'un yüzünü kara çıkarma sakın."

Kızıl Will yerine geçti, ama çok dikkatli davranmaya çalıştığı için attığı ilk oku hedefi ıskaladı ve siyahın dışındaki, merkezden sonraki ikinci halkayı vurdu. Bunu gören Robin dudaklarını ısırdı. "Evlat," dedi, "kirişi niye öyle geriyorsun? Sana Usta Swanthold'un lafını hiç söylemedim mi? 'Sakınan göze çöp batar' derdi hep." Bunun üstüne Kızıl Will tekrar atış yaptı ve bu sefer oku ortadaki halkaya saplandı, sonuncu atışında da merkezi tutturmuştu, ama toplama bakıldığında Hubert kendisini geçmiş görünüyordu. Bunu görenler neşeyle el çırptılar, Hubert yabancıyı yenmişti.

Kral kraliçeye dönerek, "Eğer okçuların bundan daha iyi ok atamıyorsa bahsi kesin kaybedeceksin," dedi. Ama Kraliçe Eleanor gülümsüyordu, çünkü Robin Hood ile Küçük John'dan çok daha iyi sonuçlar bekliyordu.

Sonra Tepus atış yapmak için yerini aldı. O da aşırı dikkatli olmaya çalışayım derken Kızıl Will'in yaptığı hataya düştü. İlk oku merkezdeki daireye saplandı ama ikincisi dıştaki siyah halkaya isabet etti. Son atışında ise şans eseri hedefin ortasındaki siyah noktayı tutturmuştu. "Bugün yapılan en iyi atıştı bu, ama yine de Tepus suyun ısındı bence çünkü sıra Küçük John'da," dedi Robin Hood.

Küçük John bunun üstüne öne çıktı ve hızla üç ok attı. Yayı tutan elini tüm bu süre boyunca bir defa bile indirmemiş, havada tuttuğu yayına oklarını tek tek yerleştirerek atış yapmıştı. Buna rağmen üç oku da tam merkezde bulunan küçük siyah noktacığın etrafına saplanmıştı. Bunu gören kalabalıktan çıt çıkmıyordu; çünkü o gün

orada yapılan en iyi atış bu olmasına rağmen Tepus'un –Küçük John kadar ünlü olsa bile– kırsaldan çıkıp gelen biri tarafından mağlup edilmesini kimse istemiyordu.

En sonunda Gilbert Beyazel yerini aldı ve dikkatle atışını tamamladı. O gün üçüncü kez tüm oklarını merkeze isabet ettirmişti.

"Tebrik ederim, Gilbert!" dedi Robin Hood omuzuna vurarak. "Şimdiye kadar gördüğüm en iyi okçulardan birisin sen. Bizim gibi ormanda yaşayıp özgür olmalısın aslında. Londra'nın gri duvarlarıyla taşlı kaldırımlarındansa yeşil ormandaki ağaçların altı senin için çok daha uygun." Bunu dedikten sonra yerine geçti, sadağından dümdüz bir ok çıkardı ve kirişe yerleştirmeden önce parmaklarının arasında birkaç kez döndürdü.

Tam o sırada kral kendi kendine söyleniyordu. "Ah şu düzenbaz adamın bileği azıcık bükülse de hedefi şaşırsa. Şu dileğim yerine gelirse en yakındaki şapeli bir kilise kadar zengin edecek yükte bağış yapmazsam ne olayım." Ama kralın dileklerini yerine getirebilecek biri vardıysa da kulaklarının o gün tıkalı olduğu şüphe götürmezdi.

İsteğine göre üç ok bulduktan sonra Robin dikkatle kirişe bakmaya başladı. "Evet," dedi yakınında durup kendisini izleyen Gilbert'a, "Sherwood'a bir gelmelisin bence." Tam bu sırada kirişi kulağına kadar gerdi. "Londra'da" –bu sırada oku bıraktı- "ok atılacak taştan kuştan başka bir şey yok; orada ise İngiltere'nin en besili geyiklerini vurabilirsin." Konuşurken atış yapmasına rağmen ok hedef tahtasının en ortasından yarım santim kenara saplanmıştı.

"İnanamıyorum!" diye bağırdı Gilbert. "Nasıl ok atıyorsun sen öyle, şeytan yanında solda sıfır kalır."

"O kadar da kötü değilim," dedi Robin gülerek. Sonra bir ok daha alıp kirişe yerleştirdi. Bu sefer de oku merkezin hemen yanına saplanmıştı, sonuncu atışında ok öncekilerin tam arasına, tam ortaya saplandı. Üç okun da

tüyleri iç içe geçtiğinden uzaktan bakılınca hedef tahtasında kalın tek bir ok varmış gibi görünüyordu.

Kalabalıktan mırıltılar yükseliyordu, Londra'da daha önce böyle iyi atış gören olmamıştı, Robin Hood'dan sonra da kimse göremeyecekti. Herkes kralın okçularının yenildiğini, Gilbert'ın ise hiçbir zaman Robin Hood veya Küçük John gibi ok atamayacağını teslim ederek Robin'in elini sıktığını görmüştü. Ama kral kendi adamlarının bu yabancılara karşı hiçbir şansı olmadığını bilmesine rağmen çok sinirlenmişti. "Olamaz!" diye bağırdı koltuğun kolçaklarını sımsıkı kavrayarak, "Gilbert daha yenilmedi! Hedefi üç kere tutturdu sonuçta. Ben bahsi kaybetmiş olabilirim, ama o birincilik ödülünü kaybetmedi daha. İkisinden birisi kesin bir galibiyet kazanmadığı sürece ok atmaya devam etsinler. Sir Hugh git ve birisi açık farkla yenilene kadar atış yapmaya devam etmeleri gerektiğini söyle." Sir Hugh kralın ne kadar sinirlendiğini görerek tek kelime etmeden emri yerine getirmeye gitti ve Robin Hood ile diğerlerinin durduğu yere gelerek, kralın sözlerini onlara da iletti.

"Tabii neden olmasın," dedi Robin, "eğer şanlı kralımı mutlu edecekse yarına kadar atış yapmaya devam edebilirim. Hadi Gilbert sen de yerine geç, başlayalım bakalım."

Gilbert tekrar yerine geçti, ama bu sefer tam atış yaptığı sırada çıkan hafif bir esinti yüzünden ok merkezi kıl payı ıskaladı.

"Şansına küs Gilbert," dedi Robin kahkaha atarak. Sonra kendisi de atışını yaptı ve tekrar merkezdeki noktayı vurdu.

Kral bunu görünce yerinden kalktı, etrafında neşeli biri görse parçalayacakmış gibiydi, tek kelime bile etmiyor sadece etrafına nefret dolu gözlerle bakıyordu. Sonra kraliçeyle birlikte tebaasını da peşine takarak kameriyeyi terk etti, çok sinirlenmişti.

Kral gittikten sonra tüm okçular ve tabii yarışmayı izleyen kalabalık Robin, Küçük John, Will ve Allan'ın etrafına toplandı, kırsaldan gelen bu ünlü adamları en azından bir kez olsun yakından görmek istiyorlardı. Kısa bir süre içinde etraflarını bir insan güruhu çevrelemişti bile.

Ödülleri vermek üzere üç hakem çıkageldi, başhakem Robin'e döndü, "Anlaşmaya göre birincilik ödülü senin hakkın, işte gümüş boru, on altın ok ve içinde elli altın olan kese, hepsi senin," dedi. Konuşurken bir yandan bu ödülleri Robin'e uzatıyordu, sonra Küçük John'a döndü, "İkincilik ödülü de senin," dedi. "Yüz tane geyik vurma hakkın var, istediğinde gidip avlayabilirsin." Sonra Hubert'e döndü, "Sen hakkınla üçüncü olmuştun, karşına çıkan bu adamı da yenerek üçüncülüğünü korudun, o yüzden iki fıçı şarap ödülü hâlâ senindir. İstediğin zaman evine götürebilirsin." En sonunda kralın okçularından en son atış yapan yedi kişiyi çağırdı ve her birine seksen gümüş verdi.

Sonra Robin konuşmaya başladı, "Bu gümüş boruyu okçuluk yarışmasının onuruna saklayacağım, ama kralın en iyi okçusu sensin Gilbert, o yüzden bu altınları almanı istiyorum. Sen hem dürüst hem de iyi kalpli bir adamsın, on katı parayı bile hak ediyorsun. Ayrıca son tura kalıp atış yapan on kişiye de bu on altın oku veriyorum. Hep yanınızda taşıyın ki bir gün torun torba sahibi olduğunuzda, onlara şu koca dünyadaki en güçlü kuvvetli ve en becerikli insanlar olduğunuzu anlatabilesiniz."

Dinleyenler Robin'in kendilerinden böyle bahsetmesine çok sevinmişlerdi ve o konuşmasını bitirince kalabalıktan neşeli bağırışlar yükseldi.

Sonra Küçük John konuşmaya başladı. "Sevgili dostum Tepus," dedi, "bana ödül olarak vaat edilen geyikleri istemiyorum, çünkü kendi memleketimde çok daha fazlası var zaten. Elli geyiği sen vurursun, her okçu gru-

bu da zevk için beşer geyik vurabilir, benim hakkım sizlerin olsun."

Bunu duyanlar büyük bir sevinçle şapkalarını havaya fırlattılar ve Robin Hood ile arkadaşlarının ne kadar iyi yürekli olduğundan bahsetmeye başladılar.

Onlar böyle yüksek sesle bağırışırlarken, kralın muhafızlarından uzun boylu ve cüsseli bir adam gelerek Robin'i omuzundan tutup çekti. "Beyim bir baksana," dedi, "kulağına bir şey söyleyeceğim, aptalca gelecek biliyorum ama süslü bir genç var ya hani şu Richard Partington denen adam, işte ondan gelen bir haber bu. Seni kalabalığın içinde aramış durmuş, ama bulamayınca benim sana bir haber iletmemi istedi, senin tanıdığın bir hanımdan geliyormuş hem de. Sana özel olarak söylememi ve birebir iletmemi istedi. Bir bakayım, unutmadım umarım, hah hatırladım: 'Aslan kükrüyor. Kafana dikkat et.'"

"Demek öyle," dedi Robin. Haberi yollayanın kraliçenin ta kendisi olduğunu biliyordu ve kralın öfkesinden bahsettiğinden emindi. "Sana teşekkür ederim dostum, bana bugün çok büyük bir iyilik yaptın çünkü." Sonra üç adamını da yanına çağırarak çabucak yola koyulmaları gerektiğini, Londra yakınlarında başlarına kötü bir şey gelebileceğini söyledi. Çok oyalanmadan kalabalığın arasından sıyrıldılar. Sonra arkalarına bile bakmadan Londra'yı terk edip kuzeye doğru yollandılar.

ROBIN HOOD'UN KOVALANIŞI

Robin Hood ile adamları Finsbury Meydanı'ndaki okçuluk sahasını terk edip hiç oyalanmadan evlerine doğru yola koyuldular. Böyle acele etmeleri iyi olmuştu; çünkü onlar daha beş kilometre bile gidemeden, kralın muhafızlarından altı kişi hâlâ dağılmamış olan kalabalığın arasına dalıp Robin ile adamlarını aradıklarını ve onları yakalayıp hapse atacaklarını söylemişlerdi. Kralın sö-

zünün arkasında durmaması çok fena bir şeydi, ama aslında tüm bunlar Hereford Piskoposu'nun başının altından çıkmıştı. Olaylar şöyle gelişti:

Kral okçuluk sahasından çıkınca hemen odasına gitmiş, ardından gelen Hereford Piskoposu ve Sir Robert Lee'ye tek kelime bile etmemişti. Dudaklarını ısırıp duruyor, öfkesinden yerinde duramıyordu. En sonunda Hereford Piskoposu üzgün bir sesle konuşmaya başladı, "O düzenbaz haydudun böyle elini kolunu sallayarak dolaşabiliyor olması çok feci bir durum majesteleri. Hele bir de Sherwood Ormanı'na geri dönünce, hem size hem de adamlarınıza kafa tutmaya başlar yine."

Kral bu sözlerin üstüne gözlerini yerden kaldırıp piskoposa baktı. "Öyle mi dersin?" dedi. "Ben ona gününü gösteririm. Hele şu kırk gün geçsin o haydudu elime geçireceğim; Sherwood'u başına yıkmam gerekirse, onu da yaparım. İngiltere Kralı'nın koyduğu yasalar, ne dostu ne parası olan böyle zavallı bir alçağın karşısında yetersiz mi kalır sanıyorsun?"

Piskopos tekrar yumuşacık bir sesle cevap verdi, "Küstahlık yapıyorsam hoş görün majesteleri, sizin isteklerinize karşı çıkmak gibi bir niyetim katiyen yok, ama Sherwood'daki tüm ağaçları tek tek kestirseniz bile elinize ne geçecek ki? Robin Hood'un saklanabileceği başka yer yok mu sanki? Cannock Ormanı Sherwood'dan pek uzak sayılmaz, Arden Ormanı da Cannock'a çok yakın. Bunlardan başka çevre şehirlerde, Nottingham'da, Derby'de, Lincoln'de hatta York'ta pek çok ormanlık alan var. Samanlıkta iğne aramaktan farkı kalmaz bu işin. Lordum eğer o adam ormana bir kez girerse, onu bir daha bulamazsınız."

Bunu duyan kral parmaklarını masanın üstünde tıkırdatarak, "Ne yapayım peki piskopos efendi?" diye sordu. "Kraliçeye verdiğim sözü duymadın mı? Boş laflar ediyorsun, hiç nefesini harcama."

"Sizin gibi zeki ve ileri görüşlü birine yol göstermek bana düşmez majesteleri," dedi kurnaz piskopos, "ama ben İngiltere Kralı olsaydım olayları şu şekilde çözerdim: Diyelim ki kraliçeme İngiltere'deki en kurnaz hırsızın istediği şekilde gezebilmesi için kırk günlük af çıkartacağıma söz verdim; peki ya sonra bir anda bu haydut elime düşerse böyle aceleyle verilmiş bir söze nasıl itibar edebilirim ki değil mi? Diyelim ki kraliçe hazretlerinin isteklerini yerine getireceğim dedim, kendimi öldürmemi istese gözlerimi kapatıp kılıcımın üstüne kendimi mi atacağım yani? Ayrıca bir kadın hükümet işleriyle ilgili önemli meseleleri nasıl kavrasın? Pek çok kadın yol kenarından papatya koparır gibi bir şeylere sevdalanıp ilgi gösteriyor, sonra da hevesi geçince unutup gitmiyor mu? Kraliçe de bu hayduda ilgi göstermiş olabilir, ama kısa süre içinde onun da hevesi geçecektir. Hem ben İngiltere'nin en dişli haydudunu avucumun içine alabilmişsem, parmaklarımı açıp kaçıp gitmesine izin vermezdim. İşte İngiltere Kralı olsaydım kendi kendime böyle düşünürdüm majesteleri." İşte piskopos bunları söyledi, kral da uğursuz danışmanını dinledikten sonra Sir Robert Lee'ye dönerek muhafızlardan altı tanesini Robin Hood ile yanındaki üç adamı yakalamaları için yollamasını söyledi.

Sir Robert Lee asil bir şövalyeydi ve kralın sözünü tutmuyor olmasına çok üzülmüştü; yine de herhangi bir laf etmedi, çünkü kralın Robin Hood'a karşı nasıl bilendiğini görüyordu. Ama muhafızları da hemencecik yollamadı, önce kraliçeye giderek olan biteni anlattı ve Robin'e içinde bulunduğu tehlikeyi haber vermesi için birini görevlendirmesini istedi. Bunu Robin Hood'un iyiliği için yapmamıştı, majestelerinin onurunu kendi inancına göre korumak istiyordu sadece. Bir süre sonra okçuluk sahasına giden muhafızlar Robin'le diğerlerini bulamadılar.

Robin Hood, Küçük John, Will ve Allan evlerine dönüş yolunu tuttuğunda öğlen saatleri çoktan geçmişti bi-

le, yavaş yavaş akşam oluyordu, neşeyle yol alan gezginlerin üstüne vuran güneş ışığı önce turuncuya çalarken sonra kızarmıştı ve güneş hızla batmaya başlamıştı. Gölgeler uzamaya ve en sonunda alacakaranlığın gri tonlarına karışmaya başladı. Toprak yol karanlık çalıların arasından bembeyaz uzanıyordu ve üstünde gölge gibi dört kişi yürüyordu. Büyük bir gürültüyle yürüyen adamların konuşma sesleri havanın durgunluğunu dağıtıyordu. Büyük ve beyaz bir tepsiye benzeyen mehtap doğu göğünde havada asılı duruyorken vardıkları Barnet köyünün göz kırpan ışıklarını gördüklerinde, Londra'dan on beş kilometre uzaklaşabilmişlerdi. Taşlı sokaklardan, ay ışığı altında aileleriyle birlikte rahat görünüşlü evlerin kapılarının önünde oturan kasabalılarla zanaatkârların yanından geçip köyün diğer ucunda bulunan, hanımeli ve gül sarmaşıklarının arasından başını uzatan küçük bir hana geldiler. Robin Hood bu hanın önünde durakladı. "Bu gece burada kalalım, Londra'dan ve kralın gazabından oldukça uzak sayılırız. İçerde lezzetli yiyecekler de vardır hem. Ne dersiniz?"

"Ben ne duruyoruz derim," dedi Küçük John, "ağzından bal damlıyor. Senin emrin benim için onur sayılır bu durumda, hadi girelim."

Sonra Kızıl Will lafa girdi, "Dayıcığım senin her dediğini gözümü kırpmadan yaparım ben, ama gece dinlenmeden önce daha uzağa gidebilmiş olmayı dilerdim. Yine de burada kalabiliriz, neden olmasın."

Bunun üstüne içeri girdiler ve hanın en iyi yiyeceklerinden söylediler. Kısa süre sonra önlerinde güzel bir ziyafet sofrası kurulmuştu bile. Yedikleri kuru kuru gitmesin diye iki şişe şarap da istemişlerdi. Tüm bunları köyün en tombul, en dolgun genç kızı masaya getirmişti, masada yiyecek içecek bile olsa güzel kadınları gözünden hiç kaçırmayan Küçük John elleri belinde gözlerini kıza dikmişti ve kendisine ne zaman baktığını görse göz kırpıyor-

du. Bunu fark eden kızın nasıl kıkırdadığını ve Küçük John'a göz ucuyla nasıl baktığını, yanaklarının nasıl kızardığını görmeliydiniz. Küçük John'da şeytan tüyü vardı sanki.

Ziyafet çok keyifli geçti, o hana daha önce bu dört neşeli adam kadar güleç kimse gelmemişti. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ziyafet en sonunda bittiğinde, içki içmeye devam ettiler. Onlar böyle muhabbet ededursun, hancı birden yanlarına gelerek kapıda kraliçenin tebaasından genç bir ulak olan Richard Partington'un durduğunu ve mavili adamla hiç vakit kaybetmeden konuşmak istediğini haber verdi. Robin hemen ayağa kalktı ve hancının kendisini takip etmemesini rica ederek, diğerlerini birbirlerine şaşkınlık dolu gözlerle bakar halde bırakıp dışarı çıktı.

Robin handan çıkınca üstüne beyaz ay ışığı vuran Richard Partington'un atının üstünde kendisini beklediğini gördü.

"Ne haberler getirdin ulak efendi?" dedi Robin. "Kötü haberler değildir diye umuyorum."

"Kötü haberler ne yazık ki," dedi genç Partington. "Kral, Hereford Piskoposu'nun dolduruşuna geldiği için seni Finsbury Meydanı'nda yakalaması için adamlarını gönderdi. Seni orada bulamayınca bin tane askerini tam da bu yoldan yollamaya karar verdi. Ya seni yolda yakalayacak ya da bir şekilde ormana dönmeni engelleyecek. Bu adamların başına da Hereford Piskoposu geçti. Piskopostan hayır gelmeyeceği gibi, elinden de idam ipinden başka şey çıkmayacağını gayet iyi biliyorsundur. İki süvari grubu çoktan yola çıktılar bile ve pek de geride sayılmazlar. Buradan çabucak ayrılmalısınız, eğer biraz daha vakit harcarsanız geceyi soğuk bir zindanda geçireceksiniz. Kraliçe bu haberi vermemi istedi benden."

"Richard Partington," dedi Robin, "ikidir hayatımızı kurtarıyorsun, eğer fırsatım olursa Robin Hood'un böyle şeyleri asla unutmadığını sana göstereceğim. Kraliçeye

şunları söyle: Hiç vakit kaybetmeden buradan ayrılacağız, ben de hancıyı Saint Albans'a gideceğimizi söyleyerek kandıracağım, ama tekrar anayola çıktığımızda farklı yollara sapacağız, birimiz kralın eline düşerse diğerleri kolaylıkla kurtulabilir böylece. Dolambaçlı yollardan giderek Sherwood'a sağ salim varacağımı umuyorum. Ulak efendi yolun açık olsun."

"Senin de yolun açık olsun," dedi Partington, "saklanma yerinize emniyetli bir şekilde varırsınız umarım." Sonra el sıkıştılar ve genç adam Londra'ya doğru gitmek için atını döndürürken, Robin de hana girdi.

Arkadaşları gelişini sessizce bekliyorlardı, hancı da oradaydı ve Partington'un mavili adamla ne konuştuklarını merak ediyordu. "Hadi kalkın beyler!" dedi Robin, "Burada daha fazla kalamayız. Ardımızdan gelenlere karşı gelmemiz mümkün değil, burada durursak ellerine düşeceğiz. O yüzden hemen yola çıkalım, Saint Albans'a varana kadar gece boyunca hiç durmayacağız." Bunun üzerine kesesini çıkartıp hancıya borcunu ödedi ve handan çıktılar.

Köyden çıkıp anayola gelince Robin durdu ve Partington'la aralarında geçen konuşmayı, kralın adamlarının peşlerine nasıl düştüğünü anlattı. Burada yollarını ayırmaları gerektiğini, üç kişinin doğuya kendisinin de batıya doğru giderek anayolları hiç kullanmadan Sherwood'a ulaşacağını söyledi. "Gözünüzü dört açın," dedi Robin Hood, "ve doğuya gidene kadar tüm kuzey yollarından uzak durun. Kızıl Will sen başlarına geç, sen hepsinden daha kurnaz sayılırsın." Robin üçünü de öperek vedalaştıktan sonra ayrıldılar.

Çok geçmemişti ki, kralın adamları Barnet köyündeki hanın kapısına doğru büyük bir gürültüyle ilerleyip atlarından aşağıya inerek, hanı çevrelediler. Grubun lideri yanında dört kişiyle içeriye girdi. Ama kuşlar yine uçmuştu, ikinci kez başarısız olmuşlardı.

"Pek bir meymenetsiz görünüyorlardı zaten," dedi hancı askerlerin kimi aradığını duyunca. "O mavi giysili adamın Saint Albans'a doğru gideceklerini söylediğini duydum, eğer çabucak giderseniz yolda onları yakalama şansınız var." Bu haberin üzerine grubun lideri hancıya bin kez teşekkür edip adamlarını etrafına topladı, tekrar atlarına binip Saint Albans'a doğru dörtnala gitmeye başladılar.

Küçük John, Kızıl Will ve Vadili Allan anayoldan ayrıldıktan sonra hiç durmadan, bacaklarının kendilerini taşıyabildiği kadar uzun süre yürüyüp doğuya doğru gittiler ve en sonunda Essex'teki Chelmsford'a ulaştılar. Buradan kuzeye dönerek Cambridge, Lincolnshire ve Gainsborough'ya kadar yol aldılar. Sonra güneybatıya doğru dönerek Sherwood Ormanı'nın kuzey sınırına ulaştılar, o zamana kadar kralın adamlarından bir tekine bile rastlamamışlardı. Ormana sağ salim ulaşana kadar sekiz gün boyunca yolculuk yapmışlardı, ama büyük ağacın altına vardıklarında Robin'in hâlâ gelmemiş olduğunu gördüler.

Biraz sonra okuyunca göreceksiniz ki Robin'in şansı adamlarınınki kadar yaver gitmemişti. O büyük kuzey yolunu terk edip batıya döndü ve Aylesbury'den Oxfordshire'daki Woodstock'a vardı. Buradan tekrar kuzeye giderek Warwick'e kadar uzun bir yol kat etti, en sonunda Staffordshire'daki Dudley'e varabilmişti. Buraya yedi günde ulaşmıştı, yeterince kuzeye geldiğini düşünerek tekrar doğuya dönüp anayollardan sakınarak, yan yolları, otlarla kaplı patikaları tercih ederek Sherwood'a doğru gitmeye başladı ve Stanton isimli bir yere yolu düştü. Robin oldukça neşelenmeye başlamıştı; çünkü tehlikenin geride kaldığını düşünüyor, ormanın o baharlı kokusunu tekrar ciğerlerine doldurmak için sabırsızlanıyordu. Ama daha yolun sonuna varmamıştı ve Robin başına geleceklerden habersizdi.

Kralın adamları Saint Albans'a vardıklarında her yeri aradılar. Ama Robin'le adamları sanki yer yarılmış içine girmişti, bunun üstüne kandırıldıklarını anladılar, ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Bir süvari grubu daha çıkageldi, sonra bir tane daha, bir tane daha derken tüm sokaklar zırhlı adamlarla dolmuştu. Gece yarısıyla günün ağardığı saatler arasında bir grup daha geldi, bu sefer aralarında Hereford Piskoposu da vardı. Robin Hood'un tekrar kaçtığını duyan piskopos bir an bile beklemeden adamlarını etrafına topladı ve Saint Albans'a ulaşan tüm süvarilerin hiç oyalanmadan kendisini takip etmesi emrini verdikten sonra kuzeye doğru olanca hızıyla yola koyuldu. Dördüncü günün sonunda Nottingham'a vardı, adamlarını altı yedi kişilik gruplar halinde bölerek kırsal alanlara yolladı ve Sherwood'a giren çıkan kaç tane yol varsa hepsini tutmalarını söyledi. Nottingham Valisi de kendi adamlarını toplayıp piskoposa katılmıştı; çünkü bu, Robin Hood'dan öcünü alabilmek için eline geçebilecek en iyi fırsattı. Kızıl Will, Küçük John ve Vadili Allan doğuya giderken kralın adamlarına denk gelmemişler, bir gün sonra sınırı geçip Sherwood'a girmiş, hiçbir engelle de karşılaşmamışlardı, eğer biraz bile olsa oyalanmış olsalar kesin piskoposun eline düşmüş olacaklardı.

Tabii tüm bunları Robin bilmiyordu, Stanton'u geçmişti, yolda ağır ağır yürürken bir yandan da keyifle ıslık çalıyordu. En sonunda yoluna suyu sığ, şırıl şırıl akan, altın renkli taşların üstünden geçerken pırıl pırıl parlayan bir derecik çıktı. Robin susadığı için suya eğildi, ellerini birleştirerek su içmeye başladı.

Yolun iki yanında da çalılar ve minik ağaçlar uzanıyordu, Robin ağaçlarda ötüşen kuşları duyunca neşelendi, çünkü aklına Sherwood gelivermişti. Orman havası almayalı bir ömür geçmiş gibiydi. Ama o öyle eğilmiş halde su içerken kulağının yanından bir şey vınlayarak geçti ve suları sıçratarak taşların arasına düştü. Robin

göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkıp suyu aştı ve yolun kenarına atlayarak çalıların arasına daldı, hiç etrafına bakmasına bile gerek yoktu çünkü kulağının yanından öyle vınlayarak geçen şeyin bir ok olduğunu adı gibi biliyordu, bir dakika bile duraklamak onun için ölüm demekti. Çalıların arasına girmesinden hemen sonra altı tane daha ok yaprakları yardı ve bir tanesi yeleğini deldi. Eğer sağlam çelik yeleğini giymemiş olsa ok göğsüne saplanırdı. Yoldan kralın süvarileri olanca hızlarıyla gelerek atlarından atladılar ve Robin'in ardından çalıların arasına daldılar. Ama Robin bölgeyi onlardan daha iyi biliyordu, o yüzden bir sürünüp bir kalkarak, açıklık alanlardaysa koşarak adamları geride bıraktı, deminki yoldan iki yüz metre ilerideki bir diğer paralel yola çıktı. Burada bir an durarak, peşindeki yedi adamın, avının kokusunu kaybeden köpekler gibi çalıların bir o yanına bir bu yanına saldırırken çıkardıkları sesleri dinledi. Sonra kemerini sıkarak doğuya, Sherwood'a doğru koşmaya başladı.

Ama Robin daha beş yüz metre gidememişti ki, tepenin zirvesine geldiğinde kralın adamlarından oluşan bir başka grubun aşağıdaki vadideki bir gölgelikte dinlendiğini gördü. Kendisini görmemişlerdi, bu yüzden hiç durmadan geldiği yöne doğru gerisin geri koşmaya başladı, vadidekilerin kucağına düşmektense ormanlık arazide kendisini kovalayanlardan kaçmak daha iyi bir seçenekti. Bu yüzden tüm hızıyla geriye doğru koştu, tam çalıları aşmıştı ki yedi adam da yola çıktı. Onu görünce tıpkı avının üstüne atlamaya hazır bir avcının haykıracağı gibi haykırmaya başladılar, ama Robin onlardan neredeyse bir kilometre uzaktaydı ve avcı köpeği gibi uzaklaşıyordu. Derwent Nehri'nin ilerisindeki Derby yakınlarındaki Mackworth'e gelinceye kadar kilometrelerce durmadan koştu. Burada biraz da olsa tehlikeden uzaklaştığını görünce yavaşladı ve en sonunda otların bürüdüğü, serin

bir gölgeliğe çökerek nefesini toplayıp dinlenmeye başladı. "Ah Robin ah," dedi kendi kendine, "enselenmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştın daha önce. O vınlayarak geçen ok kulağımı sıyırdı da geçti nerdeyse. O kadar çok koştum ki karnım acıktı, hem de susadım. Ah keşke biraz yiyecek içecek olsaydı önümde şimdi."

Tam da o sırada Derby'li Ayva isimli bir ayakkabıcı, Kirk Langly yakınlarındaki bir çiftçiye bir çift ayakkabı satmıştı ve evine dönüyordu; sağlam ayakkabıyı görünce çok sevinen çiftçi kendisine bir kızarmış tavuk bir şişe de bira vermişti, Ayva da bir elinde tavuk diğerinde bira sanki Robin'in dediklerini duymuş gibi o sırada önünden geçiverdi. Ayva dürüst bir adamdı, ama pek zeki olduğu söylenemezdi, o sırada da aklından geçen tek şey, "Ayakkabılar için üç buçuk şilin Ayva efendi, ayakkabıların için üç buçuk şilin" lafıydı. Bu lafları kafasında döndüre döndüre yürüyor, başka bir şeye kafa yormuyordu.

"Selam dostum," dedi Robin diğeri yeterince yaklaştıktan sonra çalının arkasından seslenerek, "nereye gidiyorsun böyle güzel bir günde?"

Kendisine seslenildiğini duyunca ayakkabıcı durdu ve güzel mavi giysisi içindeki yabancıyı görünce ona göre konuşmaya başladı. "İyi günler olsun beyim, Kirk Langly'den geliyorum, ayakkabımı sattım ve karşılığında üç buçuk şilin aldım, alnımın teriyle kazandım o tatlı paracıkları. Merakımı bağışla, ama asıl sen o çalının ardında ne yapıyorsun öyle?"

"Altın kuşların kuyruklarına tuz dökmek için bu çalının arkasına girdim," dedi Robin, "ama şu güzelim günde karşıma çıkan tek kuş sen oldun."

Bu lafları duyan ayakkabıcının gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı şaşkınlıkla yusyuvarlak oldu. "Sen ne diyorsun öyle? Ben o altın kuşları hiç görmedim. Ben de bulmak istiyorum onlardan."

"Denizde kum burada kuş," dedi Robin.

"Yaa?" dedi ayakkabıcı hayretle. "Kuyruklarına tuz dökünce yakalanıyorlar mı yani şimdi?"

"Tabii," dedi Robin, "ama bu tuz o bildiğin tuzlardan değil bilesin. Ahşap bir tabağa bir litre ay ışığı toplayıp bunu kaynatıyorsun geriye bir tutam toz kalıyor. Bu tuzu kullanman lazım işte. Neyse sen şimdi onu boş ver de şu elindekiler ne onu söyle bana."

Ayakkabıcı Robin'in bahsettiklerine bakmak için kafasını eğdi, çünkü altın kuşları düşününce yiyeceğiyle içeceği aklından uçup gitmişti ve tekrar hatırlayabilmesi için biraz vakit geçmesi gerekmişti. "Ah," dedi en sonunda, "bu şişede bira var, bu da kızarmış tavuk. Ayakkabıcı Ayva efendi bugün kendine güzel bir ziyafet çekecek."

"Peki Ayva efendi," dedi Robin, "onları bana satmaya ne dersin? Görünce ağzım sulandı doğrusu. Üstümde gördüğün şu mavi giysileri, bir de üstüne on şilin verirsem, üstündeki giysilerle deri önlüğünü, biranı ve tavuğunu verir misin? Ne dersin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi ayakkabıcı, "benim giysilerim delik deşik, seninkiyse çok güzel hem de sapasağlam."

"Ben şaka yapmayı hiç sevmem," dedi Robin. "Hadi çıkart üstündekileri, giysilerini çok sevdim. Ayrıca yiyecekleri de soğutmadan yemek istiyorum, ama sana da ayıracağım hiç merak etme." Bunları dedikten sonra ceketini çıkarmaya başladı, ayakkabıcı onun ciddi olduğunu anlayınca, Robin'in üstündekileri beğendiğinden kendi de soyunmaya başladı. İkisi de birbirinin giysilerini giydikten sonra, Robin ayakkabıcıya on şilin verdi. "Hayatımda pek çok kişinin yerine geçtim, ama daha önce hiç dürüst bir ayakkabıcı olmamıştım," dedi Robin. "Hadi gel oturup bir şeyler yiyelim, karnım zil çalıyor." Böylece ikisi de oturup neşeyle yemek yemeye başladılar, yemek bittiğinde tavuktan geriye sadece sıyrılmış kemikler kalmıştı.

Sonra Robin bacaklarını uzatıp tasasızca gerindi. "Se-

sin güzel gibi Ayva efendi, ezberinde birkaç güzel şarkı da vardır şimdi senin. Hadi bir şarkı tuttur benim hatırım için," dedi.

"Bir-iki şarkı biliyorum tabii," dedi ayakkabıcı, "pek iyi değiller, ama madem dinlemek istiyorsun söyleyeyim." Sonra boğazını bir yudum bira alarak yumuşattıktan sonra şarkısına başladı:

"Zevklerin en zevklisi ne midir?
Söyleyeyim sana canım,
Kalbimi yerinden oynatır,
Bardakların şıngırtısı canım.
Geriye kalanlardan bana ne,
Söyleyeyim sana canım,
Ama bu..."

Ayakkabıcı şarkısına daha yeni başlamıştı ki altı tane süvari oturdukları yeri bastı, saf zanaatkârı omuzundan tutup sertçe ayağa kaldırdılar, bu sırada neredeyse elbiselerini yırtıyorlardı. "Hah!" dedi grubun lideri, sevinçli olduğu sesinden bile belli oluyordu, "Seni en sonunda yakaladık işte mavili düzenbaz. Seksen pound daha zengi-niz diyebilirim artık. Hereford Piskoposu seni onun önüne çıkaracak gruba para ödülü vaat ediyordu. Seni gidi kurnaz çakal! Ne o masum havaları mı takınıyorsun şimdi de? Senin ne biçim bir tilki olduğunu bilmeyen yok. Bizimle geliyorsun hemen!" Bunu duyan zavallı ayakkabıcı kocaman mavi gözlerini kırpıştırarak etrafına bakıyordu, ağzı da sonuna kadar açılmıştı, sanki dilini yutmuştu.

Robin de, ayakkabıcı şu an kendi yerinde olsaydı yapacağı gibi gözlerini açmış şaşkınlıkla bakıyordu. "Neler oluyor?" dedi, "Gerçek mi rüya mı bu anlamadım. Tüm bu harala gürele ne beyler? Bu adam dürüst bir adam, ne yapıyorsunuz?"

"Dürüst mü dedin?" dedi adamlardan biri. "Bu adam Robin Hood'un ta kendisi be."

Bunu duyan ayakkabıcı bu sefer şoka girdi. Zaten yarım olan aklı tüm bu olan bitenin karmaşasıyla iyice karışıvermişti. Ayrıca Robin Hood'a baktığında, adamın kendisine ne kadar çok benzediğini görüyor ve belki gerçekten de ünlü haydudun ta kendisi olabileceğini düşünüyordu. Sonra yavaş yavaş konuşarak, "Ben gerçekten o haydut muyum yani? Şimdi düşündüm de... ama olmaz ki ben Ayva'yım yahu, yanlışın var... yine de... olabilir mi? Ben demek ki gerçekten de Robin Hood'um! Dürüst bir zanaatkârdan böyle ünlü bir hayduda dönüşebileceğimi hiç düşünmemiştim doğrusu."

"Yaa," dedi Robin Hood, "zavallı adama öyle kötü davrandınız ki aklını yitirdi işte. Derby'li Ayakkabıcı Ayva benim."

"Öyle mi?" dedi Ayva. "O zaman ben sahiden de başka birisiyim, Robin Hood benim demek ki. Hadi götürün beni, ama aklınızda olsun, şu ormanlarda gezinmiş en güçlü adamı yakaladınız."

"Deli taklidi yapıyorsun demek," dedi grubun lideri. "Giles, bir ip getir de şu sahtekârın ellerini bağlayalım. Piskoposun önüne çıkınca aklının yerine geleceğinden adım gibi eminim." Sonra ayakkabıcının ellerini arkadan bağladılar ve ipin bir ucundan tutarak yanlarından yürütmeye başladılar. Robin arkalarından bakıyordu, yeterince uzaklaştıklarında gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü. Ayakkabıcıya bir zarar gelmeyeceğini biliyordu ve bir yandan Ayva'yı Robin Hood diye piskoposun önüne çıkarttıklarında piskoposun yüzünün alacağı şekli düşünüyordu. Sonra tekrar doğuya doğru dönerek Nottinghamshire ve Sherwood Ormanı'na doğru yola koyuldu.

Ama Robin Hood çok uzun zamandır yoldaydı. Londra'dan geri dönüşü çok yorucu olmuştu, yedi günde iki yüz kilometreden fazla yol yapmıştı. Sherwood'a gelene kadar durmadan yoluna devam etmek istiyordu, ama daha beş yüz metre gidememişti ki takati kalmadı. Dinlen-

mek için oturdu, ama o gün daha fazla yol alamayacağını içten içe biliyordu çünkü ayakları yorgunlukla birlikte ağırlaşmış, kurşun gibi olmuştu. Tekrar ayağa kalkıp biraz daha yürüdü, ama birkaç kilometre sonra vazgeçti, bunun üstüne bir hana girerek hancıyı çağırdı ve daha güneş yeni yeni batmaya başlamış olmasına rağmen kendisine bir oda açmasını istedi. Handa üç oda vardı ve hancı Robin Hood'u aralarından en kötü olanına götürdü, ama Robin odanın görüntüsüne aldırmıyordu, çünkü o gece çivili bir yatakta bile uyuyabilirdi. Giysilerini hemen çıkartıp yatağa girdi ve kafası yastığa değer değmez uyumaya başladı.

Robin dinlenmek için yukarı çıktıktan kısa bir süre sonra batıdaki tepelerin üstünü kara bir bulut kaplamaya başladı. Giderek kabaran bulut karanlık bir dağ haline gelene kadar büyüdü. Altında ara sıra donuk bir kırmızı ışık görünüp kayboluyor, bir süre sonra da gök gürültüsü duyuluyordu. Beş-on kilometrelik mesafedeki tek han burası olduğundan ve giderek yaklaşan fırtınaya yakalanmak istemediklerinden, dört atlı Nottingham yönünden gelip hana yaklaştı. Atlarını seyise verdiler ve yerde yemyeşil hasırotlarının serili olduğu hanın en iyi kısmına geçtikten sonra hanın en iyi yiyeceklerinden söylediler. İştahla yedikten sonra hancıdan odalarını göstermesini istediler, Dronfield köyünden beri yoldaydılar ve yorulmuşlardı. Bir yatakta iki kişi uyuyacaklarını duyunca söylene söylene yukarı çıktılar, ama tüm dertleri uykuya daldıktan sonra geçip gitti.

Sonra hanın kapılarını ve kepenklerini tangırdatıp bir yandan yaklaşan yağmurun kokusunu taşıyan ve tozu toprağı birbirine kata kata gelen rüzgâr hanı sarmalayarak esmeye başladı. Sanki rüzgâr yanında bir de misafir getirmiş gibi açılan hanın kapısından içeriye cübbesinin yumuşaklığı ve parlaklığından, afili tespihinden Emmet Manastırı'nın yüksek rütbeli rahiplerinden olduğu belli

olan biri içeri girdi. Hancıyı yanına çağırdı ve öncelikle katırının ahırda rahat bir yere konulup beslenmesini söyledi, sonra da handaki en iyi yiyecekleri sipariş etti. Bunun üzerine önüne bir yahniyle mantı getirildi, yanında da tatlı şarap vardı. Rahip büyük bir iştahla yiyecekleri bitirdi, kısa süre içinde tabağın ortasında yemeğin salçalı sosundan başka bir şey kalmamıştı, ama bu bile o kadar azdı ki aç bir fareyi bile doyurmazdı.

Tam bu sırada fırtına koptu. Rüzgâr tekrar hızlandı ve bu sefer beraberinde yağmur da getirerek pencere kanatlarına vurmaya başladı. Her yağmur tanesi şimşeklerle aydınlanıyor, bu sırada gök gürültüleri şimşekleri yalnız bırakmıyor, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bunu duyan kadınlar çığlık atıyor, yanlarındakiler ellerini kadınların beline koyup onları sakinleştirmeye çalışıyordu.

Rahip hancının kendisine bir oda göstermesini istedi, ama bir ayakkabıcıyla aynı odada kalması gerektiğini duyunca çok sinirlendi, tabii yapabileceği başka bir şey yoktu, ya o odada yatacaktı ya da açıkta kalacaktı. Bu yüzden eline mumunu alıp artık uzaklaşmaya başlamış gök gürültüsü gibi mırıldanarak yukarıya çıktı. Yatacağı odaya gelince mumu Robin'in üstüne doğru tutup onu baştan aşağı süzdü. Onu görünce içine biraz da olsa su serpildi çünkü kendisi kaba saba, kirli ve saçı sakalı birbirine karışmış bir adam beklerken, karşısına bayram sabahı yüzünü yıkayıp tıraş olmuş gibi temiz yüzlü bir adam çıkmıştı. Cübbesini çıkarttıktan sonra Robin'in uyuduğu ve hafifçe horladığı yatağa girdi, Robin de kendisine uyku arasında yer açtı. Robin günlerdir uyumadığı kadar derin uyuyordu, yoksa yanında yatan rahip gibi bir adamın civarında kesinlikle dinlenemezdi. Rahibe gelince, Robin Hood'u tanımış olsaydı orada yatmaktansa bir yılanın yanına kıvrılmayı bile tercih edebilirdi.

Rahat bir gece geçirdikten sonra sabahın ilk ışıklarıy-

la gözlerini açan Robin kafasını diğer yana çevirdi. Yanında tıraşlı, tertemiz yüzlü bir din adamı görünce hayrete düştü, adama bakakaldı. Kendisini çimdikledi ama uyanık olduğuna kanaat getirince yatağın içinde doğruldu, diğeri ise Emmet Manastırı'nın rahat odalarından birinde yatıyormuş gibi huzurla uyumaya devam ediyordu. "Bu adam gece yatağıma nasıl girdi çok merak ediyorum," dedi Robin. Sonra yavaş hareketlerle diğerini uyandırmamaya çabalayarak ayağa kalktı ve odaya göz gezdirince rahibin duvarın yanındaki sandalyenin üstünde duran cübbesini gördü. Bir giysilere bir rahibe baktı ve yüzüne kurnaz bir gülümseme yerleşti. "İsmi Neyse Ne Kardeş, sen benim yatağımı izinsiz ödünç aldıysan ben de senin giysilerini alırım," dedi. Sonra rahibin giysilerini üstüne geçirip yerine ayakkabıcının giysilerini bıraktı ve sabahın taze kokuları arasında aşağıya indi, ahırda atlarla ilgilenen seyis kendisini görünce afalladı, çünkü Emmet rahipleri asla sabah erkenden uyanmazlardı. Ama seyis düşüncelerini açık etmedi, sadece Robin'e katırını getirmesini isteyip istemediğini sordu.

"Tabii, evlat," dedi Robin ama katırdan haberi bile yoktu aslında. "Hemen getir, geç kaldım, hemen gitmem gerek." Seyis katırı getirince, Robin binip aceleyle uzaklaştı.

Rahip ise uyandığında başından aşağı kaynar sular dökülmüştü, çünkü o yumuşacık cübbesi ve içinde on altın bulunan kesesi yok olmuştu, ayrıca eski püskü bir giysiyle deri bir önlükten başka hiçbir şey kalmamıştı geride. Bir rahibe hiç yakışmayacak şekilde bağırıp küfrediyordu, ama tüm bu küfürlerle giysilerini geri getirmesi mümkün değildi elbette. Hancı da ona yardımcı olamıyordu, ayrıca rahip o sabahki önemli işleri sebebiyle Emmet Manastırı'na kesinlikle gitmek zorundaydı. Bu yüzden ya ayakkabıcının giysilerini giyecek ya da çıplak halde yola çıkacaktı. O yüzden giysileri üstüne geçirip Derby'deki tüm ayakkabıcılara nefretini kusup küfrede-

rek yoluna yayan olarak devam etti. Ama başına gelenler bununla kalmadı, daha azıcık yol almıştı ki kralın adamlarının eline düştü. Onu Tutbury'deki Hereford Piskoposu'na zorla götürdüler. Din adamı olduğunu söylemesi, rahiplere özgü tıraşlı kafasını göstermesi hiçbir işe yaramamıştı, onun Robin Hood olduğu kesindi, yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu sırada Robin kralın adamlarının yanından gayet rahat bir şekilde geçiyordu ve Sherwood'a o kadar yakındı ki çocuklar gibi neşelenmişti. Doğuya gitmeye devam ediyordu ki asil bir şövalyeyle karşılaştı. Katırı durdurup hemen aşağıya atladı. "Lea'lı Sir Richard, bu ne büyük şans," diye bağırdı, "seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam!" Sonra Sir Richard'a başına gelenleri bir bir anlattı, en sonunda Sherwood'a yakınlaştığı için tehlikeyi geride bıraktığını söyledi. Ama Robin hikâyesini bitirince, Sir Richard kafasını umutsuzlukla sallamaya başladı. "Şu anda eskisinden de büyük bir tehlike içindesin Robin," dedi, "çünkü valinin adamları tüm yolları tek tek tutmuş durumda, her geçeni inceden inceye arıyorlar. Demin oradan geçtiğim için biliyorum. Valinin adamları önünde, kralın adamlarıysa ardında, iki tarafa da gidemezsin, bu sefer üstündeki giysilerden senin kim olduğunu tanırlar, seni yakalamak için bekliyorlar zaten. Şatomun kapıları sana her zaman açık, ama oraya gitsen bile kaçamazsın, çünkü kralla valinin adamlarının gücüne karşı benim kalem bile dayanmaz." Bunları dedikten sonra Sir Richard düşüncelere dalarak kafasını eğdi, Robin ise peşine takılan av köpeklerinin sesini duyan ve yuvasının girişi kapatılmış bir tilki gibi endişeye kapılmıştı. Sir Richard tekrar konuşmaya başladı, "Yapabileceğin tek bir şey var Robin. Londra'ya geri dön ve Kraliçe Eleanor'dan af dile. Hemen benimle şatoya gel. Bu giysilerden kurtul ve benim adamlarımın giysilerini geçir üstüne. Ben askerlerimi de alarak Londra'ya gideceğim, sen de

aralarına karışırsın. Böylece kraliçenin karşısına kolaylıkla çıkabilirsin. Tek umudun Sherwood'a girebilmek, böylece onlardan kaçabilirsin ama Sherwood'a girme şansın hiç yok."

Robin, Lea'lı Sir Richard'la birlikte giderek dediğini yaptı, çünkü şövalyenin önerisi oldukça akla yatkındı ve güvende olabilmesi için tek yöntem bu gibi duruyordu.

Kraliçe Eleanor yeni açmaya başlamış güllerin arasında, ardında neşeyle muhabbet eden altı nedimesiyle birlikte saray bahçesinde yürüyordu. Tam o sırada bir adam duvarın tepesine atladı ve orada kısa bir süre durup kendisini hafifçe çimenlerin üstüne bıraktı. Nedimeler adamı görünce çığlık attılar, ama adam kraliçeye doğru koşarak önünde diz çöktü, kraliçe gelenin Robin Hood olduğunu anlamıştı.

"Ah sevgili Robin!" diye haykırdı kraliçe. "Buraya gelerek kendini ateşe atıyorsun! Eğer kral seni görürse kesin öldürür. Seni bulmak için her yeri karış karış aratıyor bilmiyor musun?"

"Biliyorum," dedi Robin, "kralın beni aradığını çok iyi bildiğim için geldim zaten. Siz majestelerine benim güvenliğimi sağlayacağına söz verdirirseniz, başıma hiçbir kötülük gelmeyeceğini ve majestelerinin ne kadar yumuşak kalpli olduğunu da biliyorum, o yüzden hayatımı sizin ellerinize bırakıyorum."

"Ne demek istediğini anladım Robin," dedi kraliçe. "Ayrıca bana serzenişte bulunursan sana haksızsın diyemem, çünkü yapmam gerekeni yerine getiremedim. Tehlikeden kaçabilmek için böyle büyük bir riske böyle cesaretle girmenden anlıyorum ki, durumun vahameti büyük. Sana yardım edeceğime tekrar söz veriyorum, Sherwood Ormanı'na dönebilmen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ben dönene kadar burada bekle." Bunları dedikten sonra gül bahçesinde Robin'i yalnız başına bıraktı ve uzun bir süre ortada görünmedi.

En sonunda Sir Robert Lee'yle birlikte geri döndü, yanakları kıpkırmızı, gözleri alev alev yanıyor gibiydi. Sir Robert Lee hemen Robin Hood'un durduğu yere geldi ve buz gibi bir sesle konuşmaya başladı. "İnayetli kralımız seni yakalatma emrini kaldırdı ve bir kez daha buradan sağ salim ayrılabileceğine dair söz verdi. Ayrıca üç gün içinde uşaklarından bir tanesini senin yanına verecek, böylece geri dönüş yolunda kimse kılına bile dokunamayacak. Şanlı kraliçemiz sana böylesine iyi davrandığı için şükretmelisin, çünkü onun ikna yeteneği olmasaydı şu anda ölü bir adamdın. Ayrıca atlattığın bu tehlikelerden iki ders çıkart. İlk olarak dürüst ol. İkinci olarak da körlemesine adımlar atma. Senin gibi gözü kapalı tehlikeye atılan bir adam bir sıçrar, iki sıçrar, en sonunda yakalanır haberin olsun. Kendini ateşe attın, ama mucize eseri yanmadan kurtuldun. Tekrar deneme sakın." Bunları dedikten sonra geri dönüp orayı terk etti.

Robin Londra'da kraliçenin yanında üç gün kaldıktan sonra, kralın baş uşağı Edward Cunningham gelip Robin'i aldı ve kuzeydeki Sherwood'a doğru yol almaya başladılar. Ara sıra Londra'ya geri dönen kralın adamlarının yanından geçiyorlardı ama kimse onları durdurmuyordu. En sonunda ormanlık alana ulaşmışlardı.

GISBOURNE'LU GUY VE ROBIN HOOD

Büyük okçuluk yarışmasının üstünden çok zaman geçmişti ve tüm bu süre boyunca Robin, Sir Robert Lee'nin tavsiyesine uyarak ayağını denk almaya çalıştı, belki pek çok insanın dürüstlük tanımına nazaran daha dürüst bir insan olamamıştı, ama Sherwood'a kolay ve hızlı bir şekilde ulaşamayacağı mesafelere gitmemeye özen gösterdi.

Yine bu sıralarda büyük değişiklikler oldu; Kral Henry öldü ve tıpkı Robin Hood'un maceraları kadar benzersiz, ama çok daha tehlikeli badireler atlattıktan sonra tahta Kral Richard geçti. Bu büyük değişiklikler oladursun hiçbiri Sherwood'un gölgelerine ulaşamıyordu. Burada Robin Hood ve çetesi her zaman olduğu gibi büyük bir neşe içinde yaşıyor, avlanıp ziyafet çekiyor, şarkılar söyleyip eğleniyordu. Dünya meseleleri onları pek ilgilendirmiyordu.

Bir yaz sabahı şafak sökerken, kuşlar büyük bir gürültüyle ötüşmeye başladılar. O kadar çok cıvıldıyorlardı ki Robin Hood uyandı, birkaç kez yattığı yerde döndükten sonra ayağa kalktı. Küçük John ve diğer adamlar da uyanmışlardı. Kahvaltı yaptıktan sonra o gün halledilmesi gereken işleri yapmak üzere dağıldılar.

Robin Hood ve Küçük John hafif esintiyle tüm yaprakların dans ettiği ve güneş ışığının yeşilliklerin arasından titrek titrek üstlerine vurduğu bir patikada yürüyorlardı. "Şu güzel sabah yine içim kaynıyor Küçük John. Birer maceraya atılsak diyorum, ne dersin?"

"Harika olur," dedi Küçük John. "İki yol var, sen sağdakinden git ben de soldakinden gideyim, başımızdan bir olay geçinceye kadar yürümeye devam edelim."

"Güzel plan," dedi Robin, "burada ayrılalım öyleyse. Bana bak Küçük John, başını belaya sakın sokma, biliyorsun sen bir yana dünya bir yana."

"Merak etme," dedi Küçük John, "hem sen başını benden daha büyük belalara sokuyorsun hep."

Bunu duyan Robin gülmeye başladı. "Küçük John işin doğrusu şu aslında, sen başını belaya soksan bile tüm sakarlığına rağmen bir şekilde işin içinden sıyrılmayı başarıyorsun. Her neyse, görelim bakalım bugün en son gülen kim olacak." Bunu dedikten sonra Küçük John'la vedalaştılar ve ikisi de kendi yolunu tuttu. Ağaçlar, kısa sürede ikisinin de gözden kaybolmasını sağladı.

Robin Hood geniş bir orman patikasına rastlayana kadar yoluna devam etti. Tepesinde ağaçların dalları iç içe geçmişti ve yapraklar güneş ışığının geldiği kısımlarda altın rengine bürünmüştü. Toprak ise gölge sayesinde yumuşak ve nemliydi. İşte ormanın bu keyifli kısmında, Robin Hood en büyük maceralarından birini yaşadı. Kuşların seslerinden başka bir şeye kulak vermeden kaygısızca yürürken, büyük bir meşe ağacının altında uzanan yosunlu köklere oturmuş bir adama rastladı. Yabancının kendisini görmediğini fark eden Robin Hood durarak adamı süzmeye başladı. Yabancının hali görülecek şeydi sahiden, Robin hayatında hiç böyle birini görmemişti. Tepeden tırnağa bir at derisi giymişti, başında da yüzünü kapatacak bir kukuleta vardı ki bu da at derisindendi, başlığın kulakları bile vardı. Yine deriden bir ceketle tüylü deriden pantolonu göze çarpıyordu. Yanında uzun bir kılıçla çift taraflı bir kama duruyordu. Omuzuna içi ok dolu bir sadak asmış ve ağaca yayını dayamıştı.

"Merhaba," diye bağırdı Robin en sonunda öne çıkarak, "kimsin nesin sen? O üstüne geçirdiğin şey de ne? Ömrümde hiç böyle şey görmedim. Eğer kötü bir şey yapmış olsaydım ya da vicdanım rahat olmasaydı öteki taraftan beni yanına almaya geldiğini bile düşünecektim nerdeyse."

Bu lafları karşılıksız bırakan yabancı kukuletasını geriye iterek kara kaşlarını, gagaya benzeyen burnunu ve

simsiyah gözlerini ortaya çıkardı. Robin bunları görünce adamın yüzünün tıpkı bir şahine benzediğini düşünmeye başlamıştı. Fakat adamın suratında göze çarpanlardan başka bir anlam daha gizliydi sanki. Ağzının ince kıvrımını, bakışlarındaki o vahşiliği gören birinin kanının donmaması mümkün değildi.

"Sen kimsin alçak herif?" dedi en sonunda kupkuru bir sesle.

"Aaa, ne biçim konuşuyorsun?" dedi Robin, "Yatağın ters tarafından mı kalktın?"

"Laflarımı beğenmiyorsan," dedi yabancı sertçe, "yürü yoluna git, içim dışım bir benim çünkü."

"Yo dediklerine lafım yok, tatlı şey seni," dedi Robin yabancının önünde otların üstüne çömelerek. "Zeki laflar ediyorsun, çok da nüktedansın bence."

Diğeri hiçbir şey söylemedi, tıpkı saldırmak üzere olan bir köpek gibi kötü kötü bakmaya devam etti sadece. Bu bakışa Robin gözlerini kocaman açarak safça karşılık verdi, gözlerinden içten içe güldüğü kesinlikle anlaşılmıyordu ve dudaklarının kenarları azıcık bile kıvrılmıyordu. Uzun bir süre birbirlerine böyle bakıştılar ama sonunda yabancı sessizliği bozdu. "Adın ne senin?" diye sordu.

"Konuştuğunu duyduğuma sevindim," dedi Robin, "beni görünce şoka girdin sanmaya başlamıştım. İsmime gelince, ismim ha şu ha bu ne fark eder, sen buralarda daha bir yabancı gibi görünüyorsun, o yüzden sen ismini söyle. Hem şu güzelim vücuduna o iğrenç şeyi neden giyiyorsun?" Bunu duyan yabancı kısa ve gergin bir kahkaha attı. "Hayatımda hiç senin kadar lafını esirgemeyen bir adam görmedim," dedi. "Hemen şuracıkta o oturduğun yere seni neden mıhlamıyorum bilmiyorum. Daha iki gün önce Nottingham'da senin söylediğinin yarısını bile söylememiş bir adamı şişledim. Vücudum sıcak kalsın diye giyiyorum bunları tabii ki, aptal adam. Ayrıca kılıç

darbesine karşı çelik zırh kadar dayanıklı. İsmimi de kimin bilip kimin bilmediği umurumda değil. Belki önceden duymuşsundur, adım Gisbourne'lu Guy. O piskopos olacak herifin topraklarından, Herefordshire'daki ormandan geliyorum. Kanun kaçağıyım, burada anlatmaya bile değmeyecek pis işler yapıp hileyle hurdayla geçimimi sağlıyorum. Piskopos beni geçenlerde buraya yolladı, Nottingham Valisi'nin istediğini yaparsam vali hizmetimin karşılığında cezamı kaldıracak ve üstüne iki yüz pound verecekmiş. Ben de kalkıp Nottingham'a geldim, ama vali benden ne istedi dersin? Sherwood'a gelip Robin Hood adlı benim gibi bir başka haydudu yakalamamı, ölü ya da diri kendisine götürmemi istedi. Herifin karşısına buralarda çıkacak kimse yok herhalde ki, Herefordshire'a kadar haber uçurmuş, dinsizin hakkından imansız gelir demişler. Bana yüz pound da verseler ben bu adamı haklamaya gelirdim zaten, tıpkı benim gibi bir haydut olması umurumda bile değil."

Robin adamın anlattıklarını dinlerken gittikçe tiksintisi arttı. Gisbourne'lu Guy denilen bu adamı gayet iyi tanıyordu, Herefordshire'da işlediği tüm o kanlı cinayetleri ülkede duymayan kalmamıştı. Adamın yanında durmaktan bile nefret etmesine rağmen sükunetini korudu. "Senin yaptıklarını duymuştum," dedi Robin. "Bence Robin Hood seninle karşılaşmayı can-ı gönülden diliyordur."

Bunu duyan Gisbourne'lu Guy tekrar bir kahkaha attı. "Tabii," dedi, "Robin Hood gibi bir haydudun Gisbourne'lu Guy gibi bir başka dişli haydutla karşılaşması ilginç olurdu değil mi? Tabii bu karşılaşmanın sonunda Robin Hood'un başına çok fena şeyler geleceği kesin, Gisbourne'lu Guy'ın karşısına çıktığı gün, öldüğü gün olacak."

"Bu Robin Hood denen adamın senden daha becerikli olabileceğini hiç düşünmedin mi peki şen dostum? Ben

onu tanıyorum, pek çok insan onun buralardaki en dişli adamlardan biri olduğunu söylüyor."

"Buralardaki en kuvvetli adam olsun isterse," dedi Gisbourne'lu Guy, "tüm dünya şu sizin ahırdan bozma köyünüzden ibaret değil ki! Ben ondan çok daha iyi olduğuma adım gibi eminim. Haydut diyorlar onun için. Ormana geldiği ilk gün dışında kimseyi öldürmemiş, kimsenin canına kast etmemiş adamdan haydut mu olurmuş. Kimisi onun için çok iyi bir okçu diyor. Hele ben elime yayımı almaya göreyim."

"Onun için çok iyi bir okçu dediklerini biliyorum," dedi Robin Hood, "ama biz Nottinghamshire sakinleri okçuluk becerimizle tanınırız zaten. Ben bile, hani okçuluğu çok iyi beceremesem dahi senin karşına çıkmaktan korkmam doğrusu."

Bunu duyan Gisbourne'lu Guy şaşkınlıkla Robin'e baktı sonra da yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. "Sen ne cesur bir adamsın böyle ya. Bana böyle kafa tutmana bayıldım, kimse yapamaz bunu. Hadi bir hedef tahtası koy da, görelim kim daha iyi ok atıyor."

"Buralarda hedef tahtasına ancak bebeler ok atar," dedi Robin. "Sana Nottingham'lıların hedeflerinden koyayım da gör." Bunu dedikten sonra ayağa kalkıp yakınlardaki bir ağaçtan parmak kalınlığında bir dal kopardı. Kabuğunu soyduktan sonra bir ucunu sivriltti ve büyük bir meşe ağacının önünde yere sapladı. Sonra diğerinin oturduğu ağacın yanına gelinceye kadar seksen adım saydı. "İşte," dedi, "Nottingham'lılar böyle hedeflere ok atarlar ancak. O dalı ikiye yarabiliyor musun yaramıyor musun görelim."

Gisbourne'lu Guy ayağa kalktı. "Ne saçmalıyorsun be!" diye bağırdı. "Ferіştahı gelse böyle bir hedefi vuramaz."

"Belki vurur belki vuramaz," dedi Robin, "sen atışını yapmadan bunu bilemeyeceğiz."

Bu cevap karşısında Gisbourne'lu Guy Robin'e yine kaşlarını çatarak bakmaya başlamıştı, fakat karşısındaki adam o kadar masum görünüyordu ki bir şey söylemeden yayını gerdi. İki kez ok attı ama ikisinde de hedefi bir karışla kaçırdı. Bunu gören Robin kahkahalara boğuldu. "Demek ki haklıymışsın, feriştahı geldi ama hedefi tutturamadı. Kılıç dövüşünde de okçulukta olduğu kadar beceriksizsen Robin Hood'u asla yenemezsin."

Bunu duyan Gisbourne'lu Guy, Robin'e nefret dolu gözlerle bakmaya başladı. "Dilin çok sivri senin, dikkat et de dilini ağzından kesip almayayım."

Robin Hood nefret ve tiksintiyle dolmuş olmasına rağmen hiç yanıt vermeden yayını alıp yerine geçti. İki kez atış yaptı, ilkinde dalı bir santimle ıskaladı ama ikinci atışıyla dalı ortadan ikiye yardı. Sonra diğerine konuşma fırsatı vermeden yayını yere atıp, "Al bakalım zalim herif!" diye bağırdı. "Hakiki sporlardan zerre anlamadığına kafan basıyor mu artık? Gün ışığına son kez bak şimdi de, bu topraklar senin gibi iğrenç bir hayvanı çok uzun zamandır sırtında taşıyor, buna bir son vermek gerek. Ölümün benim elimden olacak, çünkü Robin Hood benim!" Bunu diyerek kılıcını çekti.

Gisbourne'lu Guy hayretler içerisinde Robin'e bakakalmıştı, ama giderek öfkelenince şaşkınlığı da geçti. "Robin Hood sen misin?" diye bağırdı. "Sonunda karşılaşabildik demek. Söyleyecek sözün varsa şimdi söyle, seninle işim bittiğinde konuşabilecek vaktin olmayacak çünkü." Sonra o da kılıcını çekti.

Bunun üstüne Sherwood'da o güne kadar görülmemiş bir çarpışma yaşandı. İki adam da karşısındakini öldürmezse kendi canından olacağını gayet iyi biliyordu, bu yüzden bu kavgada karşı tarafa merhamet göstermek söz konusu bile olamazdı. Ayakları altında otlar ezilip parçalanana kadar dövüşmeye devam ettiler. Robin Hood'un kılıcı birkaç kez ten yumuşaklığını hisseder gibi oldu,

yerlere kanlar damlıyordu, ama hiçbiri Robin'in damarlarından gelmiyordu. En sonunda Gisbourne'lu Guy, Robin Hood'a ölümcül bir hamle yaptı, Robin bu hamleden hafifçe geriye zıplayarak kurtulmasına rağmen ayağı bir ağacın köküne takılınca yere düştü. Diğeri yüzünde pis bir sırıtışla üstüne atladı. Gisbourne'lu Guy tüm gücüyle kılıcını saplamaya çalıştı, ama Robin elini derinlemesine kesmesine rağmen kılıcı çıplak eliyle durdurarak ucunu yana çevirmeyi başardı. Hemen ardından kılıç yanından geçerek toprağa saplandı, Guy bir başka darbe savuramadan kendi kılıcını kavrayarak ayağa kalktı. Bunu gören Gisbourne'lu Guy'ın kalbine kurşun gibi bir ağırlık çöktü, etrafına yaralı bir kartal gibi çılgınca bakınıyordu. Düşmanının gücünün azaldığını gören Robin hemen öne atladı ve şimşek hızıyla kılıcı tutan eline bir darbe vurdu. Gisbourne'lu Guy'ın kılıcı elinden fırladı ve kendisi de darbenin etkisiyle geriye yalpaladı. Daha toparlanamamıştı ki Robin'in kılıcı vücudunu delip geçiverdi. Durduğu yere yıkılırken bir çığlık kopardı ve yüzükoyun otların arasına serildi.

Robin kılıcını sildi ve tekrar kınına soktu, Gisbourne'lu Guy'ın yanına gelip kollarını kavuşturarak bir süre kendi kendine konuştu. "Gençlik ateşiyle yandığım o günlerde vurduğum kralın ormancısından bu yana ilk kez birini öldürdüm. İlk aldığım canı hep üzüntüyle hatırlamaya devam edeceğim, ama bu sefer tıpkı yaban domuzu avlamışım gibi mutlu oldum. Nottingham Valisi'ni bir ziyaret edeyim bakalım, dünya yüzünden temizlemem için böyle bir pisliği ayağıma kadar gönderdiğine göre kendisine olan borcumu da ödemem lazım, hele şu adamın giysilerini giyeyim de."

Sonra Robin Hood ölü adamın atı andıran giysisini tek tek çıkartıp kanlı olmasına rağmen üstüne geçirdi. Kılıcıyla kamasını da beline astı, ama kendininkileri eline aldı, kimse kendisini tanımasın diye at derisinden kuku-

letayı yüzüne kadar çekti. Sonra doğuya, Nottingham City'e doğru yola koyuldu. Yolda karşılaştığı her adam, kadın ve çocuk kendisini görünce yolundan çekiliyordu, çünkü Gisbourne'lu Guy'ın dehşet saçan ismini duymayan kalmamıştı.

Şimdi de bu olaylar olurken Küçük John'un başına neler geldiğine bakalım.

Küçük John ormanın dışına çıkana kadar patikalardan yürümeye devam etti, ara sıra önüne buğday ve mısır tarlaları çıkıyor, çayırlar güneşin altında yemyeşil uzanıyordu. En sonunda anayola çıkınca çiçeklerle elma ağaçlarının arkasındaki saz çatılı bir kulübeye takıldı gözleri. Sanki yas tutan birinin sesini duyduğunu sanarak bir an durdu. Kulak kabarttığında sesin kulübeden geldiğini anladı, kulübeye gidip küçük kapıyı ittirerek içeri girdi. Soğuk ocağın yanına oturmuş, saçlarına kır düşmüş bir kadın ileri geri salınıyor ve hıçkırarak ağlıyordu.

Küçük John yumuşak kalpliydi, üzülen birini gördüğünde yardımcı olma arzusuyla yanıp tutuşurdu. Bu yüzden yaşlı kadına yaklaşıp içtenlikle elini omuzuna koydu ve içini rahatlatacak laflar söylemeye çalıştı. Biraz kendisini toplamasını, derdini kendisine söylemesini istedi, belki acısını dindirebilecek bir şeyler yapabilirdi. Bunları duyan kadın kafasını umutsuzlukla sallıyordu, ama yine de Küçük John'un sözleri sayesinde biraz sakinleşmiş gibiydi. Bir süre sonra neye üzüldüğünü anlatmaya başladı. Çocukları Nottinghamshire'lı üç gürbüz oğlandı, ama onları alıp götürmüşlerdi, muhtemelen hemen asılacaklardı. En büyük oğlu geçen gece gizlice ormana girip ay ışığından yararlanarak bir geyik avlamıştı. Ama kralın korucuları otların arasındaki kan lekelerini takip ederek kulübeye varmış ve dolaptaki geyik etlerini bulmuşlardı. Diğer oğulları ağabeylerini ele vermemek için geyiği kimin avladığını söylememişlerdi, büyük oğlunun geyiği

kendisinin vurmuş olduğunu söylemesine rağmen ormancılar üçünü birden alıp götürmüşlerdi. Korucuların kendi aralarında konuşmalarına kulak misafiri olan kadın, valinin son zamanlarda iyice fazlalaşan geyik avına önlem olarak yakalattığı ilk adamı herkese ibret olsun diye darağacına çektireceğini duymuştu. Korucular üç oğlanı Nottingham City yakınlarındaki Kralın Başı isimli hana götüreceklerdi, çünkü vali Robin Hood'u bulması için Sherwood'a gönderdiği bir adamı beklemek için orada konaklıyordu.

Küçük John kadının hikâyesini dinlerken ara sıra üzüntüyle kafasını sallıyordu. "Ahh," diye iç geçirdi kadın konuşmasını bitirince, "bu sahiden de çok üzücü bir durummuş. Peki ya Robin Hood'un peşinden Sherwood'a giden adama ne demeli? Acaba onu niye arıyordu? Keşke Robin Hood burada olsaydı da bana akıl verseydi. Gerçi bu üç adamın canını kurtarmak istiyorsak şu anda ona haber uçurmak için çok geç zaten. Bu üstümdeki yeşil giysiler yerine geçirebileceğim başka bir şeyler var mı? Vali beni yeşil giysilerimden tanıyıp yakalarsa senin oğlanlara sıra gelmeden beni darağacına çektirir emin olabilirsin."

Yaşlı kadın iki yıl önce ölmüş kocasının bazı giysilerinin hâlâ durduğunu söyledi. Küçük John kadının getirdiği giysileri yeşil elbiselerinin yerine giydi. Sonra taranmamış yünden kendisine bir peruk ve sahte bir sakal uydurarak kahverengi saçıyla sakalını sakladı, adamın şapkasını da kafasına geçirdikten sonra bir eline asasını diğer eline yayını aldı ve valinin kaldığı hana doğru yola koyuldu.

Nottingham'dan sadece birkaç kilometre uzakta, Sherwood Ormanı'nın güney sınırlarına oldukça yakın olan Kralın Başı Hanı'nda o sabah büyük bir telaş vardı. Çünkü valiyle yirmi kadar adamı burada konaklamıştı ve Gisbourne'lu Guy'ın ormandan dönüşünü bekliyorlardı.

Mutfaktan düdüklü tencere ıslıkları, kızaran yiyeceklerin cızırtıları duyuluyor, kilerdeyse şarap ve bira fıçıları açılırken büyük bir gürültü çıkıyordu. Vali masasında oturup hanın en pahalı yiyeceklerini yerken, adamlarının bir kısmı kapının hemen yanındaki masalarda biralarını yudumluyor, diğerleriyse meşe ağaçlarının altında gölgede uzanmış muhabbet edip gülüşüyorlardı. Grubun atları ayaklarını yere sertçe vurup kuyruklarını sağa sola savuruyorlardı. Kralın korucuları önlerinde dul kadının üç oğluyla birlikte işte bu hana geldiler. Üç gencin elleri arkalarından sıkıca bağlanmıştı ve boyunlarından geçen ip hepsini birbirine bağlıyordu. Valinin yemek yediği yere geldiklerinde, vali yüzlerine bakıp suratını buruşturdu.

"Demek," diye konuşmaya başladı sinirle ve yüksek sesle, "kralın geyiklerini avlıyordunuz öyle mi? Sizinle hiç işim yok, çiftçi tarlasına kargalar dadanmasın diye nasıl korkuluk diker, ben de sizi tıpkı korkuluk gibi herkesin görebileceği bir yerde astıracağım. Nottingham'da sizin gibi düzenbazlar giderek çoğalıyor. Çok uzun süre göz yumdum, ama artık burama geldi. Sizinle işe başlayıp geri kalanları da yeryüzünden silip atacağım."

Zavallı gençlerden biri konuşmak için ağzını açacak gibi oldu, ama vali susması için bağırınca hiçbir şey söyleyemedi. Yemeğini bitirene kadar önüne çıkartılmamaları için korucularına emirler yağdırdı. Başları önlerine eğik gençler dışarıya çıktılar, içleri ümitsizlikle kararmıştı. En sonunda vali dışarı çıkıp adamlarını etrafına çağırdı, "Bu üç adamı hemen asın, ama burada asmayın, bu güzelim hana gelenlerin ayağı kesilsin istemiyorum. Onları şu ormanın sınırına götürün, Sherwood'un ağaçlarına asılsınlar ki, orada yaşayan haydut çetesinden birini elime geçirirsem kendilerine ne yapacağımı anlasınlar," dedi. Sonra atına atladı, adamları da kendisini takip etti. Valinin bahsettiği ormanlık alana doğru yol almaya başladılar, üç genç de korucuların bekçiliğinde ortada

yürüyordu. Ormanlık alana ulaşınca gençlerin boyunlarından geçen ilmekler sıkıldı, ipin bir ucu büyük bir meşe ağacının dallarından birine fırlatıldı. Gençler diz çöküp validen merhamet dilediler, ama bunu duyan Nottingham Valisi küçümseyerek gülmeye başladı. "Bir rahip olsaydı günah çıkartmanıza izin verirdim, ama yakınlarda kimse görünmüyor. O yüzden öteki hayatınıza sırtınızda günahlarınızın yüküyle devam edeceksiniz. Dua ederseniz cennetin kapısına gelince sizi içeri alırlar belki, belli olmaz."

Tüm bunlar olup biterken yaşlı bir adam asasına dayanarak yanlarına geldi. Sakalıyla saçları bembeyaz ve kıvır kıvırdı. Sırtında kirişini çekmeye bile gücü yetmeyecekmiş gibi görünen bir yay taşıyordu. Vali adamlarının üç genci ağaca asmasını emretmeden önce etrafa bir göz gezdirdi ve gözleri bu garip yaşlı adama takıldı. Adama seslenerek, "Buraya gel bakalım babalık, sana birkaç lafım olacak," dedi. Yaşlı adam kılığındaki Küçük John yanına gelince, vali adamın yüzünün garip bir şekilde tanıdık geldiğini fark etti. "Sanki seni daha önce görmüş gibiyim. İsmin ne senin babalık?"

Yaşlı bir adam gibi sesini çatallaştıran Küçük John, "Benim adım Aksak Giles, hizmetinizdeyim vali hazretleri," diye yanıt verdi.

"Aksak Giles, Aksak Giles," diye mırıldandı kendi kendine vali. Bu sırada ismi hatırlayıp hatırlamadığını düşünüyordu. "İsmini anımsamıyorum," dedi en sonunda, "ama önemli değil zaten. Cebine yarım şilin girsin ister misin, onu söyle sen bana?"

"Tabii," dedi Küçük John, "altı peniyi kim kaybetmiş ki ben bulayım, para kazanma şansımı elimin tersiyle itmek gibi bir lüksüm yok benim. Benden ne arzu ediyorsunuz?"

"Şu üç adamın hemen asılması gerekiyor. Eğer onları asarsan, sana adam başına iki peni veririm. Kendi asker-

lerimin cellatlık yapmasını istemiyorum. Yardım edecek misin bana?"

"Aslına bakarsanız," dedi Küçük John yine yaşlı adam sesiyle, "hayatımda hiç böyle bir iş yapmadım, ama madem böyle kolay işe karşılık altı peni vereceksiniz hayır diyemem. Vali hazretleri, bu adamlar günah çıkardılar mı?"

"Hayır," dedi vali gülerek, "çok istiyorsan sen yardımcı ol onlara. Ama elini çabuk tut, konakladığım hana hemen geri dönmem gerek."

Bunun üstüne Küçük John korkudan tir tir titreyen gençlere yanaşıp ilk adamın yanağına yüzünü yapıştırdı ve onu dinliyormuş gibi yaparak kulağına fısıldamaya başladı. "Şimdi ellerini bağlayan ipleri keseceğim, ama sakın kimseye fark ettirme kardeşim. Takma peruğumu ve sakalımı yere attığımı gördüğünde, boynundaki ilmeği çabucak çıkart ve ormana doğru koşmaya başla." Sonra kimse görmeden gencin ellerini bağlayan ipleri kesti, genç adam da kendisine söylendiği gibi hiçbir şey olmamış gibi durmaya devam etti. Küçük John ikinci adama yanaşarak aynı şeyleri ona da tekrar etti ve iplerini kesti. Üçüncü gence gelince de aynı şeyleri tekrarladı. Bunları o kadar sinsice yapmıştı ki ne atının üstünde oturup gülen vali, ne de adamları neler döndüğünü anlamıştı.

Sonra Küçük John valiye döndü. "Vali hazretleri," dedi, "bana izin verirseniz bu gençlerin işini kolaylaştırayım. İpin ucunda salınırlarken göğüslerine birer ok atarsam, öteki dünyaya daha çabuk giderler."

"Nasıl istersen," dedi vali, "daha önce dediğim gibi elini çabuk tut yeter."

Küçük John yayını o kadar büyük bir ustalıkla omuzuna yerleştirdi ki, herkes onun gibi yaşlı bir adamın nasıl böyle bir hareket yapabildiğine şaşırdı. Sonra sadağından dümdüz bir ok alarak kirişe yerleştirdi, arkasındaki yolun açık olup olmadığına baktı ve bir anda peru-

ğuyla takma sakalını yere atarak yüksek sesle, "Koşun!" diye bağırdı. Üç genç boyunlarındaki ilmekleri şimşek gibi çıkartıp ok gibi ormanlık alana daldılar. Vali ve adamları bu olanları büyük bir şaşkınlıkla izlerken, Küçük John da tazı gibi koşmaya başlamıştı. Ama adamlar çok uzaklaşamamışlardı ki vali, "Yakalayın şunu!" diye bağırdı. Demin konuştuğu yaşlı adamın neden tanıdık geldiğini ancak anlayabilmişti.

Küçük John, valinin emrini duydu ve askerler üstüne çullanmadan ormana kaçamayacağını anlayınca bir anda arkasını döndü ve ok atmaya hazır bir şekilde durdu. "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Bir adım bile atacak olursanız hepinizi öldürürüm!"

Bunu duyan adamlar taş kesilmişe döndüler; çünkü Küçük John'un dediğini yapabilecek bir adam olduğunu, sözünü dinlememenin ölüm demek olduğunu gayet iyi biliyorlardı. Valinin sinirle seslenmesine, kendilerine korkak diye bağırıp öne atılmalarını emretmesine rağmen hiçbiri bir santim bile kıpırdamıyordu. Ormana doğru yavaş yavaş uzaklaşan ve gözlerini üstlerinden ayırmayan Küçük John'a bakıyorlardı. Vali düşmanının elinden kaçıp gittiğini görünce öfkesine yenik düştü, üstüne öyle bir delilik geldi ki mantıklı düşünmeyi bırakıp atını mahmuzladı ve üzenginin üstünde ayağa kalkarak Küçük John'a doğru fırtına gibi atılıverdi. Küçük John yayını kaldırıp okunu kirişe yerleştirmişti bile. Fakat ne olduysa o anda oldu, kendisine yıllardır hizmet etmiş olan yayı okunu atamadan elinde kırılıverdi ve ok ayaklarının dibine düştü. Bunu gören valinin adamları bağrışarak efendilerinin peşinden Küçük John'un üstüne atıldılar. Ama diğerlerinin ilerisinde olan vali ormana girmeden önce Küçük John'u yakaladı ve öne eğilip kafasına kuvvetli bir darbe indirdi. Küçük John tam zamanında eğildiği için valinin kılıcı kendisine zarar vermemişti, fakat kılıcın tersi kafasına çarptığı için bayıldı ve boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Küçük John'un ölüp ölmediğini anlamak için öne çıkan adamlardan biri, valiye adamın hâlâ yaşadığını söyleyince, "Sevindim," diye karşılık verdi vali. "İyi ki o sinirle adamı öldürmedim. Asılacağına bu şekilde ölmesindense beş yüz pound kaybetmeyi göze alırdım. Şuradaki pınardan biraz su getir de kafasından aşağı dök William."

Adam emredileni yapınca Küçük John gözlerini açtı ve kafasına yediği darbenin etkisiyle başı dönerek etrafına bakınmaya başladı. Ellerini arkadan bağladılar, atlardan birinin sırtına çıkartıp ters bir şekilde oturttular, ayakları atın karnından geçirilen iplerle bağlanmıştı. Kralın Başı Hanı'na dönerken şen kahkahalar atıyorlardı. Tabii bu sırada dul kadının üç oğlu sağ salim kaçmış ve ormana saklanmıştı.

Nottingham Valisi tekrar Kralın Başı Hanı'ndan içeri adım attı. İçi içine sığmıyordu, en sonunda yıllardan beri yapmak istediği şeyi yapabilmiş, Küçük John'u yakalamıştı. "Yarın bu sıralarda Nottingham'ın büyük kapısının önündeki darağacından şu namussuzu astığım zaman öcümü almış olacağım," dedi kendi kendine. Sonra şarabından büyük bir yudum aldı. Şarabı yudumlarken aklına bir başka düşünce gelmiş gibi bardağı aceleyle masaya koydu. "Bin pound da verseler bu adamı bırakmam, ama ya efendisi olacak o Robin, Gisbourne'lu Guy denilen o pis adamın elinden kurtulursa? O zaman ne yapacağı hiç belli olmaz. Robin Hood dünyadaki en kurnaz adam sonuçta. Yarına kadar beklemesem daha iyi olacak." Sonra alelacele sandalyesini geri itti ve dışarı çıkıp adamlarını çağırdı. "Bu haydudu asma işini daha fazla ertelemeyeceğim. Bu işi hemen halledelim. O üç genç adamı asılmaktan kurtardığı ağacın olduğu yere geri dönüyoruz. Hemen hazırlanın."

Bunun üzerine Küçük John'u yine yüzü atın arkasına bakacak şekilde tekrar ata bindirdiler ve kaçak avlananları asmaya yeltendikleri ağaca doğru gitmeye başladılar.

Tıngırtı ve şıkırtılar arasında yol alıyorlardı. O sırada adamlardan biri valiye seslendi. "Efendim, bize doğru gelen şu adam Robin Hood'u bulması için ormana gönderdiğiniz Gisbourne'lu Guy değil mi?" Vali ellerini gözüne siper edip merakla baktı. "Evet, bu o sahiden. Demek elebaşını o halletti, yardımcısını da ben halledeceğim şimdi!"

Bunu duyan Küçük John kafasını kaldırıp baktığında kalbi parçalandı, çünkü adamın giysileri kan içindeydi ve elinde Robin Hood'un borusu, yayı ve kılıcı vardı.

Vali, Gisbourne'lu Guy'ın giysilerini giyen Robin Hood iyice yanaşınca, "Sana neler oldu ormanda böyle? Giysilerin kan içinde kalmış!" dedi.

"Giysilerimi beğenmiyorsan bakma o zaman," diye yanıtladı Robin, tıpkı Gisbourne'lu Guy gibi sert bir sesle konuşuyordu. "Ormanın en azılı haydudunun kanı bu, ben hiç yara almadım, hepsi ona ait." Bunun üstüne Küçük John, valinin eline düştüğünden bu yana ilk kez ağzını açtı. "Seni pislik herif! Senin kim olduğunu biliyorum. Sen Gisbourne'lu Guy'sın, cinayetlerini bilip de adına lanet okumayan yok! Şimdiye kadar hep iyilikle çarpmış bir kalp senin yüzünden son kez mi çarpacaktı yani? Bu Nottingham Valisi gibi bir korkağın maşası da ancak senin gibi bir adam olabilirdi zaten. Artık seve seve canımı veririm, çünkü hayatın benim için hiçbir anlamı kalmadı!" Küçük John yanaklarından yaşlar akarken işte tam olarak bunları söyledi.

Ama Nottingham Valisi ellerini neşeyle çırptı. "Gisbourne'lu Guy," diye haykırdı, "bu söylediklerin doğruysa hayatındaki en büyük iyiliği yaptın demektir."

"Sana dediklerim doğru, yalan söylemiyorum," dedi Robin yine sesini kalınlaştırarak. "Robin Hood'un kılıcı bak burada, bu da yayı ve işte bu da borusu. Gisbourne'lu Guy'a bunları kendi rızasıyla mı verdi dersin?"

Bunları gören vali iyiden iyiye neşelendi. "Bugün ha-

rika bir gün!" diye bağırdı. "Baş haydut öldü, sağ kolu da benim elime düştü. Dile benden ne dilersen Gisbourne'lu Guy!"

"O zaman tek bir şey istiyorum," dedi Robin. "Efendisini öldürdüğüme göre bu adamı da ben öldüreceğim, anlaştık mı?"

"Ne aptal bir adamsın sen!" diye haykırdı vali. "İsteseydin zengin bile olabilirdin. Bu adamı kendim öldüremeyeceğim için üzülüyorum, ama madem söz verdim al sen öldür onu da."

"Çok sağ ol hediye için," dedi Robin. "Attan indirin şunu, ilerdeki ağaca yaslayın, benim geldiğim yerde domuzu nasıl şişlerler göstereyim."

Bunu duyan valinin adamları kafalarını salladılar, Küçük John'un asılıp asılmaması umurlarında değildi, ama böyle soğukkanlı bir şekilde öldürülmesini de istemiyorlardı. Vali adamın attan indirilip ağaca yaslanmasını emretti.

Onlar emirleri yerine getiredursunlar, Robin Hood da kimse fark etmeden hem kendi yayını hem de Gisbourne'lu Guy'ın yayını omuzuna astı. Küçük John'u ağacın yanına götürdükleri zaman Gisbourne'lu Guy'ın çift taraflı kamasını eline aldı. "Geri çekilin! Çekilin!" diye bağırdı. "Kalabalık edip tadımı kaçırmayın! Hadi geri gidin, geri!" Askerler dediklerine uyup geri çekildiler, hatta pek çoğu kafasını çevirmişti, çünkü olacakları görmek istemiyorlardı.

"Hadi gelsene!" diye bağırdı Küçük John. "Göğsüm senindir. Efendimi öldüren adamın eli gelsin beni de öldürsün. Seni çok iyi tanıyorum Gisbourne'lu Guy."

"Sus Küçük John," dedi Robin sessizce. "İkidir beni tanıdığını söylüyorsun, ama beni tanımıyorsun! Bu hayvan derisinin altında kim var hâlâ anlamadın mı? Hemen önünde benim yayımla oklarım duruyor, kılıcım da orada. İplerini kesince onları al. Hadi! Çabuk al şunları!"

Bunları söylerken John'un elini bağlayan ipleri kesti ve Küçük John göz açıp kapatıncaya kadar öne sıçrayıp yayı, okları ve kılıcı kaptı. Hemen o anda Robin Hood yüzünü kapatan kukuletayı geri itti ve Gisbourne'lu Guy'ın yayına bir ok yerleştirip "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Her kim elini yayına atacak olursa parmağını kıpırdatamadan ölür. Vali efendi peşimden yolladığın adamı öldürdüm, dikkat et sıra sana gelmesin." Küçük John'un yayını gerdiğini gördükten sonra borusunu dudaklarına götürdü ve üç kez üfledi.

Nottingham Valisi, Gisbourne'lu Guy'ın giysisini aslında kimin giydiğini görüp borunun o tiz sesini duyunca ecelinin geldiğini sandı. "Robin Hood!" diye kükredi ve başka tek kelime etmeden atını mahmuzlayıp ardında bir toz bulutu bırakarak ortadan yok oldu. Valinin adamları, efendilerinin canını kurtarmak için kaçtığını görünce, orada durmanın kendileri için pek de iyi sonuçlar doğurmayacağını fark edip ardından kaçmaya başladılar. Nottingham Valisi olanca hızıyla kaçıyordu, fakat bir oktan daha hızlı olması mümkün değildi. Küçük John haykırarak ardından bir ok yolladı. Vali kuyruğunda tek tüy kalmış bir serçe gibi Nottingham City'nin kapılarından içeriye girdi, çünkü o sırada arkasından gri tüylü bir ok sallanıyordu. Aldığı yara yüzünden tam bir ay boyunca ancak pamuk gibi yumuşacık yastıkların üstüne oturabildi.

İşte valiyle yirmi adamı Robin Hood ve Küçük John'dan böyle kaçtılar. Will Stutely ile bir düzineden fazla adam ormandan dışarıya fırladığında efendilerinin düşmanlarından bir tanesi bile görünürde yoktu. Vali ve adamları ufuk çizgisine yakın bir yerde toz bulutunun içine gizlenmişlerdi.

Tekrar ormana girdiklerinde dul kadının üç oğluna rastladılar. Oğlanlar Küçük John'a koşarak elini öptüler. Ama artık evlerinde yaşayamayacakları kesindi. Annelerine olan biteni anlattıktan sonra hemen o gece tekrar ulu

ağacın altına geleceklerine söz verdiler, bundan sonra onlara katılacaklardı.

KRAL RICHARD'IN SHERWOOD ORMANI'NA GELİŞİ

Robin Hood ve Küçük John'un başına gelen bu olayların üstünden iki ay geçmemişti ki, tahta geçen Aslan Yürekli Kral Richard ülkenin önde gelen şehirlerini gezmeye başladı ve Nottinghamshire'da tekrar bir hareketlilik baş gösterdi. Çünkü herkes kralın yolculuğu sırasında Nottingham'a gelmesini bekliyordu. Vali ve kral arasında ulaklar mekik dokuyordu. En sonunda majestelerinin, valinin misafiri olarak Nottingham'a geleceği tarih kararlaştırıldı.

İşte bu sıralarda şehirde öyle bir kargaşa ve telaş alıp yürüdü ki, her köşeden çekiç gürültüleri ve gevezelik edenlerin sesleri duyuluyordu. Halk kralın geçeceği sokaklara büyük taklar kuruyor, bunlara rengârenk bayrak ve flamalar asıyordu. Şehrin Lonca Salonu'nda da bir hareketlilik vardı, çünkü krala ve maiyetine burada büyük bir resmi ziyafet verilecekti. Usta marangozlar masanın bir ucunda kral ile valinin yan yana oturacakları tahtları yapmakla meşguldüler.

Bu hazırlıkları yapanlara kralın şehri ziyaret edeceği gün hiç gelmeyecekmiş gibi geliyordu, ama tabii zaman geldi geçti ve taşlı sokaklara güneşin doğduğu günlerden birinde, caddeler heyecanlı insanlarla doldu taştı. Yolun iki yanında dikilen şehirliler ve köylerden gelenler sardalye konservesi gibi dip dibe istiflenmişe benziyordu, o kadar büyük bir kalabalık vardı ki ellerinde baltalı kargıları olmasına rağmen valinin adamları, insanların kralın yoluna çıkmaması için büyük bir çaba harcamak zorunda kalıyordu.

"Sen kimi ittirdiğini sanıyorsun!" diye bağırdı kalabalığın arasından cüsseli bir rahip. "Eline koluna hakim ol!

Valinin adamı olman umurumda değil, bana saygılı olmazsan, kafanı kırarım senin, gözünün yaşına bakmam."

Kalabalığın arasına karışmış yeşil giysili birkaç uzun boylu adam bu lafları duyunca kahkahayı koyuverdi, ama diğerlerinden daha fazla otoritesi varmış gibi görünen bir adam din adamını dirseğiyle dürttü. "Sakin ol Tuck," dedi, "buraya gelmeden önce diline hakim olacağına söz vermemiş miydin sen?"

"Evet," dedi diğeri, "ama bunun gibi zırhlı heriflerin tarlada başak ezer gibi ayak parmaklarımı ezeceğini düşünmemiştim."

Ama tam o anda bu münakaşa sona erdi, çünkü caddenin bir ucundan borazan sesleri duyulmaya başlandı. Herkes parmaklarının ucuna kalkıp sesin geldiği yöne doğru bakınmaya başladı ve itiş kakış eskisinden de beter hale geldi. Bu sırada bir dizi ihtişamlı adam parıltılar içinde çıkageldi ve insanlar tezahürata başladı.

Altın işlemeli kadife giysileri içinde yirmi sekiz haberci atlarının üstünde gelmişti. Başlarında kar beyaz tüyler uçuşuyordu, her habercinin elinde melodik bir şekilde çaldığı gümüşten uzun bir trompet vardı. Her trompetten İngiltere'nin kraliyet armalarının altın ipliklerle işlendiği kadife bayraklar sarkıyordu. Bunların ardından ikişerli sıralar halinde, sadece başları açık olmak üzere ayaklarına kadar zırhlara bürünmüş yüz şövalye geldi. Ellerindeki uzun mızrakların uçlarında rengârenk flamalar dalgalanıyordu. Her şövalyenin yanında, yine ipekli kadifeli giysiler giymiş ve ellerinde efendilerine ait, üstünden uzun kuş tüyleri sarkan miğferleri taşıyan birer uşak yürüyordu. Zırhlarından yansıyan güneş ışığı pırlantalarınkini aratmayan, savaş atlarının üstünde zırh şıngırtıları ve zincir şakırtıları arasında gelen bu yüz şövalye kadar asilini daha önce Nottingham'da kimse görmemişti.

Şövalyelerin ardından baronlarla asilzadeler geldiler, üstlerinde altın işlemeli ve ipekli giysiler vardı, boyunla-

rından altın zincirler sarkıyor, kuşaklarında mücevherler parlıyordu. Onlardan sonra ellerinde kargılarıyla büyük bir grup asker göründü, ortalarında iki atlı vardı. Bunlardan biri resmi tören kıyafetlerini giymiş Nottingham Valisi'ydi, diğeri ise validen daha uzun ve şaşaalı görüntüsüne rağmen sade giysiler giymiş, boynuna geniş ve ağır bir zincir takmış bir adamdı. Saçı sakalı altın iplikler gibi tel teldi, gözleriyse gök mavisiydi. Atını sürerken bir sağa bir sola selam veriyordu, o geçerken tezahüratlar artıyordu, çünkü bu Kral Richard'ın ta kendisiydi.

İşte tüm bu gürültü patırtının ortasında birisi yüksek sesle bağırdı, "Amanın bu şanlı Kral Richard yahu! Azizlerin inayeti üstüne olsun! Tanrı korusun seni!" Sesin geldiği yöne bakan Kral Richard bacaklarını iki yana açmış ve kalabalığa sırtını vermiş uzun boylu, irikıyım, oldukça cüsseli bir rahip gördü.

"Vali efendi," dedi kral gülerek, "Nottinghamshire'da daha önce ömrümde görmediğim kadar uzun boylu rahipler var. Yukarıdakiler bizi dikkatli dinlemiyor diye dualarımız duyulmuyor olabilir, ama bunun gibi cüsseli ve uzun boylu bir din adamının hayır dualarının duyulmaması mümkün değil bence. Onunki gibi bir ordum olsun, daha ne isterim."

Vali hiç yanıt vermedi, yanaklarından kan çekilmiş gibiydi ve düşmemek için atının eyer başına sıkı sıkıya tutundu, çünkü deminki haykıran adamın kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Bağıran kişi Rahip Tuck'ın ta kendisiydi, hemen arkasında Robin Hood, Küçük John, Kızıl Will, Will Stutely ve Vadili Allan'ın yanında çetenin diğer üyelerini de görür gibi olmuştu.

"Neler oluyor?" diye sordu kral aceleyle, "Bir şey mi oldu, yüzün kireç gibi."

"Hayır majesteleri," dedi vali, "bir sancım vardı ama hemen şimdi geçer." Robin Hood'un kendisinden hiç korkmadan Nottingham'a geldiğini ve bu kadar yakınına

sızabilmiş olduğunu krala söylemekten utanıyordu. İşte sonbaharın başındaki o ılık günlerde ışıl ışıl bir öğlen vaktinde kral Nottingham City'e böyle girdi ve gelişine Robin Hood ile adamlarından daha fazla sevinen yoktu.

Öğleden sonra Nottingham Lonca Salonu'nda çok büyük bir ziyafet düzenlendi. Masa boyunca bine yakın mum yakılmıştı; asilzadeler, şövalyeler ve toprak sahipleri şık giysileri içinde masadaki yerlerini almışlardı. Masanın başındaki altın işlemeli tahta Kral Richard ile Nottingham Valisi oturdu.

Valiye dönen kral gülerek konuşmaya başladı, "Buralarda bir adamın yaptıkları sürekli kulağıma geliyor, Sherwood Ormanı'nda yaşayan haydut Robin Hood ve çetesinden bahsediyorum. Onlardan bana biraz bahseder misin acaba vali bey? Onlarla birkaç kez karşılaştığını duydum."

Bunları duyan Nottingham Valisi kasvetle yerlere bakmaya başladı, yakınlarında oturan Hereford Piskoposu da dudağını ısırıyordu. "O düzenbazların neler yapıp ettiğiyle ilgili çok şey söyleyemeyeceğim majesteleri, ama ülkenin en cesur kanun kaçakları olduklarını söyleyebilirim," dedi vali.

Sonra kralın gözdelerinden biri olan Lea'lı Sir Richard'ın oğlu Lea'lı Sir Henry lafa girdi. "Majesteleri arzu ederse," dedi, "babamdan sık sık duyduğum Robin Hood'la ilgili hikâyelerden birini anlatabilirim."

Kral gülerek hikâyesini anlatmasını istedi. Bunun üzerine Robin Hood'un Lea'lı Sir Richard'a, Hereford Piskoposu'ndan borç alarak nasıl yardım ettiğini öğrenmiş oldu. Hikâye sırasında kral ara sıra kahkahalara boğulmuştu, zavallı piskoposun ise anıları canlandıkça yüzü kızarıp bozarıyordu. Lea'lı Sir Henry hikâyesini bitirdikten sonra yakınlarında oturan ve kralın bu neşeli macerayı dinlerken ne kadar keyif aldığını görenler Robin ve çetesinin diğer maceralarını da anlattılar.

"İnanamıyorum," dedi Kral Richard, "bu adam kadar cesur bir başkasına rastlamadım ben. Bu işin üstesinden derhal gelmek gerek. Senin yapamadığını yapıp ormanı ondan ve çetesinden temizleyeceğim vali efendi."

O gece kral Nottingham'da kendisine özel olarak ayrılan odada kaldı. Lea'lı Sir Henry, iki şövalye ve Nottinghamshire'lı üç baron da yanındaydı, ama kralın aklı hâlâ Robin Hood'daydı. "Bu Robin Hood denilen haydudu görüp Sherwood Ormanı'nda neler yaptığına şahit olmak için seve seve yüz pound verirdim," dedi.

Gingham'lı Sir Hubert gülerek karşılık verdi. "Eğer majestelerinin böyle bir arzusu varsa, bunu gerçekleştirmeleri çok da zor değil. Eğer yüz pound kaybetme isteğiniz bu kadar ağır basıyorsa sizi hem Robin Hood'la karşılaştırırım, hem de onunla Sherwood'da bir ziyafet çekmenizi sağlarım."

"Sir Hubert," dedi kral, "bunu çok isterim doğrusu. Robin Hood'la karşılaşmamı nasıl sağlayacaksın peki?"

"Majesteleri, bizimle birlikte Dominiken rahiplerinin siyah cübbelerinden giyip cübbenizin altına bir kese içinde yüz pound koyun ve yarın hep birlikte Mansfield kasabasına kadar gidelim, eğer yanılmıyorsam Robin Hood'la gün bitmeden tanışıp bir ziyafet çekmenin en şaşmaz yolu bu."

"Planını sevdim Sir Hubert," dedi kral neşeyle, "yarın bunu bir deneyelim bakalım şansımız yaver gidiyor mu."

Sabah olup da vali yanlarına geldiğinde, kral kendisine akşam konuşulanları ve o sabah ne gibi bir maceraya atılacaklarını anlattı. Bunları dinledikten sonra vali başını ellerinin arasına alarak, "Size bu uğursuz öneriyle kim geldi söyleyin. Lordum, kral hazretleri, ne işe kalkıştığınızı kesinlikle bilmiyorsunuz majesteleri. Peşine düştüğünüz bu haydut ne krala ne de kralın yasalarına saygılı."

"Ama Robin Hood kanun kaçağı olduktan sonra bir daha hiç kimsenin kanını dökmedi demiyorlar mı? Sade-

ce Gisbourne'lu Guy'ı öldürmüş, ama bunun için de kendisine teşekkür etmeliyiz bence."

"Evet majesteleri," dedi vali, "doğru demişler ama..."

"Öyleyse," dedi kral, valinin lafını bölerek, "kimseye zarar vermiyorsa kendisiyle karşılaşmamdan ne çıkacak? Hem belki bize sen de katılmak istersin."

"Aman aman," dedi vali aceleyle, "ben kesinlikle gelmeyeceğim!"

Daha sonra yedi tane Dominiken rahibi cübbesi getirildi, kral ile etrafındakiler bunları giydi, kral içinde yüz altın olan keseyi de cübbesinin altına astıktan sonra kapıya getirilen katırlara bindiler. Kral valiye bundan kimsenin haberi olmamasını söyledikten sonra yola koyuldular. Bir yandan muhabbet edip eğlenerek kırsal alana vardılar, hasat kaldırılmış çıplak tarlaların arasından geçip ormanın gölgeliklerine ulaştılar. Ormanda bir süre kimseye rastlamadan yol aldılar ve Newstead Manastırı'nın yakınlarından geçen bir yola vardılar.

"Çok önemli bir şeyi unuttuk," dedi kral. "Buralara kadar geldik ama yanımıza içecek hiçbir şey almadık. Susuzluğumu gidermek için yanımdaki yüz poundun yarısını vermeye razıyım açıkçası."

Kral bunları söyledikten hemen sonra yolun kenarındaki çalılardan sarışın, sakalı sarı, gözleri mavi, upuzun bir adam çıkıverdi. Kralın atının dizginine elini atıp, "Böyle güzel bir değiş tokuş önerisini kabul etmemek dinime sığmaz," dedi. "Buralarda bir hanımız var, elli pound verirsen en güzel şarabımızın tadına bakıp şimdiye kadar yapmadığın kadar iyi bir ziyafet de çekebilirsin." Bunları dedikten sonra elini dudaklarına götürüp tiz bir ıslık çaldı. Yolun iki yanındaki çalılar ve dallar çıtırdayıp hışırdayarak açıldı ve yeşil giysiler içindeki geniş omuzlu altmış kadar adam öne çıktı.

"Bu da nesi?" dedi kral. "Ne biçim bir saygısızlık bu? Bizim gibi din adamlarına hiç itibarınız yok mu?"

"Kesinlikle yok," dedi Robin Hood, "sizin gibi zengin rahipler dine sığınıp cebini doldurduktan sonra kutsal olduklarını söylüyorlarsa saygı göstermem ben. Benim adım Robin Hood, belki daha önce duymuşsundur."

"Hay lanet olasıca," dedi Kral Richard. "Sen şu ismini sürekli duyduğum kanun tanımaz haydutsun demek. Yalvarırım beni ve kardeşlerimi bırak da yolumuza gidelim."

"Olmaz," dedi Robin, "sizin gibi din adamlarını boş midelerle yollarına koymak yakışık almaz. Zaten bir yudum şarap için böyle çok para harcamaya göz yumduğuna göre kesenin hanımızdaki yiyecek içeceği karşılayacak kadar dolgun olduğuna da eminim. Bana keseni göster de cübbeni çıkartmak zorunda kalmayayım kardeşim."

"Tamam zor kullanmana gerek yok," dedi kral sertçe. "Al kesem burada, o hukuk bilmez ellerini bana değdirme."

"Aaa," dedi Robin, "ne biçim laf bu? Kendini İngiltere Kralı mı sanıyorsun sen? Will şu keseyi al da bak bakalım içinde kaç para var."

Kızıl Will keseyi alıp içindeki parayı saydı. Sonra Robin içinden elli poundu alıp geri kalan ellisini keseye koymasını istedi ve keseyi krala uzattı. "Al kardeşim," dedi, "paranın yarısı sende kalsın, seni soyup soğana çevirmek gibi bir niyeti olmayan nazik adamların eline düştüğün için haline şükret. Şu kukuletanı geriye iter misin? Yüzünü görmek istiyorum."

"Olmaz," dedi kral geri çekilerek, "kukuletamı açamam çünkü hepimiz yirmi dört saat boyunca kimseye yüzümüzü göstermeyeceğimize dair yemin ettik."

"Eh, istediğin gibi olsun yüzünü açma öyleyse," dedi Robin, "yeminini bozduracak değilim."

Sonra adamlarından yedisini çağırdı, her birinin katırların yularını alıp ormanın içine doğru adamları yönlendirmelerini istedi. Ulu ağacın altındaki açıklığa gelene kadar yol aldılar.

Nottinghamshire'da böyle önemli olaylar olması sebebiyle cepleri dolu zenginler yolları dolduruyordu, ama bu zenginler özellikle sabah saatlerinde yola çıktıkları için Küçük John da o erken saatlerde yanına altmış adam alıp Sherwood'a kendileriyle ziyafet çekecek bir konuk getirebilmek için yola çıkmıştı. Küçük John ile adamların büyük kısmı gitmiş olmasına rağmen Rahip Tuck ile kırk kadar adam büyük ağacın altında oturmuş veya uzanmış bekliyordu, Robin'le beraberindekiler gelince onları karşılamak için hemen ayağa kalktılar.

"İnanılmaz," dedi Kral Richard katırdan inip etrafına bakarken, "Robin yanındaki adamlar sahiden güçlü kuvvetli adamlarmış. Bunları görse Kral Richard bile korumalarının böyle olmasını isterdi herhalde."

"Daha birçok adamım var," dedi Robin gururla, "yaklaşık altmış kadarı şu an sağ kolum Küçük John'la bir başka görevde. Kral Richard konusuna gelince... onun için kanını akıtmayacak bir tane bile adam yok aramızda. Siz din adamları bizim kralımızı pek anlamıyorsunuz, ama bizler onun ne kadar cesur olduğunu gayet iyi biliyoruz ve ona bu yüzden saygı duyuyoruz.

O sırada Rahip Tuck hızla yanlarına geldi. "İyi günler kardeşlerim," dedi. "Bu tekinsiz yerde benim meslekten birilerini gördüğüme ne sevindim anlatamam. Eğer iyilikleri için bu kadar uğraşıp onların adına dua eden benim gibi bir rahipleri olmasaydı, bu haydutlar böyle şanslı olamazlardı söyleyeyim." Bu sırada göz kırpıp hafifçe dilini çıkarttı.

"Sen de kimsin be deli misin?" dedi kral ciddiyetle, ama kukuletasının ardına saklanıp gülümsüyordu aslında.

Bunu duyan Rahip Tuck gözlerini kıstı. "Bana bak," dedi, "bir daha böyle bir şey dediğini duymayayım, ben çok sabırlı bir adam değilim. Kendini rahip sanan adam bana deli diyecek ben ona gününü göstermeyeceğim öyle mi? Benim adım Tuck, Rahip Tuck."

"Tuck," dedi Robin, "sakin ol. Hadi söylenmeyi bırak da gidip biraz şarap getir. Din adamları susamış belli ki, içecek için o kadar çok para ödemeyi kabul ettiler ki onlara en iyi içkimizden ikram etmemiz gerek."

Rahip Tuck sözünün kesilmesine biraz içerlemişti, ama bir şey söylemeden Robin'in dediği gibi gidip büyük bir testi getirdi ve Robin Hood ile misafirlerinin bardaklarına şarap konuldu. Sonra Robin bardağını kaldırarak, "Şimdi," dedi, "birinin şerefine içmek istiyorum. Şanlı Kral Richard'ın sağlığına kaldırıyorum kadehimi, tüm düşmanları belalarını bulsun dilerim."

Sonra kral da dahil olmak üzere hepsi kralın sağlığına içtiler. "Yanlış adamın sağlığına içmiyor musun?" diye sordu kral.

"Hiç de bile," dedi Robin, "biz Sherwood'dakiler krala sizin meslekten olanlardan daha bağlıyız. Onun uğruna canımızı veririz, sizlerse manastırlarınıza kapanıp kimin tahta geçtiğini umursamadan yaşar gidersiniz."

Bunu duyan kral gülmeye başladı. "Belki Kral Richard'ın refahı benim için senin düşündüğünden çok daha önemlidir, olamaz mı? Neyse bu konuyu kapatalım. Hepimiz yiyecekler için oldukça fazla para verdik, o yüzden bize biraz gösteri yapmanızı istememiz de çok olmaz değil mi? Sizlerin çok iyi okçular olduğunuzu duymuştum, gösterin hünerlerinizi."

"Tabii," dedi Robin, "biz tüm misafirlerimize böyle gösteriler düzenlemeyi seviyoruz zaten. Usta Swanthold hep, 'Bülbülü kafese koyacaksan en azından altın kafese koy,' derdi. Siz de bu durumda bülbül oluyorsunuz tabii. Arkadaşlar, hadi şu uca bir hedef tahtası koyalım."

Bir hedef tahtası hazırlamaya başlamışlardı ki Tuck sahte rahiplerden birine dönerek, "Efendimin lafını duydun mu?" diye sordu kurnaz bir gülümsemeyle. "Ne zaman aklına zekice bir fikir gelse bunu Usta Swanthold dediği adamın lafıymış gibi söylüyor, Swanthold da kim

artık bilemem ama zavallı adam efendimizin uydurduğu zekice lafları, sözleri sanki kendisi söylemiş gibi oradan buradan duyuyordur eminim." Tüm bunları Robin duymasın diye kısık sesle söylemişti, çünkü Robin'in lafını kesmesine hâlâ içerliyordu.

Bu sırada atış yapacakları hedef tahtası yüz yirmi adım öteye yerleştirildi. Geniş bir ağaç gövdesine çakılan bir kazığın üstüne yaklaşık iki karış genişliğinde tutturulmuş yaprak ve çiçeklerden oluşan bir çelenkti bu. "İşte," dedi Robin, "hedefe hepiniz üç ok atacaksınız ve bir ok bile hedefi şaşırırsa Kızıl Will'den okkalı bir tokat yiyeceksiniz."

"Nasıl ya?" diye bağırdı Rahip Tuck. "Senin şu cüsseli yeğeninin tokadı genç kızların şakacıktan yanındakileri dürtüklemesine pek benzemiyor, haberin var mı? Sen hedefi tutturacağına eminsin zaten, yoksa böyle ceza koymazdın."

İlk olarak Doncaster'lı David atış yaptı ve üç ok da hedefe saplandı. "Aferin David!" diye haykırdı Robin, "Bugünlük kendini sağlama aldın." Sonra değirmencinin oğlu Midge atış yaptı ve o da üç seferde de hedefi tutturdu. Ardından gelen Tenekeci Wat'ın ise oklarından biri hedefi iki parmakla ıskaladı.

"Buraya gel dostum," dedi Kızıl Will o yumuşacık sesiyle, "sana olan borcumu hemen ödeyeyim." Kızıl Will'in önüne gelip beklemeye başlayan Tenekeci Wat tokadı yemeden acısını hissetmeye başlamış gibi yüzünü buruşturup sıkıca gözlerini kapattı. Kızıl Will kollarını sıyırdı ve parmaklarının ucuna doğru kalkarak olanca gücüyle bir tokat patlattı. Tenekeci yanağına inen darbeyle lobut gibi tepe taklak otların üstüne yığıldı.

Wat otların arasından zorla ayağa kalkmaya çalışıp gözlerinin önünde dönüp duran yıldızlar yüzünden etrafa garip garip bakarken, çevresindekiler ormanı çınlatan şen kahkahalar atıyorlardı. Kral Richard gözlerinden

yaşlar gelene kadar güldü. İşte herkes sırayla atış yapıyor, bazısı tokat yemeden kurtuluyor, bazısıysa sonu hep aynı şekilde, yani otların içinde biten cezasını çekmek zorunda kalıyordu.

En sonunda Robin yerine geçti ve atışını yapmadan önce herkes sessizleşti. İlk ok tahtanın asıldığı kazığın bir parçasının yarılmasına sebep oldu, ikincisi diğerinin bir santim yanına saplandı. "İnanılmaz," dedi Kral Richard kendi kendisine, "bu adam muhafızım olsun diye bin pound verirdim." Robin üçüncü atışını da yaptı, ama okun ucundaki tüyler yamuk olduğundan ok da hedefinden şaşarak tahtanın bir santim yanına saplandı.

Bunu gören herkes kendisini yere atıp sağa sola yuvarlanarak gülmeye başladı, çünkü daha önce efendilerinin bir kez bile hedefi ıskaladığını görmemişlerdi, ama Robin bıkkınlıkla yayını yere fırlatıp, "Hiç başlatmayın!" diye bağırdı. "Daha ok parmağımın yanından kayıp giderken tüyünün sorunlu olduğunu anlamıştım. Bana düz bir ok verin hedefi ikiye bölerim."

Bunun üstüne etraftakilerin gülmekten karınlarına ağrılar girdi. "Olmaz dayıcığım," dedi Kızıl Will tatlı sesiyle, "senin de herkes gibi üç atış hakkın vardı ve haklarını iyi kullanamadın işte. Attığın ok bugün atılan diğer oklardan farklı değildi. Hadi gel de borcumu ödeyeyim sana."

"Hadi efendim," diye bağırdı Rahip Tuck, "hepimiz arkandayız. Kızıl Will'in sillesini ceza diye vermek kolay, ama tadına sen de bakmazsan çok üzülürüm doğrusu."

"Olmaz," dedi Robin. "Burada kral benim, tebaadan kim elini krala kaldırabilir ki, değil mi? Ama şanlı Kral Richard bile bir hata yapsa, papanın önünde utanmadan eğilip cezasını çekeceğine göre, ben de kendimi pek nüfuzlu görünen bu din adamına emanet ediyorum, cezamı o versin." Bunu dedikten sonra krala döndü, "Kardeşim o kutsal ellerinle bana cezam neyse verir misin?"

"Seve seve," dedi Kral Richard oturduğu yerden kalkarak "Cebimden elli poundumu aldığın için zaten seninle halledilmemiş bir işim vardı. Otların üstünde yer açın bakalım."

"Eğer beni yere yıkabilirsen," dedi Robin, "senden aldığım elli poundu geri vereceğim; ama beni iki seksen otlara yatıramazsan, cebindeki son kuruşa kadar alırım haberin olsun."

"Öyle olsun," dedi kral, "bunu göze alabilirim." Sonra kollarını sıyırdı ve herkesin şaşkın bakışları arasında kaslı kollarını gözler önüne serdi. Robin de bacaklarını iyice açarak ayaklarını sağlamca yere gömdü ve diğerinin hamlesini gülümseyerek beklemeye başladı. Sonra kral kolunu geriye doğru gerdi ve bir an durduktan sonra yıldırım gibi bir sille indirdi. Robin otların üzerine yığıldı kaldı, çünkü o darbe taş duvarı bile yıkacak türdendi. Bunun üzerine çevredekiler tekrar kahkahalara boğuldular, hayatlarında böyle şey görmemişlerdi. Robin ayağa kalkıp etrafına bakabilecek hale geldiğinde bile hâlâ sersemlemiş haldeydi. Etrafında gülen adamlarına göz gezdirirken parmaklarını hafifçe kulağına götürdü ve hâlâ yerinde durup durmadığını anlamak istercesine kulağını yokladı. "Kızıl Will," dedi, "bu adama elli poundunu geri ver, ne onunla ne de parasıyla işim olur bu dakikadan sonra. Lanet olasıca adam! Cezamı onun yerine sen verseydin keşke, sanırım bir daha asla duyamayacağım, sağır oldum."

Çetedekiler hâlâ kahkahalarla gülerken Kızıl Will elli poundu geri verdi, kral da parayı tekrar kesesine attı. "Çok sağ ol," dedi, "deminki gibi bir tokat daha yemek istersen bana dilediğin zaman gelebilirsin, karşılığında bir şey vermene gerek yok."

Kral bunları söyledikten hemen sonra çalıların arasından bir gürültü koptu ve bir anda açıklık alana Küçük John ile yanındaki altmış adamının ortasında Lea'lı Sir Richard çıkıverdi. Koşarak gelirlerken Sir Richard, Ro-

bin'e bağırmaya başlamıştı, "Tüm adamlarını çabucak topla dostum ve benimle gel hemen! Kral Richard bu sabah Nottingham'dan yola çıkıp seni aramaya ormana gelmiş. Nasıl geldiğini bilmiyorum, benim duyduğum sadece bir rivayet zaten, ama doğru olduğuna eminim. O yüzden hemen hepiniz toparlanın ve benimle Lea Şatosu'na gelin, orada tehlike geçene kadar saklanabilirsiniz. Bu yanınızdaki yabancılar da kim?"

Robin o sırada ayağa kalktı, "Newstead Manastırı'na giden yoldan getirdiğimiz kibar misafirler bunlar. Kendileriyle ismen tanışmadık, ama şu adamın eliyle avucuyla oldukça haşır neşir oldum diyebilirim. Hem de bu kaynaşma yüzünden bir kulağım sağırlaştı, elli pounddan da oldum!"

Sir Richard dikkatle uzun boylu rahibe bakıyordu, rahip de şövalyeden gözlerini ayırmıyordu. Tam o sırada Sir Richard'ın yüzü kireç gibi bembeyaz oldu, çünkü baktığı kişinin kim olduğunu anlamıştı. Atından aceleyle aşağıya atlayıp diğerinin önünde diz çöktü. Sir Richard'ın kendisini tanıdığını anlayan kral kukuletasını açtı ve yüzüne bakan herkes onun kralın ta kendisi olduğunu anlayıverdi, çünkü Nottingham'da kalabalığın arasındayken valinin yanında at süren adamı görmeyen kalmamıştı. Bunun üstüne tek kelime söylemeden herkes diz çöktü. Kral asık bir suratla etrafına baktı ve en sonunda gözlerini tekrar Lea'lı Sir Richard'a dikti.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz Sir Richard?" dedi sertçe. "Bu adamlarla arama girmeye nasıl kalkıştınız? Lea Şatosu gibi asil bir yerin kapısını onlara açmak da ne demek oluyor? İngiltere'nin en ünlü haydutlarını orada mı gizleyecektiniz yani?"

Bunun üstüne Lea'lı Sir Richard yüzünü yerden kaldırıp krala baktı. "Majestelerini kızdıracak herhangi bir harekette bulunmak bana yakışmaz. Ama majestelerinin gazabı benim üstüme olacak bile olsa Robin Hood ile çe-

tesinin başına gelebilecek bir beladan onları kurtarmam gerekir; onlara hayatımı, onurumu, her şeyimi borçluyum çünkü. Zora düştüklerinde onları nasıl yalnız bırakabilirim?"

Şövalye konuşmasını daha bitirememişti ki, kralın yanında duran sahte rahiplerden biri öne çıkarak Sir Richard'ın yanında eğildi ve kukuletasını açarak yüzünü gösterdi. Lea'lı Sir Henry'ydi bu. Babasının elini tutup konuşmaya başladı, "Size hizmette kusur etmedim ben Kral Richard, biliyorsunuz ki başka diyarlarda sizinle ölüm arasına girmişliğim var, ama bugün burada babamı yalnız bırakmayacağım, ben de Robin Hood'a, bu asil hayduda koruma sağlamayı tercih ediyorum, bana hiddetlenebilirsiniz bu sebepten, ama babamın onuru ve babamın refahı benim kendi onurum ve refahım kadar önemli."

Diz çöken şövalyelerin önce birine sonra diğerine bakan Kral Richard kaş çatmaktan vazgeçti ve yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Sir Richard," dedi en sonunda, "sen çok cesur bir şövalyesin, böyle özgürce konuşmana laf etmeyeceğim. Şu genç oğlun da sana benzemiş, hem yaptıklarıyla hem söyledikleriyle oldukça cesur olduğunu hem gördüm hem duydum. Ayrıca dediği gibi beni ölümden kurtarmıştı, bu sebeple seni onun adına affediyorum. Hadi hepiniz ayağa kalkın, bugün benden size bir zarar gelmeyecek merak etmeyin, hem keyifle geçirdiğimiz zamanın böyle bir tatsızlıkla sona ermesini istemiyorum."

Hepsi ayağa kalktıktan sonra kral, Robin Hood'u yanına çağırdı. "Kulağın benim dediklerimi duyamayacak kadar sağır mı hâlâ?"

"Kulaklarım ancak ölürsem majestelerinin sesini duymayacak kadar sağırlaşır," dedi Robin. "Ama majesteleri öyle bir sille indirdiniz ki, çok günahım olmasına rağmen hepsinin cezasını ödemeye kafi geldi bence."

"Öyle mi dersin?" dedi kral, sesi ciddi gibiydi. "Şu üç şeyi bil, merhametliyim, ormanı bilip tanıyan adamları severim ve bana ettiğin bağlılık yeminine inanıyorum. İndirdiğim silleden çok daha önce o kulaklarını sağır edebilirdim yoksa. Az günahın varmış gibi konuşma Robin. Her neyse, artık tehlikede değilsin, sana ve tüm çetene af çıkartacağım. Ama eskisi gibi ormanda dilediğinizce dolaşmanıza da izin veremem, bana hizmet edeceğini söylemiştin, sözünü hatırla. Benimle birlikte Londra'ya gel, o gözü pek Küçük John'la Kızıl Will bir de Vadili Allan da yanında gelsin. Çetenin geri kalanının isimlerini tek tek kraliyet korucuları olarak kayıtlara geçireceğim; asi haydutlar gibi Sherwood'da boş boş dolaşıp geyik avlayacaklarına yasalara uyup geyikleri korusunlar. Ama şimdi bir ziyafet çekelim, ormanda nasıl yaşıyormuşsunuz bir görelim."

Robin bunun üzerine büyük bir sofra kurulmasını söyledi. Kocaman ateşler yakıldı, ateşler harlandı, alevler parladı ve üstlerinde yağları şıpır şıpır akan etler pişirildi. Tüm bunlar olup biterken kral, Robin'e Vadili Allan'ın şarkılarını dinlemek istediğini söyledi. Allan'a bu söz ulaştırılınca Allan arpını da alarak önlerine çıktı.

"Eğer şarkıların da senin gibiyse, güzel olduklarına şüphe yok," dedi Kral Richard. "Bir şarkı söyle lütfen, seni dinlemek istiyorum."

Allan arpının tellerine hafifçe dokununca herkes sustu, şarkı şöyleydi:

"'Nerelerdesin nereye gittin kızım?
Nereye gittin böyle
Kızım, söyle güzel kızım.'
'Nehir kenarına geldim ben,
Burada su gri ve durgunken,
Gri gökyüzü de tepemdeyken,
Rüzgâr ıslık çalarak eserken.'

'Ne gördün orada güzel kızım?
Neler gördün orada söyle,
Kızım, söyle güzel kızım.'
'Bir kayık akıntıyla yanaştı,
Sazlar titreyerek hışırdadı,
Su çağıldayıp şırıldadı,
Rüzgâr ıslık çalarak eserken.'

'Kayıkta ne vardı kızım?
Kayıkta ne gördün öyle,
Kızım, söyle güzel kızım.'
'Bir adam vardı beyazlar içinde,
Soluk bir ışık vurmuştu yüzüne,
Gözleri yıldız gibi parlıyordu o gece,
Rüzgâr ıslık çalarak eserken.'

'Sana ne dedi kızım?
Sana ne dedi söyle,
Kızım, söyle güzel kızım.'
'Bir şey demedi, eğildi sadece,
Dudaklarımdan öptü üç kere,
Kalbime düştü korkunç bir neşe,
Rüzgâr ıslık çalarak eserken.'

'Neden soğuksın böyle kızım?
Niye yüzün beyaz öyle,
Kızım, söyle güzel kızım.'
Ama kız cevap vermedi,
Otururken kafası yana eğildi,
Ölüm aldı onu, durmuştu kalbi,
Rüzgâr ıslık çalarak eserken."

Büyük bir sessizlik içinde dinlediler, Vadili Allan şarkıyı bitirince Kral Richard iç geçirdi. "Ömrümde böyle bir ses duymadım Allan," dedi, "sesin o kadar güzel ki

kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama böyle kasvetli bir şarkı da nereden çıktı? Senden aşk ve savaşlar üstüne bir şarkı dinlemeyi tercih ederdim. Hem tam olarak şarkının ne anlama geldiğini de anlamadım."

"Bilemiyorum majesteleri," dedi Allan kafasını sallayarak, "kimi zaman söylediğim bazı şarkıların altında yatan anlamları ben de anlamıyorum."

"Neyse," dedi kral, "boş verelim şimdi bunları. Ama sana şunu söyleyeyim Allan, demin dediğim konularda, yani savaş ve aşk konularında şarkılar söylemelisin, daha önce daha iyisini dinlemediğimi söylediğim Blondell'in sesinden bile güzel sesin."

Bu sırada birisi gelerek ziyafetin hazırlandığını söyledi, Robin Hood da Kral Richard ile beraberindekileri bembeyaz örtülerin yumuşacık çimenlerin üstüne serildiği yere götürdü. Kral Richard yemeklerden yiyip içkisini içtikten sonra hayatında hiç böyle lezzetli yiyecekler tatmadığını söyledi.

O geceyi yeşil yapraklardan yapılmış bir yatağın üstünde Sherwood Ormanı'nda geçirdi ve ertesi sabah yanına Robin Hood ile tüm çetesini de katarak Nottingham'a doğru yola çıktı. Tüm bu ünlü haydutlar sokakları doldurduğunda insanların nasıl şaşırdığını, nasıl ellerinin ayaklarına dolandığını tahmin bile edemezsiniz. Robin Hood'un kralın yanında böyle rahatça dolaştığını gören valinin ise gözünü kin bürümüştü.

Sonraki gün kral Nottingham'dan ayrıldı, Robin Hood, Küçük John, Kızıl Will ve Vadili Allan çetenin geri kalanıyla vedalaşıp herkesle tek tek öpüştükten sonra Sherwood'a en kısa zamanda onları görmeye geleceklerine söz vererek atlarına bindiler ve kralla birlikte yola koyuldular.

SON

İşte *Robin Hood'un* sonuna geldik. Robin söz vermiş olmasına rağmen Sherwood'a yıllar boyunca dönemedi.

Küçük John ise sarayda geçirdiği birkaç yıldan sonra Nottinghamshire'a döndü, Sherwood'a oldukça yakın bir yerde mazbut bir yaşam sürmeye başladı ve sopa dövüşünde İngiltere şampiyonu olarak büyük ün kazandı. Kızıl Will bir süre sonra babasının uşağının şanssız ölümünden sonra kaçmak zorunda kalmış olduğu evine geri döndü. Çetenin geri kalanı kraliyet korucuları olarak çalışmaya başladı. Ama Robin Hood ve Vadili Allan o kadar çabuk Sherwood'a dönemediler.

Okçuluktaki becerisi sayesinde Robin, kralın gözdelerinden biri olduktan sonra tüm okçuların başı rütbesine yükseldi. Robin'in vefakârlığını ve kendisine ne kadar bağlı olduğunu gören kral onu Huntington Kontu yaptı. Bunun üzerine Robin savaşlarda bile kralın yanından ayrılmadı, o kadar çok uğraşı vardı ki bir günlüğüne dahi Sherwood'a dönemiyordu. Vadili Allan ve karısı Ellen'a gelince, onlar Robin Hood'un peşinden gidiyor hayatının tüm iniş çıkışlarında yanında oluyorlardı.

Tüm bu maceralara benimle birlikte gözünü kırpmadan atılan sevgili dostum, artık sana iyi günler dileme vaktim geldi. Yollarımızı artık ayıralım istersen, çünkü bundan sonra bahsedeceğim olaylar pek neşeli değil, ölenler geri gelmiyor çünkü. Bu meselelerin üstünde çok fazla durmayacağım; şanlı Robin Hood'un Huntington Kontu olarak şatosunda değil de, elinde yayı kalbinde orman aşkı ve dürüst bir insan olarak nasıl öldüğünü oldukça hızlı anlatmaya çalışayım.

Kral Richard savaş meydanında kendisine Aslan Yürekli Richard lakabını yakıştıracak şekilde öldü ki, bu la-

kabı önceden de duymuşsunuzdur. Bu olaydan sonra Huntington Kontu ya da onu eskiden beri tanıyanların bildiği ismiyle Robin Hood, uzak diyarlarda işinin kalmadığını düşünerek tekrar İngiltere'ye döndü. Yanında Vadili Allan ve güzel Ellen de vardı tabii, çünkü bu ikisi Sherwood Ormanı'ndan ayrıldıklarından beri Robin'in hane halkının başında geliyorlardı.

İlkbaharın güzel günlerinden birinde tekrar İngiltere sahillerine vardılar. Yapraklar yeşermişti; Robin Hood eskiden ormanın gölgeliklerinde içi mutlulukla dolu gezinirken kuşlar nasıl ötüşüyorduysa, şimdi de başka kuşlar tıpkı o zamanlardaki gibi neşeyle cıvıldaşıyordu. İlkbaharın bu hoşluğu Robin'in aklına ormandaki yaşamının hatıralarını getiriverdi ve tekrar ormanı görmek için içine büyük bir arzu düştü. Doğruca Kral John'a gitti ve Nottingham'a kısa süreliğine gitmek için izin istedi. Kral izni verdi vermesine, ama Sherwood'da üç günden fazla kalmamasını, hemen geri dönmesini istedi. Bunun üzerine Robin Hood ve Vadili Allan hiç vakit kaybetmeden Nottinghamshire'a sonra da Sherwood Ormanı'na döndüler.

İlk gece Nottingham'da gecelemelerine rağmen Robin Hood'a hâlâ büyük bir kin güden valinin karşısına çıkmadılar, valinin garezi Robin'in yükselişiyle biraz olsun azalmamıştı tabii ki. Ertesi gün erken saatlerde atlarına binip ormana doğru yola koyuldular. Yolda giderken Robin gördüğü her otu her taşı tanıdı. Şuradaki patika akşamüzeri sık sık yanında Küçük John'la yürüdüğü patikaydı, işte şu ileridekiyse küçük bir grupla birlikte bir rahip aramaya çıktıklarında kullandıkları yoldu.

Hem eski hem yeni hatırlarından bahsederek ve içlerinde o anılara dair çok daha derin hisler besleyerek yavaş yavaş yollarına devam ettiler. En sonunda ormanın içindeki açıklığa ve yıllar yılı kendilerine yuva olmuş ortadaki ulu ağacın altına kadar geldiler. İkisi de ağacın altında dururken tek kelime etmediler. Robin etraftaki ta-

nıdık manzaraya baktı, her şey aynıydı ama aynı zamanda farklıydı da. Eskiden burada arkadaşlarının patırtısı olurdu, şimdiyse ıssızlığın sessizliği asılıydı havada. Ormana, yerdeki otlara ve göğe bakarken bir anda tüm her şey gözyaşlarıyla buğulanıverdi. Etrafına bakarken avucunun içi gibi iyi bildiği bu yerlere karşı içinde öyle bir hasret uyanmıştı ki, gözlerinin yaşarmasına engel olamıyordu.

O sabah omuzuna astığı borusunu son bir kez yeniden özlemle öttürmek istedi. Boruyu dudaklarına götürdü, ormanın patikalarından geçip giden tiz notalar ağaçlara çarpıp bir süre sonra geri döndü ve sesler giderek azalıp yok oldu.

Tam da o sabah Küçük John bir işini halletmek için ormanın kenarındaki patikayı kullanmaya karar vermiş, düşüncelere dalmış yürüyordu ki uzaklardan gelen boru sesinin notaları kulağına çalındı. Kalbi pır pır etmeye başlamıştı. Vücudundaki tüm kan çekilmiş de yanaklarına akın etmiş gibiydi, kulak kabartıp tekrar dinledi. Borudan çıkan o tiz sesi tekrar ve tekrar duydu. Bunun üzerine Küçük John özlem, neşe ve biraz da kederle haykırarak ağaçların arasına daldı. Yaban domuzları çalıların arasında dalları kırıp yaprakları dökerek nasıl koşturur, işte o da öyle koşuyordu. Derisini ve giysilerini yırtıp çizen dikenlere aldırmıyordu, aklındaki tek düşünce en kısa zamanda boru sesinin geldiği ormandaki o açıklığa varmaktı. En sonunda açıklığa vardığında, üstünden başından kırık dallar ve yapraklar dökülüyordu, Küçük John bir an bile durmadan öne atladı ve kendisini Robin'in ayaklarına attı. Efendisinin dizlerine kollarını doladı ve hıçkırıklara boğuldu. Ne Robin ne de Vadili Allan konuşabilecek haldeydiler, Küçük John'a bakıyor ve hüngür hüngür ağlıyorlardı.

Onlar bu haldeyken yedi kraliyet korucusu açıklığa çıktı. Robin'i görünce neşeyle haykırmaya başladılar,

başlarında Will Stutely vardı. Bir süre sonra koşmaktan nefes nefese kalmış dört kişi daha geldi, bunlardan ikisi Robin Hood'un borusunun sesini duyan Kilitkıran Will ile Değirmenci Midge'di. Hepsi Robin'e koşup sarılıp öpüyor, bir yandan da ağlaşıyorlardı.

Robin bir süre sonra gözlerinde yaşlarla ve titrek bir sesle konuşmaya başladı, "Bu ormanı bir daha asla terk etmeyeceğime söz veriyorum. Hem buradan hem de sizden çok uzun süre uzak kaldım. Huntington Kontu Robert ismini geride bırakıyorum, bundan sonra bana daha çok yakışan şanlı ismimi, Robin Hood'u kullanacağım." Bunun üzerine herkes büyük bir neşeyle bağırmaya ve birbirine sarılmaya başladı.

Robin Hood'un tıpkı eskisi gibi Sherwood'da yaşamaya başladığı haberi yıldırım hızıyla yayıldı ve bir hafta geçmeden eski çete tekrar toplanıverdi. Ama bu haber Kral John'un kulaklarına kadar gittiğinde kral, Robin Hood'un ölüsünü veya dirisini önünde görmeden bu işin peşini bırakmayacağına dair bir yemin etti. Sarayda Sir William Dale isimli, tüm askerlerden daha güçlü bir şövalye vardı. Sherwood Ormanı'nı oldukça iyi tanıyordu çünkü Mansfield kasabasına yakın kısmının baş korucusu oydu. Kral bu şövalyenin yanına askerlerini de alarak Robin Hood'u bulmasını emretti. Ayrıca Sir William'a valiye göstermesi için mühürlü bir belge de verdi, istiyorsa Robin'in yakalanması için kendi askerlerini gönderebilirdi. Böylece Sir William ve vali, kralın emrini yerine getirmek üzere Robin Hood'u aramaya başladılar, yedi gün boyunca bakmadıkları yer kalmadı ama onu bir türlü bulamadılar.

Robin Hood eskisi gibi barışçıl olsaydı her şey yine eskiden olduğu gibi iyi bir şekilde sonlanabilirdi, ama Kral Richard'ın yanında yıllarca savaşmış olan Robin yaşadıklarından sonra değişmişti. Kendisini aramak için gönderilen askerlerden korkak bir tavşan gibi kaçma fikrini

onuruna yediremedi. Bunun üzerine Robin Hood ve adamları, Sir Willam ile valinin adamlarıyla ormanda karşılaştı ve ardından kanlı bir muharebe çıktı.

Çarpışmada ölen ilk kişi Nottingham Valisi oldu, başına isabet eden bir okla atından yere yuvarlandıktan hemen sonra on tane daha ok atılmıştı bile. Validen çok daha iyi yürekli pek çok adam o gün hayatını kaybetti. Bir süre sonra yaralanan Sir William, adamlarının çoğunun öldüğünü görünce mağlubiyeti kabul edip geri çekildi ve ormandan çıktı. Ardındaysa pek çok iyi adamı kalmıştı. Yeşil ağaç dallarının altında hareketsiz yatıyorlardı.

Robin Hood düşmanlarını adil bir karşılaşmada yenmişti, fakat buna rağmen olan bitenin ağırlığı omuzlarına çöktü, o kadar dertlendi ki en sonunda ateşlenip yatağa düştü. Üç gün boyunca ateşi inmedi ve savaşmasına rağmen hastalığı atlatamadı. Dördüncü günün sabahında Küçük John'u çağırdı ve ateşini bir türlü düşüremediğini, Yorkshire'daki Kirklees yakınlarındaki bir rahibe manastırının başrahibesi olan hekim kuzenini bulmaya gideceğini söyledi. Kuzeni damarlarından biraz kan alıp inceledikten sonra sağlığını düzeltebilecek bir şeyler önerebilirdi. Yolculuğu sırasında ihtiyacı olabileceğinden Küçük John'un da kendisiyle gelmesini istedi. Bunun üzerine Küçük John diğerleriyle vedalaştı, Robin Hood kendisi dönene kadar çetenin başına yine Will Stutely'yi bıraktı. Böylece Kirklees Manastırı'na ulaşana kadar yavaş ve aşamalı bir yolculuk yaptılar.

Robin bu kuzenine çok büyük iyilikler yapmıştı. Kral Richard kendisini çok sevdiği için kuzenini bu manastırın başrahibesi yapabilmişti. Ama dünyada gönül borcu kadar çabuk unutulan bir şey yok. Kirklees Başrahibesi olan kuzeni, Huntington Kontu'nun kontluğundan vazgeçip Sherwood'a döndüğünü duyunca korkuya kapılmıştı. Onunla kuzen olması sebebiyle kralın kendisine de kin kusacağını düşünüyordu. Robin ona gelip hekim ola-

rak kendisine yardım etmesini istediğinde, kafasında hain planlar kurmaya başladı; eğer ona kötülük yaparsa düşmanlarından korkmasına gerek kalmayacaktı. Ama bunu kimseye söylemedi ve Robin'i kibarca karşılayıp onu uzun bir kulenin saçaklarının hemen altında bulunan odaya döne döne yükselen merdivenlerden çıkardı. Küçük John'un kendisiyle gelmesini de engelledi.

Manastırdan dışarıya çıkan Küçük John efendisini başrahibenin ellerine teslim etmişti. İçeriye girmedi, ama kapıdan da uzaklaşmadı, yakınlardaki bir gölgelikte tıpkı sahibinin dönmesini bekleyen vefalı bir köpek gibi beklemeye başladı, buradan Robin'in kaldığı yeri görebiliyordu.

Kadın Robin Hood'u saçakların altındaki odaya soktuktan sonra herkesi dışarıya çıkardı, damarı kolayca bulup kan almak için Robin'in koluna sıkı sıkıya bir ip bağladı. Ama sadece kan almak için deriye yakın o mavi damarlardan birini delmemişti, elindeki iğneyi çok daha derine batırmış ve ana damarlardan birini kesmişti. Robin'in bundan haberi yoktu, akan kanları görmesine rağmen aklına herhangi bir kötülük gelmedi.

Hain başrahibe daha sonra dönüp kuzenini odada yalnız bıraktı ve ardından kapıyı kilitledi. Robin Hood'un kolundan şakır şakır kan akıyordu ve Robin her yolu denemesine rağmen kanı durduramadı. Tekrar tekrar yardım çağırdı, ama kimse yardıma gelmedi; kuzeni ona ihanet etmişti, Küçük John ise sesini duyamayacak kadar uzaktaydı. Gücünün damarlarındaki kan gibi yittiğini fark etti. Bunun üstüne sendeleyerek ve duvardan destek almaya çalışarak borusuna uzandı. Üç kez öttürdü, ama bu sefer hastalık ve bitkinlik sebebiyle düzgün nefes alamadığından borudan da çok cılız bir ses çıkmıştı. Ama Küçük John oturduğu gölgelikte sesi duydu ve gönlüne çöken bir ağırlıkla manastıra doğru düşe kalka koşmaya başladı. Kapıya olanca gücüyle vurdu, yine

olanca gücüyle kendisini içeri almalarını istedi, ama kapı yekpare meşeden yapılmış, üstüne parmaklık takılmış ve sivri uçlu demir çivilerle çakılmıştı.

Bunu gören ve efendisinin hayatının tehlikede olduğunu bilen Küçük John üzüntüden çıldıracak gibi oldu. Delice sağına soluna baktı ve bugün üç kişinin bile kaldıramayacağı ağırlıkta taş bir havan gördü. Küçük John üç adım ötedeki tıpkı yere kök salmış gibi duran bu taş havanı eğilerek olanca gücüyle kaldırdı. Ağırlığı altında sendelemesine rağmen taşı kapıya doğru fırlattı. Kapı kırılırken içerideki korkmuş rahibeler de sağa sola kaçıştı. Tek kelime bile söylemeyen Küçük John merdivenlerden yukarı doğru koşmaya başladı. Buradaki kapı da kilitliydi, ama kapıya omuzuyla öyle bir yüklendi ki kilitler kristalmiş gibi kırılıverdiler.

İçeri girince Robin'i taş duvara dayanmış, yüzü bembeyaz kesilmiş ve bitkin düştüğü için sağa sola yalpalarken buldu. Sevgi, keder ve acıyla haykıran Küçük John öne atılıp Robin Hood'u kollarına aldı. Bir anne çocuğunu nasıl şefkatle kaldırırsa o da Robin'i böyle kaldırdı ve yatağa taşıyarak nazikçe yatırdı. Bu sırada yaptıkları yüzünden Küçük John'un ve çetenin diğer üyelerinin gazabından korkmaya başlayan başrahibe içeriye girdi ve kanı durduracak şekilde bandajlar sardı. Küçük John kendisine öldürecekmiş gibi bakıyordu, işi bittikten sonra sertçe dışarı çıkmasını söyledi, kadın da beti benzi atmış halde söyleneni yerine getirdi. O çıktıktan sonra Küçük John neşeli sözlerle ve kahkahalarla tüm bunların gelip geçeceğini ve hiçbir adamın birkaç damla kan kaybetti diye ölmeyeceğini söylemeye başladı. "Birkaç güne turp gibi olursun, eskisi gibi ormanda dolaşmaya başlarız," diye ekledi.

Ama Robin kafasını sağa sola salladı ve yattığı yerde hafifçe gülümsedi. "Ah sevgili Küçük John," diye fısıldadı, "sen ne kadar umut dolu bir adamsın. Dostum ne yazık ki bir daha asla ormanda dolaşamayacağım ben."

"Dolaşacaksın tabii!" dedi Küçük John yüksek sesle. "Bak tekrar diyorum, ya öyle şey olur mu, senin başına başka hiçbir şeycikler gelmeyecek. Ben yanında değil miyim sanki? Senin kılına kim..." Sözleri boğazında düğümlendi. En sonunda kısık bir sesle devam etti, "Bugün olanlar yüzünden başına bir şey gelirse bu evin çatısına kadar kıpkırmızı alazlar çıkmazsa, her çatlağı her camı çerçeveyi sıcak alevler yalayıp yutmazsa bana da Küçük John demesinler. Bu kadınlara gelince..." bu sırada dişlerini gıcırdatıyordu, "onların da başına çok fena şeyler gelecek!"

Bunları duyan Robin Hood, Küçük John'un esmer yumruğunu beyaz avuçlarına alıp kısık ve zayıf sesiyle Küçük John'un ne zamandan beri intikam için bile olsa, kadınlara zarar vermeyi düşünebildiğini sordu. Ne olursa olsun buraya herhangi bir zarar gelmeyeceğine diğeri yemin edene kadar konuşmasını sürdürdü. Sonra bir sessizlik oldu; Küçük John hâlâ Robin Hood'un elini tutuyor, açık camdan dışarıya bakıyor ve ara sıra boğazı düğümleniyordu. Bu sırada güneş batıda kaybolmaya başlamıştı ve gökyüzü kıpkırmızı kesilmişti. Robin Hood cılız sesiyle Küçük John'dan kendisini kaldırmasını istedi, bir kez daha ormanlık alanlara bakmak istiyordu. Küçük John onu kollarına alarak ayağa kaldırdı, Robin Hood da başını dostunun omuzuna koydu. O uzun uzun dışarıya bakarken, diğeri boynu bükük halde duruyordu. Gözlerinden ta göğsüne kadar sımsıcak gözyaşları döküyordu, çünkü vedalaşma vaktinin yakınlaştığını hissediyordu. Sonra Robin, Küçük John'dan yayını getirmesini ve güzel bir ok seçmesini istedi. Küçük John efendisini rahatsız etmemeye dikkat ederek kendisinden istenileni yaptı. Robin Hood'un parmakları büyük bir sevgiyle yayına dokundu, avucunda oku hissedince hafifçe gülümsemeye başladı, parmak uçlarıyla o çok iyi tanıdığı kirişe bir ok yerleştirdi. "Küçük John," dedi, "Küçük John can

dostum benim, dünyada herkesten çok sevdiğim dostum. Beni iyi dinle, bu attığım ok nereye düşerse oraya mezarımı kazın isterim. Başım doğuya dönük olsun, mezarım hep yeşil dursun ve yorgun kemiklerim rahatsız edilmesin sakın Küçük John."

Konuşmasını bitirdikten hemen sonra eline yayını alınca dik bir şekilde oturmaya başladı. Sanki eski gücüne kuvvetine kavuşmuş gibiydi, yayı kulağına kadar gerdi ve açık camdan dışarıya bir ok attı. Ok daha havadayken, başı yayla birlikte dizlerinin üstüne doğru düştü ve vücudu da Küçük John'un kollarından aşağı kayıverdi. Tıpkı yaydan fırlayan ok gibi bir şeyler de bedenini terk etmiş gibiydi.

Birkaç dakika boyunca Küçük John hiç hareket etmeden durdu, sonra nazikçe tuttuğu Robin'i yatağa yatırdı, ellerini göğsünde kavuşturup yüzünü örttü ve topuklarının üstünde dönüp tek kelime etmeden odayı terk etti.

Merdivenlerde başrahibe ve birkaç başka rahibeyle karşılaştı. Onlara sert bir sesle, "O odaya yirmi adım bile yaklaşırsanız bu manastırı başınıza yıkarım, taş taş üstünde bırakmam, bunu bilin! Söylediklerimi sakın aklınızdan çıkarmayın!" dedi ve manastırdan çıktı, açık alanda hızla koşarak karanlık çökerken ormana girip gözden kayboldu.

Ertesi sabah siyah gökyüzünün doğusu hafifçe ağarmaya başlarken Küçük John ile çeteden altı kişi hızla manastıra doğru gelmeye başladı. Etrafta kimseyi görmediler, çünkü tüm rahibeler Küçük John'un sözlerinden korktukları için ortalıktan kaybolmuşlardı. Adamlar merdivenlerden yukarı çıkarken ağlama sesleri duyuluyordu. Bu sesler dindikten sonra döne döne çıkan merdivenlerden ağırlık taşıyan adamların ayak sesleri duyuldu. Manastırın kapısından çıkıp gittiler ve seher vaktinin karanlığında gölgelerde gizlenmiş birçok adamın acıklı ve ağlamaklı sesi duyulmaya başlandı.

İşte tüm hayatı boyunca zayıflara ve onların hatalarına insaf göstermiş olan Robin Hood, Yorkshire'daki Kirklees Manastırı'nda kendisinin felaketi olanlara bile kalbinde merhamet duyarak böyle öldü.

Bu olaydan sonra adamları da dağıldılar, ama kimsenin başına bir kötülük gelmedi, çünkü eskisinin yerine çok daha merhametli ve kendilerini pek tanımayan bir vali gelmişti. İngiltere'nin dört bir yanına dağılıp huzur ve sükunet içinde yaşamaya başladılar. Pek çoğu başlarından geçen hikâyeleri çocuklarının çocuklarının çocuklarına bile anlatacak kadar uzun yaşadı.

Kirklees'teki bir mezar taşında eski bir yazı vardır. Bu yazı eski zamanlardan kalmıştır, taşta şunlar yazmaktadır:

Buradaki küçük taşın altında
Huntinton Kontu Robert yatmada
Onun gibi yoktur başka okçu
Robin Hood namıyla tanırlar onu
İngiltere o ve çetesi gibisini asla
Göremeyecek bir defa daha

Sevgili dostum, ayrılma vaktimiz geldi çattı. Benim de anlatacağım maceralar gördüğün gibi sona erdi. Burada, Robin Hood'un mezarında duruyoruz hâlâ. İkimiz de kendi yolumuza gidelim artık.

Howard Pyle
(1853-1911)

Amerika Birleşik Devletleri'nde doğan Howard Pyle, meslek hayatına Drexel Institute of Art, Science and Industry'de çizim dersleri vererek başladı. 1883'te, kısa sürede klasikler arasında yerini alan eseri *Robin Hood* basıldı. Diğer eserleri arasında onu üne kavuşturan dört ciltlik *Kral Arthur* serisi ve *Otto of the Silver Hand* yer alır. Harper's Weekly ve St. Nicholas Magazine gibi dergilere, tarihi macera öyküleri resimledi. Romanlarından *Men of Iron*, 1954 yılında *The Black Shield of Falworth* adıyla film yapıldı.

1900 yılında Howard Pyle School of Illustration Art adıyla kendi okulunu kurdu ve N.C. Wyeth gibi birçok ünlü sanatçı yetiştirdi. 1910 yılında freskler üzerine çalışmak için İtalya'nın Floransa kentine gitti. 1911'de ani bir böbrek enfeksiyonu sonucu bu kentte öldü.